

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

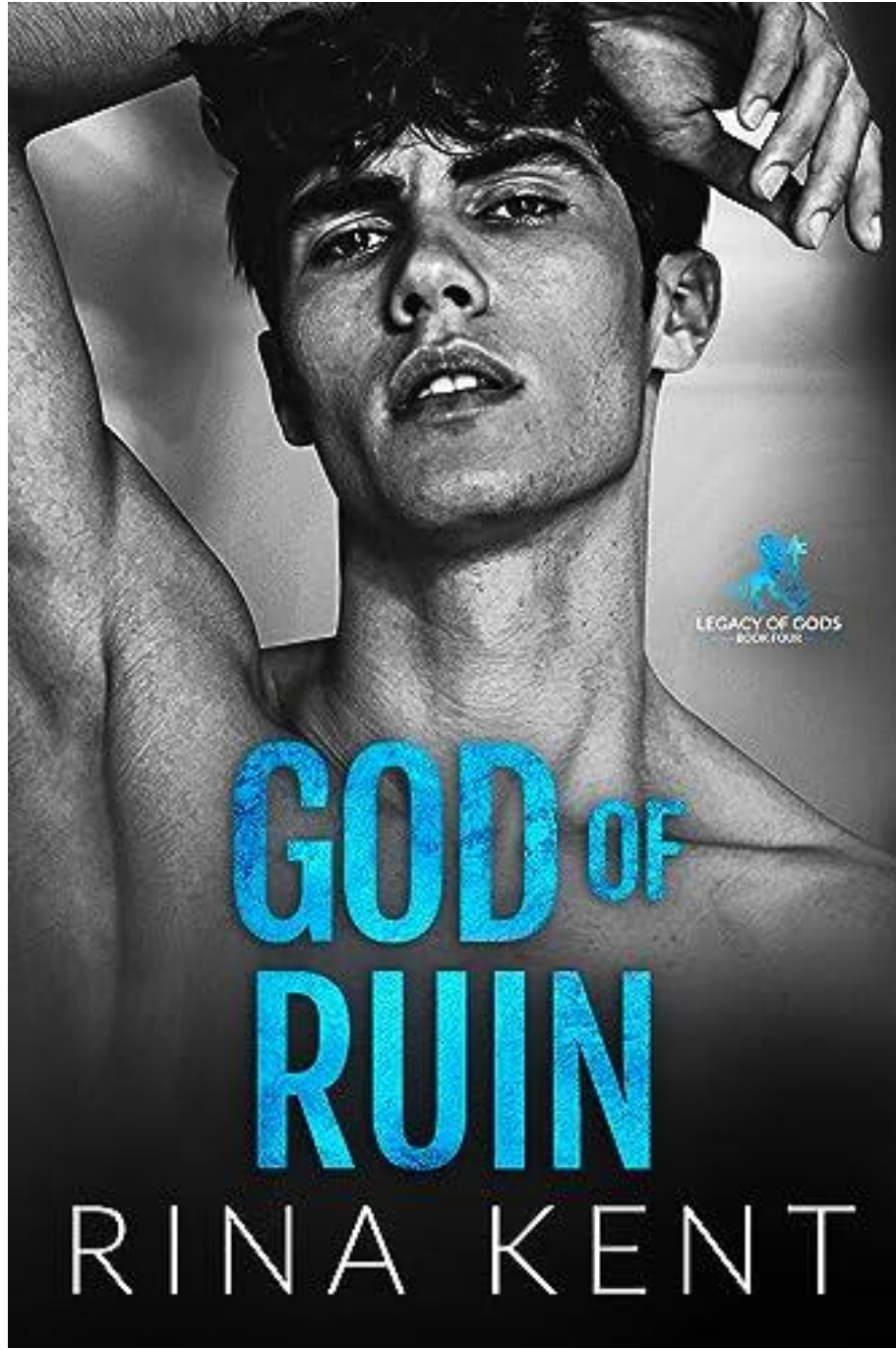
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Harabe Tanrısı

TANRILARIN MİRASI SERİSİ KİTABI 4

RINA KENT

BLURB

İntikam için çıktım.

Dikkatli bir planlamanın ardından aileme bulaşan adama kendi ilacından tattırdım.

Burada biteceğini sanıyordum.

Olmadı.

Landon King dahi bir sanatçı, gösterişli, zengin bir çocuk ve benim en kötü kabusum.

Satranç oyununun yeni üyesi olduğuma karar verdi.

Onun için çok yazık, ben bir piyon değilim.

Eğer vurursa, ben de iki kat daha sert ve aynı düşmanlıkla karşılık veririm.

Beni mahvedeceğini söylüyor.

Yıkımın her iki yönde de geçerli olduğunu pek bilmiyor.

1

MIA

Bu gece, göze batan bir varlık kendi ilacının tadına bakacak.

Omzumda bir acı ve ruhumun iliklerinde kaynayan öfkeyle gecenin karanlığında yürüyorum.

Parmaklarım yüzümü kapatan maskenin kayışı üzerinde geziniyor. Nefesim plastiğe doğru yoğunlaşıyor ve üst

dudağım terle kaplanıyor.

Planlarımın gerçekleşeceği yer karşımda beliriyor; devasa, heybetli ve korkunç derecede kalpsiz.

Boş değil ama.

Bu tür hazcı mekânlar genellikle kendilerinin ebeveynlerinin banka hesaplarından daha değerli olduğunu

düşünen özentilerle doludur.

Ama, pekala, kalabalığın yokluğunda planlarımın hiçbirinin anlamı olmazdı.

Sadece malikane olarak adlandırılabilir bu yerin göz kamaştırıcı ışıkları, kayan bir yıldızın parlaklığıyla

geceyi yarıp geçiyor.

Baktığım şeyin mütevazı bir yanı yok. Ön tarafı geniş, uzun pencerelerle dolu, üç katlı devasa bir mimari

harikası.

Tüm ışıkların parladığı yer burası, özellikle de birinci katta. LED şeritler mülkü çevreleyen geniş bahçedeki

ağaçları kaplıyor. Rastgele bir kutlama için boğulan zavallı ağaçlar için üzülmekten duramıyorum.

Konağın dış cephesi, çok eğlenceli vaat eden, Viktorya dönemi tarzı davetkar bir havaya sahiptir, ancak buna

aldanmadım.

Bu malikanenin içinde göz kamaştırıcı bir görünüme bürünmüş, insanın içini ısıtan bir tehlike gizleniyor.

Ve bu gece? Doğrudan o tehlikenin boğazına gideceğim ve onu dizlerinin üstüne çöktüreceğim.

“Yavaş ol Mia!” hayal kırıklığıyla dolu bir kadın sesi çağırıyor.

Arkama bir göz attığımda ikiz kız kardeşim Maya'nın pantolon giyerken altın süslemeli karnaval maskesini

elinde tuttuğunu görüyorum.

Kendi maskemin ardında gözlerim kocaman oluyor ve mülkün kapısından geçmeden önce onu kenara

çekiyorum.

Sıkı tutuşumun altında mücadele ediyor, sızlanmaları huysuz bir çocuğunkileri andırıyor.

"Ah, beni incitiyorsun." Uzun bir mücadelenin ardından kendini benim acımasız tutuşumdan kurtarıyor. Güç

antrenmanını seven ikizin ben olduğum bir sır değil. Maya daha çok masajlarla ve model vücudunu

şekillendirmekle ilgileniyor.

İzleyicilere bir tür kamuflej sağlayan, dalları kıvrık uzun bir ağacın altındayız.

Maya, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan daracık, ışıltılı siyah elbisenin üzerinde elini kalçasına doğru

uzatıyor. Kız kardeşim her zaman ince kum saati figürü ve C-cup göğüsleriyle gurur duymuştur ve onları

göstermekten asla çekinmemiştir.

Biz tek yumurta ikiziyiz, bu yüzden aynı minyon yüz yapısına, badem şeklinde açık mavi gözlere ve dolgun

dudaklara sahibiz, ancak onunki benimkinden biraz daha büyük. Saçlarımız parlak platin sarısı ama onunkiler

uzun duruyor -şu anda sırtının alt kısmına doğru sallanıyor-, benimki ise omuzlarımın hemen altına düşüyor.

Normalde benimkinde bir ton kurdele bulunurdu ama dikkatlerden uzak durmaya çalıştığım için onu sadece bir

mavi kurdeleyle at kuyruğu şeklinde bağladım.

Ayrıca en az dikkat çeken kıyafetimi de giyiyorum; dizlerimin üstüne kadar uzanan sade, askısız deri bir elbise.

Gecelik botlarım sahip olduğum en uysal botlar ve kalın ya da zincirlerle kaplı olmayan tek botlar.

Ancak Maya her zamanki gibi topuklu giymeyi tercih etti ve bunun görevimize engel olup olmayacağını

umursamıyor gibi görünüyordu.

Elindeki maskeyi işaret edip yüzünü işaret ediyorum ve ardından "Bunu takıyor olman gerekiyor!" diye imza

atıyorum. Etrafta kameralar var ve siz onlara kimliklerimizi görmeleri için ön sırada yer vermiş olabilirsiniz.

Gözlerini dramatik bir şekilde devirerek tanıdığım en iyi drama kraliçesi olduğunu kanıtlıyor. "Rahatlamak.

Kamera menzili ancak kapıya yaklaştığımızda başlıyor. Eğer iki saniye kadar sabırlı olsaydın onu takacaktım."

"Benimle uğraşma." Maskeyi kaptım ve yüzüne çarptım, sonra da sabitlenmesi için kafasına bağladım.

Sızlanıyor ve inliyor. "Saçımı karıştırıyorsun aptal. Bırak. Bunu kendim yapacağım."

Onu yalnızca maskenin yerleşiminden memnun kaldığımda serbest bırakıyorum. Saçını düzeltmeye devam

ederken göz deliklerinden bana bakıyor.

"Bana bunu verme," diye imzalıyorum. "Bu gösterişli etkinliğe davet almak için ne kadar çaba harcadığımı

biliyorsun. İhtiyacım olan son şey bir şeylerin ters gitmesidir."

"Evet evet." Elini bariz bir öfkeyle havaya kaldırıyor. "Fedakarlıkların hakkındaki hikayeyi binlerce kez duydum, o

kadar ki onlara karşılık verebilirim."

"Bu durumda plana sadık kal ve başımı ağrıtmayı bırak."

"Evet hanımefendi." Sahte bir selam verdi, ben de maskemin arkasından yüzümü buruşturdum.

Maya yalnızca gözlerimi görebildiğinden resmin tamamını göremiyor ama yine de sinir bozucu bir aptal gibi

sırıttıyor.

İkiz kız kardeşim her zaman benim en iyi arkadaşımdı ama saçmalıklarıyla beni sık sık sinirlendiriyor.

İkimizin de yüzümüzün görünmediğinden emin olduktan sonra tekrar konağa doğru yürümeye başlıyoruz.

Daha doğrusu, Elitlerin yerleşkesi.

Brighton Adası'na ilk geldiğimde birkaç kuralı öğrenmem gerekiyordu. En önemlisi bu adada iki rakip kolej var.

Ait olduğum Amerikalı ve adı The King's U. Cepleri yeni parayla dolu güçlü insanlar tarafından finanse ediliyor.

Kaynağını veya amacını belirlemek zor olan türden.

Annem ve babam güçlü insanlar grubuna dahildir. Biz Rus mafyasının kraliyet ailesiyiz ve onlar da New York

Bratva'nın liderleri.

Diğer kolej Royal Elite Üniversitesi veya REU'dur. Eski para ve gösterişli aristokrasiyle dolu İngilizler.

Üniversitemizde iki kulüp var: Ağabeyim ve kuzenlerimin üye olması nedeniyle sadakatimizin olduğu Kafirler;

ve bok listemde ikinci sırada yer alan Yılanlar.

Ancak bu listenin ilk sırasında Elitler yer alıyor. REU'nun gizli kulübü ve kutsal kasesi.

Kafirler mafya mirasçıları ve Amerikalı soylularla doluyken, Elitler tehlikeli derecede farklıdır.

Zarif ve hoş görünüyorlar, ancak yüzeyin altında gizlenen hain bir alt ton var.

Maya ve ben onların malikanesine ve partisine sızıyoruz. Kulübün veya onların aile ve arkadaşlarının bir

parçası olmadığınız sürece bu yakın çevre toplantılarına davet almanız imkansızdır.

Şanslıyım ki, ailenin bir parçası olan birine yönelik iki davetiyeyi kapmayı başardım.

Maya ve ben girişe vardığımızda iri bir adam bizi durdurdu. Bu gece maske takmak zorunlu ve altın süslemeli

siyah bir karnaval maskesi takıyor.

Araştırmalarımın maske gecelerinin önemli geceler olduğunu anladım. Bunlar sadece üyelerin toplantısı

değil, aynı zamanda galibiyetlerin kutlandığı ve gelecekle ilgili planların duyurulduğu toplantılardır.

Planımı gerçekleştirmek için bu kadar uzun süre beklememin ana nedeni bu. Görevin tatmin edici olması için

bu düzeyde bir önemin olması gerekiyordu.

Çantama uzanıp üzerinde altın harflerle 'Elites VIP' yazan siyah davetiyeyi gösteriyorum. Maya da aynısını

yaptıktan sonra bunları alıp özel bir aletle tarar.

Tanrım. Bu şeylere girmenin imkansız olmasına şaşmamalı. Sahtekarlık olmadığından emin olmak için

davetiyeleri bile tarıyorlar.

Işık yeşile döndüğünde bizden çok kendine doğru başını salladı ve arkasından benzer bir maske takan

meslektaşına işaret etti.

"Tüm kişisel eşyalarını burada bırakacaksın. İçeriye telefon ya da kamera girmesine izin verilmiyor." Zorlukla

anlaşılan İngiliz aksanıyla sert sesi havayı dolduruyor. "İçeriye herhangi bir iletişim cihazı soktuğunuzu

öğrenirsek dışarı atılırsınız."

Biz çantalarımızı bırakırken Maya bıkkın bir ses çıkarıyor. "Onu canın pahasına korusan iyi olur. Aslında bu

Hermes'in özel bir baskısı olduğundan ve bu nedenle hayatından daha değerli olduğundan, onu kaybet ve ben

de cildini yeni çantam olarak kullanacağım. Capisce?"

Adam onun bu dramatik hareketlerine hiçbir tepki vermiyor, kolunu tutuyorum ve onu loş bir koridora doğru itiyorum.

"Az önce onun bizi fark etmesini sağladın," diye ihtiyatlı bir şekilde imza attım. "Ortama karışma konusundaki planlarımıza ne oldu, aptal?"

"Affedersiniz. Çantam bu görevden daha değerli."

"Bana bir çantanın kardeşimizin intikamını almaktan daha değerli olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eh, bunu kendisi de alabileceğine göre - ki şimdiye kadar almış olması gerekirdi, ama neden almadığından emin değilim - sanırım... evet?"

"Maya!"

"Ne? O çantayı almak için ipleri çekmek zorunda kaldım.

"O halde belki de bunu böyle bir gecede getirmemeliydin?"

"Bu benim uğurlu çantam. Elbette bunu intihar görevine de getireceğim.

"Her şeyi planladım. Bu bir intihar değil."

"Niko öğrendiğinde olacak."

Ağabeyimiz Nikolai'nin bunun kokusunu aldığını düşününce irkildim. Sinirlenmek daha hafif bir tepki olacaktır.

Maya'nın gözleri maskenin arkasında muzip bir gülümsemeyle parlıyor.

"Derimizi canlı canlı yüzecek."

Çenemi kaldırıyorum. "Umrunda değil. İntikamımız bittiğinde onunla ilgileneceğim.

Koridordan çıkıp kendimizi ana salonda bulduğumuzda konuşmamız yavaş yavaş sona eriyor.

Yüksek tavanlardan sarkan dev avizeler ışıltılı iç mekanı, mermer zemini ve süslü sütunları aydınlatıyor.

Tüm katılımcılar bizimkine benzer maskeler takıyor ve bedene oturan smokinler ve zarif parti elbiseleri

giyiyorlar. Kesinlikle grubun en az sofistike görüneniyim, Maya ise hemen araya giriyor.

Daha gösterişli bir elbise giymem yönündeki önceki önerisine gönderme yaparak, "Sana söylemiştim," diye fısıldıyor kulağıma.

Yanına dirsek atıyorum ama o sadece sahte bir tepki olarak gülüyor.

Eğer kız kardeşim olmasaydı, uzun zaman önce yüzüne tekme atardım.

Her birimiz yoldan geçen bir garsondan birer içki alıyoruz ama ben bir yudum almıyorum. Birincisi, maskemi

kaldırmam gerekir ve kimliğim hakkında hiçbir şeyi açıklamamayı tercih ederim. İkincisi, o kadar hafifim ki bir

bira bile beni sarhoş edebilir. Bu yüzden dikkatimi ortalıkta dolaşan insanlara odaklayarak sadece içki

içiyormuş gibi yapıyorum.

Bazıları sanki bir grup orta yaşlı çiftmiş gibi, bilinmeyen klasik müzik eşliğinde dans ediyorlar. Diğerleri sıkıcı

olduğundan emin olduğum konular hakkında konuşuyor ve gülüyorlar.

Maskaralığın ortasında bir yerde olması gereken intikamımın konusu burada değil.

"Onu görüyor musun?" Maya, birisinin bizi dinlemesini istemediğimizde alışkanlığımız olduğu gibi işaret

veriyor.

Başımı sallıyorum.

Ayağım manik bir ritimle yere vuruyor. Bu kötü.

O pislik gösterinin yıldızı, yani çirkin yüzünü göstermediği sürece planımız neredeyse geçersiz ve geçersiz.

Bir anda ışıklar kararıyor. Gözlerim karanlığa alışıyor ama diğer katılımcıların yalnızca gölgelerini ve silüetlerini

görebiliyorum.

Omurgam dikleşiyor ve manik vuruşlarım duruyor, bunun temel nedeni paniğin sadece vuruşla kontrol altına

alınamayacak kadar büyük olması.

Sırtımdan aşağı ter akıyor ve çürük küf kokusu burun deliklerimi istila ediyor.

Oraya geri dönmeyeceğim... Ben...

"Hey." Maya'nın yumuşak sesi kulaklarımı dolduruyor, kolunu omuzlarıma doluyor. "İyi olacak. Yalnız değilsin

Mia."

Onun aynı ama yine de benimkilerden farklı olan gözlerine bakıyorum. Saniyeler ilerledikçe nefesim normale

dönüyor.

O haklı. Yalnız değilim ve kesinlikle on yıl önceki o nemli, karanlık yere de dönmeyeceğim.

Ona geçici bir gülümsemeyle baktım çünkü ona sahip olduğum için çok minnettarım ama aynı zamanda

zayıflığımdan da çok utanıyorum.

Bunca zamandan sonra bile kendimi toparlayamıyorum.

Her yıl bunun üstesinden geldiğim yıl olduğunu söylüyorum ama şu ana kadar hiç şansım olmadı.

"İyiyim," diye imza atıyorum ve kendimi sahneye odaklanmaya zorluyorum.

Tabii ki, cübbe ve smokin giymiş birkaç yeni gelen, sanki sadece mekanın sahibi değiller, aynı zamanda

oradaki herkesin ayaklarının dibinde ibadet etmesini bekliyormuş gibi içeri giriyorlar. Lüks maskeler takıyorlar

ve sanki dünyayı yargılamak onların göreviymiş gibi burunlarını havada tutuyorlar.

Hedefimiz onların ortasında.

Buna hiç şüphe yok.

Aslında muhtemelen ortada bir eli cebinde olan, diğeri kayıtsızca yanında asılı olan kişidir.

Kanım kaynıyor ve boğazına atlayıp gözlerini oymamak için kontrolümün her zerresini harcıyorum.

Sabırlı ol Mia. Her şey kendi zamanında daha tatlıdır.

Maya ve ben birbirimize baktık, ikiz önsezimiz aynı anda harekete geçti ve birbirimize başımızı salladık.

Kulüp liderleri olduğunu tahmin ettiğim, bizi fark edemeyecek kadar büyülenmiş parti insanların arasından

geçiyoruz.

Sonsuza kadar ilk kez karanlığa şükrediyorum. Maya ve ben fark edilmeden belirlenen koridora doğru

gidiyoruz.

Elitlerin partisine davet edilmenin son derece seçici bir süreç olduğu doğru olsa da, onların yerleşke olarak

kullandıkları malikaneye erişim sağlamak o kadar da zor değil.

Özellikle de burada yaşayan biriyle arkadaş olduğum için.

Onun pislik ağabeyiyle işim bittikten sonra beni hala bir arkadaş olarak göreceğinden emin değilim ama

Niko'yu kaçırdığı ve geriye dönüp baktığımda onun yaralanmasına neden olduğu için onu asla

affetmeyeceğimi biliyordu.

Birinin bu piç kurusuna bir ders vermesi gerekiyor ve ben İyi bir Samiriyeli değilsem neyim?

Dün malikaneye girebildiğim için, partinin ana etkinliğinde imha silahımızı istifleme başardım.

Tek yapmamız gereken yukarıya çıkıp kıyametin kopması için düğmeye basmak.

Ama bunu yapmadan önce yerleştirdiğim şeyin hala yerinde olduğundan emin olmalıyız.

Bunu yapmak için Maya güç kaynağını kontrol edecek ve benim tetik düğmesine ulaşmam gerekiyor.

Herhangi bir iletişim noktasına gerek yok çünkü biz ne olursa olsun birbirini hissedenden ikizlerdeniz.

Her şey yolundaysa düğmeye basmadan önce bir önsezim olacak.

Avuçlarımızı birbirine doğru kaydırıyoruz ve özel tokalaşmamızla ellerimizin üstünü birbirine vurup sonra

yollarımızı ayırıyoruz.

İkinci kata çıkıyorum ve herkes kendini beğenmiş pisliklerle meşgul olduğundan davetlilerin hiçbirisiyle

karşılaşmıyorum. Ama kesinlikle korumalar ve kameralar var, bu yüzden tuvalete gidiyormuş gibi yapıyorum.

Ancak oraya vardığımda lavaboya atlayıp havalandırma kapağını çıkarıyorum, hava yoluna atlıyorum ve

arkamdan kapatıyorum. Sığacak kadar zayıfım. Dar alana girdiğimde daha derin nefes alıyorum ve

emeklemeye başlıyorum.

İyi olacaksın, Mia.

Burası on yıl önceki yer değil.

Sen sadece Niko için adalete hizmet ediyorsun.

Mantıksız paniğe kapılmaya o kadar yaklaştım ki ama bunu yapmıyorum. Diğer uca ulaşmam beş dakika

kadar sürüyor. Hedefime ulaştığımda elektrikli süpürgeye daha fazla tozu soludum ve domuz gibi terliyorum.

Yavaşça havalandırma kapağını açıyorum ve banyoda kimsenin olmadığından emin olmak için içeriyi

dinledikten sonra lavaboya inene kadar manevra yaparak dışarı çıkıyorum ve sonra yere atlıyorum.

Birinci aşama. Tamamlamak.

Maya şimdiye kadar diğer tarafa geçmiş olmalıydı. Herhangi bir atlama ya da emekleme yapmasına gerek yok.

Onu 'yüce' statüsünü 'düşürmeye' de asla ikna edemem.

Muhtemelen bir gardiyanla karşılaşırsa flört etmesi gerekiyor.

Yerinde olduğundan emin olmak için maskeme hafifçe vuruyorum, sonra aynadaki yansımamı kontrol

ediyorum, saçımı düzeltiyorum ve elbisemin tozunu alıyorum. Görünümümden memnun kaldığımda erkekler

tuvaletinden çıkıyorum. Herkes içeri girip burada ne aradığımı sorabilir ama pekala, yakalansam bile buraya

yanlışlıkla gelmişim gibi davranacağım.

Tek yapmam gereken köşedeki kontrol paneline ulaşmak ve zamanlayıcıyı etkinleştirmek.

Kapıdan çıktığım anda ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Ancak arkamı dönüp izinsiz girişin kaynağını incelemeden önce kör edici bir güçle banyoya geri itildim.

Bırakın ele geçirildiğim insanlık dışı, saf gücü durdurmayı denemek şöyle dursun, odaklanamayacak kadar

kafam karışmış durumda.

Sırtım duvara çarpıyor ve inliyorum, sonra elimi kaldırıyorum, her kim olursa olsun onu tekmeleyerek onu

binlerce parmakla çevirmeye hazırım.

Bakışlarım lacivert gözlerle çarpışınca tüm planlarım sekteye uğruyor.

Tanıdık gözler.

Düşmanımın gözleri ve intikamımın hedefi.

Lanet olası Kral Landon.

iDeb.io'dan daha fazla kitabı ücretsiz indirin

IDEB.IO'YU ZİYARET ETMEK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Bu planın bir parçası değil.

Aslında plandan o kadar uzak ki, titizlikle hazırlanmış senaryoların kırık porselen gibi parçalandığını

duyabiliyorum.

Landon King'den başkasının önünde duruyorum. Büyüleyici bir tanrı, dahi bir heykeltıraş ve en önemlisi

çekilmez bir piç.

Eli üst kolumu sıkıyor ve beni hareketsiz kılacak bir güçle duvara bastırıyor.

Maskenin içini yoğunlaşan su kaplarken dudaklarım birbirine kenetlendi. Ter göğüslerimin arasındaki vadiden

süzülüyor ve elbiseyi sırtıma yapııştırıyor.

Nefesimi kontrol etme çabalarım epik bir başarısızlıkla sonuçlanıyor. Maskemin burun deliğinden gelen hava

boynuma bir ilmik sarıyor; boğucu, hain ve bana bakan gözler kadar tehlikeli.

Zarif altın çizgilerle süslenmiş beyaz Venedik karnavalı maskesinin altında görünen tek şey bunlar. Diğer

insanlarda uysal, hatta hoş görünebilirdi ama bu adamda bir korku sahnesinden başka bir şey değildi.

Ayırt edici bir özellik onu ele veriyor. Gözler.

Gümüş ay ışığı altında parıldayan bir okyanus gibi koyu, parlak maviler. Derin, gizemli ve...ölümcül.

Landon hakkında çok şey duydum ama ilk kez onun yolunun kesişmemesi gereken ölümcül bir tehlike

olduğuna inandım. Tabii onun okyanusunda kimsenin benden bir iz bulamayacak kadar hızlı boğulma

havasında olmadığım sürece.

Onun için çok yazık, ben açık suda yüzmeyi seven bir tipim.

Kafamı çevirme fikrinden vazgeçerek elimi yanıma düşmesine izin verdim ama çenemi kaldırdım. Bu pislüğün

suratına tekme atmayı o kadar sabırsızlıkla bekliyordum ki zar zor tutuyordum.

Evet, görünüşü planımı alt üst etti ama mahvetmekten çok uzak. Onun göz kamaştırıcı arkadaşlığını bırakıp

işime devam etmem gerekiyor.

"Önemsiz varlığınızın burada ne yaptığını açıklamak ister misiniz?" Onun tatlı İngiliz aksanı boşlukta bir ninni

gibi yankılanıyor.

Kuzenimin arabasına zarar verirken onunla tanıştığımдан beri o piçten nefret ettiğim şey de bu. Soğukkanlı

tehditler savururken doğal bir şekilde kibirli ve zarif bir ses tonuna sahip.

Onun duygusal açıdan çökmüş olduğundan ve kendisinin insani tarafıyla hiçbir bağlantısı olmadığından yüzde

doksan eminim. Ve onun duygularıyla olan ilişkisi umurumda olmasa da, onunla başa çıkmayı zorlaştırıyor.

Kuzenim Killian da aynı kategoride ve bir Japon balığının duygusal IQ'suna sahip ama en azından benden

hoşlanıyor, bu yüzden onunla yüzleşirken tetikte olmama gerek yok.

Aynı şey Landon için söylenemez.

Sadece benden hoşlanmamakla kalmıyor, aynı zamanda Kill ve Niko'dan intikam almak için bana bir ders

vermekten de çekinmiyor.

Parmakları kolumu sıktı ve dudaklarımın arasından geçmeden önce ürkmeyi yuttum. Babam bana her zaman,

acı çeksem bile, varlığımın her bir parçası onu serbest bırakmayı talep etse bile, düşmanların önünde asla

zayıflık göstermemem gerektiğini öğretti.

Bazı canavarlar, acıya neden oldukları gerçeğinden çok, sizin acıya verdiğiniz tepkiden etkilenirler; bu nedenle

kendinizi asla birinin eğlence kaynağı olduğunuz bir konuma koymayın.

Günün canavarına bakarken babamın sözleri kafamda yankılanıyor.

Ne? Hayatımda o kadar çok var ki saymayı bıraktım.

"Sana bir soru sordum." Ağrı kolumun her yerine yayılana kadar tekrar sıklı.
"Cevabın nerede?"

Siktir git, pislik.

Ama aslında bunu ya da herhangi bir şeyi söyleyemediğim için, sadece bakmaya devam ediyorum.

İmzalayabilirdim ama kimliğimi hemen anlardı. Ayrıca zaten beni anlayabilecek durumda değil.

Bu yüzden dudaklarımı daha da büzdüm ve kolumu onun tutuşundan kurtarmaya çalıştım.

Büyük hata.

Parmakları o kadar sert bir şekilde batıyor ki, sanki kemiği kırmaya çalışıyormuş gibi.

Gözlerim genişledi. Bekle... yapmak istediği şey bu mu?

Birdenbire boyu uzuyor ve genişliyor, yapısıyla neredeyse ufku yok ediyor.

Benden daha uzun olduğu açık ama şu anda bir duvar gibi görünüyor.

Teller ve cam kırıklarıyla kaplı bir tanesi. Her zaman bu kadar kaslı mıydı? Bir dakika önce omuzları dikilmiş

smokin ceketinden mi gergindi?

Ya da belki de onun varlığının hiperfiksasyon noktasına kadar farkına varıyorum.

Landon, en az 1,80 boyunda, ince, kaslı bir vücuda ve tamamen düz bir duruşa sahip, uzun boylu bir adamdır.

Daha da kötüsü, bu üstün fiziksel özelliklere doğal karizması da ekleniyor.

Kendini korkutucu bir özgüven ve kör edici bir egoyla taşıyor. Sinir bozucu derecede kendine güveniyor, gittiği

her yerde düşmanlarını çuvalalayacak kadar düşmanca ve Narcissus'u gözyaşlarına boğabilecek bir kibire

sahip.

Ama onun şu sıralar keşfettiğim başka bir yanı daha var.

O... korkutucu.

Ve bazı özentilerin korkutucu görünmeye çalışmasını kastetmiyorum. Göğsünü şişirmiyor veya sesini

yükseltmiyor. Davranışındaki herhangi bir şeyi değiştirerek korkutucu olmaya çalışmıyor.

Tek yapması gereken gerçek renginin ortaya çıkmasına izin vermek. Serbest elinin uzun parmakları

maskesinin etrafına sarılıyor ve onu kayıtsızca kaldırıyor.

Yüzünün tamamını gördüğüm an teorim gerçeğe dönüşüyor. Landon'ın tek yapması gereken, gerçek yüzünün

ortaya çıkabilmesi için maskeyi çıkarmaktı.

Yüzü mantıksal olarak muhteşem, simetrisi bakımından modele benziyor.

Yüksek, düz bir burnu, belirgin

elmacık kemikleri ve taşları bile kesebilecek kadar keskin bir çenesi var.

Ancak mantıksız bir şekilde beni herhangi bir şeye çekmek için yüzünü açıklamadı. Bu onun saf korkutma

amacıyla kullandığı bir silah.

Kimliğini isteyerek açıkladı ki burada kimin üstün olduğu belli olsun; o, Elitlerin lideri ve benim sadece davetlisi

olduğum etkinliğin ev sahibi.

"Tekrar deneyelim. Sen kimsin ve erkekler tuvaletinde ne yapıyorsun?

Bakışlarım onunla buluşuyor. Sarsılmaz. Yanıp sönmüyor.

Sırf yüzü göründüğü için (hak etmediğini de eklemeliyim) hiçbir korku yok ve kesinlikle tavırlarda bir değişiklik

yok.

"Konuşmayı reddediyorsun, öyle mi?"

Bir kez başımı salladım.

"Anlıyorum," diye düşündü ve kolumu tutuşunu gevşetti.

Gitmeme izin mi veriyor?

Ona şüpheli bir bakış attım ama gözlerinde herhangi bir kötü niyet yok gibi görünüyordu.

Onlar tarafsızlar. Hatta dostane.

Uyarı durumuma rağmen kalp atışlarım yavaş yavaş normale dönüyor.

Sonra birdenbire bir şey oluyor.

O kadar hızlı ve geçici ki, sunduğu sahte güvenliğe inanıp gardımı indirseydim, bunu kaçırdım.

Bir kalp atışıyla sanki beni boğmak üzereymiş gibi eli açık bir şekilde maskeme uzandı.

Son anda avucunu ittiğimde göğsüme ulaştığını düşünmüyorum.

Göğsüm inip kalkıyor ve göğsümdeki elinin ağırlığı durumu daha da kötüleştiriyor.

Geri çekilmek yerine dudaklarının kenarında bir sırıtış belirdi ve etimi elbisemin üzerine sıktı. "Yani bütün bu

maskaralık bir davet miydi? Siz kızlar kesinlikle dikkatimi çekmenin en yaratıcı yollarını buluyorsunuz. Herkesin

içeri girip senin kirli, kirli bir kız gibi anlamsızca sikildiğini görebileceği burada, buna hazır mısın?

Bir an sessizliğe gömüldüm. Kısmen geçmişte kimse benimle böyle konuşmadığı için.

Kimse buna cesaret edemedi.

Ben Mia Sokolov. Kyle Hunter ve Rai Sokolov'un kızı. Eğer biri bana dokunup bu sözleri söylemeye cesaret

ederse onu başka bir gezegene yumruklarım. Annemle babam onları bulur ve kahvaltıda toplarını yerlerdi.

Kardeşim hakkında konuşmaya bile başlama. Onları diriltecek ve yeniden katledecekti.

Şaşkınlık içinde, eli kalçamdan aşağıya ve kığımın yanağının üzerinden kayıyor, sonra da onu sıkıyor ve beni

önüne çarpıyor.

Midem onun yarı sert ereksiyonuna sürtünürken dudaklarımdan sözsüz bir nefes dökülüyor.

Saf öfkeyle ateşim yükseliyor.

Nasıl cüret eder...? Ne kahrolası...

Dizimi kaldırıp onun taşaklarına tekme atmaya çalışırken bunu düşünmüyorum.

Ancak ben bunu yapamadan, kığım daha sıkı kavradı ve bana hiçbir hareket alanı bırakmadı.

"Yavaş ol fare. Her ne kadar güreşe oldukça açık olsam da, beni alt edebileceğinden emin değilim."

Seni lanet yaratıcınla tanıştıracığım pislik.

Yan tarafa doğru kaymaya çalışıyorum ama kığıma saplanan parmaklarından kurtulmam imkansız.

"Sen sessiz küçük bir şeysin." Maskesini tuttuğu eliyle diğer kığımın yanağını tutuyor. "Araştırmanı yaptın, değil

mi? Onları dilsiz seviyorum.

Bu kadar.

Öfkemi dizginledim ve vücudumun onun elinde gevşemesine izin verdim, kollarında isteyerek eriyip dönüştüm.

Sonra elimi kaldırdım ve işaret parmağımı yavaşça, çapkın bir tavırla yanağından çenesine doğru okşadım.

Gülümsemesi genişliyor ve dokunuşu umursamıyor gibi görünüyor.

İşte bu, psikopat. Bırak da sikin seni diğer aptallar gibi yönlendirsin.

Alt dudağını çekiştiriyorum ve beni yakalama cesaretini göstermesine odaklanmamak için elimden geleni

yapıyorum.

Onu baştan çıkardığımı sanıyor ama o lanet sırtışı siliyorum böylece Lucifer'in kayıp varisi gibi görünmeyi

bıraksın.

Kıçımı okşuyor ve ben omurgamdan aşağıya doğru patlayan karıncalanmalara direniyorum. Maskeyle kaplı

yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta olacak şekilde parmak uçlarıma yükseliyorum ve sonra ona yumruk

atıyorum.

Burunda.

Elimden geldiğince.

Lanet etmek. Bu acıttı!

Hareket donmasına neden olacak kadar ani.

Onu itmek, kendimi serbest bırakmak ve kapıdan dışarı koşmak için sürpriz unsurunu kullanıyorum.

Piçin dokunuşundan dolayı kafamın karışmasına ve ısınmasına rağmen durup arkama bakmadım. Bir saniye

bile değil.

Aslında beni takip etmesi ihtimaline karşı koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum.

Herhangi bir adım algılamasam da gardımı düşürmüyorum ve kontrol paneline ulaşana kadar koşmaya devam

ediyorum.

Kalbim neredeyse boğazımdan fırlayacak ama derin bir nefes alıp düğmeye basıyorum. Maya'nın başarılı

olduğuna hiç şüphem yok.

Tam beklediğim gibi zamanlayıcı çalışmaya devam ediyor.

Bahçeye geri dönüyorum; B planım. Landon'ın beni tekrar pusuya düşürebileceği o banyoya dönmemin hiçbir

yolu yok.

Kendime not: O piçle asla yalnız kalma.

O kahrolası bir sapık ve bu konuda ısrarcı.

Ana salona dönmem daha uzun sürüyor ama partiye katılanların arkasına tam zamanında varıyorum.

Maya'ya katıldıktan sonra imzayı atıyor: "Neden bu kadar uzun sürdü? Endişelenmeye başlamıştım."

"Küçük bir komplikasyon ama endişelenmeyin, kesinlikle hiçbir şey değildi."

İmzalarken bile sözlerime inanmıyorum.

Bu kesinlikle hiçbir şey değildi. Her şeydi ama hiçbir şeydi. Vücudum hâlâ hem hayal kırıklığı hem de öfkeyle

karıncalanıyor.

"Ne demek bir komplikasyon oldu?" Maya alçak sesle tısladı. "Ne oldu?"

Landon'dan başkası sahneye çıkıp şampanya kadehine kaşıkla vurmayınca parmağımı ağzıma götürüyorum.

Tam zamanında.

Maskesini takıyor ama bunun bir önemi yok. Az önceki karşılaşmamızdan sonra, o pisliği bir mil öteden

tanıyacak işe yaramaz bir güç geliştirdim.

Bir politikacıyla karıştırılabilecek tatlı ve zarif sesiyle, "Partimize geldiğiniz için teşekkür ederiz," diye başlıyor.

O muhteşem İngiliz aksanı kaybolmuştu. Sadece söylüyorum.

"VIP olarak değerlendirdiğimiz kişilere Elitlerin kapılarını açmaktan mutluluk duyuyoruz. Bu gece, sizin gerçek

adaminız ve efsaneniz olan Landon King ile kişisel olarak buluşup selamlaşacağız.

Kusma.

Maya, "Kulağa benziyor ve yenilebilir görünüyor" diye işaret ediyor. "Onun bir pislik olması çok yazık."

"Bu kadar uzun süren ne?" Kalabalık gelecekteki potansiyel tarikat lideri için çılgına dönerken ben de

imzalıyorum.

Acelemden dolayı bir şekilde doğru düğmeye basmadım mı? O piç dokunmakla işi olmayan bir şeye

dokunduktan sonra geçici olarak aklımı kaçırdım.

Hayır, eminim ki...

Kadehini kaldırıyor. "Elitlere."

Herkes "Elitlere" diye tekrarlıyor.

Tam o sırada cehennemın kapıları açılır ve onun üzerine dökülür. Domuz kanı, Landon'u ve bir kadeh

şampanyasını bir anda yıkadı ve onu, ayaklarının dibinde ibadet eden insanların önünde pis bir çirkinliğe

dönüştürdü.

Kalabalığı kolektif bir nefes alış verişini kaplıyor. Maskemin arkasından gülüyorum.

Al şunu, pislik. Bir daha bana ya da aileme bulaşmamayı öğreneceksin.

İnsanlar ve güvenlik sahneye koşuyor ve Maya elimi çekiyor. "Gitme zamanı."

O pisliğin aptal gibi görüldüğünü görmek için arkama son bir kez bakma şansım oldu ama çoktan maskesini

çıkarmıştı ve gözleri benimkilerle buluştu.

Geniş bir sırtış dudaklarını kaldırıyor, kanla kaplandığında daha da korkunç görünüyor.

Evrensel 'Seni izliyorum' işareti yapıyor ve neden şimdiye kadarki en hızlı koştuğumu bilmiyorum.

“Bana cevap vermedin.” Beni ayağıyla dürten Nikolai'nin sesi odada gürlüyor.

Dengemi kaybediyorum ama eski pozisyonuma dönüyorum ve gözlerimi açmıyorum.

Herhangi bir sağduyuya sahip olan herkes beni huzur içinde meditasyon yapmaya bırakırdı ama kardeşim ve

sağduyu tüm hayatı boyunca birbirleriyle savaştı.

Beni tekrar itti ve bu sefer kıcımın üstüne düşüp ona dik dik bakmaya başladım ama onu karşımda

bulduğumda irkildim.

Gerçekten.

O kadar aşağı eğiliyor ki, bükülmüş konumu en kötü ihtimalle ürkütücü, en iyi ihtimalle garip görünüyor.

Kardeşim Maya ve benden bir yaş büyük ama farklı görünemezdi. Biz annemize ve onun tek yumurta ikizi kız

kardeşine benziyoruz, o da babama benziyor. Turkuaz mavisi bukalemun göz tonunu, aynı vücut yapısını ve

koyu renk saçlarını paylaşıyorlar; gerçi kardeşim uzun saçlarını giyiyor.

Şu anda ensesinde alçak bir at kuyruğu var, bu da onun istenmeyen, sert yüzünü vurguluyor. Kardeşimi

seviyorum ve o aslında yakışıklı ama bunu görmek için her zamanki manik ifadesinin ötesine bakmanız

gerekiyor.

Ayrıca zamanın yüzde doksanı gömleksiz oluyor; buna artık dahil. Bu da onun tüm hedonist, korkutucu

dövmelerini dünyanın görmesi için sergiliyor.

Oldukça meraklı olduğu gerçeğini de ekleyince, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket için mükemmel bir tarife

sahip oluyorsunuz.

Annemle babamın New York Bratva'daki mevkilerinin mafya varisi olarak yetiştirilmesinin hiçbir faydası yok.

Bazen dövme, sakatlama ve hatta öldürme yetkisi olan bir psikopa benziyor.
Diğer zamanlarda, beni ve Maya'yı

dondurma yemeye götüren ve ölümcül bir başıboş köpeğin önünde bizi savunan
sadece ağabeyimdir.

"Hala bir cevap bekliyorum" diye daha önceki sözlerini tekrarlıyor.

Boynunu saran bandaja bakmaktan kendimi alamıyorum.

Birkaç gün önce o pislik Landon'u domuz kanıyla yıkamamın nedeni buydu ve
bunu göz açıp kapayıncaya

kadar yeniden yapardım.

Nikolai yine her zamanki huysuz ama artık tamamen sinirli sesiyle, "Hala
bekliyorum," dedi. Yemin ederim

onda bir çocuğun sabrı var.

"Ne için?" Masum yüzümü takınarak imzalıyorum. "Ve bu arada kaba.
Meditasyon yaparken beni rahatsız

etmemeni söylememiş miydim?"

"Lanet olsun falan. Sen yön değiştirmiyorsun." Daha da yaklaşıyor, nefesinden
nane kokusu alıyorum. "Geçen

gece kız kardeşini nereye götürdün ve döndükten sonra neden şeytani
manyaklar gibi gülüyordun?

Gördüğümde adrenalin patlaması olduğunu anlıyorum ve siz ikinizde kesinlikle
bir adrenalin vardı. O yüzden

bu işi bırak."

Saçımdaki bir düzine mavi kurdeleyle oynuyorum, onları düzeltiyormuş gibi
yapıyorum. Onu bir yere

götürdüğümü sana düşündüren ne? Belki de beni götüren odur."

"O kötü niyetli ama siz ikinizin planladığı her felaketin arkasındaki beyin sizsiniz.
Bütün günüm yok Mia. Ne

yaptın, birisini sakatlamam mı gerekiyor?"

Gururla baş parmağımı kendime doğrultuyorum. "Kız kardeşin bu işi halletti.
İçiniz rahat olsun Niko."

Gözlerini kısıyor ve manyak, hatta korkutucu görünüyor. Araştırmalarından caydırılacak türden biri değil,

özellikle de işin içinde Maya ve ben varken.

Ayrıca, Kafirlerle birlikte yaşadığı malikaneye yakın bir dairede yaşamamıza rağmen, onun gün boyu bize erişimi yok.

Evet, korumalar var ama Maya ve ben onların sadece dışarıda görevli olduklarını ve asla eve girmeyeceklerini

açıkça belirttik. Veya Allah korusun, bizi takip edin.

Geçen gün şanssızdık çünkü geri döndüğümüzde Nikolai'nin bizi beklediğini gördük.

Arkadaşlarla olduğumuz yalanımıza kesinlikle inanmadı. Bir, bunlara sahip değiliz. İnsanlar her zaman bizden

ya korktular ya da temkinli davrandılar, bu yüzden Maya ve ben birbirimizin en iyi arkadaşı olduk.

Kız kardeşimin sosyal medyada büyük bir takipçi kitlesi var ve kendisine benzeyen insanlarla aynı grupta yer

alıyor ama o bile onlara arkadaş demiyor. Biz büyürken dadımızla çok yakındı ve ona sık sık arkadaşım diye

seslenirdi ama dadı ailesiyle birlikte olmak için eyaleti terk ettikten sonra bu durum sona erdi.

İkincisi, benim ve Maya'nın hayali bir senaryo üretip birbirimizin yalanlarını zahmetsizce bitirme

yeteneklerimize rağmen, Nikolai tüm hayatımız boyunca bizimle birlikteydi ve o, kostümü giydiğimizde

aramızda ayrım yapamıyormuş gibi davranmayı seviyordu. aynı, aslında yapabilir.

Ayrıca ne zaman rol yaptığımızı da anlayabilir.

"O gece ne oldu, hım?" diye sordu, cevabımdan tamamen etkilenmeden. "Ve bana hiçbir şey söyleme çünkü

ben saçmalık diyorum."

Tatlı bir gülümsemeyle "Gerçekten hiçbir şey değil" diye imzalıyorum.

Sevimli bir yüzüm olduğunu erkenden öğrendim. Maya kendisininkini seksi kılmak için her şeyi yapıyor. Bu

saçmalığı kendi çıkarım için kullanıyorum.

Eğer sevimliysen ve gülümsersen, insanlar cazibene kolayca kapılacaklar.

Yüzlerine tekme ya da yumruk atma şansını bulana kadar saf görünmem gerekiyor. Landon King'e yaptığım

gibi.

O geceki manik gülümsemesinin görüntüsü karşısında omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Aslında onun

kanlı sırtışı ve 'Seni izliyorum' tabelasıyla ilgili bir kabus gördüm.

Benim olduğumu bilmesi mümkün değildi. Maskeyi hiç çıkarmadım ve teknik olarak o partiye davet

edilmedim.

Bu davetiyeleri sağlayan ve beni Elitlerin malikanesine sokan müttefikim beni satmazdı.

Hatta Landon'ın ikiz kardeşi ve müttefikim Brandon bana kardeşinin kanlar içinde bir fotoğrafını ve bir mesaj

gönderdi.

Brandon: Bunu sen mi yaptın?

Mia: Eğer evet dersem benden nefret eder misin?

Brandon: Hayır. Aslında artık senden daha çok hoşlanıyorum. Etkilendim.

Mia: Bana verdiğin davetiyeleri bunu yapmak için kullandığım için kızgın değil misin?

Brandon: Pek değil. Bunları istediğinde hiçbir işe yaramadığını düşündüm.

Mia: Ya kardeşinle başın belaya girerse?

Brandon: Onunla nasıl baş edeceğimi biliyorum. Merak etme.

Yani her bakımdan bir kazançtı. Bran'la taze, yeni ve tamamen güvensiz arkadaşlığımı sürdürme şansım oldu

ve aynı zamanda onun psikopat kardeşinin benimkine yaptıklarının intikamını da aldım.

Yine de son birkaç gündür farkında olmadan çevremi izliyordum, Landon'ın arkamdan bana saldırmasını bekliyordum.

Ya da daha kötüsü, beni kesinlikle savunmasız kalacağım karanlık bir köşeye sürükleyin.

"Tamam aşkım." Nikolai tam boyuna yükseliyor.

"Tamam aşkım?" İşaret diliyle tekrar ediyorum, onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim.

"Evet tamam. Sen ve Maya bunu istediğiniz gibi yapabilirsiniz. Başını yan tarafa doğru eğiyor. "Karşılığında iki

koruma daha ekliyorum ve koruma ekibindeki herkes senin her hareketini takip edecek."

Ayağa fırlayıp öfkeyle imza atıyorum: "Bunu yapamazsın."

"Sabah ilk iş olarak tam olarak bunu yaptığının kanıtını göreceksiniz."

Kahretsin.

Kardeşim oluyor diyorsa mutlaka oluyor.

"Bekle," diye imzalayıp iç çekiyorum. "Tamam yalan söyledik. Aslında senin onaylamayacağını düşündüğüm

yeni bir arkadaşım ile tanıştım, bu yüzden sana söylemedik."

"İsim. Adres. Okul."

"Brandon Kral. Elitlerin malikanesinde yaşıyor ve REU'ya gidiyor."

Kardeşim duraklıyor ve kaşları neredeyse saç çizgisine ulaşıyor. "Ne zamandan beri REU'dan biriyle

arkadaşsın?"

"Henüz oldu. Biliyorsunuz, kardeşi Landon Kill'i rahatsız ettiğinde ve kaba davrandığında Brandon onun adına

özür dilemişti. Daha sonra birlikte oyun oynadık ve arkadaş olduk."

"Killian bana bundan hiç bahsetmedi."

"Emin değilim neden." Çünkü Bran aslında ondan bunu yapmasını istedi sanırım. Ve Killian, kız kardeşiyle

çıkabilmek için Bran'in iyi tarafını tutmaya çalıştığı için tüm olay hakkında sessiz kaldı.

"Yani bana sen ve Lotus'u söylüyorsunuz..." sözünü kesti ve boğazını temizledi.

"Ve Brandon da arkadaş."

"Evet. Oyun ve benzeri şeyler için buluşuyoruz. Birbirimizin kıcını tekmelemeye devam ediyoruz. Onu

görmelisin."

"Belki de yapmalıyım," diye mırıldandı alçak sesle.

"Bu senin için sorun olmadığı anlamına mı geliyor?"

Şaşkın hali tamamen kayboluyor ve gözlerini kısıyor. "Kesinlikle hayır. Elitlerden hiç kimseyle ilişkiye

girmeyeceksin."

"Ama o gerçekten farklı, Niko. O kadar hoş ve bir beyefendi ki."

"Ah?"

"Kesinlikle! Ve o, kardeşi Landon'a hiç benzemiyor."

"Yani sen ve Maya o gece Brandon'la birlikteydiniz?"

Başımla onayladım.

"Nerede? Malikanelerinde mi?"

"HAYIR. Orada bir çeşit parti verdiler, biz de bir oyun kafesinde buluştuk ve bir süre oynadık."

"Maya. Bir oyun kafesinde mi? Onun deyimiyle ineklerin etkin noktası mı?"

Bok. Bunu yanlış hesapladım.

Maya en ucuz topuğuyla o yerlerden birine adım atmazdı.

"Bran'la tanışmak istedi çünkü ona onun hakkında çok şey anlatıyordum."

"Onun hakkında çok şey var," diye tekrarlıyor gizemli bir ses tonuyla.

"Evet. Ondan kesinlikle hoşlanıyor." Şimdi aslında Maya ve Bran'ı tanıtmam gerekiyor. Ahh. Muhtemelen

anlaşamayacaklar.

Nikolai telefonumu yerden alıp bana verdi. "Çağır onu."

Sarsıldım. "Ne?"

"Arkadaş olduğunuzu ve birlikte vakit geçirdiğinizi söylediniz. Bu onun numarasının sende olduğu anlamına

geliyor, değil mi?"

Başımınla onayladım.

"O halde onu ara. Hikâyenizi doğrulamak istiyorum."

Telefonumu açıp öfkeyle yazıyorum. "Bu gülünç. Bana bu kadar az inancın var mı? Sanki bana inanmıyorsun."

"Yapmıyorum" diyor açıkça. "Çağır onu."

"Onu aramama alışkın değil."

"Eminim ki o kadar iyi ve bir beyefendi olduğundan bu seferlik buna aldırış etmeyecektir." Bahsettiğim

kelimeleri vurgulama şeklini özlemiyorum.

Ah, saçmalık.

Maya'nın buraya geleceğini umarak Bran'in adını bulmak için ekranı kaydırarak mümkün olduğu kadar çok

zaman kazanmaya çalışıyorum.

Her zaman alanımı işgal ediyor ama bu sefer değil. Muhtemelen Niko cevaplar için onu sorguya çekmesin diye

saklanıyordur. Küçük hain.

Gerektiğinden uzun sürdüğümde Nikolai telefonumu kapıyor ve arama çubuğuna 'Bran' yazıyor. Bu isme sahip

tek kişi görüldüğünde Ara'ya basar ve hoparlör düğmesine basar.

Çınlama sesi havada yankılanırken kalbim neredeyse yere çarpacaktı.

Cevap verme.

Cevap verme.

Lütfen.

Lütfen...

"Merhaba?" Bran'in hafif boğuk sesi sanki uykudan uyanmış gibi havada yankılanıyor. "Mia mı? Araman uygun

mu?

Derin bir nefes alıyorum ve kardeşimin bana yan gözle baktığını görüyorum.

Korku.

"Mia?" Bran ayılır. "Bir sorun mu var? Yardıma ihtiyacın olursa ses çıkar..."

"Kardeşi Nikolai."

Bran birkaç gergin vuruş boyunca sessiz kaldı ve ben neredeyse kendime kızıyordum. Bu çok hızlı, çok kötüye

gidiyor.

"Sağ." Bran boğazını temizliyor ve sesi kayıtsız, soğuk ve sakın çıkıyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kız kardeşim bana üç gün önce geceyi seninle geçirdiğini söyledi."

"Geceyi benimle mi geçirdin?"

"Öyle değil mi?"

Lanet Niko. Sanki onunla yatmışım gibi konuşuyor.

"Tanıştık ama o anlamda geceyi benimle geçirmedi."

Evet Bran. Teşekkür ederim.

"Ne yapıyordun?"

"Eminim bunu kız kardeşine sorabilirsin."

"Yaptım ve cevabınıza göre onu hapse atıp atmayacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Tekrar sessizlik.

Zavallı Bran, kendisinin de kabul etmediği adil olmayan bir duruma sürükleniyor.

"Birkaç oyun oynadık" diye cevaplıyor sıradan bir şekilde.

"Nerede?"

"Bir oyun kafesinde."

"Hangisi?"

"Adadaki tek kişi. Zindan oyna."

"Kiminle?"

"Yalnız."

Neredeyse sendeleyeceğim. Sanki ona tüm detayları anlatmışım gibi her şeyi doğru yaptı ama sonuncuyu

kaçırdı.

"Yalnız," diye tekrarlıyor Nikolai sinsi bir gülümsemeyle.

"Evet. Oynayan tek kişi bizdik. Maya da oradaydı ama çoğu zaman telefonuyla meşguldü."

Benim adamım.

Kesinlikle Bran'a yeni League of Legends ürününü satın alıyorum.

"Başka bir şey yoksa..." Bran sustu ve sonra telefonu kapattı.

Kardeşıme muzaffer bir edayla gülümsüyorum ve imzalıyorum: "Kendi kardeşlerine güvenmemek iyi değil. Bu

kötü alışkanlıklar üzerinde çalışmamız lazım Niko."

"O küçük pisliklerden uzak duracaksın." Telefonu göğsüme doğru itti. "Brandon dahil."

Ve sonra gidiyor. Tanrım. Kızgınlıktan bahset.

Ama pekala. Bu hala bir kazanç.

Şimdi Bran'e kişisel olarak teşekkür etmem gerekiyor ve umarım -hayır, dua edin- onun psikopat kardeşini bir daha asla görmem.

4

MIA

Evde meditasyon yapmak neredeyse imkansız olduğundan, bir alternatif bulmam gerekiyordu.

Şehir merkezindeki satranç kulübü.

The King's U'da bir satranç kulübümüz var ama artık bana meydan okumuyorlar. Ayrıca, Maya'ya ilgi fahişesi

dediği için kulüp başkanının incik kemiğine tekme atabilirdim.

Peki ya giyinmeyi ve vücudunu göstermeyi seviyorsa? Bu onu hiç ilgilendirmez.

Şu ana kadar açıkça görüldüğü gibi, aileme zarar veren ya da kötü konuşan insanlara pek iyi tepki vermiyorum.

Üstelik o kahrolası başkan, hayatlarımız ve çocukluğumuzdan beri içinden geçmek zorunda kaldığımız baskı

ve tehlikeler hakkında çok şey biliyor.

Maya, giyinmeyi ve güzelliğini göstermeyi seven bağımsız bir kızdır. Kesinlikle o pisliğin dikkatini

beklemiyordu.

Doğal olarak kulübün en iyileri olmama rağmen kara listeye alındım. Neyse, birkaç hafta önce yurt binamızın

önünde birkaç ilan gördükten sonra yerel satranç kulübüne katılabildim.

Bazı iyi yaşlı oyuncular var ama birçoğu sanki bir çeşit örgü kulübü gibi dedikodu yapmaya geliyor.

Her neyse, satranç ve meditasyon şeytanlarımı susturmama yardımcı olduğundan bu benim son çarem.

Bitkilere bakmayı da seviyorum ama burada olup olmadığından çekiniyordum.
Sanki evimdeki güzel

çiçeklerimi aldatıyormuşum gibi hissedirim.

Demek istediğim, kendimi tekrar dışarı attıramam, yoksa başım belada. Ailemde
sadece Gareth'le satranç

oynayabilirim ama o son zamanlarda çalışmaları ile meşgul.

Herkesin bana bakışlarını umursamadan sokakta yürüyorum. Bugün imza
görünümüne geri döndüm; kabarık

tül etekli bol siyah bir elbise, zincirli kalın çizmeler ve saçımda uyumlu
kurdeleler. Oh, ve harika mavi aynalı

güneş gözlükleri.

Ne? Bu beni kötü adam gibi hissettiriyor.

Pek çok kişi buna gotik görünüm diyor ama aslında öyle değil. Bu benim
Şeytan'a tapan görünüşüm de değil;

ben o kaybedenler liginin dışındayım. Ayrıca siyah makyaj da yapmıyorum.
Aslında tek makyajım pembe ruj ve

maskara. Eğer Elitlerin malikanesindeki o günkü gibi kargaşa havasındaysam,
cesur bir göz kalemi sürerim.

Sevimli ve ölümcül olmayı seviyorum. Bu benim gücüm.

İçeri girdiğimde güneş gözlüklerimi çıkarıyorum ve kulüp başkanına el
sallıyorum. Diğer üyeler başını kaldırıp

bakıyor ama beni görünce ya dedikodularına ya da oyunlarına geri dönüyorlar.

Oh iyi.

Bir şekilde kökenimi anladılar ve bana 3 metrelik sopayla dokunamayacaklar.
Benimle de nadiren

konuşuyorlar.

Bunu yapan tek kişi başkanın kendisidir. Kendisi genellikle oyundaki ortağımdır.
El sallamamla resepsiyonun

yanındaki oturma pozisyonundan yavaşça kalktı ve bana doğru ilerledi.

Bay Whitby, beyaz saçlı, sarkık kırışıklı ve onun yaşındaki biri için kusursuz bir duruşa sahip, hoş, yaşlı bir adamdır.

"Bugün nasılsınız Bayan Sokolov?"

Artık anladığına dair tamam işareti yapıyorum. Geriye kalan her şeyi telefonumun notlar uygulamasına yazmam gerekiyor.

Cevabımı yazdıktan sonra ona gösteriyorum. "Sana bana Mia demeni söylemiştim. Sadece Mia."

Gördüğüm en mükemmel İngiliz beyefendisi gibi başını salladı. İngiliz aksanı olan ama çok karmaşık bir soydan gelen babamdan sonra.

Tek fark Bay Whitby'nin babam gibi geçimini sağlamak için insanları öldürmemesidir.

Yaşlı adam hafifçe gülümsüyor. "Bugünkü maça kalamadığım için üzgünüm. Yapmam gereken acil bir iş var."

Ah.

"Diğerlerinden birinin sizin gibi parlak bir genç bayana karşı oynamaktan heyecan duyacağına eminim."

Hayır, yapmayacaklar.

Bay Whitby diğer üyelerle yüzleşir. "Herhangi biri?"

Başımı eğiyorum. Görünüşe göre bugün masada meditasyon ya da satranç yok. Yine de bu enerjiyi beni tüketmeden önce temizlemem gerekiyor.

Bu sabah kendimi aynanın karşısında dururken, ağzımı açıp kapatırken yakaladım. Rahatsız edici kısım,

hayaletli, zihinsel olarak hasar görmüş bir Japon balığı gibi görünmüyordu. Yıllardır bunu yapmadığım gerçek.

Sekiz yaşında konuşmayı bıraktıktan sonra, birkaç yıl sonra aynanın karşısına geçerek ağzımı açıp kapatarak,

bazen çıkardığım sesleri kelimelere dönüştürmeye çalışarak konuşmaya çalıştım ama bu beni sadece ağlattı

ve hatta beni panik atağa sürükledi.

Bu yüzden tamamen durdum.

Son zamanlarda çok fazla stres altındayım yoksa bugün bunu yapmazdım.

Kabuslar yüzünden de olabilir:

"Ona karşı oynayacağım."

Omurgam seğiriyor ve o tanıdık ürperti, gergin karnıma doğru yılan gibi iniyor.

Bu olamaz.

Bir şeyler hayal ediyor olmalıyım.

Ama sesin kaynağına dönüp bakmıyorum.

Eğer duymamış gibi davranırsam bu olmamış demektir. Kim bilir? Belki

kulaklarım dilime yetiştiriyor ve

işlevsizleşiyor.

Önümde bir gölge duruyor ve bu sefer başımı kaldırıyorum. Gözlerim lanet olası Landon King'inkilerle

çatışırken, duyulabilen nefesim neredeyse beni boğuyordu.

Hayatımda ikinci kez suskun kalıyorum. Hayır, şaşkınım. Bu adamla ilgili her şey rahatsız edici ve çekiciliğinin

hiçbiri bunu kamufle edemiyor.

Her zaman sanki bir podyumdan ya da bir marka reklamından atlamış gibi görünmesi haksızlık. Özel dikim

siyah pantolonunun içine sıkıştırılmış beyaz bir düğme, biçimli beline vurgu yapıyor. Kendini taşıma biçiminde,

keskin bir duruş ve alaycı bir sırıtişla vurgulanan, zahmetsiz bir zarafet var.

Birkaç gün öncesinden farklı olarak kesici çenesini kaplayan hafif bir sakal ona acımasız bir üstünlük sağlıyor.

Piç, elindeki silahları nasıl kullanacağını kesinlikle biliyor. Güzellik, stil ve çileden çıkarıcı çekicilik.

Başını yana eğdi ve dudaklarında geçen geceki aynı sırıtış kıvrıldı. Kışkırtıcı, günahkar ama en önemlisi tehlikeli.

"Landon." Bay Whitby dostane bir selamlayla omzunu tutuyor. "Uzun zamandır görüşemedik."

Uzun zamandır görüşemedik? Uzun zamandır görüşmüyor musun?

Lütfen bana bu piçin bu kulübe üye olduğunu söylemeyin.

"Frank," Landon, başkanı yakın tanıdıklarının samimiyetiyle selamlıyor, gülümsemesi kurnazca hoş bir

görünüme dönüşüyor. "Burayı ve içindeki insanları özledim, bu yüzden ziyaret etmem gerektiğini düşündüm."

Herkes, yani salondaki herkes ya gülümsüyor ya da ayağa kalkıp ucubeyi sıkı sıkıya sarıyor.

Kadınlar temelde onun dikkatini çekmek için kavgaya ediyor ve o da bir tür ünlü gibi davranıyor. Ancak bir

ünlünün aksine, tüm isimleri biliyor ve bir bayana yeni saç kesimi için, bir başkasına gösterişli gözlükleriyle ve

bir başkasına da hırkasıyla iltifat ediyor. Ayrıca erkekleri bir kardeş gibi selamlıyor ve hepsi coşkuyla başlarını

sallıyor.

Şaka yapıyor olmalısın.

Diziyi ağzım açık izliyorum. Bran'ın "Lan'ı hiç iş başında görmedin" derken kastettiği bu olsa gerek. Ruh haline

ve hedeflerine bağlı olarak en çekici ya da en ölümcül olabilir."

Şimdi görüyorum. Landon'un sadece adını duyduğum ama hiç tanık olma talihsizliğine uğramadığım diğer

tarafı.

İnsanların dikkatini kolaylıkla çekiyor. Bu konuda doğuştan yetenekli olduğu ve bırakın yenilmeyi, kendi

oyununda bile kendisine meydan okunamayacağı açık.

İşin kötüsü, insanlar bir pervanenin aleve intihar eğilimiyle akın ediyor onun huzuruna. Kısa sürede çemberin

dışında kalan tek kişi ben oluyorum, tamamen dışlanmış biriyim.

Bay Whitby boğazını temizliyor ve Landon'ın çevresindeki çemberi kırmayı başarıyor.

Birdenbire, Pek de Büyüleyici Olmayan Prens'in görüş alanına geri döndüm. Geçen gece partisini tek başıma

mahvettikten sonra kesinlikle olmak istemediğim bir yer.

"Pekala millet," diyor Bay Whitby. "Landon oynamaya geldi, peki bunu yapmasına izin versek nasıl olur?"

Muhtemelen kendisi hakkında düşündüğü günün adamı, bir seri katilinkine rakip olabilecek istikrarsızlaştırıcı

bir sırtısla dikkatini bana kaydırıyor.

"Landon, bu Mia." Bay Whitby bana işaret etti. "Konuşamıyor ama sizi gayet iyi duyabiliyor. İletişim kurması

gerekirse, telefonuna size bir not yazacaktır. Ah, ayrıca senden sonra satrançta oynadığım en iyi oyuncu o."

Az önce senden sonra mı söyledi?

Bay Whitby, kafamda size bir İngiliz beyefendi tapınağı inşa ediyordum ama beni bu pisliğin yerine koymaya

nasıl cesaret edersiniz?

"Benden sonra mı?" Landon yankılandı ve yemin ederim gözlerinde bir ışık parladı, onları daha parlak ve daha

sadist hale getirdi.

"Evet. O çok zeki bir genç bayan ve zorlu bir rakip. Keşke ikinizin oyununu izlemek için kalabilseydim.

"Şimdi ilgimi çekti." Görünüşü dışında kesinlikle Bran'e benzemeyen piç, tekrar gülümsüyor. Sağlıksız bir

çekicilik ve şeytani bir voodoo içeren bir gülümseme kadar basit bir şeyi nasıl yapabildi?

İsteksizce köşedeki boş masaya oturuyorum. En büyük yanıml kaçmak ve önümdeki adamı lanetlemek için

şeytana tapmayı yeniden düşünmek istiyor ama bunu yaparsam sadece şüpheli görünecektir.

Ayrıca Landon'ın kendini beğenmiş taklitçilerinin önünde onu küçük düşürenin ben olduğumu bilmesine imkan yok.

Yine de onun karşısında otururken hareketlerim sertleşiyor. Rahatlamak ve zihnimi kapatmak için çok fazla.

Bütün bu durumun yanlamasına başarısız olduğunu söylemek güvenlidir.

Beyaz parçaları fayansların tam ortasına itmekle meşgulüm.

"Biz tekrar buluşacağız."

Yavaşça başımı kaldırdım ama bakışlarım onun alaycı bakışıyla ve dudaklarının kenarındaki o alaycı sırıtişla buluştu.

Yüz ifademi aynı tutarak telefonuma "Yine kimsin?" diye yazıyorum.

Bu sözleri gördüğü anda kahkahalara boğuldu. "Sen ilginç bir küçük faresin."

"Benim adım Mia," yazıp ona gösteriyorum.

"Fare daha doğru bir tanımdır. Fark edilmeden gitmeyi ve hasar kırıntıları bırakmayı seviyorsun, değil mi?

Siktir et bu pisliğı.

Onu tekmelemem ve şu anda bizi koltuklarından izleyen fanboylar ve fangirller tarafından dışarı atılmama

şansım nedir?

Ayrıca bu benden şüphelendiğı anlamına mı geliyor?

Yine de öyle olsa bile elinde hiçbir kanıt yok ve dolayısıyla beni hiçbir şeyle suçlayamaz.

İlk piyonumu itiyorum ve ona bakıyorum. Kendi piyonunu fayansların üzerinde kaydırırken hemen arkasına

bakıyor. "Söylemeliyim ki ortalamanın üzerinde oyunculuk yeteneğiniz var."

Kaşımı kaldırdım.

"Benimle buluşabilmek, sakın kalabilmek ve hatta beni tanıımıyormuş gibi davranabilmek sana bir alkış

kazandırmalı."

Yazıp ona şunu gösteriyorum: "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Buluştuk mu? Ne zaman? Belki rüyalarında?"

"Hayallerim?"

"Vay. Gerçekten rüyalarında mıydım? Güzel olduğumu biliyorum ama salya akmayı bırakabilirsin.

Dudakları seğiriyor. "Burada birisinin ağzının suyu aktığı kesin ama o ben değilim. Ve hayır, rüyalarımda

tanışmadık. Bilinçaltıma erişmene izin vermem için seni umursamam gerekir ve bunu yapan biri değilim.

Ancak kuzeninizin arabasını mahvettiğimde tanıştık."

"Hiçbir şey çağrıştırmıyor."

"Bana kahrolası bir alet deyip, ben sana dilsiz dediğimde bana işaret diliyle küfür etmeyi öğretmeye ne dersin?

Bunu hatırlıyor musun?"

Bu hatırlatma karşısında kanım kaynıyor ve onu tekrar geri çevirmek istiyorum çünkü bunun yerine başka bir

piyonu hareket ettiriyorum ve sonra şunu yazıyorum: "Hayır. Hayatımda pek çok aletle karşılaşıyorum ve

hepsini hatırlamam mümkün değil. Ama gereksiz karşılaşmalara karşı güçlü bir hafızaya sahip olman senin

için iyi bir şey."

Orada. KO Landon gibi tanrı kompleksi olan bencil pisliklerden intikam almanın en iyi yolu mu? Onlara hiçbir

şey ifade etmediklerini hissettirin.

"Hmm." Bakışları telefonda yüzüme kaydı. "Ben de bu sessiz yorum için özür dileyeceğimi düşündüm ama

buna gerek olmadığı ortaya çıktı."

Gözlerimi kıstım ama hemen gizledim. Lanet pislik neredeyse beni tuzağa düşürüyordu.

Neyle oynuyor? Özür mü diliyorsun? Onun gibi insanlar özür dilemez.

Eğer öyleyse, bunu kastetmiyorlar.

Ve eğer ciddiyseler, bunun arkasında gizli bir sebep vardır.

"Çünkü hafıza kaybın var." Parmaklarını piskoposun boynuna doladı ve bakışlarımla buluştu. "Sanırım son

zamanlarda benim evime gelmedin, değil mi?"

"Yerinin nerede olduğunu bile bilmiyorum," diye yazıyorum.

"Eğlenceli." Öne doğru eğiliyor. "Çünkü kardeşimin seni davet ettiği görüntüleri gördüm."

Bok.

"Ah! Buranın senin evin olduğunu bilmiyordum." Ona telefonumu gösterirken tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Tıpkı tam anlamıyla benim bir kopyama benzeyen tek yumurta ikizimin, bilmiyorum, benim ikizim

olabileceğinden şüphelenmediğiniz gibi mi?"

"Az önce seninle tanıştığımda bundan şüphelenmiştim ama birinin ailesi hakkında konuşmak kabalık değil

mi?" Şövalyesini devirirken yeniden gülümsedim.

Sanırım bugün birileri peşimden gelecek, tam tersi değil.

"Öyle, bu yüzden ikiz kız kardeşinin o gece korumalarımın biriyle kendini aptal durumuna düşürdüğü

görüntüleri göstermemeyi tercih ediyorum."

Donuyorum, yanaklarım sıcak alevlere dönüşüyor.

“Doğru, fare. İkinizin de mülküne izinsiz girdiğinizi ve beni domuz kanıyla yıkadığınızı biliyorum. Artık sıkıcı

şakaları bir kenara bıraktığımıza göre, bunu daha fazla tartışalım mı?

5

LANDON

Başkalarıyla hiçbir zaman iyi oynamadım.

Evet, çekiciliğimi kullanabilirim ama bu sadece burada bir iyilik, orada bir bağlantı ve her yerde sevişmek için.

Hiçbir şekilde süper hayranları ve rüya gibi gözlü kızları bir araya getirmek mümkün değil.

Aslına bakılırsa, başkalarıyla sadece satranç tahtasında tam olarak olmalarını istediğim yere düşünler diye

oynadım.

Güç, kafasını kullanma kapasitesi olmayan vahşiler içindir. Ve ara sıra yaşanan şiddet patlamalarından keyif

alsam da, bu benim gerçek anlamda çalışma yöntemim değil.

Ancak belirli bir fareyi bir köşeye sıkıştırmak kesinlikle öyle.

Kendi evimde beni kana bulamayı başaran küstah, önemsiz küçük baş belası, bir Yunan heykelinin mükemmel

bir taklidi olan bir pozisyonda karşımda oturuyor.

Veya, tekrar düşününce, belki bir Romalı olabilir. Bunlar daha gösterişli ve ayrıntılara daha fazla yumruk atıyor.

Ama bir fark vardı; gözleri. Onun duruşundan farklı bir hikaye anlatıyorlar. Yumuşak mavi benimkinden

dünyalar kadar farklı, rengi neredeyse patlayıcı. Aynı zamanda okyanusun derinliklerine gömülmüş bir

yanardağ gibi şiddetli.

Yıllarca hareketsiz kalabilecek olsa da, patladığı anda ölümcül bir tsunamiye yol açacak.

Ya da belki koyu mavi kır çiçeklerinin rengindedirler. Sert doğa tarafından ezilmiş ama meydan okuyan.

Gururlu ve güzel ama geçici.

Dar elbisesi, yuvarlak göğüslerinin kavisli eğiminin mütevazı bir görüntüsünü sunuyor. Başlarının üstüne yasa

dışı miktarda kurdele ve gözlük eklenince Şeytan'ın en sevdiği hayranlarından biri gibi görünüyor.

İddialı makyajı olmayan gotik bir Barbie.

Kale sanki dünya Duraklat'a çarpmış gibi havada asılı kalır.

Ama olmadı. Ve ifadesinin kibirden mutlak dehşete kadar olan ilgi çekici değişimini izliyorum.

Geçtiğimiz birkaç gün boyunca olayı tam olarak araştırmak için zamanımı ayırmaya değdi. Bu konuda

tamamen farklı bir yola gidebilirdim; buna şiddet ve haber değeri taşıyan kargaşa da dahildi. Heyecan birkaç

saniyeliğine keyifli olsa da uzun sürmezdi. Ve kesinlikle önümdeki pitoresk manzarayla kıyaslanamaz.

Hafifçe aralıklı, dolgun pembe dudaklar, mükemmel beyaz dişlerin bir kısmını ortaya çıkarıyor. Pembe yanaklar

ve boyun. Gözleri o kadar şaşkın ki beni hâlâ görüp göremediğini merak ediyorum.

Sonuç olarak, bu tur sizin için gerçek anlamda bir şah mattır.

"Merhaba?" Yüzünün önünde sıradan bir el sallıyorum. "Hala orada mısın, fare?"

Bir kez göz kırpmıyor...

İki kez...

Saldırıya geçtiği anı tam olarak görüyorum. Kendi çatımın altında bana vurma cüretini gösterdiği zamanki gibi.

Tek fark, artık daha az tedbirli olması ve amatörce baştan çıkarma seçeneğini düşünmüyor gibi görünmesi.

Yumruğunu savuruyor ama bana yumruk atmasına fırsat vermeden onu avucumun içine alıyorum ve

zahmetsizce yana doğru çeviriyorum.

“Bu pek akıllıca değil, değil mi? İkimiz de senden daha güçlü olduğumu ve eğer istersem seni önemsiz bir

böcek gibi ezebileceğimi biliyoruz, bu yüzden bunu seçmeme izin verme.”

Yüzü ya acıdan ya da öfkeden buruşuyor; hangisi olduğundan emin değilim. Umarım ikisi de olur.

İnsanların solup boğulmadan önce omurgasız duyguların oluşturduğu havuzda debelenmelerini izlemeyi

seviyorum.

Söylentiye göre ben sadizme eğilimi olan muhteşem bir anarşistten başkası değilim.

“Şimdi şartlarımı müzakere edeceğiz, olur mu?” Elini bırakıyorum ve ancak onu bıraktıktan sonra o elin ne

kadar küçük olduğunu anlıyorum. Aslında minik burnundan minyon hatlarına kadar her şeyi öyle. Kısa değil

ama o kadar da uzun değil.

Bir tabuta rahatça sığabilecek bir yükseklik.

Crikey. Tekrar yaptım.

İnsanların öldüğünü hayal etmek. Cenazesine tanık olursam gözlerinin açık tutulmasına oy veririm. Peki ya

diğer herkesi korkutursa? Ben bundan keyif aldığım sürece dünya sinirlenebilir.

Ancak yumuşaklığı beni yanıltmıyor. Narin görünümüne rağmen bu kızın abartılı eğilimleri var ve bazı

erkeklerden daha büyük taşaklara sahip olduğu kanıtlandı.

Küçük fare serbest kaldığı anda öfkeyle işaret veriyor, yanakları şüphe götürmez bir öfkeyle kızarıyor. Dahi

nöronlarımın avantajlarından biri, dil konusunda uzman olmak ve bunları çok küçük yaşlardan itibaren

öğrenmektir. Beşini akıcı bir şekilde, bir düzinesini de farklı seviyelerde konuşuyorum. Ancak işaret dili hiçbir

zaman dikkatimi çekmedi.

Mia'nın anlatmaya çalıştığı hiçbir şeyi anlamıyorum ama yine de gülümsüyorum ve başımı sallıyorum.

"İfadenizden olayların ani gidişatından memnun olmadığınızı anlıyorum. Yapacak bir şeyler bulduğumda

empati yapma kapasitesini bulacağım.

Elini masaya indiriyor ve nefes almaya zorluyor. Bu, şaşırtıcı derecede etkisiz ve bir çocuğun sakın kalma

çabasından daha kötü görünüyor.

Dramatik bir öfkeyle, kurdeleleri ve güneş gözlükleri gibi maviye boyalı tırnaklarıyla telefonunun ekranına

yumruk atıyor.

"Sakin ol kaplan," Beni kışkırtmaya cesaret ettiği ve hemen ölüm belgesini imzaladığı gece ona söylediklerimi

tekrarlıyorum. "Destansı bir şekilde kaybetmen telefonun hatası değil."

Telefonu yüzüme doğrultuyor. "Eğer kız kardeşime zarar vermeye cesaret edersen boğazını keserim ve seni

kuruması için taşaklarından asarım."

İşaret parmağını birkaç izle ruhani görünen yarı saydam boynunda kaydırduğunda dikkatim metinden ona kaydı.

Sonra avucunun içinde hayali bir şeyi -muhtemelen toplarımı- eziyor ve beni işaret ediyor.

İşaret parmağımı onunkiyle buluşturduğumda gülümsememin genişlediğini hissedebiliyorum. "Bu bir tür

telepatik yöntem mi?"

Elini geri çekti ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle bana orta parmağını salladı.

Sadece sahte görünmekle kalmayıp aynı zamanda zorlama da olan bir şey. İlginç.

Mia Sokolov'un beni kışkırtmaktan hiç çekinmediği anlaşılıyor.

Görünüşe göre benim tanrısal kişiliğimi ve kusursuz çekiciliğimi pek kabul etmeyen birine rastladım.

Zaten öyle olsaydı beni kanla yıkamazdı.

O kalesini oynuyor ve ben de vezirimle blok yapıyorum, sonra dirseğimi masaya koyuyorum ve başımı

yumruğuma yaslıyorum. "Merak ediyorum."

Şöyle yazıyor: "Nasıl daha iyi bir insan olunacağı hakkında? İşaretler konusunda yardımcı olabilirim."

"Gülünç olmayın. Hiç kimse bu kadar sıkıcı bir şeyi merak etmiyor ve siz de herhangi bir ipucu verecek kişi

olmaktan çok uzaktasınız." Vezirimi ileri doğru itiyorum ve o beklenmedik hareket karşısında gözlerini kısıyor.

"Ancak benim merak ettiğim şey, saldırınızın ardındaki sebep."

Yüz hatları "Benimle dalga mı geçiyorsun?" der gibi bükülüyor. öfkeyle başını sallamadan önceki ifadesi.

Sorunlu öğrencisinden bıkan bir öğretmen kadar kibirli görünüyor.

Tavırları, tuhaflıklarımla işinin bittiğini bana söylediğinde kız kardeşim Glyndon'ın tavrına tüyler ürpertici bir

şekilde benziyor. Ama ben yirmi dört yaşına girmek üzere olduğum ve o da henüz on dokuz yaşında olduğu

için, bana ağabeylik ayrıcalıkları veriliyor.

Ve ben dünyayı dolaşan ikinci Kral torunuyum. Her biri kendi çapında farklı bir süper güçtür.

"Ne?" Parmaklarımı dudaklarıma vuruyorum. "Eğer bu benim yaptığım bir şeyse, daha spesifik olmalısın."

Sayırsız şaheserlerimden hiçbirini hatırlamıyorum. Bakın, yenilerine yer bırakmak için bazılarını silmem

gerekiyor.”

Gotik bir oyuncak bebekten çalınmış gibi görünen küçük elbisesine uzanıyor, kaleme benzeyen bir şey alıyor ve

telefonunun ekranına normalden daha uzun süre karalıyor.

El yazısı, eğer buna böyle denilebilirse, küçük ve dağınık, tıpkı çılgın bir gecenin ardından evinin yolunu

bulmaya çalışan sarhoş bir karınca gibi.

“Kuzenim Kill'i incitmeyi unuttun mu? Yoksa doğrudan yaralanmasıyla sonuçlanan kardeşimi kaçırmak mı?

Kardeşimi nasıl kaçıırırsın ki? O senden çok daha büyük ve daha güçlü.”

"Uyuşturucu verildiğinde gücün hiçbir önemi yok. Onu votkasına kattım ama o hiç de akıllı değildi. Bir tavsiye:

Bir yabancınn sunduğı hiçbir şeyi içmeyin. Ama yine de sevgili kardeşin biraz kalın kafalı, değil mi?”

Gözleri cehennem ateşi renginde parlıyor. Buna geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Onun öldürücü ifadesinde ilgi çekici bir şeyler var. Donup taşa dönüştürmek istediğim bir şey.

Belki onu heykellerimden birine dönüştürürüm ve dikenli ifadesine sonsuza kadar bakarım.

Ha.

Aslında ilk defa birisini sadece ona bakmak için heykel yapmayı düşündüm. Genellikle onları yalnızca

hayatlarını sona erdirmek amacıyla taş olarak hayal ederdim.

“Açıklamak gerekirse, kuzenin Kill kız kardeşimin peşine düşme cüretinde bulundu; kusura bakmayın, bu hâlâ

affetmediğim bir günah. Kardeşinize gelince, o, birkaç zorlukla karşılaşan ama yine de muhteşem bir başarı

elde etmeyi başaran çok ayrıntılı bir planın parçasıydı."

İmza atmaya başlıyor ama sonra bir elini masaya vuruyor ve diğeriyle karalıyor:

"Suratına yumruk atmak ve kan

banyosu yapmak kadar fantastik olamazdı, pislik."

"İşte burada yanıliyorsun." Filini deviriyorum ve kayıtsızca bir kenara

koyuyorum. "Geçen geceki saldırın bana

yönelikti, oysa ben seni hiçbir zaman hedef almamıştım."

Bir şeyler karalıyor ve telefonu yüzüme doğru itiyor. "Ailemi hedef almanın beni hedef almaktan hiçbir farkı

yok."

"Katılmıyorum. Aslında saldırıyı bir meydan okumaya davet olarak görüyorum ve meydan okumalarımı çok

ciddiye alıyorum, bu yüzden ilk adım Maya'yı bu kadar kolay ifşa etmek, çünkü daha iyi bir terim yok."

Aniden ayağa kalkıyor, yumrukları birbirine çarpıyor ve boynundaki bir damar gerginlikten patlıyor.

"Onun toplum önünde aşağılanmasıdan sonra onu becereceğime ve videoyu tüm dünyanın görmesi için

yayınlayacağıma karar vermeden önce oturun."

Sanki bana yumruk atabilecekmiş gibi yumruğunu kaldırıyor ama ben onun yüzüne bakmaya devam ediyorum.

"Otur şuraya, Mia."

Dudakları büzüldü ama tepkisini kamufle etme çabalarıyla küçücük çerçevesi titrerken bile kendini yavaşça

alçalttı.

"Ne istiyorsun?" telefonuna yazıyor.

"Dürüst olmak gerekirse henüz emin değilim. Emin olduğum tek şey, rızam olmadan yaptığım kan banyosu ve

aristokrat burnumu tehlikeye atan yumruk karşılığında bir şey istediğimdir."

Gözlerini deviriyor. "Sen vücudunda düzgün bir kemik bile olmayan kibirli bir pisliksin."

"Gereksiz görüşlere minnettarım, gerçi verecek umurumda olmadığında anlamsız oluyor. Ayrıca... Telefonu

tutan elini tutuyorum, parmaklarım minik bileğinin üzerinde geziniyor. "Bana lakap takmayı ve beni spor için

kışkırtmayı bırakabilirsin, çünkü artık bir meydan okumaya benziyorsun ve bu, birinin benimle yüzleştğinde

olmak isteyeceği son şey."

Parmaklarım çıplak kolunda kayıyor ve istemsiz olsun ya da olmasın teninde yayılan ürpertileri

hissedebiliyorum, hiçbir fikrim yok.

Genellikle kadınlara yalnızca onları kanlı dünyama çekmek amacıyla dokunurum. Bu joker kartla bunu yapmayı

düşünmüyorum.

Kaderi onu benim sınırlarımda kırılacak. Onunla işim bittiğinde, onun boğa benzeri kararlılığından ve baş belası

güveninden geriye kalan tek şey toz olacak.

Derin pudra mavisi gözleri ateşle parlıyor. Petrol olsaydım oracıkta yanardım.

Bütün zaman boyunca bakışlarımı üzerinde tutuyor. Kötü niyetli, korkutucu enerjimi kanalize ettiğimde,

insanlar genellikle bir veya iki saniye sonra sinerler.

Büyüleyici maskeyi o kadar iyi takıyor olsam da, bu hala bir maske ve onu düşürdüğümde, içimde gizlenen

yıkımın gerçek varlığını ortaya çıkardığımda, diğerleri bundan kaçınıyor - ailem dahil.

Mia kahrolası Sokolov değil.

"Siktir git, beni tehdit etmeye nasıl cesaret edersin?" demekten başka bir şey yapmadan yüzüme bakıyor.

Onun bir mafya prensesi olduğunu unutmuş gibiyim. Muhtemelen bebek mamasıyla gurur, kibir ve güçle besleniyordu.

Üçü de sizin tarafınızdan gerçekten paramparça edilecek.

Elini çekip şöyle yazdığında an sona eriyor: "Bana en kötüsünü göster, pislik."

Penisim pantolonumun üzerinde seğiriyor ve sırtıyorum. Geniş. O kadar geniş ki Mia'nın dudakları büzüldü.

İlahi görünecek dudaklar sikimin etrafına sarılı, en sonunda onlara boşalmamı sürmeden önce boğazını sikerken titriyor.

Güzel güzel. Küçük baş belasından resmen tahrik oldum.

"Emin misin? Benim en kötü halim toplumun çoğunluğu tarafından sindirilemez. Ayrıca... Klemi ileri doğru

hareket ettiriyorum. "Şah Mat."

Ayağa kalktım ve o, tüm çıkışlarını kapatmış olduğum tahtayı incelemeye fırsat bulamadan, onun yanında oldum.

Dondurucu kışın ardından gelen esintiyi taklit eden hafif manolya kokuyor. Parmaklarımı platin sarısı saçlarına

ve kurdelelerine batırıyorum, sonra da kulağını ortaya çıkarmak için kenara itiyorum.

Öne doğru eğiliyorum, dudaklarım kulağının kabuğunu buluyor, sonra sert bir şekilde ısırıyorum, o kadar ki sarsılıyor.

Tepkisini biraz fazla takdir ettiğim için aletim daha da kalınlaştı. Fahişe olduğu biliniyor ama bu kadar değil.

Ayrıca bana doğrudan tehdit oluşturan birinden genellikle hoşlanmam.

Bir ilk daha. İlginç.

Kulağının kabuğunu bırakıyorum ve fısıldıyorum: “Geceleri pencerelerinizi kapatsanız iyi olur. İçlerinden neyin geçebileceğini asla bilemezsiniz.

6

MIA

Bir hafta sonra Elitlerin malikanesindeki oyun odasında Bran'la oturuyorum.

Bu alanla ilişkim en iyi ihtimalle karmaşık. Ortamı seviyorum ama ne kadar büyük olduğunun hayranı değilim.

Düşük kırmızı ışık, yüzlerimize ve duvardaki dev ekranların çevresine bir parıltı saçıyor.

Sandalyeler oldukça büyük ve bazen karşılıklı oynadığımızda Bran'e vurabilmek için kanepeyi kullanmayı tercih ediyoruz.

Rekabetçi ama amansız bir kaybeden değil.

Ben? Bende sporcu ruhu yok. Ne? Kaybetmeyi pek hoş karşılamıyorum.

Ancak Bran tam bir melek, bu yüzden ona karşı kazanmak hiç eğlenceli değil. Onun duvarlarını aşmak ya da

ona bir şeyler söylemek imkansız.

Üstelik galibiyetini yüzünüze vurmadığı için ona karşı kaybetmek daha kolay.

Genellikle bu odaya gelen tek kişi odur çünkü sanırım evdeki tek oyuncu odur.

Sayırsız ziyaretten sonra bu malikanede pek çok erkeğin yaşadığı sonucuna vardım: Bran, iki kuzeni, arkadaşı

ve en önemlisi şeytanın kendisi.

O piç kurusu ve beni kulüpte şaşkına çevirmeden önceki zevk düşkünü "Şah Mat" düşüncesi aklıma geldikçe

kanım sızlıyor. Ama bunların hiçbirisi bana dokunduğunda hissettiğim mutlak deri tarama hissi kadar korkunç

değildi.

Sadece bana dokunmakla kalmadı, aynı zamanda beni kahrolası bir köpek gibi ısırıldı.

Kulağımın kabuğu, dişlerini aç bir canavar gibi içine batırdığı andan itibaren hâlâ alevler içinde.

Acıdı, kahretsin.

Ama damarlarımda dolaşan saf dehşetin yanında acı sönük kalıyordu.

Şimdi onun düşüncesi bile omurgamın sarsılmasına ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Ben tehditlere boyun eğmem ama onunki farklıydı. Kız kardeşimin intikamı için kullanıldığına dair canlı bir

resim vardı. Daha da kötüsü kız kardeşim benim asabiliğime tepki olarak kullanılacaktı.

Maya başlangıçta piçi domuz kanı ile yenileme planını kabul etmedi, ama aynı zamanda o benim ya sür ya da

öl ve bu tür görevlere tek başıma gitmeme izin vermiyor.

Benim yüzümden tehlikede olsaydı kendimi affedemezdim. Geçen hafta onu korumaya çalıştım ve dikkatli

olmasını söyledim ama kendini koruma becerisi çok az veya hiç yok ve kendi haline bırakılamaz.

Maya ve Nikolai, annelerinin her şeyi göze alan kişiliğinden çok hoşlanıyorlar. Kafa kafaya vururlar; ya

istediklerini alırlar ya da bunu yaparken ölürler.

Ben her zaman babam gibiydim. Sessiz ama ölümcül. Sofistike görünüyor ama bir gülümsemeyle sizi

öldürebilir.

Ancak bu güven duygusu, Landon'la talihsiz karşılaşmamdan bu yana binayı terk etmiş gibi görünüyor.

Sadece aşırı paranoyak olmakla kalmadım, aynı zamanda geçmişimde unutamadığım kötü niyetli kabuslar

uykumu böldü.

Beni anlayacaklarından korktuğum için bir süredir annem ve babamla konuşmadım.

Ve bunların hepsi harekete geçmeyen piç yüzünden.

Her gece pencereye bakıp onun içeri atlayıp beni öldürmesini bekliyordum.

Ama Landon gibi insanlar cinayet işlemez. Sizi asılı bırakmayı, beklemeyi ve hayatınız için korkmayı tercih

ediyorlar. Zihinsel işkenceyi ve yaklaşan tehditleri tercih ediyorlar.

"Burada olmadığından emin misin?" Akşam yemeği molasına oturduğumuzda yazılan kelimeleri Bran'a

gösteriyorum.

Biz Tayland yemeği paketini incelerken kanepede karşımda oturuyor.

Öğleden sonraki derslerimizi bitirdiğimizden beri ikimiz de oynuyoruz. Ana dallarda dünyalar kadar farklıyız; o

bir sanat öğrencisi ve ben işletme yönetimi okuyorum çünkü her zaman sadece bana ait olan bir şeyi

başlatmak istedim. Ne ailem ne de mirasım. Tamamen bana ait olan bir şey.

Bran sanat stüdyosunda olması gerektiğini söylüyor ama son iki saattir "bir oyun daha"a yenik düşüyor.

Ağız dolusu pirinci çiğniyor ve başını sallıyor. "Ortalığı kasıp kavurmaya ve birisinin -ya da bazı insanların hayatını mahvetmeye çalışıyor. Neden soruyorsun? Korktun mu?"

"Domuz kanı olayımdan sonra korkan kişi o olmalı." Ona kelimeleri gösterdiğimde bile güven hissetmiyorum.

Bran sadece iç çekiyor. "Sana onun kötü tarafına geçmenin akıllıca olmadığını söylemiştim."

Tepkimi gizlemek için irkildim ve ağzıma bir parça domates attım.

O gece ona Landon'un Elit partisi hakkında sorular sorduğumda Bran beni uyardı.

Başımı yana eğip onu yakından inceledim. O pislik kardeşinin tükürüklü görüntüsü. Ama sanırım asıl farkı

yaratan şey kişiliği.

Bran öyle gösterişli bir çocuk ki, iyi yetişmiş ve eğitilmiş bir İngiliz gencinin nasıl olacağını hayal ediyorum.

Gözleri saf mavi havuzlardan oluşuyor, çenesi Landon'unkinden daha az keskin görünüyor ve dudakları nötr ve

hiçbir şekilde dehşet verici bir sırtış silahı değil.

Oh, ve aralarındaki tek gerçek fiziksel fark Landon'ın sağ gözünün köşesinde küçük bir ben olması. Onları ilk

kez bir arada gördüğümde fark ettiğim küçük bir detay.

Landon'un bir veya iki kez düşürülmesi gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum ve hala aynı fikirde olduğumu

gururla söyleyebilirim.

Belki de bu rezillik yüzünden hapse atılmalı.

İki kardeşi birbirine karıştırmak imkansızdır ve bunun benim tek yumurta ikizi olmamla ve dolayısıyla

farklılaşma işinde yetenekli olmamla bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum.

Gerçek ortadadır, biri her zaman sakindir, diğeri ise bok karıştırıcının tanımıdır.

Ayrıca Bran'ın yanındayken kendimi tehdit altında hissetmiyorum, oysa Landon'un yanında her zaman savaş ya

da kaç modundayım.

"Nedir?" Bran onu izlemeye ne zaman devam edeceğimi sordu. "Yüzümde bir şey mi var?"

"Sizin ne kadar farklı olduğunuzu düşünüyordum" diye yazıyorum.

"Tıpkı senin ve Maya'nın farklı olduğunuz gibi, değil mi?"

"O bir psikopat değil."

"Touché." Gülüyor ve zencefilli limonlu meşrubattan bir yudum alıyor. "Yine de geçen gün yaptığın şeyden

etkilendim."

Teşekkürler ama bu ters tepiyor ve bende çok fazla strese neden oluyor.

"Bana bunu ödeteceğini söyledi" yazıp telefonumu ona gösteriyorum.

Bran yüz ifademi ölçüyor. "Ona... meydan okudunuz mu?"

"Bunu nasıl biliyorsun?"

"Bunu yapmamalıydın Mia. Onun bok listesine girmenin en kolay yolu bu."

"Eh, o benim de zirvemde."

Gülümsüyor ama bu en iyi ihtimalle üzücü, en kötü ihtimalle de içler acısı.

"Güven iyidir ama Landon gözlerini

onlara diktikten sonra hiç kimse ona karşı kazanamadı."

"Her zaman bir ilk vardır. Ama varsayımsal olarak konuşursak, ne kadar ileri gidebilir?"

Killian'a onu kızdırdığı için, kardeşine ise planının bir parçası olduğu için ne yaptığını zaten biliyorsun. Ancak

bilmediğiniz şey, sırf rahatsızlık verdikleri için Kafirlerin malikanesinin yarısını yok eden yangının arkasında

muhtemelen onun olduğudur."

Dudaklarım aralanıyor ve öfkeyle bir şeyler karalıyorum. "Bunu Yılanların yaptığını sanıyordum."

"Öyle yaptılar ama onlara ihtiyaç duydukları bilgiyi sağlayan oydu. Daha sonra arkasına yaslandı ve tüm

gösteriyi kenardan izledi. O kadar tehlikeli ki."

O kahrolası piç. Ya ben onu öldüreceğim ya da o beni öldürecek. Arası yok.

Yüzümü yiyeceklerle dolduruyorum ve fazla çiğnemediğim yutuyorum. Boğulup öksürmeye başlıyorum, tıkanıklık

nefes borumu tıkıyor.

Brandon uzanıp sırtımı okşadı ve bana bir şişe su uzattı. Yarısını mideye indirip

"Teşekkür ederim" işareti

yaptım.

Temel işaret dilinin bir kısmını anlıyor ve son zamanlarda öğrenmek için gerçekten daha fazla çaba harcıyor.

İşte bu kadar iyi bir insan.

"İyi misin?" Gözleri gerçek bir endişeyle köşelere doğru kayıyor.

Neden o şeytani Landon yerine ondan iki tane yok?

"Ben iyiyim. Teşekkürler Bran. Sadece bunun için değil, geçen gün Niko'ya arkamı kolladığım için de."

Kelimeleri okuyor ve sanırım başını sallamadan önce çenesinde bir tik olduğunu hayal ediyorum. "Biraz

yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Peki Maya hakkında doğru cevap vereceğinizi nasıl bildiniz?"

"Eğer onun hakkında soru soruyorsa bunun ikinizi ilgilendirdiğinden şüphelendim."

"Akıllı."

"Biliyorum teşekkürler."

Ve işte burada, kardeşinin ezici kibrinin bir ipucu. Gerçi Bran'inki daha incelikli ve kesinlikle aşırı güçlü değil.

"Kardeşinle başın dertte miydi?" diye sordu kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Hayır. Niko sadece Niko'ydu. Kafirlerle olan rekabet meselesini göz önünde bulundurarak sizinle

bulaşmamamı söyledi. Ona senin farklı olduğunu söylediğimde duymadı çünkü o asabi bir katır. Zaten

Niko'nun dahil olduğu her yerde bu oyunlar ve toplantılar bizim sırrımız olarak kalacak."

Metni okurken gözleri titriyor. "Kardeşinle tanışık değilim o yüzden endişelenecek bir şey yok."

Bana mı öyle geliyor yoksa şu anda biraz fazla mı çekingen görünüyordu?

"Kepek!" Üçüncü bir varlık oyun odasının kapısından içeri giriyor. "Kırmızı Jordan'larımı gördün mü? Yemin

ederim bu heriflerden biri onları saklıyor ve lordum kıyameti koparacak..." Beni görünce durakladı ve ifadesi

kızgınlıktan cilveli bir ifadeye dönüştü. "Neden, merhaba. Günüm çok daha iyi hale geldi."

Bran, "Gerçekten sadece şiddeti tehdit ediyordun" diye karşılık veriyor.

"Şimdi sus, Bran. Bayanın önünde kabalık yapmayın." Bana elini uzatıyor, ben de sıkıyorum. "Ben

Remington'ım. Herkes bana Remi ya da kısaca lord hazretleri der. Aristokrat bir unvanım ve nesiller boyu

sürecek bir servetim var. Güzel, zarif yüze yakışan ismi öğrenebilir miyim?"

Bran ona "Adı Mia" dedi. "Konuşamıyor ama seni gayet iyi duyabiliyor."

Genellikle insanların ifadeleri ya tuhaflığa ya da çoğu zaman acımaya dönüşür, ancak bu adamın gülümsemesi

aynı kalır.

Bran'dan biraz daha uzun, düz bir burnu ve rahat, hoş bir duruşu var. "Neden bu kadar güzelliği kendine

sakladın Bran? Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

Bran, "Onu rahat bırak" diyor. "Sen onun tipi değilsin."

"Lezbiyen olmadığı sürece herkesin tipiyim."

Gülümseyip "Bu adamdan hoşlanıyorum" yazıyorum.

"Görmek?" Remi neşeyle diyor. "Ben her kızın hayalindeki erkeğin modeliyim."

Bu kibir ama Landon'ınkiyle aynı şey değil.

Neden onunkine uygun bir egoizm türü arıyorum?

O zaman aklıma geliyor.

Aynı derecede korkutucu ve korkutucu olmayan bir kibir bulmaya çalışıyorum.

Açıkçası, bu epik bir

başarısızlık.

Bran başını sallayarak, "Kendine gel," dedi.

"Bu, evren için büyük bir israf olurdu. Neyse, siz burada ne yapıyorsunuz?

Katlabilir miyim?"

"Oyun oynar mısın?" Ona telefonumu gösteriyorum.

"Basketbolun tanrısı olduğum için gerçek hayatta daha çok şey söylüyorum ama bazen Bran yalnızken onunla oynuyorum."

"O halde bize katılın," yazıyorum ve o okuduğunda gülümsüyorum.

Bran bana "Bu iyi bir fikir değil" dedi. "O gürültücü ve başarısızlıklarından dolayı oyunu suçlayan umutsuz bir amatör."

"Hey. Biraz saygı göster köylü.

"Ayakkabılarını bulman gerekmiyor mu?" Bran soruyor. "Lan muhtemelen onları sana bulaşmak için sakladı."

Remi'nin tiksinti dolu yüzü benimkiyle aynı olmalı. Bu adamdan hoşlandığımı biliyordum. "O küçük herif her

zaman belaya açık. Bir saniyeliğine sakinleşmesi gerekiyor."

Bran alçak sesle, "Daha çok bir ömür boyu sürecektir gibi," diye mırıldandı.

Görünüşe göre Landon'un saçmalıklarıyla işi biten tek kişi ben değilim. Kendi kardeşi ve arkadaşı da ondan

memnun görünmüyor.

Remi'ye kalamarlarımdan biraz ikram ediyorum. Bunu kabul ediyor ve bir sandalye çekiyor.

"O her zaman böyle miydi?" Ben yazıp onlara gösteriyorum.

Remi, Bran'ın içkisini çalarken, "Hatırlayabildiğim kadarıyla" diyor. "Bu her zaman pasifistti ve Lan de anarşistti."

Bu çok büyük bir fark. Maya ve benim kendi kişiliklerimiz var ama ikimiz de kendi yollarımızda baş belasıyız.

"Herhangi bir kalıba uymuyor ve çarpık, bireysel hayat görüşüyle son derece gurur duyuyor." Bran sanki uzak

bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi uzaklara bakıyor. "Tehdit etmek yerine çekici görünmesini sağlayacak kadar

evcilleştirdiği antisosyal eğilimleri var."

"Bana bundan bahset." Remi kişisel olarak g¼cenmiř gibi g¼r¼n¼yor. "O k¼¼¼k pislik bir sineğin dikkat s¼resine

sahip olmasına rağmen b¼t¼n g¼zel bayanları ele ge¼çirmeye devam ediyor."

Bran, "Yaptığı işte bir dahi, bu y¼zden kızlar mantıklı" diyor. "Mantıklı olmayan şey onun her t¼rl¼ bağlılığı

reddettiğini bilmelerine rağmen yine de ona doğru akın etmeleri."

"Yaptığı işte bir dahi mi?" diye yazıyorum.

Bran hafif bir kıskançlıkla "O bir heykeltıraş ve her zaman yeteneklidir" diyor.

"Ortaokul yıllarımızdan bu yana

pek çok eseri sergilendi."

Ah, doğru. Bunu daha ¼nce de duymuştum. Sanat st¼dyosunu mahvetmeyi d¼ř¼nd¼m ama parmak izi

korumalı olduğundan erişim sağlayamadım.

"Hala senin resimlerini tercih ediyorum. ¼ok rahatlatıcı ve g¼zeller," diye yazıp Bran'e g¼steriyorum.

Nadir bir g¼l¼mseme dudaklarını b¼kt¼ ve başımın ¼st¼n¼ okşadı.

Remi yemekten bir lokma yuttuktan sonra, "Ama Lan bir s¼redir heykel yapmıyor," diyor. "Ge¼en g¼n bunun ¼ok

sıkıcı olduğunu s¼yledi."

"Sıkıcı?" Bran yankılanıyor. "Onu dizginleyen tek şey heykeltıraşlıktır."

"Belki de son zamanlarda manyak gibi davranmasının nedeni budur."

Bu iyiye işaret olamaz değil mi?

Ben ayrılmadan ¼nce bir saat daha birlikte oynuyoruz. Kısmen kardeşimin neden ge¼ dışarıda olduğumu

sorgulamasını istemediğim ve kısmen de ¼ıkarken Lan'le yolumuzun keşişmesini istemediğim i¼in.

Yine de Bran ve Remi ile yaptığım konuşmayı d¼ř¼n¼yorum. O pi¼ Lan'den kurtulmak i¼in ¼đrendiđim bilgileri

nasıl kullanabilirim?

Cevap şu; yapamam. En azından henüz değil.

Ancak bilgiyi daha sonra kullanmak üzere, sonunda bir şey bulana kadar saklayabilirim.

Arabaya doğru yürürken gecenin soğuğu tenimi karıncalandırıyor.

Tahmin ettiğimden daha karanlık. Karanlıkta dışarıda yalnız kalmayı sevmiyorum. Canavarın pusuya yattığı ve

beni pusuya düşürmeyi beklediği yer orası.

Ağaçların arasına dizilmiş alçak sarı ışıklar gecenin etkisini pek azaltmıyor.

Derim karıncalanıyor ve zayıf yanımlı tetiklememek için derin nefes almam gerekiyor.

Büyük adımlar atıyorum ama hayal gücümü dağıtmaya yardımcı olmuyor.

Dalların arasından iri, çirkin yılan gözleri olan büyük kafaların önünde ağaçların arasından bir hışırtı duyuluyor.

Nefesim kesiliyor ve serinkanlı kalmaya çalışmaktan vazgeçip arabamı park ettiğim yere koşuyorum.

Bugün beni götürmüyorsunuz pislikler.

Bugün değil.

Canavarlar titriyor ve boyutları büyüyor, ta ki arkamda kontrol edilemeyen bir yangın gibi yayıldıklarını

hissedene kadar. Onlar koşuyor, ben de koşuyorum ama onları geçebileceğimi sanmıyorum.

Kaslarım efor sarfettiğimden çığlık atıyor ve nefesim kesintili ve doğal olmayan bir şekilde çıkıyor.

Neredeyse arabaya varıyorum.

Neredeyse...

Bir ağacın arkasından maske takan karanlık bir figür belirdiğinde sarsılarak durdum.

Boğazımın gerisinde bir çığlık belirliyor ama onu bırakamıyorum.

Beni bütünüyle yutmak niyetiyle bana yaklaşıırken yapabileceğim tek şey orada durmak.

"Yine karşılaştık fare."

7

MIA

"Kötü kızlar cezalandırılır ve cezalandırmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktur."

Hayır.

Ayaklarım titriyor ve bir bacağımı geriye doğru kaydırduğımda ayağımın altında bir çakıl taşı gıcırıyor.

Karanlığın yaratıklarının inlemelerini, inlemelerini ve kulaklarıma anlaşılmaz sözler fısıldamalarını hâlâ

duyabiliyorum.

Beni ne kadar korkutsalar da, kalbim ne kadar büzüşse ve parçalansa da, bunlar, gözümüzün önünde duran

canavarın yanında hiçbir şey değil.

Bu noktaya kadar hayatta kaldığım her yıl, geçmişi aşmaya dair çizdiğim her illüzyon paramparça olup minik

siyah kristallere dönüşüyor.

Koşan, düşen, sonra tekrar koşan o küçük kız olmaya geri döndüm.

Ve yeniden.

Ve...

Maskeli adam kararlı adımlarla yanıma yaklaşıyor. Sakin ama kararlı.

İnce ama geniş. Sessiz ama öldürücü.

Budur.

Uzun zamandır kaçıyorum ama bunun sadece bir kaçma girişimi olduğunun farkındayım. Gerçekte onun

benim için yarattığı döngünün içinde sıkışıp kaldım.

On yılı aşkın süredir içimde yetiştirdiğim savaşçıyı çağırmaya çalışıyorum ama her zamanki cesaretimden

veya cesaretimden hiçbir iz yok.

Sadece bir kız var. Soğuk, aç ve kesinlikle dehşete düşmüş.

Bacaklarım artık hareket etmiyor. Karanlığın yaratıkları beni yakalamayı başardılar ve efendilerinin yerine beni

hapsediyorlar.

Ağzımı açıyorum.

Anne.

Baba.

Hiçbir kelime çıkmıyor. Ufacık, dehşet verici bir ses bile yok.

Maskeli canavar iki eli de cebindeyken aramızdaki boşluğu saniyeler içinde yok ediyor. Sonra tam önümde

beliriyor, üzerimde yükseliyor, boyu ufku istila ediyor ve yıldızları öldürüyor.

Maskenin üzerine kaba gölgeler düşüyor, loş ışıktaki daha koyu, neredeyse siyaha dönüyor. Gözlerinin olması

gereken delikler oyuk, dipsiz ve düzgün.

Korkunun keskin dişleri cildime batıyor. Kendime ne kadar hareket etmem gerektiğini söylediğimin bir önemi

yok. Zihnim çoktan bana karşı döndü ve büyüğü geri almanın bir yolu yok.

“Zaten aklın başına geldi mi?”

Sesi derin, çarpık yıkım notaları, açık ağzı ve sığ nefesi olan efsanevi bir canavar.

"Garip. Seni biraz daha korkutmam gerektiğini düşündüm. Seni daha dar bir köşeye iter. Bayılıncaya kadar

seninle oynayacağım.

Kulaklarımdaki çınlama, tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım olana kadar artıyor; yüksek ve paramparça.

“Yaramazlık yapan küçük yaratıkları yalvarırken ve ağlarken tuzağa düşürmeyi seviyorum. Gitmelerine izin

verebilirim ya da göğüslerine keskin bir bıçak saplayıp debelenip kendi kanlarında boğulmalarını izleyebilirim.

Elbette mecazi olarak.”

Durmak. Yaklaşmayı bırak, dur...

“Neden bu kadar dondun?” Canavar elini cebinden çıkarıp yüzüme uzanıyor.

Ayaklarım titriyor ve hayatta kalma içgüdümün her zerresi buradan kaçmamı gerektiriyor ama yapamıyorum.

Aklım çoktan kontrolden çıktığında ve beni sekiz yaşında savunmasız bir çocuk olarak bıraktığında değil.

Teselli ve arkadaşlık olarak yalnızca kendimle birlikte on yıl geriye atıldım.

Teni benimkine dokunduğu anda nefes almayı tamamen bıraktım. Belki ölmüş gibi davranırsam gider.

Belki bu da başka bir kabustur.

Lütfen bu da başka bir kabus olsun...

Çenemi başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırıyor ve başını yana eğerek beni yakından, açıkça izliyor.

Hatta içtenlikle.

Gözleri artık doğrudan cehennemi gören dipsiz delikler değil, maskenin arkasında büyüyor. Ama beni

karşılayan şey daha da kötü.

Bir tutam sadist mavi, sanki kendi özel yapım lanetimmış gibi bana bakıyor.

Yüzüm bir taraftan diğerine dönerken bana aitmiş gibi gelmiyor.

“Görünüyorsun... kesinlikle büyüleyici.

Oyuncak bebek. Hayır, bir heykel.”

Kulaklarımdaki çınlama yavaş yavaş azalıyor ve gerçeklik küçük ama fark edilir artışlarla yerleşiyor.

Bu canavar değil.

En azından geçmişteki canavar değil.

Artık kendi kendime yarattığım paniği atlattığım için Venedik maskeli balo maskesindeki altın detayları

görebiliyorum. Uzun, geniş yapısını, karakteristik olarak dikilmiş pantolonlarını ve iliklenmiş düğmelerini

tanıyabiliyorum.

Derin bir nefes alıyorum ama yalnızca baş döndürücü erkeksi kolonyasını içime çekebiliyorum.

"Nereye gittin?" Sanki başka bir versiyonumu çağırıyormuş gibi yanağıma hafifçe vuruyor. "Henüz ayrılmayın.

Doyuma ulaşmadım."

Sonunda kendimi kurtardım ve elini ittim, nefesim sığ ve hızlıydı.

Maskeli adam, pislik Landon, az önce vurduğum eline rahatsız edici bir sakinlikle bakıyor, sonra aynı bakışı

bana yöneltiyor. İşaret parmağını baş parmağına sürtüyor. Bir kere.

İki kere.

Sanki çok değerli bir anıyı yeniden yaşıyormuş gibi.

"Hey." Mermer gibi göğsü göğüslerimi ezene kadar aniden ilerledi. "Şu andan itibaren sürümü geri getirin.

Hazır değilim."

Ellerimi omuzlarına koyup itiyorum ama yüzümü duvara çevirsem daha iyi olur. Benim alanımı işgal ettiği güç

barbarca bir istiladan başka bir şey değil.

Bu herifin sorunu nedir Allah aşkına?

Parmaklarını boğazıma doladı ve tüm hareketlerimi durduracak kadar sert bir şekilde sıkı.

Nefes borum kapanıyor ve görebildiğim tek şey maskesinin gölgeli tarafı.

"Söyledim. Onu geri getir. Şimdi."

Hayatta kalma içgüdüm yeniden devreye girdi ve sahip olduğum her şeyle onun koluna pençe atıp vurdum.

Nefes alamıyorum.

Nefes alamıyorum.

Bir an için bile olsa dikkatini dağıtmak amacıyla elimi maskesine vuruyorum.

"Utanma. Çıkmak." Öleceğimi düşünene kadar parmakları daha da sıkılaştı.

Hayır. Kesinlikle ölüyorum.

Hareketsiz duruyorum, ellerim iki yanıma düşüyor ve son çare hayatta kalma moduna girmeye çalışıyorum.

Tutuşunu yavaş yavaş gevşetiyor ve kurt gibi bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor ve çarpıcı bir ışık gözlerinin derin

mavisini parlatıyor. Güneşin bir okyanusun yüzeyini öpmesi gibi, yüzeydeki ışık ama altındaki karanlığa asla

ulaşamıyor.

Yavaşça kesik bir nefes alıyorum ama onun boğulan parmaklarını cesaretlendirmemek için hareketsiz

kalıyorum.

"İşte," diye hayretle baktı, başparmağı boynumdaki nabız noktasını okşuyordu.

"Mükemmel heykelsi. Kesinlikle

çarpıcı."

Bu adamda ciddi bir sorun var ve acil profesyonel yardıma ihtiyacı var.

Dokunuşunda tenimi kaplayan ürpertiden ya da her vuruştaki şehvetli yakınlıktan hoşlanmıyorum.

Vücut ısım yükseliyor ve bunun nedeni sadece onu tekmelemek istemem olabilir.

Bunu yapmayı düşünüyorum. Sadece geri adım atmaya ihtiyacım var -

"Bunu aklından bile geçirme." Gözlerindeki nadir ışık yavaş yavaş kayboluyor.

"Çok iyi durumdayım ve bu da

her türlü provokasyona sert bir şekilde tepki vereceğim anlamına geliyor.
Chivalry ve ben bir arada

yaşamıyoruz ve bu yüzden senin kadın olmanı umursamıyorum. Eğer bana saldırırsan, seni boğarım."

Derinden rahatsız olmama ve biraz da dehşete düşmeme rağmen, pislik için birkaç kelime seçebilmek için telefonuma uzanmaya çalışıyorum.

Tamam, belki birazdan fazla.

Tekrar başını salladı. "Öyle söylüyorum Mia. Ben senin hayatını yok etmeden önce heykel gibi kal."

"Yardıma ihtiyacın var, seni hasta psikopat piç. Git kendini becer," diye imzalıyorum, hiçbir şey anlamamasına

rağmen. Sadece bunu göğsümden atmam gerekiyordu.

Boğazımı bıraktı, kollarımı tutup iki yanıma yapıştırdı, sonra bileklerimi sıktı. "Heykel artık hareket etmiyor, değil mi?"

Daha sonra geri çekilip maskesini çıkarıyor.

Landon'un ne kadar çekici olduğunu neredeyse unutuyordum. Muhtemelen tuhaf bir şekilde Bran'i çekici

bulmadığım için. Evet öyle ama ben olaya tarafsız bir açıdan bakıyorum.

Öte yandan Landon'da çekicilik ve güzellik damlıyor. İkisi de onun canavarca doğası yüzünden çamura

bulanmış durumda.

Kesinlikle bir sosyopat ya da daha kötüsü bir psikopat spektrumunda.

Kuzenim Kill'in de antisosyal eğilimleri var ve eğer dikkate alınacaksa Landon tahmin ettiğimden daha büyük

bir tehdit.

Bana daha önce hiç canavarca yanını göstermediğini şimdi anlıyorum. Şimdi onu sadece bir anlığına

görebildiğime göre, arkamı dönüp koşma ihtiyacını hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ama yapmıyorum.

Gerçekten şu anda boğularak ölme riskini almak istemiyorum. Daha önceki panik atağın etkisi hala üzerimdeyken değil.

Maskesini yere atıp birkaç adım daha attı ve ardından başını yana eğdi.

Yavaş bir gülümseme dudaklarının kenarını kaldırıyor. "Senden harika bir şaheser yaratabilirim. Seni dondurup

şimdiye kadar var olan en güzel taştan şekillendirebilirim. Ne düşünüyorsun? Ama yine de bir heykel düşünmez."

Dışarı çıkmam lazım.

Şimdi.

Arabaya olan mesafeyi hesaplayıp son hızla koşarken bunu düşünmüyorum. İçeri girip kapı kilitlenene kadar durmayacağım.

Penceremde bir patlama sesi duyuldu ve ona yavaşça bakarken nefesim kesildi.

Landon diğer tarafta beliriyor, uzun boylu ve korkutucu bir şekilde "İşimiz bitmedi" diyor.

Titreyen parmağımla motora vurdum ve bu lanet şeyin çalışması için iki denemem gerekti.

Bir patlama daha. Bu sefer cama bir yumruk.

Boğazımın gerisinde yükselen çığlığı duyabiliyorum ama gaz pedalına sonuna kadar basıyorum.

Araba ileri doğru hızlanıyor ama park yerinden hızla çıkarken dikiz aynamda 'Seni izliyorum' tabelasını yapan

Landon'ı görüyorum.

Ya da belki şimdi 'Gözlerim senin üzerinde'dir.

Hayatımda ikinci kez bu kadar korkuyorum.

"Bebek? Bu kadar geç saatte ne yapıyorsun?"

Tabletimin ekranında annemin yüzüne bakıyorum ve fiziksel olarak kendimi gözyaşlarına hakim olmaya

zorluyorum.

Rai Sokolov sadece annem, içi ve dışı en güzel kadın değil, aynı zamanda benim rol modelim.

Maya ve ben onun aynı sarı saç tonuna ve gözlerinin, burnunun ve dudaklarının karbon kopyasına sahibiz.

O ve Reina Teyze (annemin tek yumurta ikizi ve Kill ile Gareth'in annesi) bizim onların minikleri olduğumuzu

söyleyerek şakalaşırlardı.

Annemin her zaman güçlü, kararlı ve acımasız bir kadın olduğunu biliyordum.

Ancak şu anda kaşlarının

arasında bir kırıksıklık var.

New York'ta akşamın geç saatleri ve onu New York Bratva'da lider olarak iş gününü tamamladıktan hemen

sonra makyaj masasının başında otururken yakaladım. Bu doğru. Annem, erkek egemen bir organizasyonda

basamakları tırmanan ve karar alma masasında sandalye kapabilen tek kadındır.

O hiçbir bakımdan babamdan aşağı değil ve bize kadın olmanın bir zayıflık değil, bir güç olması gerektiğini

öğretmeyi başardı.

Eskiden onun kadar iddialı ve güçlü olduğumu düşünürdüm ama bu geceki olaydan sonra özgüvenim büyük

bir darbe aldı.

Maya ile paylaştığım daireye geri döndüğümünden beri odamın ışıklarını en yüksek ayarda yakıyorum ve yatakta

cenin pozisyonunda yatarak annemle babamın işlerini bitirmesini bekliyorum.

Hayatımın yeni canavarıyla karşılaşmam boğazımda bir top, göğsümde bir ateş bıraktı.

"Ne var bebeğim?" Annemin sesi yumuşadı. "Bir sorun mu var?"

Her şey yanlışı, anne. Korku, tuhaf heyecan ve bir türlü hızla atmaya devam eden kalbim.

Her şey.

Ama bunu söylemiyorum ve onun yerine "Sadece yüzünü görmek ve sesini duymak istedim" diye imza

atıyorum.

"Bebeğim." Gülümsüyor ama biraz zorlama. "Uzun bir günün ardından yüzünü görebildiğim için çok mutluyum."

Dudaklarımın hafifçe kıvrılmasına izin verdim. Gülümsemelerimin çoğu ya zorlama ya da sahte. Sesimi

kaybettiğim gün gülümsememi de kaybettim.

"Reina Teyze sulama yapıyor ve Amun, Iris ve aileleriyle ilgileniyor mu?" İmzalıyorum.

"Neyin daha tuhaf olduğunu bilmiyorum. Bitkilerinize isim vermeniz veya aile reisinin şeytani bir isme sahip

olması. Ayrıca Reina Teyzen'in sırf onları sulamak için onca yolu gelmesine gerek yok. Bahçıvan ya da ben

bunu yapabiliriz."

"Onlara dokunma anne. Erken ölüm vakasına yakalanmalarını istemiyorum."

"Bu kaba."

"Dokunduğun çoğu bitkiyi gerçekten öldürüyorsun."

"Yeşil başparmak genine sahip olmadığım için üzgünüm." Gülümseyerek telefonuna yaklaşıyor. "Gerçekte

sorun ne, Mia? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Elbette bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır. Her zaman öyle yapar.

"Biraz moralim bozuldu." diye işaret parmağımı salladım.

"Bunun bir nedeni var mı?"

"Karanlık bir yerde panik atak geçirdim. Çılgılık atmak istedim ama yapamadım," diye imzalayıp başımı eğdim.

Ona Landon'dan bahsetmemin hiçbir yolu yok. Eğer bunu yaparsam buraya kendisi gelip aletini koparacak ve

sonra da nüfuzlu ailesiyle başı belaya girebilir.

Ayrıca sorunlarımı tekrar çözerse bu sonsuza kadar zayıf kalacağım anlamına gelmez mi?

"Çok üzgünüm bebeğim." Yüzünden, ses tonundan ve tavrından sevgi akıyor.

"Keşke orada olsaydım da sana

anne ayı sarılsaydım."

"Ben iyiyim." Yalan. "Sabah her şeyi unutacağım." Daha fazla yalan.

"Bunu unutamıyorsan sorun yok, Mia." Yaklaştı. "Dinle, ziyarete geldiğinde bu konuyu açmayı planlıyordum

ama terapiye bir şans daha vermeye ne dersin?"

Parmaklarımı birleştirip birleştiriyorum, sonra başımı sallıyorum. "Terapi işe yaramıyor. Konuşamıyorum."

"Elbette yapabilirsin bebeğim. Sadece bunu tekrar yapma isteğini bulmanız gerekiyor.

Hayır, yapamam.

Benim o parçam ormanın derinliklerinde gizlenmiş, dikkat çekici olmayan bir kapsülün içinde sıkışıp kaldı.

Sesimin neye benzediğini unuttum. Ama konuşsam bile ergenlik bunu çoktan değiştirdi. Bazen bunun

muhtemelen Maya'ninki gibi olduğunu düşünüyorum ama içimdeki uzak bir anı bana bazı farklılıklar olduğunu

söylüyor.

Annem, "Seni zorlamak istemiyoruz," diye devam ediyor. "Ama terapiden çok erken vazgeçmiş olabileceğini hiç

düşündün mü?"

"Bunu konuşmuştuk. Terapinin benim için hiçbir faydası yoktu ve oradan nefret ediyordum. Yabancıların

önünde kendimi parçalayıp hiçbir sonuç alamamaktan nefret ediyordum." Hareketlerim daha sarsıntılı, daha

öfkeli ve daha rahatsız.

Bu gece içimdeki her şey gibi.

"Tamam, anlıyorum. Seçeneğin her zaman masada olduğunu bilmenizi isterim."

Tam başka bir şey söylemek üzereyken arkasında uzun boylu bir figür belirdi ve rahatlatıcı bir İngiliz aksanıyla

şöyle dedi: "Neden bu kadar geciktin prenses?"

Babamın yüzü ekranda beliriyor ve ikisini de ne kadar özlediğimi fark ediyorum. On sekiz yaşındayım, on

dokuzuma giriyorum ama yine de rahatlamak için aileme sarılmak istiyorum.

Kyle Hunter uzun boylu, esmer ve klasik bir yakışıklılığa sahip. Maya ve ben, annem ve Reina Teyzemi örnek

alırken, Nikolai ona benziyor. Ancak babam sofistike ve zarif görünmesine rağmen gizlice bir tehdit

oluştururken, Nikolai açıkça bir tehdittir. O kenarlarda daha sert ve kesinlikle babasının sağduyulu çalışma

tarzına sahip değil.

Beni gördüğünde ve hafif bir İngiliz aksanıyla konuştuğunda yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Mia, sen

misin?"

El sallıyorum.

"Ne harika bir sürpriz. Beklemek. Orası geç değil mi?"

"Evet ama sizi özledim." diye imza attım.

Buraya geldiğimizden beri bininci kez, "İşte bu yüzden okyanusun diğer tarafına uçmak yerine burada

kalmalıydınız" diyor. "Artık kızıma istediğim zaman sarılamıyorum."

"Senin adına Niko'nun bana sarılmasını sağlayacağım," diye imzalıyorum.

"Önemli değil."

"Onu yalnız bırakın." Annem ona alaycı bir şekilde vuruyor. "Nerede olmak istediğine karar verebilecek yaşta."

"Yanında olması gereken. Sadece söylüyorum." Babam öne doğru eğiliyor.

"Küçük Mia'mı rahatsız eden biri var

mı? Oraya gidip onları kayıtlardan silmeli miyim?"

"Kyle!" Anne itiraz ediyor.

"Ne? Küçük kızımın gözlerindeki tedirgin bakışa sebep olan kişiye yapabileceğim en az şey bu."

O da biliyor.

Elbette öyle.

Annem ve babam her zaman en iyisiydi ve çok küçük yaşlardan beri sevildiğimi hissettirdiler, ancak on yıl

önceki o olaydan bu yana bana daha fazla uyum sağlamaya başladılar.

Aşırı koruma noktasına kadar.

New York'tan ayrılıp burada Nikolai'ye katılmak istememin nedenlerinden biri de bu. Maya'nın ayrıca her

adımında denetlenmeden işini yapması gerekiyordu.

"İyiyim baba. Sizinle konuştuktan sonra kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Annem, "Seni seviyoruz Mia," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diye imzalıyorum ve telefonu kapatırken babamın onun başının üstünü öptüğünü

görüyorum.

Birbirlerini bu kadar şiddetli sevmelerine ve korumalarına her zaman hayran kalmışımdır. Güçlü bir çiftler ve

bazen çatşıyorlar ama yine de birbirlerinin arkasındalar. Onların ilişkisi evimdeki en sevdiğim anılarımdan biri.

Ekran karardıkça ailemle konuşurken hissettiğim güvenlik hissi yok oluyor.

Odanın ışıkları hâlâ açık ama karanlığın köşelerden içeri süzüldüğünü, beni boğmak üzere olduğunu

hissedebiliyorum.

Yastığımı ve telefonumu alıp kız kardeşimin odasına doğru koşuyorum.

Kapısını ardına kadar açıp ışığı yakıyorum.

"Ah, ne?" Maya yataktan iniyor ve başını örtüyor.

Yanına gidiyorum ve o da homurdanarak ışıltılı göz maskesini çıkarıyor. Yüzümde dehşete benzeyen bir şey

görünce, "Güzellik uykumu bozmayın, yoksa orospu keserim..." diye sözünü kesti.

Araştırmıyor ya da itmiyor. Sormuyor bile.

Maya ve ben özel bir ilişki paylaşıyoruz ve o da beni boğazımdan yakalayan huzursuzluğu hissediyor olmalı.

Kız kardeşim kapağı geri çekip yanındaki noktaya hafifçe vuruyor. Onun yanına dalarken iki kez

düşünmüyorum.

"Teşekkür ederim" diye imzalıyorum.

"Aramızda teşekkür gerektirmez aptal. Uyu. Buradayım."

Çocuğunu uyutan bir anne gibi rahatlatıcı bir ritimle omzuma vuruyor. Gözlerimi kapattığımda uyku maskesini

tekrar taktığını hissedebiliyorum.

Benden farklı olarak, Maya yalnızca hava zifiri karanlık olduğunda uyuyabiliyor ama odasına yaktığım güçlü

ışık veya onun alanını nasıl istila ettiğim hakkında yorum yapmıyor.

Ne zaman bir çapaya ihtiyaç duysam, sorgusuz sualsiz yanımdadır.

Telefonum titreyince ben de uykuya dalıyorum.

Maya'nın dışarıda olduğundan emin olduktan sonra onu çıkarıp metne bakıyorum.

Bilinmeyen Numara: Uyuyor musun?

DSÖ...?

Telefonum yeniden titredi.

Bilinmeyen Numara: İçimdeki bu şeyi uyandırdıktan sonra uyuyamazsın. Çıkmak. Bu geceki sahneyi yeniden

yaratmam gerekiyor.

Parmaklarım telefonun etrafında titriyor. Landon'u mu?

Numaramı nasıl aldı? Daha da önemlisi, sabahın ikisinden sonra hâlâ ne halt ediyor?

Telefonum tekrar titredi ve neredeyse vücudumdan fırlayacaktım.

Bilinmeyen Numara: Bir kez daha düşününce, fırsatınız varken uyuyun. Önünde çok kaotik bir hayat var ve

alabileceğin tüm enerjiye ihtiyacın var ilham perisi.

8

LANDON

İlham perisi fikri çoğu zaman aklımdan kaçmıştır.

Konsepti ve genel fikir birliğini anlıyorum, ancak sanatçıların bir ilham perisinin varlığına dair abartılmış

takıntısı beni her zaman nadir görülen bir şaşkınlık durumunda bıraktı.

Ve bu, iki yaşındayken kumdan heykeltraşlık yapan birinden geliyor.

Büyükbabanın evindeki bir tabloda

esinlenerek yapılmış, uzun, sivri kuyruklu dişi bir şeytandı. İlk kez bir heykel yaptığımı ve küçük parmaklarımın

arasında kayan ıslak kumun o ham hissini hatırlıyorum.

Ayrıca o dişi şeytanın bir dalga tarafından sürüklenip gitmesini izlediğimde içimden geçen sakin duyguları da

hatırlıyorum.

İlk eserimin yok edilmesine karşı gösterdiğim kayıtsız tepkinin norm olmadığını ve aslında nörodiverjansın

tanımı olduğumu ancak daha sonra öğrendim.

Genel olarak sanatla, özelde heykeltıraşlıkla olan istikrarlı ilişkim yirmi üç yıllık hayatım boyunca devam etti.

Dünyaca ünlü sanatçı annem bunu doğal bir yetenek olarak nitelendiriyor.
Dünya onu dahi genler olarak
etiketliyor.

Benim için bu, canavarımla, onun iblis arkadaşlarıyla ve donuk insanlığıyla aşırıya kaçmadan baş etmek için

kullanabileceğim tek yöntemdi. Mesela birini taşa çevirmek gibi.

Her sanatçının bir ilham perisi vardır ya da öyle derler.

Sanatçılardan oluşan bir ailenin -en önemlisi olmasa da- çok önemli bir üyesi olduğum için, annemin, Bran'ın

veya Glyn'in hayali arkadaşlarını aşırı idolleştirmesini paylaşmadığımı fark ettim.

Benim fikrime göre ilham perisi tam da budur; yetişkinlik döneminde de sürekli gevezelik eden hayali bir

çocukluk arkadaşıdır bu yüzden ona süslü bir isim vermeye karar vermişlerdir.

İlham perisi fikri her zaman gereksiz, işe yaramaz ve kategorik olarak saçma olmuştur.

Ancak toplumsal beklentileri harmanlama ve bunlara uyma konusunda usta olduğum için, ne zaman biri bana

ilham perim hakkında soru sorsa, dahilerin ilham perileri hakkında sanki bir tür MI6 istihbaratıymış gibi

konuşmadıklarını söyledim.

Şimdi beni yanlış anlamayın. Hiç şüphe yok ki, heykel camiasını kelimenin tam anlamıyla gözyaşlarına boğan

bir sanat dehasının tanımıyım. Bununla birlikte, sürünün dikkatini dağıtmak için var olmayan ilham perisi ve

sahte batıl inanç ritüellerinin mutlak saçmalıklarına katıldım.

Ayrıca ilham perimin, doyurulması imkansız olan devasa yaratıcı enerjide tezahür ettiğini de düşündüm.

O benim dış çekiciliğimin içsel sadizmiydi.

Ne zaman planlarım bir engelle karşılaşsa dikişlerde patlayan şiddet.

Ama bu yarım yamalak berbat açıklama düne kadar sürdü.

En çılgın rüyalarımda bile bir ilham perisinin en rastgele zamanda ortaya çıkabileceğini düşünmemiştim.

Bir düşmanla karşı karşıya kaldığımda, daha az değil.

En genç Sokolov'un küçük kızı yanıyormuş gibi otoparka doğru koştuğunu gördüğümde, onunla oynayacağımı

ve o kır çiçeği gözlerini kışkırtacağımı, istersem gözyaşlarına boğulacağımı düşündüm.

Onu ezilmiş gururuyla baş başa bıraktıktan sonra, ağlarken ve benim var olmayan merhametim için yalvarırken

gözlerinin nasıl görüneceğine dair geçici bir merak duydum.

Küfür niteliğindeki kan banyosu olayından bu yana, tamamen onun ölümüne adanmış çok aşamalı bir plan

hazırlıyorum. Özetle ona eziyet ederek başlayıp, onu kardeşine ve kuzenlerine karşı kullanmakla bitirecektim.

Bu planlar arka planda kalsa da süreçte ufak bir aksaklık yaşanıyor.

Ona yaklaştığımda nasıl da donup kaldı.

Hiç bu kadar hareketsiz hareket eden bir insan görmemiştim; profesyonel sanat modelleri de dahil. Burada her

zaman bir göğsün yükselişi, şurada burun deliklerinin genişlemesi ve bana aptalların aslında taş olmadığını

hatırlatan mikro hareketler var.

Ancak Mia? Cansız bir heykelin tanımıydı o.

Bu benim mükemmel insan taşını bulmak için hiçbir zaman geç olmadığının işaretiydi.

Uzun bir duman çektim ve sigaramı kalabalık kül tablasının ortasına söndürdüm. Kansere yol açan

alışkanlığım, yaklaşık sekiz yıl önce sanat çevrelerinde adımın duyulmaya başlamasından bu yana devam

ediyor.

Dahi.

Özel olan.

Üstün yetenekli çocuk.

Kesinlikle baskıdan kaynaklanmıyor. Aksine, adımları pazarlamanın ani yükselişi egomu doğru yerlere okşadı ve

bana bir profesyonelin sikimi boğmasından daha fazla zevk verdi.

İnsanların bir sonraki favori heykelini yapmak için iki elimi kullanırken sigara içmek bana doğru dengeyi

sağlıyor.

Mia kaçtıktan sonra stüdyoma çekildiğimden beri parmaklarım yarattığım sayısız kil parçasının üzerinde

geziniyor.

O zaman iki seçeneğim vardı; onu takip etmek ya da aniden kafama çarpan ilham patlamasını ortadan

kaldırmak.

Ben ikinciye seçtim ve o zamandan beri, o anda aldığım ilhamın doğru imajını arayarak minyatür heykeller

modelliyorum.

Bir milyon mini heykelden sonra kil stokum bitti ve hala hiçbirinden memnun değilim. Kesinlikle onları gerçek

bir heykel üzerinde kullanmıyorum.

REU'daki sanat profesörlerim onları görseydi, çok yetenekli ellerimle yaptığım her şey gibi onlara da başyapıt

derlerdi.

Yapmıyorum.

Bir şey eksik.

Eğer o küçük pislik birkaç dakika daha hareketsiz kalsaydı, tam görüntüyü elde edebilirdim. Ama benden

kaçma konusunda daha çok baskı yapıyordu.

Evet, kaçmasaydı sadece dokunmakla yetinemezdim.

Son minyatürü alıp karşımdaki ham taşa fırlatıyorum. Ayrıntılarım ilkinde en keskin olanlardı, ancak daha

fazlasını yaptıkça azaldılar.

Sonuncusu tamamen saçmalık ve sarsıcı bir rezalettir.

Bana çarpan ilk ilham dalgası soldu ve zihnim artık her zamanki çorak siyaha döndü.

Siyah benim için standarttı. Siyahla heykel yaptım ve siyahla gelişmeye devam ettim.

Ancak ilk kez bu siyah türü bu kadar tatmin edici değil.

Renklerin cümbüşünü istiyorum.

Yıldırım çarpması.

Gök gürültüsü sesi.

Hiçbiri gelmiyor.

"Lan!"

Kafamı nahoş minyatürlerimden kaldırıp baktığımda kardeşimin krallığının ortasında durduğunu görüyorum.

Brandon, hayatını kurtarmak için yüce karakterime benzemeyen benim çarpıcı bir özdeş resmim.

"İçeri girmeyi nasıl başardın?" Kulaklarıma sersemlemiş gibi geliyor, bu yüzden bir sigara daha çıkarıp

dudaklarımin arasına sıkıştırıyorum.

Kardeşim sigara kokusundan hoşlanmaz ama yine de benim odamda olmamalı.

"Yardım ettim." Kuzenim Eli, Bran'in arkasından bir korku klişesi gibi belirirken bana acımasızca sırtıyor.

Daha spesifik olmak gerekirse, o benim ikinci kuzenim, çünkü onun babası ve benimki kuzen. Benden birkaç

yaş büyük olduğu için bunu Kral'ın ilk doğan ayrıcalıklarıyla övünmek için bir bahane olarak algılıyor.

Oh, ve eğlence olsun diye düşmanca davranıyor. Evet ben de aynıyım ama kendi oyunumda rekabeti

sevmiyorum. Bir gün işi çok ileri götürecektir ve cesedini gizemli bir şekilde Thames Nehri'nde yüzerken

bulacaklar.

"Ne ile?" Öldüm. "Kendine bir kişilik mi veriyorsun?"

"Bu binada kişilik nakline ihtiyacı olan tek kişi sensin."

Bran, her zamanki barışı sağlama çabasında, "Kapıyı açabilmemiz için ana anahtarı buldu" diyor. Onun Rahibe

Teresa olduğunu ve yüzüme saçma sapan şeyler söylediğini görmek çok rahatsız edici.

Dumanı ona doğru üflüyorum. "Ve sen benim alanıma girdin çünkü..."

Bir anlığına gözlerini kapatıyor ama sıkıcı bir rahibe gibi herhangi bir öfke ve hatta hoşnutsuzluk belirtisi

göstermiyor. "Son on beş dakikadır kapıyı çaldığımda ne telefonuna ne de kapıyı cevaplıyordun."

Ve kahrolası tuhaflığın deliği genişlemeye devam ediyor.

Karanlık bir Afrika ormanındaki yırtıcı bir hayvandan daha çok çevremi farkındayım.

Eli bir pislik gibi, "Sana onun iyi olduğunu söylemiştim," dedi. "Kulağa ne kadar talihsiz gelse de, bu salağı

hiçbir şey incitemez."

"Ancak yanlışlıkla MIA listesine girebilirsiniz." Onun sırtışını kurt gibi gülüşümle eşleştiriyorum. "Merak etme,

haberi aldıktan sonra Aiden Amca'yı ve Elsa Teyze'yi teselli edeceğim."

"Eğer önce sen sihirli bir şekilde ortadan kaybolursan hayır."

"Yakala yakalayabilirsen."

"Bu bir meydan okuma mı?"

"Bilmiyorum. Bu mu?"

"İkiniz de durabilir misiniz?" Bran, en baş belası öğrencilerinden bıkmış ve bıkmış bir müdire gibi başını salladı.

"Biz bir aileyiz."

Eli ve ben homurdandık ve sonra aynı anda kahkahalara boğulduk.

Kardeşimin gezegendeki en aptal sıradan Jane olabileceğinden bahsetmiş miydim?

Eli omzunu okşadı. "Bunu daha eğlenceli kılan şey ailedir sevgili kuzen."

Bran hiç de eğlenmiş gibi görünmüyordu ama Eli ve benim spor olsun diye birbirimizi kızdırmaktan

hoşlandığımızı anlayınca omuzları rahatlardı.

Kardeşini de içeren planım yüzünden hâlâ beni öldürmek istiyor ama bunu yapmayacağından eminim.

En azından hâlâ King ailesine ait olmak istiyorsa.

İngiltere'nin ve dünyanın yarısının sahibi olduğu gibi. Büyükbabam Jonathan King, demir yumruklu ve keskin

bir iş anlayışına sahip, acımasız bir hükümdardır. Kardeşinin ve babasının neredeyse yok ettiği serveti o inşa

etti.

Babam Levi King ve amcam Aiden King işi dönüştürüyor ve petrol prenslerinin servetinden daha kazançlı hale

getiriyorlar.

Kral imparatorluğunun geleceği Eli'ye, bana ve muhtemelen Creighton'a bağlı. Bran ve Glyn hiçbir zaman iş

dünyası ile ilgilenmediler ve annem gibi sanatçı olmayı tercih ettiler.

Sanat kariyerim dünyayı ele geçirmeden önce sadece geçici bir hile. Önce biraz iş okuması gerekebilir ama

kimin umurunda. Şu ana kadar yaptığım her şeyde olduğu gibi bunda da başarılı olacağıma eminim.

Hiçbir şey kalıcı değildir ve dünya sadece arzularımı gerçekleştirecek bir araç.

Her isteğim ve isteğim karşılandı ve bu da daha iyi bir terim olmadığı için sıkıcı olmaya başladı. Birisi bana

meydan okusun, Allah aşkına.

"Her şey yolunda mı? On iki saatten fazla bir süredir burada kilitlisiniz..."

Kardeşim yerde duran minyatürleri

görünce sustu ve gözleri büyüdü. "Vay."

Evet, vay be. Hiç bir seansta bu kadar çok işe yaramaz minyatür yapmamıştım.

"Yaptığı öldürülen Şirinler için vay be?" Eli, tükenmiş bir alaycılıkla soruyor.

Ona yandan baktım. "Sen sefil bedeninde sanatsal bir kemik bulunmayan, kültürsüz bir domuzsun.

Zevksizliğine stüdyomu kirletme."

"Benim zevkim var. Sadece senin çirkin sanatını içermiyor."

Bran, Eli'ye bakmadan, "Çirkin olmaktan çok uzak," diyor ve ardından onları yakından incelemek için dizlerinin

üzerine çöküyor. "Bunlar en iyi çalışmalarından bazıları. Çok etkileyiciler."

"Tüm çalışmalarım muhteşem."

Bran bana bakıyor. "Aylardır tek bir heykel bile yapmadın, Lan."

"Bunlar heykel değil."

"Sen de minyatür maket yapmadın."

"Bunlar karalama. Hiçbir şey ifade etmiyorlar."

"Sen çok kibirli bir aptalsın. Başkaları olsaydı... Hayır, karalama yaparken böyle bir şey yapabilseydim, başka

hiçbir şey istemezdim."

"Şanslı doğa manzaraları çizmeyi bırakmalısınız, böylece bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Bir dahinin

Ücretsiz tavsiyesine aıız.”

"Sanatsal tercihlerime karışmamamı söylemiştim."

"Sel gibi gözyaşı dök bana." Yarım kalan sigaramı söndürüp boynumu kırıyorum.
"Saat kaç?"

Eli, "Güzellik uyku vaktini geçti" diyor. "Koyu halkalar sana çok çirkin görünüyor."

“Ve o çizgili ceket sana fantastik bir büyükbaba havası veriyor. Görünüşüm konusunda bana patronluk

taslamadan önce daha iyi bir moda anlayışına sahip olun. Kapıyı işaret ediyorum. "Şimdi, alanımdan çık ve bir

daha kimsenin izinsiz girememesi için o ana anahtara ihtiyacım olacak."

Eli öne doğru eğilip "Hayır" diye fısıldıyor ve ardından dünyayı bir saat öncesinden daha kötü bir yer haline

getirmek için yola çıkıyor.

"Bir tür eskortluk hizmetine mi ihtiyacın var?" Bran geride kalıp hâlâ minyatürlere bakarken sordum.

Onlardan birine elini uzatıyor ama daha iyi olduğunu düşünüp geri çekiyor. İyi. Eğer o eli benim eşyalarımın

üzerine koysaydı kazara kırılabilirdi.

Gerçi izin isterse o kadar katil olmayabilirim. Ona yeşil ışık yaktıktan sonra hep heykellerime dokunmak istedi.

Artık yapıp yapamayacağını bile sormuyor.

Kardeşim tam boyunda duruyor ve kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Onlardan herhangi birinin heykelini yapacak

mısın?"

"HAYIR. Bunlara değmez."

"Gerçekten aklını mı kaçırdın? Bunlar senin..."

“En iyi çalışman. Çekici. Bir dahinin hamlesi," diye bitiriyorum onun adına.

“Elbette farklı bir mükemmellik

tanımımız var. Sizin olağanüstü olarak gördüğünüz şey benim için en iyi ihtimalle vasattır."

"Pekala, dahi genlerini anlayamadığım için kusura bakmayın."

"Anlamsız. Sizde de var ama milyonlarca kez söylediğim gibi, onları elinizden geldiğince zincire vuruyorsunuz."

Dirseğimi omzuna dayayıp sırtıyorum. "Neredeyse var olduğunu unutacak kadar derine gömdüğün yanını

ortaya çıkarmak için yardımımı ister misin?"

"Eğer yardım ederek beni kan aromalı faaliyetlerinizde boğmayı düşünüyorsanız, hayır, teşekkürler."

"Bir gün teklifimi kabul edeceksin."

"Bir aziz olarak reenkarne olsan bile."

"Lanet olsun, Bran. Küçük bir anlaşmazlık yüzünden saf işkenceyi ortaya koymayın. Elimin tersiyle yanağını

okşadım.

Biz büyürken bu onun hoşuna giden bir hareketti. Ancak şimdi omzunu düşürüp dengemi kaybetmeme neden

oluyor ve yolumdan çekiliyor.

"Seninle olan hiçbir anlaşmazlık küçük düzeyde olmadı Lan."

"Ah, Allah aşkına. Bu, sanki hayali terapistinmişim gibi bana dalgınlaştığın zamanlardan biri mi? Eğer durum

böyle olacaksa, ücretimi saat başı ve peşin alıyorum, teşekkür ederim."

Uzun bir nefes veriyor ve kanserin son evrelerindeki yaşlı bir adamın teslimiyetiyle başını sallıyor.

"Fırsat bulduğunda annemi ara. Daha önce onunla konuştuğumda seni sordu."

Aziz Bran.

Ailemizi pamuk ipliğine bağlı olarak bir arada tuttuğunu sanan barışçıl Bran.

Bazen onun benim ikizim olmasının bir tür felaket olup olmadığını merak ediyorum.

Minyatürlere son bir kez baktıktan sonra sanki kıcı yanıyormuş gibi stüdyodan ayrılır.

Bran'in benden hoşlanmadığı bir sır değil. Yıllar boyunca yürüttüğüm hain, ortaya çıkarıcı faaliyetlerin sayısıyla

ilgili olabilir.

Annemin de söylemekten hoşlandığı gibi, biz gece ile gündüz gibiyiz ve o bunu iltifat olarak söylese de

gerçekler ortada, yarı yolda buluşmamız imkansız.

Ancak Bran ve onun haklı saçmalıkları bir gün daha bekleyebilir.

Dün geceki görüşü korumaya çalışırken zaten yarım günü kaçırdım. Onu diriltmek için yeterli zamanım ya da

ilhamım yok.

Kesin olan bir şey var. Bir sonraki eylemim, kendisini hayatının en derin karmaşasına sokan küçük bir ilham

perisiyle başlıyor.

Dostça olmayan bir bölgeye girdiğimi söylemek yetersiz kalır.

Diyelim ki The King's U College ve ben sağ ve sol siyaset konusunda aynı düzeyde fikir ayrılığını paylaşıyoruz.

Aslında Kafirler başıma ödül koysalar ve her sınıfın girişine aranıyor posterini koysalar şaşırırmazdım.

Killian, Nikolai ve hatta Jeremy ile olan geçmişim bana yardımcı olmuyor. En azından doğrudan zarar

vermediğim tek üye Gareth'ti ama onun arsız bir içki içip beni onların topraklarına kaçırmakla ilgileneceğinden

şüpheliyim.

Bu yüzden kısmi kılık değiştirerek geldim.

Gösterişsiz, kabadayı Amerikalılar arasında olmanın kurtarıcı zarafeti, onların sayısının çok fazla olmasıdır.

REU'daki öğrencilerden kesinlikle daha fazlası. Bu nedenle güneş gözlüğü ve kapüşonlu giymek beni kutsal

olmayan kitlelerden gizlemek için yeterli.

Kafirler ve kan olayından sonra Mia Sokolov'un kendisi hakkında yaptığım kapsamlı araştırmaya göre, onun

işletme okuduğunu biliyorum.

Ben de o okula gidiyorum ve mükemmel bir beyefendi gibi sınıfının dışındaki köşede bekliyorum. Neyse ki

onun klonu hukuk okuyor, bu yüzden aynı dersleri almıyorlar.

Saatime baktım ve o çıkana kadar saniyeleri saydım. Bundan sonra Mia'nın hâlâ bir dersi daha var ama bunu

da kontrol etmesi gerekecek.

Öğrenciler etrafımda vızıldıyor, konuşmaları nöbetimdeki saniyelerle çatışıyor.

Beklemeyi umursamıyorum. Aslında av yakalama ihtimali beni bir sakinlik duygusuna kapıyor.

Gerektiğinde kendimi kamufle etme ve doğru anı bekleme konusunda iyiyim.

Gece gibi sessizim, aşırı güçlüyüm ve doğru koşullar altında ölümcülüm.

Öğrenciler düzensiz bir kolonideki karıncalar gibi akmaya başlıyor ama ben Mia'yı kalabalıkta kaçırmaktan

endişelenmiyorum.

Dün geceki toplantıda yaşadığım uzaylı hissinden sonra bu mümkün olmayacak.

Tabii ki, kedi temalı sırt çantasını kontrol ederken sarı saçlarını ve rüzgarda uçuşan mavi kurdelelerini

görüyorum.

Lüks bir cenaze törenine uygun başka bir siyah elbise giyiyor ve belli bir detay göze çarpıyor. Üst yarısında,

hassas boğazının etrafındaki gerdanlıkta biten birkaç kayış var.

Benim benim.

Hatta bu uğurlu gün için giyinmişti.

Mia Sokolov, hiç çaba harcamadan güzel bir tanrıçadır. Pek çok kız gibi neredeyse hiç makyaj yapmıyor veya

süslenmeye çalışmıyor. Aynı zamanda fiziksel üstünlüğüne gölge düşürmek için tasarlanmış, baş belası bir

kişiliği de benimsiyor.

Onun samimi bir gülümseme sunduğunu çok az gördüm ve buna asla çıkamayacağı bir çukur kazma

çabalarım sırasında onun hakkında topladığım tüm görüntüler de dahil.

Ancak, sosyal olarak kabul edilen sahte gülümsemeler sunma ve doğru insanların dikkatini çekmek için saf,

sevimli bir kız gibi davranma konusunda çok başarılıdır.

Farklı olduğumuzu iddia etse de benim taktığım maskenin aynısını takıyor. Bu onun içinde de bir canavarın

olabileceği anlamına geliyor.

Ve onu öldürüp parçalara ayırmam gerekecek çünkü ona yalnızca bir heykel olarak ihtiyacım var.

Et ve kemik değil. Düşünceler ve görüşler. Kelimeler ve varoluş.

Hâlâ çantasını karıştırırken, masum bir av gibi habersizce bana doğru yürüyor.

İşte küçük ilham perisi. Seni bir heykele dönüştürdükten sonra sana bir ödül verebilirim.

"Mia!"

Durup geri döndüğünde gizlendiğim yerden sadece birkaç metre uzaktaydı.

Bu durumda ihtiyacım olan son iki kişiyi tespit ettiğimde içimden küfrediyorum.

İlki Killian'dan başkası değil; lanet ilişkiyi açıkça reddetmeme rağmen kız kardeşimin kalbini çalan adam.

Diğeri ise Mia'nın ağabeyi Nikolai, beni görür görmez boğazımı kesmeye hazır olabilir.

Her iki gereksiz varlık da ona yetişiyor ve durumu daha iyi görebilmek için konumumu değiştirmek zorunda

kalıyorum.

Mantıksal olarak, o ikisi beni görüp bana kendi işkence ilacımdan tattırmadan gitmeliyim. Ve onların sahasına

izinsiz girdiğimi düşünürsek durum hayal edebileceğimden çok daha kötü olacak.

İlham perim uğruna almaya hazır olduğum riskler sinir bozucu derecede baş döndürücü.

Onlara "Burada ne yapıyorsunuz?" anlamına geldiğini düşündüğüm bir şey imzalıyor.

Bazı işaret dili videolarına bakmış olabilirim (BSL değil ASL), çünkü önemli farklılıklar var. Bazıları derken

düzinelercesini kastediyorum. Ustalaşmak için bu yeterliydi. Ne? Yalnızca zahmetsiz bir çok dilli değil, aynı

zamanda hızlı öğrenen biri olmam da benim suçum değil.

Killian rahat bir gülümsemeyle, "Niko'yu yürüyüşe çıkaracağım," diye yanıtlıyor.

Kuzeni ayağını tekmeliyor. "Ben senin köpeğin değilim, orospu çocuğu."

Killian hiç de tedirgin görünmüyor. Muhtemelen o küçük pislikler arasında bana en çok benzeyen kişi o. Tek

fark benim kültürel olarak üstün olmam ve anarşiye karşı daha belirgin bir eğilimim olması.

Kız kardeşimi kalıcı olarak kaybetmeden cesedini okyanusa atmanın en iyi yolunu düşünürken, tüm düşünce

sürecimi bozan bir şey oluyor.

Dudaklarında gerçek, mutlu bir gülümseme belirirken Mia'nın gözleri parıltıydı. Yüzünde gördüğüm en çılgın

ifade bu. Ve tesadüfen bunların hepsi onun aile üyelerinin çevresinde yaşandı.

Sanki onun bu yönünü hak eden sadece onlarmış gibi.

Nikolai, "Seni kontrol etmek istedim," dedi ve eline bir fincan tutuşturdu. "En sevdiğin Frappuccino'yu aldım.

Üzerine karamel şurubu ve krema ile double espresso shot.

Killian, "Kaçınılmaz olarak ona yardım ettim" diyor.

"Yapmadın," diye karşılık veriyor Nikolai.

"Varlığım başlı başına büyük bir yardımdı. Eğer ben orada olmasaydım, kasvetli, bilinçsizce korkutucu

varlığından ölesiye korkan kasiyer tarafından dışarı atılırdın."

Mia teşekkür işareti yaparak kupayı kabul ediyor ve ardından hem erkek kardeşine hem de kuzenine hızlıca

sarılmak için eğiliyor.

Bir kucaklayıcı. Hiçbir pratik anlamı olmayan, küfür niteliğinde, kesinlikle nahos bir alışkanlık. Seks için gerekli

değildir ve kullanıldığında garip bir açığa yol açabilir.

Ama yine de sikim işin içinde olmadığında insanlara dokunmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım.

"Yürüyüşümüze devam etmeden önce yiyecek bir şeyler almak ister misin?" Killian ona soruyor.

Başını salladı ve dersi olduğunu işaret etti.

Nikolai hâlâ bir çocukmuş gibi başını okşuyor. "Sorun çıkarmayın ve eğer çıkarırsanız, tüm bunlar kutsal değil,

bana anlatın."

"Ve ben." Killian başparmağıyla kendisini işaret ediyor. "Sırf sorunu kasırgaya dönüştürebiliriz."

"Tamam" diye imza atıyor ve sonunda yolları ayrılıyor.

Neyse ki Killian ve Nikolai ters yöne gidiyor, Mia ise içkisini yudumlarken bana doğru ilerlemeye devam ediyor.

Elbisesinin cebine uzanıp telefonunu alıyor, içine düştüğü tuzaktan tamamen habersiz.

O yakındayken kendimi farkedemiyorum. Hayır.

Bekliyorum ve doğru an için zamanımı bekliyorum.

Yanımdan geçtiğinde arkasında durup şöyle fısıldıyorum: "Demek telefonunu kullanıyorsun ama yine de beni

Read'de bıraktın. Terbiyen nerede, küçük ilham perisi?”

9

MIA

Dikkatle oluşturduğum illüzyonum etrafımda milyonlarca parçaya ayrılıyor.
Kırıklar binlerce kesik gibi kasıtlı bir

hassasiyetle cildime batıyor.

Pipet dudaklarımdan düşüyor ve ağzımda biriken sıvıyı sanki zehirmiş gibi ağır
ağır yutuyorum.

Bir yanımda bu olayı, tüm boktan yaratıkların yaşadığı ruhumun işkence dolu
uçurumuna kaçmaya, saklanmaya,

gömmeye çağırıyor kendimi.

Her ne kadar cesur bir görünüm sergilemeyi istesem de bunun yerine ne kadar
dikkatli olmam gerektiğinin de

farkındayım. Landon King'in yörüngesinin ortasında olmanın nasıl bir şey
olduğuna ilk elden tanık oldum ve

hayatta kalamadığımı söylemek, tüm yetersiz ifadelerin anası olurdu.

Ancak uçuş seçeneğinden vazgeçiyorum.

Landon gibi insanlar, yakalamanın nihai amacından çok, kovalama eylemini
tercih ediyorlar. Eğer kaçarsam

onun sadece doyumsuz ve tamamen sadist yanını kışkırtmış olacağım.

Bu yüzden, daha iyi muhakeme gücüne rağmen, cesaretimden geriye kalanları
toplayıp arkama dönüyorum.

Beni omuzlarımdan yakalayıp, parmaklarını etlerime saplayıp beni duvara doğru
ittğinde, ona tam olarak

bakamıyordum bile.

Sırtım tuğlaya çarpıyor ve Frappuccino'm sallanıp dönerken neredeyse benim
adıma yardım isterken ürktüm.

Mermer gibi vücudu dün gecenin keskin bir hatırlatıcısı olarak benimkine baskı yapıyor.

Terörden.

Çaresizlik.

Garip uyarılma.

Hepsini.

Bugün alışılmadık bir kapüşonlu giyiyor ve gözleri, ona gizemli bir hava katan havacı güneş gözlükleriyle gizlenmiş.

"Bunu daha erken yapmalıydım." Başını yana eğip sanki beni ilk kez görüyormuş gibi boyumu inceledi.

Neden o lanet güneş gözlüklerini takıyor? Eklenen kamuflaj olmadan gözlerini okumak zaten zor.

Yardım edebilecek birilerini bulmak için çevremizi araştırıyorum ama çoğu insanın fark etmediği köşede küçük bir köşede olduğumuzu fark ediyorum.

Landon omzumu bıraktı ve elini yüzüme uzattı. Geriliyorum, bedenim savaşıma hazırlanıyor, bana vuracak

olursa gözlerini çıkaracak ve beynini yuvalarından içecek... Yanağımı okşuyor ve donup kalıyorum, tüm öldürücü düşüncelerim aniden duruyor.

Nefesim kesiliyor ve dudaklarım aralanıyor.

Bu psikopatın yapmasını beklediğim son şeydi.

Uzun, ince parmakları alnımdan kaşlarıma, kirpiklerimin üzerinden kayıyor, sonra burnumun köprüsünden

aşağı doğru kayıyor. Tamamen şaşkın bir ifadeyle izlerken, çenemi kaldırmadan önce gözlerimin altını,

yanaklarımı ve çenemin aşağısını incelemeye devam ediyor.

Her vuruş arkasında yanan bir ateş bırakır. Hayır, bu bir karıncalanma, tüylerim diken diken olma ve bastırılmış

bir mutluluk çığı.

Birinin özelliklerini ayırt etmeye çalışan k r bir insan gibi o da oyalanır ve nazikçe okşar. Hatta çok nazikçe.

Parmaklarını  st dudağımanın üzerinde kaydırıp orta parmağını Aşk Tanrısının yayını aşığı kaydırıp alt dudağıma

doğru hareket ettiğinde düşüncelerim dağılıyor. Bu sefer başparmağı nefes kesen bir sertlikle etin üzerine

bastırıyor.

B y lendim, karşımdaki manzara ve içimde alevlenen bunaltıcı duygular beni kesinlikle şaşırttı.

Sanki her şeyin tuhaf olduğu ve en ufak bir dokunuşun aşırı tepkilere neden olduğu farklı bir boyuta

taşınmışım gibi.

"ekici." Derin sesi, karanlık ninnilerin sesi beni daha da yabancı duygulara zincirliyor.

Bir  r mceğın ağına yakalanmış, uzuvlarımdan hayat çekilirken tamamen felç olmuş bir sinekten hiçbir farkım

yok.

"Beşte beş," diye fısıldıyor, bu kadar istikrarsızlaştırmaya hiç gerek olmayan kelimelerle. "Küçük ilham

perimden beklendiğı gibi."

Elini açık avucuna doğru uzatıp boğazımdan aşığı doğru kaydırđı. Dokunuş derinlemesine araştıracı ve nefes

kesici bir şekilde teşvik edicidir. Parmakları deri gerdanlığı tutundu ve onu beni kendine doğru çekmek için

kullandı.

Frappuccino'yu bir kenarda tutmalıyım yoksa onu aramızda ezerdi.

Deriyle oynarken g nahk r bir şekilde muhteşem dudaklarını sinsi bir sırıtışla kaldırıyor, parmakları sanki buna

hakkı varmış gibi tenimde geziniyor.

Sanki farklı bir yaşamda beni sahiplenmiş ve şu anda beni geri alıyormuş gibi.

"Senin vahşi bir yanının olduğunu biliyordum. Söyle bana. Sırılsıklam ıslak amının içine bir horoz çarparken

boğulmayı mı hayal ediyorsun? Yoksa bir horozun sevimli küçük boğazınızı boğmasını ve içini spermle

doldurmasını mı tercih edersiniz?

Onun en sofistike şekilde ifade ettiği kaba sözleri beni uyuşturucu benzeri bulanıklığımdan kurtardı.

Ve en kötü farkına vardığım şey, vücudumun başka bir bölümünün o bulanıklığın kaybının yasını tutmasıydı.

Bende acayip bir sorun olmalı. Bir âşığın şehvetiyle bana dokunurken nasıl bu kadar hareketsiz kalabilirdim?

Boştaki elimle onu itiyorum, yüzüm ısınıyor ve zihnim onu öbür dünyaya göndermek için kullanabileceğim

binlerce laneti düşünüyor.

Kendimi özgürleştirme çabalarım onu ancak sonuna kadar eğlendirmeyi başarıyor. Bu yüzden elini kaşındım

ama bu yüzündeki kışkırtıcı sırıtışı silmiyor.

Yerimi geri vermese de beni serbest bırakıyor. "Benim benim. Zararsız minik bir fare olmanız gerekirken, hızla

pençeli bir kedi yavrusuna geçiş yapıyorsunuz. Ne kadar alingan bir küçük.

Frappuccino'yu göğsüme yaslayıp, "Ben küçük değilim, seni psikopat pislik" diye işaret yapıyorum. Git kendini

becer."

"Bana isimlerle hitap etmen, senden bu kadar az bahsetmeme engel olmayacak. Ve bunu kendim yapmak

yerine delik açmayı tercih ederim.

Dudaklarım aralanıyor.

Hayır. Her kelimeyi anlamış olamaz. Bu kesinlikle imkansız. Bu herifin... "ASL konuştuğuma şaşırdın

mı ?"

O sııtır. "Küfürden patlamak üzereyken telefonuna bir şeyler karalamaktan daha iyi olacağını düşündüm. Artık

sadece seni sikeyim lanetlerini değil, tüm lanetleri anlıyorum."

"Nasıl?" Şaşkın bir halde imzalıyorum.

"Ben bir dahiyim. Rica ederim."

"Sana teşekkür etmedim, pislik."

"Ki bunu yapmalıydın. Tekrar ediyorum, görgü kuralların nerede?"

"İnsanları bir sürüngen gibi köşeye sıkıştırma eğilimindeyken bana görgü kurallarından mı bahsediyorsun?"

"Ben gözlemci kelimesini tercih ederim."

Bu lanet adamın cüretkarlığı yüzünden göğsüm neredeyse patlayacaktı.

"Benimle Yürü?" Bir tür ortaçağ beyefendisi gibi, kesinlikle öyle olmadığını soruyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Buna evet dememi mi bekliyorsun?"

Hayır, bu yüzden kibarca sordum. Bir dahaki sefere bu kadar kibar olmayacak, bu yüzden teklifi masadan

kaldırılmadan kabul etmenizi öneririm.

"Git kendini becer."

"Söz ettiğim gibi delikleri tercih ederim Mia. Sürdür. Her halükarda ikinci aşamaya geçiyoruz." Sesi alçaldı.

"Benimle yürü yoksa onun yerine Maya'ya sorarım."

Omurgam sarsılıyor.

"Bugünlük okulunu bitirdi ve muhtemelen sosyal medya için sık sık uğradığı Pin Café'de kendini filme alıyor.

Sanırım oraya yürürsem on beş dakika içinde onu bulurum. Yapmalı mıyım?"

"Onunla konuşmadan önce boğazını keseceğim."

"Onunla yürümek demek istiyorsun."

"Yapma."

Daha dik duruyor, ufku ve havamı yutuyor. "Bunu yapmamın tek yolu var ve o da, biraz önce de belirttiğim gibi,

benimle yürümen."

İçimdeki her molekül onun suratına tekme atmamı ve güneş gözlüğünün parçalarını kahrolası gözlerine

göndermemi talep ediyor.

Ama bunu yaparsam Maya'nın güvenliğini garanti edemeyeceğimi anlayacak kadar mantığa erişimim var.

Çoğu zaman erkeklerin görünüşüne aşık olma eğilimindedir ve eğer bu piç çok iyi kullandığı büyüleyici kartı

çekerse, onu asla Nikolai'yi incitmek niyetinde olmadığına ikna edebilir. Kendini yok etme noktasına ulaşana

kadar onunla flört edebilir ve onu baştan çıkarabilir.

Çünkü bu pisliğin yaptığı budur. Her şeyi mahveder ve onlara hayatta kalma şansı vermeden onları tamamen

mahveder.

Parmaklarım Frappuccino'yu daha da sıkılaştırıyor, soğuk yoğunlaşma damarlarımda köpüren volkanı

dindirmeye yetmiyor.

Ona en kötü bakışımı atarken, "Bunu sonra yapalım," diye imzaladım. "Artık dersim var."

"Sınıf bekleyebilir." Dirseğimi yakalıyor, parmakları neredeyse kemiğimi kırıyor. "Yapamam."

Beni dengemi bozacak bir güçle çekiyor. Frappuccino düşüyor ve yere sıçratıyor, krema ve kahve korkunç bir

cinayet sahnesi oluşturuyor.

Beni kör edici bir güçle arkasına çekerken, uğursuz görüntü aklımdan çıkmıyor.

Derisini tırmalamak ve acı vermek için elini itmeye çalışıyorum ama yine de o neredeyse insan değil ve

kesinlikle insanlık dışı, bu yüzden onun tipi gerçekten hiçbir şey hissetmiyor.

Kendimi kurtarmaya çalışırken kampüsün dışına çıktığımızı fark etmedim.

Landon beni arabasını

üniversiteden güvenli bir mesafede, تنها bir yere park ettiği yere sürükledi.

Onun arabası olduğunu biliyorum çünkü onu bir kez Elitlerin malikanesinde görmüştüm. Yan tarafında

benzersiz bir parlaklığa sahip malzemeye sahip, özel sürüm, mat siyah McLaren.

En az pisliğin kendisi kadar ele geçirilmesi zor görünüyor.

Beni serbest bıraktı, ardından kapüşonlusunu ve güneş gözlüğünü çıkardı.

Gündelik kıyafetlerde bile ne kadar

yasadışı bir şekilde çekici olduğunu sık sık unutuyorum. Muhteşem bir varlığı var. Biçimli vücut, geniş omuzlar,

ince bel ve doğru boy.

Dağınık saçlarından güçlü çenesindeki hafif kirli sakala kadar her şey mükemmel. Tek kusuru olan sağ

gözünün köşesindeki ben bile onun etkileyici çekiciliğini daha da artırıyor.

Kalıcı bir maske gibi taktığı yanıltıcı bir ekicilik.

Ya da belki o kadar kalıcı değil. Kesinlikle peşimden gelip muhteşem kan banyosu planımı izleyerek gerçek

yüzünü göstermek için hiç vakit kaybetmedi.

“Beni neden buraya getirdin?” İmzalıyorum.

“Kafirlerin bölgesinde tam olarak uzun süre kalamazdım, yoksa bir casus kardeşinizi ve kuzenlerinizi bana

doğru yönlendirir ve katliam yaşanırdı. Benim için değil, onlar için.”

"Hayal kurmayı bırak. Kardeşim Kill ve Jeremy'ye karşı asla kazanamazsın."

“Ama bunu zaten yaptım. Sayısız kere. Tüm Kafirlerden daha güçlü olduğuma dair somut bir kanıta ihtiyacın

varsa, her şeyi yeniden yapabilirim.”

"Yine de küçük ole ben sana domuz kanıyla ferahlatıcı bir banyo yapmayı başardı." Onun vahşi enerjisini

benimkiyle eşleştirerek tatlı bir şekilde gülümsedim.

"Bir defaya mahsus."

Benden ve ailemden uzak durmazsan, bunu iki sefere çıkarabilirim.

"Provokasyonların tahrik edici, bu yüzden dizlerinin üstüne çöküp aletimi boğacak ruh halinde değilsen, bunları

bu kadar gelişigüzel yapmaktan kaçınmanı öneririm."

Sözlerinin kesin kanıtı olarak pantolonundaki küçük çadırı işaret ediyor.

Yanaklarım sanki alevler içindeymiş

gibi hissediyorum.

"Sen hasta bir piçsin."

"Yani herkes bana anlatmaya devam ediyor. Sürünün bir parçası olmayın. Hem sıkıcı hem de anlamsız."

"Herkes bunu söylemeye devam ederse bunda doğruluk payı olduğunu hiç düşündün mü?"

"Kesinlikle hayır. Herkes, benim çok şükür ait olmadığım nörotipik, boş bir döngüde sıkışıp kalma eğiliminde."

Duraklıyorum, aklım tüm o terapistlerin beni normal bir insana dönüştürmeye çalıştığı zamanlara gidiyor. Ben

uymayı reddettim. Hala yapıyorum.

Terapistlerden ve onların senden daha kutsal tavırlarından nefret ediyorum.

Onların huzurunda kendimi nasıl

hissettiğimi küçümsüyorum; küçük, anormal ve topluma uygun olmayan.

Landon'un farklı bağlantı şekli nedeniyle dünyayla çatıştığında hissettiği şey bu olabilir mi?

Bir an bile onun bakış açısını düşündüğüm için kendimden nefret ederek ona baktım. "Tamam mıyız?"

"Ne münasebet. Daha başlamadık bile."

"Bana seninle yürümemi söyledin ve ben de pazarlığın bana düşen kısmını tuttum. Yani burada işimiz bitti."

"Henüz değil." Arabanın kilidini açıyor. "Seni bir yere götürüyorum."

"Seninle herhangi bir yere gideceğimi sana düşündüren ne?"

Tutarken hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Senin bundan daha akıllı olduğunu sanıyordum. Bir daha sana

ültilatom vermek zorunda bırakma beni. Biz oradaydık, bunu yaptık ve sizin için pek de iyi sonuçlanmadı."

Bu pişin kafasını vuracağım ve kan kaybından ölmesini izleyeceğim.

Bu düşünceyi başka bir güne rafa kaldırıyorum ve sahte bir alaycılıkla "Senin adına üzülüyorum" diyorum.

"Üzgün?"

"Yalnızca tehdit ederek ve ültimatoma sunarak gelişebilirsiniz. Senin yerinde olmak çok üzücü olmalı."

"Aksine, sürü üzerinde güç sahibi olmak mutluluk vericidir." Çenesini öne doğru uzatırken kışkırtıcı derecede

muhteşem gülümsemesi yerinde kalıyor. "Arabaya bin."

"İstemiyorum."

"Ve umurumda değil. Senin yerinde olmak çok üzücü olsa gerek," diye tekrarlıyor sözlerimi, yüzüne yumruk

atmak için can attığım o lanet gülümsemeyle tekrarlıyor.

Avucunu omzuma koyarak beni ileri doğru itiyor.

Homurdanarak içeri giriyorum ve elini çekmesi için onu itiyorum. Psikopatın tek tepkisi sırtlamak ve başını

sallamak olur.

Sanki ben bir eğlence malzemesiymişim ve o benim düğmelerime basmanın her dakikasından keyif alıyormuş

gibi.

"Nereye gidiyoruz?" Direksiyona geçince soruyorum.

"Yakında öğreneceksin." Motora vuruyor ve motor yüksek sesle inliyor.

İçgüdüsel olarak emniyet kemerimi tutuyorum. Ne? Ölülerini uyandırmaya yetecek kadar gürültü yapmayan, akıcı

arabaları tercih ederim.

Yine de spor arabalar ve kargaşa Landon'a mükemmel bir şekilde yakışıyor.

Araba yolda yuvarlanırken büyük eli solgun uyluğuma iniyor, elbisemin eteği ile dizlerim arasındaki boş alana

dokunuyor.

Parmakları eti sıkıyor. "Rahatlamak. Seni yutmayacağıma söz veriyorum. Henüz."

Aniden gelen karıncalanma ve tüylerim diken diken olmaktan kurtulmak için elini itiyorum. Şimdi düşünüyorum

da, bana son dokunduğunda da bu yabancılik hissinin bir çeşitlemesi yaşanmıştı.

Bu, nefretimin bir tezahürü olsa gerek. Daha fazlası değil.

"Bırak beni," diye imzalıyorum.

"Neydi o?" Masum numarası yapıyor. "Yaklaş? Karşı konulamaz olduğumu biliyorum ama aynı zamanda araba

da kullanıyorum, o yüzden onu bir süre pantolonunda tutmalısın."

Ona orta parmağımı gösterdim ve o da kıkırdadı. "Dediğim gibi, seni becermeye açığım ama şu anda değil."

"Sen ve ben asla olmayacağız."

"Asla asla Deme." Sözlerini pekiştirmek istercesine kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırdı.

Elini kaldırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sanki görünmez bir iple bana bağlıymış gibi.

"Asla'dan bahsetmişken, nasıl oldu da mesajıma cevap vermedin ya da beni Instagram'da takip etmedin?"

Beni Instagram'da mı takip etti? Bunu fark etmedim. Öte yandan dünden beri doğru ruh halinde değilim. Ayrıca

hâlâ uykusuzum çünkü Maya yatağını paylaşmama izin vermesine rağmen o lanet mesajlardan ve boğazıma

koyduğu elinin görüntülerinden sonra uyuyacak kadar rahatlayamadım.

“Belki, sadece belki senden hoşlanmadığımı hiç düşündün mü?”

“Değiştirilebilecek küçük bir detay.”

"Bir azize dönüşsen bile."

"Neden bu kadar sıkıcı bir şey yapayım ki? Ayrıca, sen de dahil olmak üzere tüm dünyayı kandırabilirsin ama

azizlerle ilgilenmediğinin gayet farkındayım. Azıcık bile değil. Yakınında bile değil."

Ben yutarım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

“Ah, benim küçük ilham perim. Sen ve ben aynı kumaştan kesildik. Aynı kumaştan olmasak da yeterince

benzer. Ve eğer bunu kanıtlamam gerekiyorsa, öyle olsun."

Araba duruyor ve hiçliğin ortasındaki karanlık binaya bakarken koltuğumda sertleşiyorum.

Landon'un kalçamı tutuşu beni ona geri döndürdü. Korkunç bir sırtış dudaklarını kaldırıyor. "Bölgeme hoş geldiniz."

10

MIA

Landon'un gösterişli arabası terk edilmiş eve yanaştığında, kapıları gıcırdarak kaçamadığım bir kabusu

ortaya çıkardığında başımın belada olduğunu biliyordum.

Eski kale benzeri bina önümde belirdiğinde, vücuduma yayılan tüylerim diken diken oldu ve karıncalanmalar

yavaş yavaş yok oldu.

Doğrudan bir ortaçağ savaşından fırlamış gibi görünüyor; burayı koruyan kişi için pek de iyi gitmeyen bir

savaş.

Gri duvarlar doğanın bıraktığı lekelerle neredeyse yeşile döndü. Kırılğan yapraklar rüzgarda hışırdar, pürüzlü

kenarları çaresiz bir hayvanın pençeleri gibi bulanık pencerelere sürtünür.

Mülkün yakın çevresindeki tek yeni unsur, Landon'un içinden geçtiği yenilenmiş devasa siyah kapıdır.

Araba sabit kalmasına rağmen engebeli, çamurlu yolu görebiliyorum. Ağaçlar ya cadının kemikli eline

benzeyen dallara sahip ya da iç içe geçmiş o kadar çok yaprak var ki birinin nerede bitip diğerinin nerede

başladığını anlayamıyorsunuz.

Çiçek tarhları trajik bir ölümle kuruyup, arkalarında korkunç iskeletler bıraktı. Hayaletlerin ve paranormal

yaratıkların yuvası olabilecek bu evin her köşesinden korkunç bir koku yayılıyor.

Araba ön kapının yanında yavaşça duruyor. Yani metal şeritli eski ahşap şekle kapı denilebilir.

"Ne düşünüyorsun?"

Landon'un aniden kulağımın yanında belirmesiyle irkildim. Pislik şeytani bir yılan gibi hareket ediyor, hiç ses

çıkarmıyor.

"Ne hakkında? Perili evin kötü taklidi mi? Midem binlerce düğüm halinde bükülmesine rağmen, hiç

etkilenmemiş gibi davranıyorum.

"Görünürde taklit yok." Eli kalçamı daha sıkı kavrarken sıcak nefesi kulağımın kabuğu boyunca süzülüyor. "Bu

gerçek bir perili ev. Önceki sahibinin savaşın dehşeti nedeniyle dengesizleştiği ve buraya büyü yaptığı

söyleniyor. O zamandan beri aile üyeleri trajik ölümlerle karşılaştı ve içeri giren hiç kimse oradan asla aklı

başında çıkamadı."

"O halde bu senin kişiliğini açıklıyor," diye tatlı bir gülümsemeyle imzalıyorum.

Kıkırdadı, göğsü kolumun yanında guruldadı. Ve böylece karıncalanmalar ve tüylerim diken diken oluyor, sanki

hiç katledilmemiş gibi küllerinden yeniden doğuyor.

"Bu kadar ateşli olmayı bırak." Kulağımın kabuğunu ısıyor. Dün gece yaptığı gibi. Ancak artık daha samimi ve

uyluklarımın arasında bir zonklamaya neden oluyor.

Tırnaklarım avucuma batıyor ama içimde oluşan güçlü fiziksel tepkiye nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim

yok.

Sonra sanki durumu daha da kötüleştirmek istercesine ısırdığı noktayı yaladı ve ben ses çıkarmamak için

dudaklarımı kapatmak zorunda kaldım.

Bana dokunduğu kadar kolay ve hızlı bir şekilde beni serbest bıraktı. "Şimdi dışarı çık."

Öylece arabadan indi ve beni bir yığın şifreli duygunun içinde bıraktı.

Aklımı toplamam birkaç saniyemi alıyor. Bundan kurtulmam gerekiyor. Zaten kendimi bu durumda bulduğuma

göre, Landon'a kendi ilacından bir tat versem iyi olacak ki benimle uğraştığına pişman olsun.

Yeni kararlılığımla donanmış olarak kapıyı itip dışarı çıkıyorum, çenem dik ve burnum neredeyse gökyüzüne

değiyor.

Ani ürperti tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ama bunun bir kısmı bu gece yanımda olmamla

ilgiliydi.

Landon, derin hüznünde parıldayan o sinir bozucu sırtışı ve eğlencesiyle beni bekliyor. Kızgın bir okyanusun ve

gece yarısı gökyüzünün rengi.

En kötü kabuslarımın da rengi.

"Sonuçta sen narin bir prenses değilsin. Etkilendim."

"Seni etkilemek gündemimin son maddesi."

"Ama yine de bunu o kadar iyi yapıyorsun ki, bunun kasıtlı olduğundan neredeyse şüpheliyim. Bilirsin, tıpkı

partime girip beni banyoda baştan çıkardığın zamanki gibi."

"Bu sadece dikkatini dağıtmak içindi ve işe yaradı." İç geçirerek başımı sallıyorum. "Erkekler."

"Neydi o?"

"Erkekler ne kadar gösterişli olduklarını düşünseler de çok basittirler." Çenemi ona doğru uzattım. "Siz sürünün

bir parçasısınız, Bay. Ben Senden ve Tüm Soyundan Daha Akıllıyım."

"Ben senden ve senin soyundan daha akıllıyım, yoksa tam olarak planladığım gibi burada, avucumun içinde

olmazdın."

"Kimsenin avucunda değilim. Ve burada olmamın tek sebebi kız kardeşimi tehdit etmen. Farklı koşullar altında

sana günün saatini vermezdim."

"Ama sen bana günün zamanını veriyorsun."

"İstemedim."

"Önemli değil."

"Benim özgür irademin bir önemi yok mu?"

"Aklınıza sunduğunuz mazeretler geçerli değil. Beynini benden hiç hoşlanmadığına inandırmak için kendine

söylediğin yalanlara katılmakla hiç ilgilenmiyorum. Senin aksine ben gerçeğin üzerini örtmüyorum."

Cebine uzanıp o büyölü hazine buluntularından birine benzeyen bir anahtarı alıyor ve onu kapıyı açmak için kullanıyor.

Ölmekte olan bir insanın yeniden dirilme çabası gibi gıcırıyor ve gıcırıyor.

Bu grafik gürültü karşısında omurgam seğiriyor ama hâlâ kayıtsızlık maskesini takıyorum. Ya da canavarı

dikkatlice inine kadar takip ederken umarım bunu yaparım.

İçerisi dışarıdan daha iyi değil. İçeri girdiğimde çürüyen binanın küf kokusuyla karşılaştım. Dışarıdaki ağaçların

arasından uğuldayan rüzgarın sesi içeride on kat daha fazla duyuluyor.

Fuayenin ortasında kasvetli, kasvetli ortaçağ merdivenleri bizi karşılıyor. Bir kanep ve rengini kaybetmiş, bir

zamanlar parlak turuncu olduğunu düşündüğüm yerine soluk pembe görünen birkaç sandalye var.

Ahşap döşeme her yerde yontulmuş ve birkaç sağlam parça İngiliz monarşisinden daha eski görünüyor. Her

adım attığımızda gıcırıyor. Ben dikkatli olsam da Landon tamamen yersiz bir gurur duygusuyla yürüyor.

Bakışlarım soldaki açık kapıya kaydı; muhtemelen mutfağa ya da yemek odasına. Ne kadar yaşam belirtisi

ararsam arayayım, burası sesimden daha ölü görünüyor.

Hangi açıdan bakarsanız bakın, Landon gibi zarif ve bakımlı birine sığamayacak kadar eski, dağınık ve

yetersiz.

O pislikten ne kadar nefret etsem de, yasadışı bir şekilde yakışıklı ve giydiğı her şeyde bir modelin karizmasına

sahip. Daha önce kapüşonlu ve güneş gözlüklü birçok kişi ona bakıyor ve sanki bir ünlüymüş gibi birbirleriyle

fısıldaşıyordu.

Elbette piç, kardeşimin ve kuzenlerimin radarına girmemeye çalışsa da, grdėđđ ilginin her saniyesinin tadını çıkartıyordu.

Landon sadece bir psikopat değil aynı zamanda öfkeli bir narsisttir.

Psikopatlar doğmaz, yaratılmaz. Bran tanıştığım en iyi insanlardan biriyken nasıl bir gen havuzunun onun

varlığına yol açtığını ve neden bu hale geldiğini merak ediyorum.

Bekle... neden bu pıslığı merak ediyorum? Onun ve çarpık psikolojisinin zerre kadar umurumda değil.

"Evin hanımının bu merdivenlerden düşüp boynunu kırdığı söyleniyor." Aniden kulağıma gelen sıcak sözleri

beni ürpertiyor.

Atlayıp uzaklaşıyorum. "şunu yapmayı kes."

"Ne yapıyorsun?"

"Bir sürüngen gibi arkadan kulağıma fısıldıyor."

"Başka nasıl bana karşı titremeni sağlayabilirim? Kötü kız imajınla aık çelişen masum tepkilerini

seviyorum. Dikkatli olun, fırsat buldukça kışkırtacağım. Tabii..." sözünü kesti ve başını eğdi. "Dizlerinin üstüne

kp o dudaklarını aletimin etrafına kapattığın için mi düştün?"

"HAYIR."

"Denemeye değer." Aramızdaki mesafeyi kapattı ve elini belime, kışma yakın bir yere koydu, muhtemelen

fiziksel varlığıyla beni korkutmaya çalışıyordu.

"Bana dokunmadan yürümemi söyleyemez misin?"

"Ama elimdeyken kendini çok mükemmel hissediyorsun. Sana dokunmamak israftır."

Başımı salladım ve bırakmayı seçtim. Eğer o yola girersem, durum daha da kötüleşecek ve bu, takip etmeye

değer bir savaş değil.

Sanki en değerli eşyalarını gösteriyormuş gibi beni savaşa benzeyen fuayede gezdiriyor. Soluk pembe

kanepenin yanında duruyor. "Hayaletin oturduğu yer burası. Muhtemelen biz konuşurken bizi izliyor ve sana lanet ediyor."

"Neden bunun yerine sana yüklenmiyor?"

"Belki de çoktan öyle oldu ve ben onun seni canlı canlı yiyip kurutup kurutacak şekilde emen lanetinin bir

ürünüyüm."

"Kaydet." Ona yandan baktım. "Hayaletlere inanmıyorum."

"Ah? Neden?"

"Gerçek canavarlar daha korkutucudur ve görünmez paranormal yaratıklardan çok daha yaygındır."

"İlginç. Konuşmamanın nedeni o canavarlardan biri mi?"

Donuyorum ve ona sorgulayıcı bir bakış atıyorum.

"Ne? Geçmişine bakmadan ölümünü planladığımı mı sandın?"

Dudaklarımı büzüyorum. O piç ne biliyor? Ailem hayatımın bu kısmını mühürleyecek kadar güçlü olduğuna

göre pek fazla kazı yapmış olamaz.

Blöf yapıyor. Olmalı.

Landon beni uzun bir koridora doğru yönlendirirken tepkimden tamamen habersiz görünüyordu. Bir zamanlar

çiçekli duvar kağıdına benzeyen şey artık soluk bej bir vinilden başka bir şey değil.

"Bu dilsiz olduğunuzdan değil, konuşmamayı tercih ettiğinizdendir. Seçici sessizliğin doğru terim olduğuna

inanıyorum. Konuşabiliyorsan sesini duyayım."

Yanına dirseğimi vurup sırtımı tutuşunu gevşetmeye zorluyorum ve ardından "Hayatım hakkında ne

biliyorsun?" diye işaret yapıyorum. Sana konuşabileceğimi ya da konuşmak istediğimi düşündüren ne? Ve bil

diye söylüyorum, eğer konuşursam -ki bu hayal gücümün sınırlarını zorlamak için bile mümkün değil- bunu

asla duymana izin vermeyeceğim pislik."

"Asla asla deme küçük ilham perisi."

"Ben küçük değilim. Ben senden sadece beş yaş küçüğüm."

"Aaave bana olan takıntın devam ediyor." Gülümsüyor ama bu sefer eğlence yok. Sadece yaptığı hesaplamanın

keskin gölgesi. "Söylesene sekiz yaşındayken sesini kesen olay neydi? Annenle baban onu herkesin

hafızasından silmek için çok çaba harcamış gibi görünüyor."

İçimden bir nefes bırakıyorum. Yani Landon ve işbirlikçi yöntemleri bile herhangi bir bilgi almayı başaramadı.

İlk defa bir mafya prensesi olduğum ve Bratva'nın ve en önemlisi ailemin korumasına sahip olduğum için

minnettarım.

"Hiç seni ilgilendirmedeği için gizlenip gizlenmediğini merak ettin mi?" Diyabetin parasının karşılığını almasına

yetecek kadar tatlı bir şekilde gülümsüyorum.

"İsteddiğimden biraz daha uzun sürse bile bu bilgiyi yine de alabilirim. Peki şimdi bana kendin anlatmaya ve

hem zamandan hem de emekten tasarruf etmeye ne dersin?"

"Denediğini görmek isterim."

Sırtışı şeytani boyutlardan birine dönüşüyor. Sanki bir meydan okumadan söz edildiğinde kesinlikle

heyecanlanan yozlaşmış yanını kışkırtmışım gibi. Tıpkı Bran'ın söylediği gibi.

Başka bir eski püskü kapıya gelene kadar beni tekrar ileri itti ve kapıyı iterek açtı, sonra da beni içeri itti.

Girişin yakınında durdum, gözlerim odanın karanlığına alıştı. Burası bir stüdyo, farkındayım. Bazıları beyaz

çarşafarla kaplı, yarısı tamamlanmış heykeller duvarları süslüyor. Ortada, mükemmel yatay sıralar halinde

metodik olarak hizalanmış ekipmanların bulunduğu bir sandalye ve bir iş istasyonu var. Çift camlı kapılar karşı

tarafıta ürkütücü görünen bir balkona işaret ediyor.

Yine de bu oda evin açık ara en temiz ve en yeni odasıdır. Vitray pencereler, muhtemelen önemli olan bazı

adamların kiliseye benzeyen tablolarıyla renklendirilmiş, ancak hayatımı kurtarmak için onlara isim

veremiyorum.

Renkli ışıklar, tamamlanmamış, şekli bozulmuş heykellerin üzerinde gökkuşağı renginde bir parıltı oluşturuyor.

Bazılarının yüzleri var, diğerlerinin ise özellikleri ve hatta tüm vücudu eksik. Diğerleri sadece yüzü olmayan

gövdelerdir.

"Elitlerin malikanesinde kilitle korunan bir stüdyon olduğunu sanıyordum."

"Bana olan takıntını rahat bırak."

Yüzüm kızarıyor ama "Bunu ancak seni sabote etme girişimlerimde öğrendim" diye imzalıyorum.

"Sebebi ne olursa olsun takıntı hâlâ bir takıntıdır. Bahane bulmakta zorlanıyor olmanız, sevimlilik takıntınızın

derinliğinin yeterli bir göstergesidir. Sorunuzu yanıtlamak gerekirse, burası benim ikinci sanat atölyem,

üniversitedekini de sayarsak üçüncü, ama diğer öğrencilerle paylaşıldığı için bu sadece gösteri amaçlı."

"Ve bu?" İmzalıyorum, sonra sefil heykellere dönüyorum. Terk edildikleri için neden üzüldüğümü bilmiyorum.

"Bu, kesime girmeyen sıkıcı konular için. Kanıtlamak istediğim bir teorim var."

Soru soran bir bakışla ona döndüm ama gözlerim onunkilere kilitlendiğinde içim anında yoğun bir korkuya kapıldı.

Karanlık enerji derinliklerinde dönerek hem tehlikenin hem de pişmanlığın tadını vaat ediyor.

"Benim için burada durun ve hareketsiz kalın. Dün geceki gibi."

"Neden bunu yapayım?"

"Buraya benimle gelmenle aynı sebepten dolayı. Değerli aileni korumak için."

Hırlıyorum ve o sadece gülümsüyor, sonra sanki evcil bir hayvanmışım gibi başımın üstünü okşuyor. "İyi olun

ve hiçbir sert önlem alınmayacaktır."

Yarım yüzlü bir heykelin yanına gidiyor ve sanki gerçek bir heykelin duygularını incitmek istemiyormuş gibi,

dikkatli parmaklarıyla tamamlanmamış kısmını okşuyor. Peki neden Landon'a fırsat verilirse o heykeli sanki hiç

var olmamış gibi silmekte tereddüt etmeyeceğini düşünüyorum?

Dikkatli bir incelemeden sonra zahmetsizce kaldırır. Daha doğrusu, bunu kolaymış gibi gösteriyor.

Bicepslerinin ezici gücünün bir tercümesi olarak esnediğini görebiliyorum.

Landon zayıf görünebilir ve örneğin Nikolai veya Jeremy'den kesinlikle daha az kaslıdır, ancak yine de

güçlüdür.

Heykeli kum çuvalı gibi görünen bir şeyin üzerine bırakıyor ve karşısındaki sandalyeye oturuyor.

Bana bir bakış attı, çapkın bir tavırla göz kırptı ve sonra bir sigara çıkarıp dudaklarının kenarına kaydırıldı. Onu

yakarken sayısız aletten birini alıp sanki ağırlığını test ediyormuşçasına bir elinden diğerine fırlatıyor.

Onu geri koydu ve bana tamamen aynı görünen başka bir tane aldı, tekrar ellerinin arasına attı, sonra dumanı

içine çekti ve havaya ağır bir bulut saldı.

Genel olarak sigara veya sigara içenlerin kokusunu hiçbir zaman umursamadım ama Landon onu olması

gerekenden daha sıcak gösteriyor. Her hareketinden bıkkın tavırlar ve bir tanrının kendine olan güveni

damlıyor.

Sigarası dudaklarından sarkarken, iri göğüslere sahip olduğunu fark ettiğim heykeli bir kez daha okşuyor.

Parmaklarını eğim boyunca gezdiriyor ve ardından meme ucuna bir kez hafifçe vuruyor.

İki kere.

Alışılmadık bir kavurucu ateşle yanıyor bedenim. Eli onun boğazına doğru kayıyor ve gerdanlığın sanki onun

parmaklarıymış gibi boynuma dolandığını hissedebiliyorum.

Ne oluyor be?

Gözleri bana ilişti ve ben doğru dürüst nefes almaktan bile korkarak hareketsiz durdum. Landon'ın onu

herhangi bir anlamda çekici bulduğumu düşünmesi ihtiyacım olan son şey. O zaten inanılmayacak kadar

kibirli.

"Orada. Sen çok iyi bir küçük ilham perisisin." Eli hâlâ sanki sevgilisiymiş gibi heykeli okşuyor ve yokluyor.

"Bunu sadece zorunluluktan yapıyorum."

"Bu sözler bana mı yoksa sana mı yönelik?"

Sırıttıyor ve cevabımı beklemeden işe koyuluyor. Parmakları yavaş ama emin adımlarla heykelin kafasının bir

kısmını şekillendiriyor.

Yaratırkenki ifadesine hayran kaldım. Her zamanki alaycı yüzünden çok farklıydı. Sadizm hala mevcut olsa da

farklı bir durum da var. Gözlerini hiç bu kadar parlak ve nişanlı görmemiştim. Sanki onun ahlaksız ruhu için

dünyanın hiçbir anlamı yokmuş gibi, çoğu zaman yarı sıkılmışlardır.

Ancak şimdi işine o kadar dalmış durumda ki, aletleri nasıl sorunsuz bir şekilde eline aldığını veya birbiri ardına

sigara yaktığını fark ettiğini sanmıyorum.

Yaklaşık bir saat sonra ayakta durmaktan yorulmaya başladım, bu yüzden oturma pozisyonuna geçmeye

çalışıyorum.

"HAYIR." Başladığından beri bana bir kez bile bakmamasına rağmen başını salladı. "Onu mahvetme."

"Yorgunum" diye işaret verdim ama hâlâ bana bakmıyordu. Bu yüzden parmaklarımı şıklatıyorum.

Hiç bir şey.

"Hadi ara verelim. İçecek bir şeyin var mı?" diye soruyorum ama zihni parmaklarına ve önündeki hareketsiz

nesneye odaklanmakla meşgul gibi görünüyor.

"Bir süre dinleneceğim." Oturmaya yeltendim ama aniden ayağa kalktı ve beni olduğum yerde durdurdu.

Şu anda bana bakıyor ama keşke öyle olmasaydı. Onun koyu mavileri beni derinliklerine yutmak üzere olan

fırtınalı bir okyanustan farksız. "Bunu mahvetme dedim değil mi?"

"Ayakta duran sen değilsin. Yorucu ve sıkıcı," diye her zamankinden daha az kabadayılıkla imzalıyorum.

"Buraya gel."

"Neden?" Dikkatli bir şekilde imzalıyorum.

“Yorgun olduğunu söyledin, o yüzden düzelteceğiz.”

Yerimde köklenmiş halde kalıyorum. Ona yaklaşmaktansa bir saat daha ayakta kalmayı tercih ederim.

“Beni gelip seni almaya zorlama, Mia.”

İlk kez adımı söylüyor ve derin bir hırıltıya benziyor.

Yavaş yavaş ona doğru ilerledim ve eğer beni incitirse gözlerini oyacağıma kendime güvence verdim. İnsanlık

adına onun sikini de kırabilirim.

Heykelin yanına geldiğimde Landon beni öyle aniden kendine doğru çekiyor ki, nefesim kesiliyor.

Beni aşağı çekerken ses etrafımızda yankılanıyor, ben de sırtımı onun göğsüne yaslayacak şekilde iki ayak

üzerinde duruyorum. Altımda sert kasları hissettiğimde kıvranıyorum. Hiçbir zaman karşı cinse bu kadar yakın

olmayı alışkanlık haline getirmedim.

Önceki karşılaşmalarım bende arzulanan bir şeyler bıraktı ve onların erkek olduklarına dair sarsılmaz bir duygu

bıraktı.

Ancak Landon tamamen insandır. Bu yaşla ilgili değil, kendini taşıdığı üstünlükle ilgili. Sanki doğuştan

hakkıymış gibi bana özür dilemeden dokunuyor.

Kulağıma, "Kıpırdama," diye fısıldıyor, tüylerim diken diken oluyor. "Bunu yaparsan olacaklar için beni suçlama."

Kolu belime dolanıyor ve avucu heykelin göğsünü kavıyor, parmakları meme ucunu okşuyor.

Ürperiyorum, sonra kendime küfrediyorum. "Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Şşşt, tek kelime etmedim." Göz kırıyor. "Sesini duymama izin vermek istemezsen?"

Ona orta parmağıımı veriyorum.

"Bu beni son kez başından savışın. Tekrar yaparsan meseleyi kendi ellerime alırım. Gerçekten."

Bir sigara yakıyor ve dumanını bir pislik gibi yüzüme üflüyor.

Kısa süre sonra dikkati hareketsiz heykele düşer. Gerçek bir insan olsaydı onun adına üzülürdüm ama onun

bana değil sanatına odaklanması daha iyi.

Ama lanet olası pozisyon yüzünden, onu, insan kokusunu ve sarhoş edici kolonyayı içime çekmek zorunda

kalıyorum. Bu kadar yakından yüzünün ve fiziğinin ne kadar iyi inşa edildiğini fark etmeden duramıyorum.

Muhtemelen sevdiği heykeller kadar mükemmel.

Ne yazık ki o da onlar kadar soğuk.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kıpırdanmaya başlıyorum. Tek bir pozisyonda çok uzun süre kalmak imkansızdır.

Tabii satranç oynamıyorsam ki şu anda durum kesinlikle böyle değil.

Açıklanamaz bir şekilde Landon'a kapılmamın ve kendime henüz delirmediğimi söyleyip durmamın hiçbir

faydası olmuyor.

"Bacağıma çarpmaya çalışmadığın sürece kıpırdamayı bırak. Bu durumda, harekete geçin."

"Cehennemde bacağına çarpacağım pislik," diye işaret veriyorum.

"Benim için sorun değil, küçük ilham perisi."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Ne?" bana bakmadan soruyor.

"İlham perisi. Neden senin ilham perinim?"

"Rakamlar." Tek bir kelime ama bunu o kadar umursamaz bir şekilde söylüyor ki, sanki o günkü imha

müfredatında hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi.

Elimi kaldırıyorum ama o bana bir bakış atıyor, şüphesiz konuşmayı bırakmamı öneriyor. Onun muhteşem

gözlerini oymak için öyle çok istekliyim ki.

Hareketsiz kalmaya çalışıyorum ve telefonumu çıkarmaya çalışıyorum. Landon bunu fark etmiyor gibi

görünüyor ya da muhtemelen fark ediyor ama umursamıyor.

Bacaklarımın arasında büyüyen ağrıdan kendimi kurtarma çabalarım, kolunun yanıma her dokunuşunda

başarısızlığın eşğine geliyor. Nefesinin yanağıma vuruşu.

Derin bir nefes alarak Bran'in numarasını çıkardım ve bırakın cevaplamayı, okuyacak kadar bile ruh halinde

olmadığım dün geceki mesajını buldum.

Brandon: Eve sağ salim varabildin mi? Kardeşin sana sorun çıkarırsa yardım etmek için buradayım.

Mia: Merhaba! Geç cevap verdiğim için özür dilerim. Evet, eve sağ salim döndüm, Niko için endişelenme.

Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum.

Cevabı anında geldi.

Brandon: Bunu öğrendiğim iyi oldu. Başına bir şey gelmiş olabileceğinden endişelendim.

Bir şeyler yolunda gitti ve ben şu anda Landon'ın kollarında bunun bedelini ödüyorum.

Mia: Merhaba Bran. Her zaman Landon'dan uzak durmam gerektiğini söylediğini biliyorum (ona

yakınlaştığımdan falan değil). Kendimi onun radarından nasıl çıkarabileceğime dair herhangi bir önerin var mı?

Brandon: En önemli adım, ilk etapta asla onun radarına girmemek. Bir kez oraya vardığınızda, o isteyerek geri

çekilmeyi seçmediği sürece onu başından savmanız imkansızdır. Seni rahatsız mı ediyor?

Daha çok sanki hayatımı emiyormuş gibi.

Bran'a ikiziyle arasını açmamak için endişelenmemesini söylemek üzereyim ama telefon parmaklarımın

arasından kapıldı.

Landon'ın hoşnutsuz yüzüne bakıyorum ve içgüdüsel olarak nefes alıyorum.

Piçin, insanları tek bir bakışta

rahatsız etme konusunda gizemli bir gücü var.

"Kucağımda otururken dikkatinizi üzerimde tutun."

Boynumdan yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum ama çenemi kaldırıyorum. "Beni gözyaşlarına boğmasaydın

bunu yapardım."

"Yine de pantolonuma damladığını hissedebiliyorum."

Aklım duruyor. Daha önceki uyarılma bir şekilde fiziksel bir şeye dönüştü mü?

Hayır, bu mümkün olamaz.

Landon sadece kafama girmeye çalışıyor. Eğer ona izin verirsem beni bütünüyle yutacak ve geriye dağılmış

kemiklerden başka bir şey kalmayacak.

"Bu doğru değil" diye imzalıyorum.

Sigarayı düzenli bir şekilde ağzından çıkarıyor ve kilden yapılmış derme çatma bir kül tablasına koyuyor.

Sonra ıslak bir mendil alıp iki elini de temizliyor ve kazara bana sarılıyor.

Bir kere yapıyor.

İki kere.

Üçüncü seferden sonra kullanılmış mendili kül tablasını dolduran öldürülmüş sigaraların üzerine koyuyor.

Sırtıma dolanan kol belimi kavırıyor, güçlü parmaklar etin içine giriyor.

Diğer eli elbisemin üzerinde kayıyor ve sanki bir hediye paketini açıyormuş gibi parmaklarını teker teker

toplayıp toparlıyor.

Kalp atışlarım hızla artıyor ve tüylerim diken diken oluyor, etimdeki diğer tüylerim diken diken oluyor. Onun

daha büyük, damarlı ellerinin (tabii ki pislik herifin pornoya layık elleri var) soluk tenim üzerindeki görüntüsü

beni nefessiz bırakıyor.

Daha öncekinin aksine, eli kalçamın üzerinde durmuyor ve bunun yerine yukarıya doğru hareket ederek

arkasında bir karıncalanma kargaşası bırakıyor.

Bir yanım bunu durdurmam gerektiğini biliyor. Bana bu kadar yakından dokunmaya cesaret ettiği için elini tut

ve taşaklarına tekme at.

Ama diğer kısım aşık. İçimdeki bu duyguları tetikleyen canavara tamamen kapıldım.

O kısım işin nereye gideceğini ve ne kadar düşeceğini görmek istiyor.

Ne kadar zor olacak.

Buna en yakın olduğum an liseden Brian'dı. İyi biriydi ve kendimi ondan hoşlandığıma ikna ettim ama bana

dokunduğu anda, istemediğim bir şeyi isteyerek kendimi ne kadar kandırdığımı fark ettim.

Kısa karşılaşma araştırmacı, masum ve yumuşak geldi. İşte o zaman bunların bana göre olmadığını keşfettim.

Buna karşılık Landon'un hiçbir masum yanı yok. Dokunuşu iddialı, vahşi ve tartışılmaz.

Kelimenin tam anlamıyla, suratına çarparsa bile, keşfetmenin ya da yumuşaklığın ne olduğunu bilmeyen bir

canavar tarafından tutuluyorum.

Ve vücudum buna tepki veriyor.

Lanet olsun bana ve hasarlı beynime.

"Titriyorsun." Burnunu saçlarıma ve kurdelelerime gömüyor, yoluna devam ederken beni içine çekiyor. "Sen de

benim aletimi sürerken titreyecek misin? Yoksa bu yumuşak kalçaları spermimle berbat ettiğimde mi?

Sıcaklık o kadar hızlı üç haneye çıkıyor ki, şaşkına dönüyorum. Onu itmek için omzunu tuttum ama orta

parmağını külotumun üzerindeki kıvrımlarıma doğru kaydırırken parmaklarımı pazılarına batırdım.

"O kadar ıslak ve zonkluyor ki küçük ilham perim." Parmağı tekrar okşuyor, bu sefer klitorisimi buluyor.

Bunca zamandır kucağında oturmamdan mı yoksa dokunuşunun tanımadığım bir yanıma uyandırmasından mı

kaynaklanıyor bilmiyorum ama boğazımdan muhtaç bir ses çıkıyor.

"Ben de sabırsızım." Amımı ıslak külotun üzerine tokatlıyor. "Amcığın parmaklarımla buluşmaktan o kadar

memnun ki, dokunuşum için sırılsıklam oluyor."

Klitorisimin etrafında dönerken ıslaklığın sızdığını hissedebiliyorum ve tam bu duyguya kapıldığım sırada

amıma tekrar tokat atıyor.

Havada bir nefes sesi yankılanıyor ama külotumu kenara itip iki parmağını aynı anda içime sokmasıyla bu ses

kesildi.

İzinsiz giriş bacaklarımı o kadar çok titretiyor ki belime dolanan çelik kolu olmasaydı yere düşerdim.

Hesaplanmış bir ritimle birkaç kez girip çıkıyor. "Çok dağınık. Bu sıkı amcığı biraz daha uzatmamız gerekecek,

böylece sikim için hazır olacak.

Cevap vermiyorum. O parmaklarını içimde keserken yapabileceğim tek şey ona tutunmak. Sonra uyluğunu

büküp başparmağıyla ağızdan ölmek üzere olan klitorisime baskı yapıyor.

Uzuvlarıma bir elektrik şoku yayılıyor. Bir dizi istemsiz tepki nedeniyle ayak parmaklarım kıvrılıyor ve vücudum

spazm geçiriyor. O kadar ani ve güçlü ki, bir an için fiziksel dünyamla bağlantımı kesiyorum.

Yükseklerden aşağı inerken uzuvlarım uyuştı ama Landon'ın parmakları hâlâ içimdeydi.

Belimi serbest bıraktı ve mavi kurdelelerimden birini çekerek beni onunla yüzleşmeye zorladı. Şu an yüzümün

nasıl görüldüğünü düşünmek bile istemiyorum. Az önce yaşadığım yoğun duygulardan kaçmak ve saklanmak

istiyorum.

Ancak Landon'un aynı planı yok gibi görünüyor. Gözümün istem dışı nemin kaçtığı köşesini yalıyor ve sırtıyor.

“Şimdi bana bakarken yeniden parmaklarımı parçalayacaksın.”

Paniğin acı tadı boğazımı dolduruyor. Ne yapmasına izin verdim?

Beklemek. Buna izin mi verdim?

Hayır demedin aptal. Onu uzaklaştırmadın bile.

Ben de öyle yapıyorum. Sahip olduğum tüm güçle göğsüne öyle sert bir yumruk attım ki altındaki sandalye

gıcırdadı. Kendimi onun elinden kurtardıktan sonra bugün Landon'u ilk gördüğümde yapmam gereken şeyi

yapıyorum.

Koşarım.

Kahkahası karanlık, uğursuz bir söz gibi arkamda yankılanıyor.

11

LANDON

"Beni kendi evimden mi atıyorsun?" Remi kendisinin drama kralı gibi olduğunu haykırıyor.

Söylentiye göre bebekken kafasının üstüne düşmüş ve kayıp nöronları asla geri kazanılmamış.

O kaotiktir ve iyi anlamda, anarşi dolu değildir. Ama daha çok, kafatasının içinde sevişme ihtiyacından başka

hiçbir şeyin olmadığı ve grubun komedi rahatlamaı olarak hizmet ettiği bir karikatüre benziyor.

Bazı durumlarda iyi bir destek ama bu kesinlikle listeye girmiyor.

O, Bran ve ben oturma odasında Günün Maçını ve merakla beklenen birinci lig maçını bekliyoruz.

Kardeşim kanepede oturuyor, Chelsea renkleri ve uyumlu bir bandana takıyor. Aile üyelerimiz geleneksel

topçulardır ve babam uzun zaman önce Arsenal'de oynuyordu ama Bran rakip bir kulübü desteklemeyi seçti.

İsyan etmeyi seçebileceği tüm önemli şeylerin arasında, sonunda çok kötü bir şeyle karşılaştı. Ve babam

aslında sanki tüm bunlar sikişmek anlamına geliyormuş gibi biraz gücenmeyi seçiyor. King Enterprises'in her

iki kulüpte de hissesi olduğu kesin.

"Bunu yapamazsın!" Konuyu bu kadar sakın bir şekilde kapatmama rağmen Remi sandalyesinden fırladı ve

parmağıyla beni işaret etti.

"Malikanede sürekli verdiğin partilere ne diyorsun?" Bran sanki benim atanmış koruyucummuş gibi soruyor.

Ben ondan on beş dakika daha büyüğüm ve eğer varsa bu rolü üstlenmeliyim, çok teşekkür ederim.

"Bu tamamen saçmalık!" Remi dramatik bir şekilde başını geriye atar. "Bu konuda bana destek ol Bran! Bu

derebeyi her zaman alanımızı işgal etmekten alıkoymalıyız."

Kesinlikle Remi kadar iğrenç olmayan Bran sadece başını salladı. Ne yazık ki çocukluk arkadaşım diğer

müttefikini özlüyor.

Herkesin Eli dediği sinir bozucu bir varlık. Bugün ortalıkta yok, muhtemelen diğer insanların hayatlarını perişan

etmek için sikişmiştir.

Bu yüzden bu tür bir toplantıyı düzenlemek için mükemmel zamanı seçtim. Eğer o burada olsaydı durum inişli

çıkışlı ve gereksiz yere yorucu olurdu.

"Bana bundan daha iyi bir tepki ver Bran!" Remi, ses tellerinin birkaç kez kesilmesi için yalvaran, acı dolu,

abartılı sesiyle sesleniyor.

Görünüşe göre bu gece baş belası olmaktan başka planları yok.

"Kabul etseniz de etmeseniz de" diyorum. "Eğer bir parti vermeye karar verirsem bunu yapacağım, bu yüzden

devam edip kayıplarınızı azaltsanız iyi olur. Kargaşaya katılmak istiyorsanız hepiniz davetlisiniz."

"Hayır, teşekkürler." Remi bana tiksinti dolu bir bakış attı. "Sen etraftayken hanımlara görünmez oluyorum."

"Cazibemi kıskanma, Rems." Yanına gidip omzundan yakalıyorum. "Bunu telafi etmek için seni, senin tipine

uygun bir lezzetin bulunduğu bir jakuziye koyabilirim."

Bir kaşını kaldırıyor. "Kaç tane?"

"Ne kadar istiyorsun?"

"Üç."

"Orada olacaklar."

"O zaman ortadan kaybolacaksın, böylece onlar da kendilerini sikinin üstüne atmayacaklar mı?"

"Elbette. Kardeşler ne içindir?"

"Kendine bir anlaşma yaptın, Lan." Elimi sıkıyor.

"Cidden?" Bran soruyor. "Sen onun her zaman bizim alanımızı işgal ettiğinden sızlanıyordun, Remi."

"Partilerinin eğlenceli olduğunu hatırladım. Lordum eğlenceyi solur."

Kendisine bu şekilde hitap etmesinden içten içe utanmasına rağmen, düz bir yüzle, "Bu yüzden lordluğunuz çok iyi bir şaka," dedim.

Annemin de aristokrat bir unvanı var ama benim bunu sergilediğimi ve herkesin duyabileceği şekilde kendime

lord dediğimi görmüyorsunuz. Yine de bunu doğru insanların önünde bir fiş olarak kullanmaktan çekinmezdim.

Her halükarda görev tamamlandı. Pisliğin pisliklerini davet edebileceğim ve kendimi onların lideri olarak

taçlandırabileceğim başka bir akılsız parti olacak.

Bu, kafamın içinde kesinlikle gerekenden daha uzun süre takılıp kalmamak için yaptığım sayısız girişimden

biri. Bu sanat açısından iyi ama genellikle herkes için kötü bir haber. Özellikle anarşimin hedefi olacak kişiler

ve onların en yakın çevresi için.

Son zamanlarda bu, açıklanamaz bir şekilde sahip olduğum tek ilham perisi biçimi olan gotik sarışın

Barbie'ydi.

Bir hafta önce parmaklarımı parçaladığından beri benden kaçmaya çalışıyor ama fareyi saklandığı yerden nasıl

çıkaracağımı biliyorum.

Futbolu pek umursamadan üst kata çıkmak üzereyken Bran bana yetişip kolumu tuttu.

Önce eline, sonra yüzüne bakıyorum. "Aklına bir şey mi takıldı küçük kardeşim?"

"Mia."

Etkilenmemiş gibi davrandım ve ona gözlerimi kısma içgüdümlü bastırdım.

Kardeşimle biraz arkadaş olduğunu

biliyorum. Bu beni daha önce özellikle rahatsız etmiyordu ve eğer mantıklı davranırsam, bu şimdi de

değişmemeli. Ama bazı nedenlerden dolayı bundan hoşlanmıyorum.

"Kim o?" İşaret parmağımı ağzıma dokundurarak soruyorum.

"Onun peşinde olduğunu düşünürsek onun kim olduğunu tam olarak biliyorsun."

"Bunu sana o mu söyledi?"

"Bana bir şey söylemesine ihtiyacım yok. Seni hayatım boyunca tanıyorum ve ne zaman bir işe yaramadığını

anlayabiliyorum ki bu da ne yazık ki son zamanlarda daha sık oluyor." Uzun ve sinirli bir nefes veriyor.

"Kardeşine yeterince zarar vermedin mi zaten?"

"Artık onun kardeşi değil, değil mi?"

"Hayır ama kız kardeşini hedef aldığını öğrenirse seni öldürür."

"Onu öldürmeden önce olmaz." Başını okşadım. "Benim için endişelenme küçük kardeşim."

Yüzü her zamankinden daha sert bir ifadeyle, "Aklıma gelen son şey bu," diye mırıldandı.

Hmm. Mia'yı gerçekten önemsiyor mu? Belki bu anlamda?

Senin için değil de benim için sırlıslıkam sırlıslıkam olması çok kötü Bran.

"Sürpriz!"

Farklı saç renklerine (sarışın, beyaz ve kestane) sahip üç kız, paket kutularına benzeyen şeyler taşıyarak ön

girişe akın ediyor.

Dayanılmaz sürprizi duyuran Ava, kokuya bakılırsa Hint yemeği olduğunu tahmin ettiğim şeyi sehpanın üzerine

kucak dolusu boşaltırken sırtıyor.

Sarışın, gürültülü ve kişisel alan kavramı çok az veya hiç yok. Kısacası, Remi'nin yumuşatılmış ama on

dokuzuncu versiyonu.

Beyaz saçlı olan Cecily, daha çok grubun ana tavuğuna benziyor ve Bran'la uğruna savaştığı bir pozisyon.

Ama kardeşimin içinde bulunduğu baskıcı durumu göz önüne alırsak tacı her an ona verirdim. Ava kimsenin

hoşuna gitmeyecek kadar gürültücüyken, Cecily yumuşak dillidir ve etrafındaki herkese bebek gibi davranmayı

sever.

Kollarındaki eşyaları dikkatlice masanın üzerine koyuyor ve başıyla bizi işaret ediyor.

Üçüncü kız Hint yemeklerinin yanında biraz içkiyi de bırakıp Bran'la bana doğru yürüyor. Doğal sarı vurgulara

sahip kestane rengi saçları belinin ortasına kadar düşüyor.

Glyndon, ailemizde, annemin deyimiyle babamın muhteşem sarı Viking saçlarından bazılarına sahip olan tek

kişi. Benden dört yaş daha genç ve sanki yokmuşum gibi davranmayı seviyor.

Bran'e sarılıyor ve Bran tatlı, duygusal ve kesinlikle gereksiz bir sevgi gösterisiyle kollarını ona doluyor.

Nörotipik insanların neden onaylanmak için bu kadar yarıştığını ve ilgi ve sevgi göstermeyi hayati bulduğunu

anlamıyorum. Bu, sıkıcı duygular olmadan hayatta kalamayacakları anlamına gelmiyor.

Ayrıldıklarında "Ne hoş bir sürpriz" dedi. "Geleceğini neden bana söylemedin?"

"Ava önce bir şeyi onaylaması gerektiğini söyledi."

Yani gelip gelmemeye karar vermeden önce Eli'nin çevrede olmadığından emin olması gerekiyordu. Bunu

nereden bildiğimi sormayın. Birincisi, bu noktada bu bir sır olmaktan çok uzak; bahçıvan ve onun geniş ailesi

bile muhtemelen onların tuhaf ön sevişmelerini biliyor. İkincisi, gelecekte kullanma olasılığına karşı herkesin

hayatını ve sırlarını avucumun içinde tutuyorum.

Glyn, sanki çıkmaza girmiş bir hukuk firmasındaki meslektaşlarmışız gibi başını salladı. "Lan."

Aynı enerjiyle başımı salladım. "Küçük prenses."

Babam anneme prenses dediği için Glyn 'küçük prenses' unvanını aldı.

Kız kardeşim, muhtemelen erkek arkadaşını yeryüzünden silmek de dahil, ancak bununla sınırlı olmamak

üzere, hiçbir işe yaramadığımı düşünerek gerginleşti.

Gülüp saçlarını karıştırıyorum. "Rahatlamak. Çok gerginsin."

Bran her şeyden çok teslimiyetle başını salladı ama Glyn nefesini bıraktı. Sırf ona bir pervanenin ateşe

düşmesinden daha sert aşık olduğu için, dengesiz erkek arkadaşının benden farklı olduğunu iddia etmeyi

seviyor. Ama pekala. Ona biraz rahatsızlık verdim. Küçük derken, ona hiçbir zaman Bran gibi sevgi

göstermedim ve bunun yerine ona göz kulak olmayı tercih ettim.

Birimizin kemer sıkma politikasının sembolü olması gerekiyordu ve Bran kesinlikle onun hayatını kurtarmak

konusunda sert olamaz.

Üstelik onun benden buna hiçbir zaman ihtiyacı yoktu ve konu ailem olduğunda rol yapmamayı tercih

ediyorum. Dünyanın geri kalanı gibi yorucu ve yeterince boş hissettiriyor ve kesinlikle ailemle aynı kategoriye

ait değiller.

"Ne demek balık ve patates kızartması yok?" Remi, Ava'ya soruyor ve onu dürtüyor. "Hatta İngiliz misin?"

İçinizdeki sahtekarı ortaya çıkarın."

"Geçen sefer getirmiştin. Bir değişiklik istedik. Ayrıca Hint yemekleri çok lezzetli!" Onu uzaklaştırıyor. "Ve beni

dürtmeyi bırak."

"Lordumun sana dokunmasından bile onur duymalısın köylü."

"Kafanı ısıtıp koparacağım."

"Denediğini görmek isterim."

Onlara doğru yürüdüm ve paket servis kutularını çıkaran Cecily'e başımı salladım. O da başını salladı ve

doğrudan görevine odaklandı. Benimle tanışma onuruna sahip olan herkes gibi o da bana aşıktı. Aşık değildi

ama benim ölçülemez çekiciliğime aşıktı ama akıllı her kız gibi o da çok geçmeden içimde ulaşabileceği hiçbir

şeyin olmadığını fark etti.

Anarşi ve yıkımın boş bir varlığı olduğum bir sır değil. Alışılmışın dışında şiddet eğilimleri ve sanatsal deha için

bir araç.

Aslında o kişilik özellikleri kayb olduğunda kokusuz havadan başka bir şey değilim. Kargaşayı varoluşumun

amacı haline getirmemin bir nedeni de bu. O olmadan sonsuz bir boşluğum.

Bu gerçekler konusunda kendimi kandırmıyorum. Eski Cecily de dahil olmak üzere bazı kızlar bunu yapıyor.

Beni düzeltebileceklerini düşünmekten hoşlanıyorlar ve ben onları onarılamaz parçalara ayırırken, onların bu

yanılsamayı sürdürmelerine izin veriyorum.

Ne? Ben yeni deliklerin macerasını seven, hiçbir koşula bağlı olmayan bir adamım. Onları unutana kadar

becerdikten sonra bebek isimlerini düşünmeleri benim suçum değil.

Ama Cecily'i sikmedim. Bunu bir kez düşündüm ama sonra, değerli prensesinin yanına gidersem beni

parçalayacak ve günün çorbası olarak kanımı içecek olan süper katı babası Xander Amca aklıma geldi.

Ve bir köpekbalığının ahlaki pusulasına sahip olsam da evime çok yakın suları karıştırmayı sevmiyorum. Ailem

Ava'nın, Cecily'nin ve Remi'nin ebeveynleriyle biz dünyaya gelmeden çok önce arkadaştı ve aile yemekleri

sırasında ebeveynleri tarafından golf sopasıyla kovalanmanın pratik olmayacağını düşündüm.

Ama bu onlarla uğraşamayacağım anlamına gelmiyor.

Bran ve Glyn'i, utanç verici ilişkilerini sürdürürken görüş alanımda tutarak bir sütuna yaslandım ve Ava'ya

sırıttım. Remi'yle çocuksu ileri geri hareketlerine ara verip gözlerini kıstı.

"Ve ne istiyorsun?" Ofladı. "Balık ve cips konusunda da mı şikayet edeceksin?"

"Hayır. Ne tür yiyecek tükettiğim umurumda bile değildi." Sonuçta onun tek amacı makineyi çalışır durumda

tutmaktır.

Ta ki kaçınılmaz olarak düşene kadar.

"O halde neden Şeytan'ın taklitçisi gibi sıırıyorsun?" Ava, iki saniye önce bu konuyla ilgili dramayı

başlatmasına rağmen zaten yemeği araştırmaya başlayan Remi'den tamamen habersiz olarak soruyor.

"Beni yaraladın. Şeytan'ın ben olmak istediğini sanıyordum."

Gözlerini deviriyor ve kollarını çaprazlıyor; pembe kaşkorsesinin uzun balık etekli kolları başlı başına bir

karakter oluşturuyor.

"Eli'nin burada olmadığını düşündüğün için geldin, değil mi?"

Zevk dolu ifadesi bozuluyor. "Eli kim? Onun varlığı ya da yokluğu umurumda bile değildi."

"Bu durumda, onun yaklaşık olarak eve döneceğini bilsen sorun olmaz..."

Duraklayıp bir düzine Louboutin

topuklu ayakkabısından daha değerli olan saatimi kontrol ediyorum. "On beş dakika."

Yüzü soluklaşıyor ve boğazını temizliyor. "Benimle dalga geçmek için blöf yapıyorsun."

"Ben miyim?" Telefonumu alıp kuzenime kısa bir mesaj gönderdim.

Landon: Ava lezzetli yemeklerle burada. Nefis.

Hayal kırıklığına uğratmıyor ve yanıtı birkaç saniye içinde geliyor.

Eli: On beş dakikaya orada ol. Ben gelmeden önce, dünyanın hedonist formunu yutmasını sağlasan iyi olur.

Arka planın bulanıklaşması için son metne dokunup Ava'ya gösteriyorum.

Yutkunup gözlerini kısıyor. "Ona burada olduğumu söyledin mi?"

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Belki de salağın tekisindir?"

"Bu Cupid'in başka bir adı mı?"

Köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi hırlıyor ve ben sırtarak o gelmeden önce onlarla nasıl oynayacağımı

düşünüyorum.

Yani eğer Ava korkak olduğu için kaçmazsa veya hayalet gibi ortadan kaybolmazsa.

Korkaklardan bahsetmişken, geçen hafta Mia'ya gönderdiğim ve Read'e bırakma cüretini gösterdiği bazı

mesajları yeniden kontrol ettim.

Şu anda bu kadar acelen olmasaydı, tadını parmaklarımdan yalamayı bitirir bitirmez seni arabayla bırakırdım.

Amcığın beş yıldızlı bir yemek olduğunu hiç düşünmemiştim ama hızla fikrimi değiştiriyorum.

Kafanı kuma gömmeye çalıştığın zaman bana mesaj at. Senin yerinde olsaydım kendimi bu dertten

kurtarırdım. İşe yaramayacak.

Eğer kaçmayı bırakırsan, yeniden yapabiliriz ve ben de aletimi yalamana izin veririm.

Merak ediyorum. Geldiğinizde genellikle bu ifadeyi mi kullanırsınız? Cevap vermezsen eski sevgililerinin izini

sürebilir ve bir teoriyi doğrulayabilirim. Ne olduğunu bilmek ister misin?

Görünen o ki hayır, çünkü sen şu tuhaf, ulaşılmaz zor ön sevişmeye meraklısın. Eminim şu ana kadar tam

olarak normal olmadığımı ve bu taktiklerin bende işe yaramadığını anlamışsınızdır.

Sabır benim yeteneğim değil, küçük ilham perim. Beni peşinden gelmeye zorlama.

Bu benim son metnimdi ve öncekilerle aynı kaderi paylaştı. Mia henüz bunu bilmiyor ama tehlikeli bir oyun

oynuyor. Ben ne kadar kışkırtılırsam, tepkim de o kadar sert oluyor.

Çevremdeki yaygın kaosu görmezden gelerek Instagram uygulamamı açıyorum. Adını aramaya kalkışmadan

önce profili ana ekranımda beliriyor.

Genellikle beni ilk karşılayan Remi'nin tuhafıkları olur. Görünüşe göre algoritmam bana yeni bir eğlence

kaynağı bulmuş. Bu aynı zamanda onun sosyal medyasını tecrübeli bir sapık gibi kontrol etmemle de ilgili

olabilir.

Akıfta görünen resim, Bana Bebek Şeytan Diyorlar başlıklı bir atlıkarıncadır.

İlki, kardeşinin sarı dikiş maskesini takarak aşağıya baktığını gösteriyor.

Görünümü, tül siyah elbisesi, yılan gibi

kıvrılmış zincirli çizimleri ve kurdeleli at kuyruğu şeklinde tutulan platin sarısı saçlarıyla daha da zenginleşiyor.

İkinci resimde, dirseğini Nikolai'nin ağır dövmele çıplak omzuna yaslariken ikisi de kameraya bakarken maske

yok.

Üçüncüsü, kendisi ve Mia yandan barış işaretleri yaparken kamerayı baştan çıkarıyor gibi görünen gösterişli

ikiz kız kardeşini içeriyor.

Dördüncüsü üç kişiden biri; her iki kız da Nikolai'nin kollarında asılı duruyor.

Beşincisinde hem Nikolai'nin hem de Killian'ın kafasını kilitliyor ve gülüyor.

Gareth arka planda, kahkahalarla

başı geriye atılmış durumda. Görüntü bulanık ve muhtemelen Maya tarafından bir hevesle çekilmiş gibi

görünüyor.

Sözde Bebek Şeytan'a yaklaşmış onun özgür ifadesini inceliyorum. Sınırlı olduğu kabul edilen takip

seanslarımda bile onun güldüğünü hiç görmedim. Gülerken sesinin nasıl çıktığını merak ediyorum.

Zevk karşısında boğulduğunda nefesi kesiliyor ve inliyor. Onun misafirperver amının beni bütünüyle yutmasını

hatırlayarak parmaklarım seğiriyor.

Sanırım çıkarabileceği başka sesler de var, onları da tek tek çıkaracağım.

Görünüşe göre Eli ve Ava bugünlük güvendeler çünkü ben kargaşa dozum için çok daha iyi bir hedefi tercih

ediyorum.

12

MIA

Benim karanlık korkum, kaçırılan fırsatların ve nihai gelişimini asla bilemeyeceğim farklı bir hayatın hikayesidir.

Acı ve içi boş duyguların tadı var. Sidik, kusmuk ve korkunç bir ölüm vaadi kokuyor.

Kararlı, saçmalamayan bir kişiliğe sahip olmama rağmen ölümden çok korkuyorum. Benim için ölüm, beni

sonsuz kadar susturan canavarın gözlerindeki bakıştır.

Ölüm sonsuz kadar karanlıkta yaşamaktır.

Kırık tırnaklarımla, çaresiz, kırık umutlarımla hayata tutunuyordum, sırf hâlâ hayatta olduğuma kendimi inandırmak için.

Ama yine de her gece, odamda yalnız kaldığımda, canavarın varlığını duyurmak için ölümün kokuşmuş nefesi

ensemde uğultu yapıyor. İnlemeleri ve hırıltıları, bana pusu kurmak için tuvalete gitmemi bekleyen kapana

kısılmış bir hayvan gibi köşeden yankılanıyor.

Bu yüzden uzun süre yalnız kalmayı sevmiyorum. Ancak bir sorun var. Ben pek sosyal bir insan değilim. Gece

hayatından ya da sadece 'eğlenmek için dışarı çıkan' sarhoş kalabalıklardan hoşlanmıyorum. Hiçbir zaman

eğlenmek için dışarı çıkmam. Genellikle hayatta kalmak için dışarıdayım.

Bu yüzden erkek kardeşimi ve kuzenlerimi ziyaret ediyorum, onlarla çıkıyorum ya da zavallı Maya'ya sinir

bozucu ikinci bir deri gibi sarılıyorum.

Bugün yukarıdakilerin hepsini yaptım ama hiçbir gecenin karanlığını uzaklaştırmayı ya da canavarı korkutarak

korkunç mağarasına geri göndermeyi başaramadım.

Sırf huzur içinde uyuyabilmek için binlerce rutini gerçekleştirdim.

Kan dolaşımına yardımcı olmak için meditasyon ve ayak banyosuyla başladım, ardından çevrimiçi satranç

oynadım ve ardından tüm okul projemi bitirdim.

Saat sabahın biri ve hiçbir uyuşukluk belirtisi yok. Yöntemimin kurşun geçirmez olduğunu söylemiyorum ama

uykuya daldığımda onun iğrenç yüzüyle ilgili bir kabus görmeyeceğimi umuyorum.

Sırt üstü yatıp tavanı süsleyen yapay yıldızlara bakıyorum. Karanlıkta daha iyi görünürlerdi ama geceleri ışıkları

kapatmaktansa kendimi bir akıl hastanesine kilitlemeyi tercih ederim.

Seeneklerim bütün gece bir o yana bir bu yana dönüp durmak ya da Maya'nın güzellik uykusunu yeniden

mahvetmek. Ama geçen hafta bunu abarttığımı göz önünde bulundurursak, ilkini tercih ediyorum.

Sağa dönüp telefonumu aldım ve parmağım annemin numarasının üzerinde gezindi ama sonra daha iyisini

düşünüp başıımı salladım.

Hala bana en son aramamın gerçek sebebini ve yardım edebileceği bir şey olup olmadığını soruyor.

Eğer bunu bir daha yaparsam babam kesinlikle buraya uçup beni New York'a geri gönderir.

Bunun zerine Instagram'ı açıp son paylaşımdaki yorumlara göz atıyorum.

the.maya.sokolov: ldr kraliçe.

killian.carson: Üstün genler ortaya çıkıyor.

gareth-carson: Kill ve Niko'nun kendilerini aptal durumuna düşürmeleri için buradayım.

nikolai_sokolov: Resimdeki, boynunu kırmaya hazır görünen korkunç adam benim. Küçük kardeşlerime

dokunmadan önce bunu bir düşün.

Kendi kendime gülümsüyorum. O çok fazla ve en kötü yanı da öyle olduğunu düşünmemesi.

Ayrıca Bran'ın ve Elitlerden son arkadaşıım Remi'nin yorumlarını da görüyorum. Sertifikalı bir palyaço olmasına

rağmen onunla konuşmak eğlenceli. Her şeyi şakaya dönüştürmesine yardımcı oluyor.

lord-remington-astor: Daha da güzel bir kişiliğe sahip hoş bir bayan.

Brandon King: Çok güzel.

Bran'in yorumunu beğendim ve profilindeki küçük simgeye tıkladım. Bran'in "Chelsea" başlığıyla paylaştığı son

fotoğrafı gördüğümde midem rahatsız edici aralıklarla kasılıyor, kimse var mı?

Bu, Elitlerin malikanesinde, Avrupa futbolunu izledikleri ve yemeğin tadını çıkardıkları bir grup fotoğrafı. Tanıdık

yüzleri tanıyorum; Glyn, Killian'ın kız arkadaşı Cecily, Maya'nın mantıksız davrandığı zamanlarda tanıştığım ve

tabii ki Bran ve Remi.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam yanında durup kameraya gülümserken yemeğine kaşlarını çatan

sarışın kıza aşına değilim.

Midemin bu kadar hareketlenmesinin nedeni, Remi'yi omzundan yakalayıp televizyonu işaret eden Landon'dan

başkası değildi.

Onu daha iyi görebilmek için resmi yakınlaştırıyorum. Gülüyor, neredeyse Remi'nin coşkusuna uyuyormuş gibi

görünüyor.

Neredeyse.

Çünkü Remi gerçekten heyecanlı görüldüğünde Landon sadece onu yansıtıyor. Killian'ın geçmişte bunu sık sık

yaptığını gördüm, özellikle de gençken. Duygular onun içinden gelmediği için etrafındakileri, yani Gareth ve

Nikolai'yi taklit etme sanatını mükemmelleştirdi.

Landon da aynı.

Belki antisosyal davranışlara sahip birisinin yanında büyüdüğüm gerçeğiyle alakalı olabilir ama onun

sergilediği gösteriyi çok net görebiliyorum.

Duvarlarımın arasından geçip benim uykuda olan bir yanıma dokunduğundan beri o pisliği düşüncelerimden

çıkaramadığım gerçeğiyle de ilgili olabilir.

O gün başıma ne geldi bilmiyorum. Bunu kusurlara adanmış sanat stüdyosunun perili gotik havasına

bağlıyorum. Ama en çok da adamın kendisini suçluyorum.

Dünyaya yalnızca bir görüntü yansıtan bir adamın mutlak muamması ve onlar onu yutuyor. Kendini kibirli bir

tanrı olarak düşünmesi mantıklı. Eğer onu kendileri için özel olarak yarattığı kişiliği nedeniyle sevebiliyorlarsa

neden kibirli ve gururlu olmasın?

Pislik muhtemelen varlığının insanlara bir hediye olduğunu düşünüyor.

Etiketlere tıklayıp profiline gidiyorum. Landon-kral. Aslında bir milyondan fazla takipçisi var. Vay.

Bunun bir kısmı gelişen sanat kariyerinden kaynaklanıyor olmalı, diğer kısmı da onun zahmetsizce popüler

olan sinir bozucu insanlardan biri olmasından kaynaklanıyor.

Resimleri onun gösterişli, zengin çocuk/dahi sanatçı statüsünün bir tercümesidir. Bazıları partilerde, bazıları

ise aile üyeleri olduğunu düşündüğüm kişilerle birlikte. Bir heykeli ağzından öptüğü bir fotoğrafı var.

İsa. Adam kayıp bir dava.

Ama yine de onun ifadesine, mistik gözlerindeki coşkuya bakmadan edemiyorum, sanki soğuk taşa bir ruh

üfleyebilirmiş gibi.

Bu ironik çünkü açıkça bir ruha sahip değil.

Dünyaca ünlü sanatçılar, profesörler, akıl hocaları, iş adamları ve İngiliz aristokrasisinin yarısı gibi görünen

kişilerle fotoğrafları var.

Sanki günde yüz saati varmış gibi.

Şeytan hızlı çalışır ama Landon King daha hızlı çalışır.

Profilinin en üstüne gidip başlığı okudum.

Landon Kralı. Ninenin sana masallar anlattığı Yakışıklı Prens.

Daha çok canavara benziyor.

Dünyaya yansıttığı imajın her zaman kontrol altında olup olmadığını ve onu bu imajı yaratmaya teşvik eden

şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Eğer o da kuzenim gibi bu şekilde doğmuşsa, onu bu noktaya getiren bir tür süreç olmalı.

Onun hikayesiyle ilgilendiğimden değil. Ben değilim.

Web sitesinin bağlantısına tıklamak üzereyim ama yanlışlıkla onu takip ediyorum.

Bok.

Oturma pozisyonuna geçerek fark etmemesini umarak onu takip etmeyi bıraktım. Öte yandan onunki gibi bir

hesabın binlerce bildirim alması gerekir, dolayısıyla muhtemelen buna dikkat etmeyecektir.

İç geçirerek yatağa yaslandım ve Instagram'dan tamamen çıktım. Telefonum bir mesajla aydınlanıyor ve

nefesim kesiliyor.

Şeytan Lordu: Elde edilmesi zoru mu oynuyorsun?

Bu kadar geç saatte burada ne işi var? Ama canavarlar aslında uyumuyor. Daha da kötüsü bunu gerçekten fark

etmiş olması.

Yanaklarım ısınıyor ve içimden küfrediyorum. Bu utanç verici durumdan kaçma girişimim devam ediyor.

Telefonum yeniden yanıyor.

Şeytan Lordu: Sevimli bir sapıksın.

Telefon elimde kalmıyor ve yüzüme düşüyor. Alnımda ve burnumda ağrı zonklıyor ve inliyorum.

Landon'dan başkası tarafından azarlandığıma inanamıyorum.

Tekrar telefonuma baktığımda ondan bir mesaj daha geldiğini gördüm.

Şeytan Lordu: Stalker, korkaktan daha iyi ve daha yozlaşmış bir tanımdır.

Mia: Sen kime korkak diyorsun?

Şeytan Lordu: Merhaba, merhaba. Burada metinlerimin bir nedenden dolayı görünmez mürekkeple yazıldığını sanıyordum.

Şeytan Lordu: Ama konu dışına çıkıyorum. Hala uyanık olduğunu bilmek güzel. Ufak bir şey planladım.

Mia: Seninle hiçbir yere gitmiyorum.

Şeytan Lordu: Gerek yok.

Gözlerimi kısıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde beni kız kardeşimle tehdit etmiyor ya da ültimatı vermiyor ve bu iyi

bir haber olsa da aslında öyle değil.

Onunla yaşadığım talihsiz etkileşimlerden, onun, ister cehennem olsun ister yüksek su olsun, istediğini

aldığından emin olmak için ekstra çaba harcayacak bir tip olduğu sonucuna vardım.

Yani bu kadar kolay pes etmesi en iyi ihtimalle şüpheli.

Beni bir dizi mesajla bombardıman etmesini bekleyerek ekrana bakmaya devam ettim ama hiçbirisi gelmedi.

Belki de bedeni sonunda şeytani beynini ele geçirdi ve uykuya daldı ya da...

Işıklar söndü.

Kalp atışlarım hızla artıyor ve çevremi incelerken telefonumu sımsıkı tutuyorum.

Tek bulduğum siyah ve daha da siyah.

Zifiri karanlık etrafıma yayılıyor, tenimi canavarın pul benzeri yapışkan derisiyle kaplıyor.

Hayır.

Hayır...

Bu olamaz. Işıklar neden sönsün ki?

Sakın bana canavarın sonunda benim için geldiğini söyleme...?

Bacağımı hareket ettireceğim. En iyi seçeneğim Maya'nın odasına koşmak ama ayağa kalkamıyorum bile.

Terör farklı tonlarda gelir. Benimki her zaman tamamen donma şeklinde kendini gösterdi.

Belki de odadan çıkmak istemiyorum çünkü önce Maya'ya giderdim. Bir yanım kız kardeşimin bu işe

karişmasını şiddetle reddediyor.

Ya bu sefer onu hedef alırsa ve bana yaptığı gibi onu ömür boyu yaralarsa?

Hayır. Ona dokunmadan onu öldürürdüm, yoksa bunu yaparken ölürdüm.

Yine de hareket edemiyorum.

Bu yüzden gözlerimi kapatıyorum. Hiçbir şey görmemiş gibi davranırsam belki bu geçer. Son on yılda hayatta

kaldığım binlerce kabus gibi.

Nefesi odanın köşelerinde yankılanıyor ve boynuma görünmez bir ilmik doluyor.

Telefonda parmaklarım kasılıyor. Polisi arayamıyorum çünkü bu gerçek değil.

Annemi, babamı ya da Niko'yu

arayamıyorum çünkü kendimin dengesiz, paranoyak versiyonu gibi görüneceğim ve beni bir akıl hastanesine

kilitleyecek olanlar da onlar olacak.

Telefonu yatağın kenarına düşürdüm, böylece bunu yapmaya cesaret edemedim ve dizlerimi göğsüme çektim,

sonra da yüzümü çapraz kollarımın arasına gizledim.

Bu gerçek değil. Sadece zihnim bana oyun oynuyor.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını acıtırken ve kaşlarım ve üst dudakım terle kaplanırken bile şarkı

söylüyorum.

Tüm bedenim kendi düşüncelerimin katıksız baskısı altında titriyor. Zihnim, silmeye çalıştığım ama hiçbir işe

yaramayan anılara odaklanmak için bu anı seçiyor.

Küçük, karanlık ve nemli bir yerde mahsur kaldım. Unutulmaz bir şarkı gibi
çatlaklardan kan damlıyor ve boş
gözler sürekli bana bakıyor.

Çarpık bir ses kulağıma "Bu daha bitmedi" diye fısıldıyor.

Kokmuş nefesini hala ensemde, omzumda ve kulaklarımda hissedebiliyorum.
Ölümcül bir ninni gibi bu

kelimeleri tekrar tekrar fısıldıyor.

Ve yine...

"Pencerelerinizi kapalı tutmanız konusunda sizi açıkça uyardım, değil mi?"

Aşırı güçlü terör duyguları yavaş yavaş renkli... kafa karışıklığı patlamalarına
dönüşüyor mu? Heyecanlanmak?

İkisi birden?

Yavaşça başımı kaldırdım ve yatağımın yanında Büyük Kötü Kurt gibi duran
karanlık figüre baktım. Tamam, bu

bir canavar ama hayatımın dehşeti olmaktan çok uzak.

Landon'ın yüzü gölgelerin arasından zar zor seçilebiliyor ama onun o olduğunu
biliyorum.

Beni yalnız bırakmayacak yeni canavar.

"Gerçi belki de bunu bilerek yaptın çünkü içeri atlamamı istedin." Parmaklarını
saçlarımdan arasından geçirdi ve

geceleri taktığım tek kurdeleyi çekti, sonra bunu gözlerimin altına silmek için
kullandı. "Bunlar gözyaşı mı, ilham

perisi?"

Zayıflığımdan ve buna Landon'dan başka kimsenin tanık olmamasından
utanarak elini tokatladım.

"Bu bir meydan okuma mı?" Bir eliyle iki bileğimi birden tutuyor. "Çünkü bunları
seviyorum."

Bundan sonra başıma ne geleceğini bilmiyorum. Belki de az önce yaşadığım
duygulardan dolayı hala kafam

çok iyi ya da her zaman bu pislige öfkemin gerçek bir tatmasını istemişimdir.

Ona elimden geldiğince sert tekme atıyorum. Sikini hedef aldım ama sanırım sadece uyluğuna vurdum. Geri

çekildi ama bileklerimi bırakmıyor.

Onu bacağımla çekip itiyorum ama sanki onları taşa sabitliyormuş gibi.

"Eh, görünüşe göre kendime bir dövüşçü buldum. Onların kavga etmesini seviyorum." Beni yatağa doğru

iterken neşeli sesinde hafif bir sadizm vardı.

Sırtım sekiyor ama tekrar oturamadan o üzerime çıkıyor. Landon bileklerimi başımın üstündeki yastığa vuruyor

ama hâlâ eliyle sabitliyor. Dizleri karnımın iki yanına yaslandı ve beni olduğum yere kilitledi.

"İşte, çok daha iyi." Tüm taleplerinin karşılanmasını bekleyen zalim bir kral gibi üzerimde dolaşıyor.

Ona hırlayıp kıpırdanıyorum. Bileklerim onu elinden almaya ne kadar çabaladığımdan dolayı acıyordu.

"Bana karşı kavga etmenin hiçbir anlamı yok, o halde rahatlayıp sürecin tadını çıkarmaya ne dersin?"

Hâlâ bacaklarımı havaya tekme atıyorum ve sırtına ya da acıyacak herhangi bir yerine vurmaya çalışıyorum.

Kötü.

"Ama yine de seni boşalttıktan sonra bana yumruk attın. Şiddetten vazgeçiyor musun?"

Yanaklarım ısınıyor ve onunla alay ediyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Sesindeki sırtışı duyabiliyorum. "İyi bir spor değilsem neyim ben? Orgazm

için yaptığın iyiliğin karşılığını vermeden önce benimle dövüşmene izin vereceğim.

Bileklerimi bırakır bırakmaz ona kafa atıyorum ve göğsüne yumruk atıyorum, sonra da tekme atıyorum, nereye

olduğundan emin değilim ama kesinlikle çok iyi hissettiriyor.

Bu sefer yatağın üzerine düşen oydu ve sert vücudunun üstüne çıkıp omzuna, köprücük kemiğine, ellerimin

ulaşabildiği her yere yumruk attım.

Siktir et, siktir et, siktir et.

Onun üzerindeki tüm hayal kırıklığını, korkuyu ve tamamen akıldan çıkmış duyguları yok ederken kafamda

şarkı söylüyorum.

Beni durdurmaya ya da karşılık vermeye bile çalışmadığını, ancak kısmen gücüm tükenene kadar fark ettim.

Bu yüzden yumruğumu yüzüne doğrultuyorum. Bu sefer onu havada yakalıyor ve tutuyor. "Yüzü değil. Bu, sizin

yüzlerce kez reenkarne olmanızdan daha değerli olan gerçek bir gayrimenkul."

Birdenbire bizi geri çeviriyor, böylece ben onun altındayım, o da benim üstümde. Bunu o kadar zahmetsizce

yapıyor ki, sanki daha önceki coşkumla ve yaşadığım kısa süreli zafer duygularıyla alay ediyormuş gibi.

"Artık şiddet olayını aradan çıkardığına göre..." Dizlerini başımın iki yanına gelecek şekilde yukarı kaydı ve

kemerini çözdü. "Artık benim tuhaflığının zamanı geldi."

Işık olmamasına rağmen kocaman görünen sert aletini çıkardığında gözlerim genişliyor. Ve nedense bu

görüntü karşısında uyluklarımın iç kısmı karıncalanıyor.

"Kavganız çok tahrik edici." Alt dudağımı çekmeden önce parmaklarını alnımdan yanağımın eğimine ve

ardından ağzıma doğru kaydırıldı. "Küçük ilham perimden beklendiği gibi."

Bana böyle seslendiğinde olduğu gibi, indirilmiş pantolonunun üzerinden kalçasını tuttum, göğsüm sıkıştı.

Onun ilham perisi.

Neden?

Peki neden beni ilham perisi olarak seçti?

Bu benim lanetim mi?

"Bunun anlamı nedir? Tekrar elde edilmesi zor bir oyun mu oynuyorsun?
Parmaklarını boğazıma doladı ve sıktı.

"İkimiz de beni istediğini biliyoruz. Aletimi emme ihtimali karşısında
ürperiyorsun. Derinlerde, boğazına

dökeceğim tüm spermler için yalvarıyorsun.

Tırnaklarımı kalçasına geçirip başımı salladım. Çok az tanıdığım bir adamın bu
muammasından etkilendiğimi

düşünmeyi reddediyorum.

Bana sadece eziyet eden bir adam.

Ama o zaman aklıma geliyor.

Beni boğarken bile külotumun uyarılmadan kaygan olmasının nedeni.

Zifiri karanlıktayım ve canavarı düşünmüyorum. Etrafım siyahlarla çevrili ama
yine de hayatım için

korkmuyorum.

Maya'nın odasına girip uyuması için ona sarıldığımda bile hiç böyle
hissetmemiştim.

"Bildiğiniz gibi, tecrübeli profesyoneller gibi göğüslerine düşen ve sikimi boğmak
için yalvaran kızlar var.

İsteksizliğin beni ilgilendirmiyor." Sesi daha derin, daha tehditkar bir hal alıyor.

"Ama yine de o kızlara gitmek yerine buradasın," diye imzalıyorum, karanlıkta
pek çok şey görüp

görmediğinden emin değilim.

Ama görmese bile kalçasını daha sıkı kavramamdan bunu hissetmiş olmalı.
Kimsenin ikinci veya üçüncü

tercihi değilim.

Ben ilkim. Tek ve sadece.

"Touch  ." Beni bırakmadan önce son kez boğazımı sıktı. "O halde ikimize de bir iyilik yapıp o dudaklarını

açmaya ne dersin?"

Yapmıyorum. Bunun yerine ellerimi onun aletinin etrafına doladım. Ve evet, onun tamamını alabilmem için

ikisine de ihtiyacım var.

İki  eki ten sonra yavaşça ağızıma kaydırıyorum. Burada tamamen içgüdülerime güveniyorum, ne yaptığım

hakkında hiçbir fikrim yok.

Yarak emme ihtimalini hiçbir zaman çekici bulmadım ama o gün bana verdiği duyguyu ona da vermek

istiyorum.

Umarım onun da benim kadar kafası karışmıştır ve akli karışmıştır. Umarım önümüzdeki günlerde beni

düşünür.

Dilimi hareket ettirerek geçici yalamalar yapıyorum. Tadı da kokusuyla aynı; tehlikenin ve yasak fantezilerin

e iğindeymi  gibi.

 nliyor, sesi cinsel açıdan  iğ. Sanki ses telleri en mahrem yerimde titriyormu  gibi kalçalarımı sıkıyorum.

Landon, hiç çaba harcamadan bu kadar güçlü erotik enerjiyi dışarı sızdıran tanıdığım tek kişi.

"Senin karanlığın bir yaratığı olduğunu biliyordum." Parmaklarını saçlarımla üzerinde gezdiriyor. "Aynı benim

gibi."

Ben hiçbir şekilde ona benzemiyorum.

"Ama bu kadar  n sevi me yeter." Kurdeleyi çekti ve saçlarımla acımasızca kavrayabilmek için serbest bıraktı.

"Sonuçta bu benim tuhaflığımla ilgili."

Başımı olduğu yerde tutarak içeri doğru itti. Ani ve vahşice büyüleyiciydi.

Landon'la ilgili her şey büyüleyici derecede karanlık ve zahmetsizce sürükleyici.

Ritmi, ben zar zor ayak uydurabilene kadar artıyor. Yapabildiğim tek şey onu bırakmak ve onun vahşi gücünü

hissetmek. Ben bir oyuncak bebek gibiyim, beni incitip incitmemesini umursamadan kurtulmak için kullandığı

bir nesneyim.

Ve bazı çılgın nedenlerden dolayı, tamamen büyülendim.

"Senin ağzın sikilmek için yaratılmış." Tamamen içeri doğru itiyor ve ben öğürüyorum. Gözlerime yaşlar doluyor

ve nefesim kesiliyor, var olmayan havayı bulmaya çabalıyorum.

Bu Landon'u durdurur mu? Onu caydırmak mı?

Azıcık bile değil.

Yakınında bile değil.

Aksine, sanki yüksekteymiş ve ben onu oraya götürecek bir araçmışım gibi daha sert, daha hızlı gidiyor.

Bayılacağımı düşündüğümde, dışarı çıkıyor. Ben çok ihtiyaç duyduğum havayı açlıktan ölmek üzere olan

ciğerlerime çekerken onun sadist gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Çenemi yakalayıp tekrar içeri sokmadan

önce ancak birkaç saniye geçiyor. "Bu kadar. Sikimi boğ. Bunu ne kadar sevdiğini göster bana."

Saçlarımı tutuşu kafatasıma acı zonklamaları gönderiyor. Beni iliklerine kadar iğrendirecek kaba muameleden

bahsetmiyorum bile ama yine de klitorisim zonkluyor ve külotum sırılsıklam.

Bir anlığına kendime dokunabilseydim...

Eşi görülmemiş bir yoğunlukla hamle yaptığında düşüncelerim duruyor. O (bunun başka bir ifadesi yok) inmek

için beni kullanırken canım pahasına kalçalarına tutunuyorum.

Hızlı, vahşı ve tamamen gaddardır.

Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Sonunda sikini ağrıyan ağzımdan dışarı kaydırıldı ve yüzümde sıcak bir sıvı hissettim. Bu pislik az önce yüzüme

mi geldi?

Hala boğazımı sıkmaktan sersemlemiş durumdayım ve kendi uyarılmamdan dolayı çılgına dönüyorum, bu

yüzden tepkim gecikiyor ve yapabileceğim tek şey izlemek.

Landon, "Benim kendi sanat eserim" diye fısıldamadan önce spermini yüzüme sürüp dudaklarıma masaj

yapıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, hâlâ karşımdaki manzaraya inanamıyorum. Kesinlikle çok mutlu görünüyor ama aynı

zamanda dudaklarında tehlikeli bir kese var.

"Gerçekten ilgimi çekmemeliydin. Şimdi seni canlı canlı yutmak zorunda kalacağım küçük ilham perisi."

13

LANDON

Doksan dokuz sorunum var ama popülerlik onlardan biri değil.

Büyüleyici kişiliğim, ağız sulandıran görünüşüm ve dahiyane becerilerim nedeniyle çok fazla dikkat çekiyorum.

Ancak tüm dikkat iyi değildir.

Elitlerdeki başkan yardımcımın da belirttiği gibi. Nila. Başkan yardımcısı derken benim emirlerimi yerine

getiren kişiyi kastediyorum. Ona sadece bir unvan verdim ki onu sonuna kadar yönlendirebileyim. Diğer tüm

üyeler gibi onun da rolü görevine bağlı bir piyon olarak kullanılmaktır.

Kısa boylu, yumruklarından ziyade sözleriyle daha güçlü bir etki yaratıyor ve benim küçük dahiler listemde bir

yeri olduğuna inanmaktan hoşlanıyor.

Şimdi beni yanlış anlamayın. Nila muhtemelen iyi bir düzüşmeydi, bu yüzden bunun olduğunu hatırlıyorum,

gerçi aradan birkaç yıl geçmişti ve birden fazla kez düzüştüğüm tek kişi oydu; bir buçuk kez olduğu gibi, çünkü

bunu yapmakla uğraşamazdım. ikinci kez bitirin. Ama hepsi bu.

Üniversitedeki sanat stüdyomun girişinde duruyor, boynundaki ince bir iplikle desteklenen bir kaşkorse giyiyor.

Kahverengi saçları çıplak omuzlarına düşüyor ve havadan çok sakız tüketmeyi seviyor. Onu ve onun ucuz

alışkanlıklarını Thames'in en kirli kısmına atmaktan daha fazla yapmak istediğim bir şey yok.

Ancak önemli bilgiler aktarıyor ve onu dinlemek benim yararımadır. Harika Thames fikri ne yazık ki ertelenmek

zorunda.

Üzerinde çalıştığım kil parçasını bırakıp sigaramı kül tablasına söndürüp karşısındaki duvara yaslanıyorum.

"Ne söylüyordun? Ve çabuk ol çünkü benim alanımdaki insanlara toleransım sıfırın altında.

Sahte kirpiklerini takıyor. "Ben dahil?"

"Özellikle sen."

Olgunlaşmamış bir somurtuşla dudaklarını dışarı çıkarıyor ama hızla iyileşiyor.

"Yani evet. Görünüşe göre

yanlış insanları kızdırmışsın. Kafirler ve Yılanlar planlarınızın aksine birlikte konuşuyorlar ve muhtemelen size

karşı komplo kuruyorlar."

"Daha eğlenceli. Kimin umurunda?"

"Eh, bilmiyorum. Geri kalanımız sonradan kim yakalanacak? Biz o adamlar gibi eğitimli mafya adamları değiliz."

"İkincil hasara dönüşme olasılığını çok iyi bilerek buna kaydoldunuz."

"Yani... başımızın çaresine bakmamıza izin verecek misin?"

"Sikiş aşkına." Bir sigara daha alıp yakıyorum. "Siz çocuk değilsiniz, en son kontrol ettim. Ayrıca eğer önemli

bir şey varsa müdahale ederim ve bunun grubu etkilemesini engellerim."

Dürüst olmak gerekirse saldırıya uğrayamam ama kulübe yönelik bir saldırı benim için doğrudan bir tehdittir ve

bu kesinlikle desteklediğim bir gündem değil.

"Rory, kulübe pek ilgi göstermediğini söyledi."

Nila'nın ikinci komutanı ve kil gibi şekillendirilebildiği için yardımcı başkan yardımcısı pozisyonunu verdiğim

Rory, kendi fikirlerine sahip olabileceğini düşünmeye başladı. Kendi alanımda bunu takdir etmiyorum ve daha

kötü bir soruna dönüşmeden kesinlikle bunu daha baştan kesmem gerekecek.

"Rory'ye her şeyin kontrol altında olduğunu söyle. Eminim onu ikna etmeme yardım edeceksin, Nila.

Güvendiğim tek kişinin sen olduğunu biliyorsun."

Söylediklerimin tek kelimesini bile kastetmiyorum ama Nila'nın kalp gözleriyle ödüllendirildiğime yeterince

ikna oldum.

"Elbette!" Ortalamanın üzerindeki yüzünün her yerine yayılmış şehvetli bir bakışla bana yaklaşıyor ve elini

göğsüme koyuyor. "Artık bunu aradan çıkardığımıza göre..."

Onun çamur yeşili gözlerine bakıyorum; çok büyük, sessiz ve son derece sıkıcı. Bana bakmasını istediğim tek

gözler, pudra mavisi ve kararmış masumiyet gözleridir.

Mia dün gece ışığını tekrar kesersem uykumda boğazımı keseceğini imzaladıktan sonra beni odasından

kovdu. O zamandan beri üniversite stüdyosundayım çünkü en yakını orasıydı.

Mia'ya her dokunduğumda yaratıcı bir enerji patlaması içimden geçiyor. Garip, güçlü ve beni dehşete

düşürecek şekilde açıklanamaz.

Bilinmeyen bölgelere adım atmam. Ve bunu yaptığımda, bu ancak tüm değişkenleri inceledikten sonra olur.

Kalıplarımı, alışkanlıklarımı ve en önemlisi dengemi bozan bir sarışınla bu pek mümkün görünmüyor.

Bütün geceyi burada geçirmiş olmam önemli değil. Bu enerji, Mia'dan ayrıldıktan kısa süre sonra kaymaya

başladı.

Bu enerjiyi kontrol altına almanın bir yolu olmalı. Onun minyon yüzünün her yerine geldiğimde, tek çözümün

onu kilitlemek olacağını düşündüm, ama o tam anlamıyla bir baş belası ve eline geçen ilk fırsatta taşaklarımı

kesecek.

Şimdi, özellikle umursamadığım başka bir seçenek daha var ama masadaki tek seçenek bu olabilir.

"Bugün muhteşem görünüyorsun." Nila'nın sinir bozucu sesi beni daldığım hayallerden kurtarıyor.

"Her gün muhteşemim." İki parmağımla bileğini tutup elini uzaklaştırıyorum.

Dokunmak, insanların şimdiye kadar icat ettiği en iğrenç şeylerden biridir. Zorunluluktan buna katlanıyorum ve

yalnızca sikim söz konusu olduğunda buna razı oluyorum.

"Şimdi git." Onu kapıya doğru itiyorum.

"Ama—"

"Seni becermeyeceğim, Nila. Git kendine başka bir sik bul. Her ne kadar benimki kadar tatmin edici olmasa da,

eminim ki bu düşüşten sağ çıkacaksınız.”

"Sen tam bir pisliksin."

“Benim aletime takıntılı olman seni onun En Sevdiği On Kişi listesine sokmaz. Neyse ki, umutsuz delikler onu

tahrik etmedi.” Stüdyonun kapısını suratına kapatıyorum ve kapıcıdan anahtarları ona bir daha vermemesini

rica etmek için bir not yazıyorum.

Her ne kadar bu onun aletiyle konuşmak olsa da belli ki baştan çıkarmış ve kolay bir iş olmayacak.

Erkekler, genel bir kural olarak, alt kısımları tarafından yönlendirilir ve ben bu utanç verici cinsiyete ait olsam

da, onların akılsız hayvani içgüdülerini paylaşmıyorum.

Hayattaki her şey gibi sikişmek de bir güç oyunudur. İstedığimi alıp defolup gitmenin bir yolu.

Tıpkı dün geceki gibi.

O halde neden daha sonra kalmak istedin Lan? kafir önerileri yüzünden öldürdüğümü sandığım kafamın

içindeki ses fısıldıyor.

İlham perimden daha fazlasını almak için yanıt veriyorum; elbette kafamdan, çünkü ben bir deli değilim.

Üzgünüm. Sende buna sahip değilsin, dolayısıyla bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsun. Kendine bir acıma

partisi düzenle ve beni davet etme.

Bu onu susturur.

İyi.

Umarım bir tılsım gibi taktığı duygusal saçmalıklar yüzünden boğularak ölür.

Gotik Barbie'yi de içeren ya da içermeyen bir sonraki şeytani planımı gerçekleştirmek için stüdyodan ayrılmak

üzereyken çalışma masasının üzerinde telefonum titredi.

Yakın zamanda Yılın Oğlu ödölünü kazanmayacağım ama genellikle annemin çağrılarını görmezden gelmem.

Video görüşmesini sırtarak başlatıyorum. "En güzel kraliçeye günaydın."

Annem gülüyor, yüzü parlıyor. Bran ve ben onun gözlerinin şeklini miras aldık, oysa Glyn'in yüz yapısı var.

Astrid C. King, resimlerinin imzasına göre, üçümüzün de sanatsal genlere sahip olmasının nedeni, her ne kadar

en güçlüsü bende olsa da, bir parça kaosla karışık.

Çok geçmeden gözlerini kısıyor. "Neden sabah ilk iş bana yağ sürüyorsun? Bir şey mi saklıyorsun?"

"Belki de şimdiye kadarki en iyi anne olduğun gerçeği?"

Tekrar gülüyor.

Ailemle uğraşmak kolay çünkü onları gerçekten takdir eden içimdeki çocuğu serbest bırakıyorum.

Annem babamdan biraz daha iyi. Çocukluğumuzda Bran'i ittiğim ve Glyn'e gereksiz dediğim için bazı

nedenlerden dolayı hâlâ kin besliyor.

Bu yüzden onları ölesiye seviyormuşum gibi davranmaya yöneldim ve bu harikalar yaratıyor gibi görünüyor.

"Kes şunu, ciddiylim." Ayılıyor. "Bir süredir konuşmuyoruz."

"İki gün kadar uzun bir süre."

"Yine de çok fazla. Üçünüz de evden uzakta yaşıyorsunuz ve ben sizi çok özledim."

"Biz de seni özlüyoruz ama Bran ve ben beş yılı aşkın süredir evden uzaktayız."

"Hâlâ kolaylaşmıyor." Pembe dizi oyuncularına rakip olacak kadar dramayla iç çekiyor.

Ve annem dramatik bir tip bile değil.

Ortalıkta hayalet kuklalar gibi duran kil heykellerden oluşan koleksiyonuma bakarken, "Asla kalmamız

gerekmedi" diyorum.

"Şu bıçağı daha derine saplar mısın?"

"Kendi annemi bıçaklamaya cesaret edemem." Sırıttıyorum. "Yakında ziyaret edeceğiz."

Bu onun korkunç hareketinin ardındaki asıl nokta tam anlamıyla bu.

Beklendiği gibi yüzündeki ifade aydınlandı. "Bran ve Glyn'i getir. Sen de öldür."

"Ancak Killian parçalara ayrılıp dondurucuya konulursa."

"Landon!" Nefesi kesiliyor, gözleri pazar gününe kadar beni azarlıyor.

"Ne? Bu dallamayı sevmediğim bir sır değil.

"Kız kardeşin onu seviyor."

"Ondan hoşlanmamak için bir neden daha. Çoğu zaman berbat bir zevki vardır. Tıpkı o zamanki gibi heykelimin

her yerini boyamıştı."

Annem ürküyor. "İnsanlar sanatsal yeteneklerini farklı şekilde ifade ediyorlar."

"Ve bazı insanlar bunu ölümüne bastırıyor, sevgili Bran gibi."

Kaşları çatık ve dudakları hafifçe aralanıyor. Yani onun doğayı resmetmeye yönelik saçma girişimlerinin bir

kamufraj olduğunu biliyor. Görünüşe göre bizimle daha önce düşündüğümünden daha uyumlu.

İlginç ve doğru nedenlerle değil. İçimdekini görmemesi ve onun küçük dahilerine ait olmadığımı karar

vermemesi için daha ele geçmem gerekiyor.

"Bran..." sözünü kesti ve üst dudağındaki teri siliyor. "Farklı. Sadece zamana ihtiyacı var. O hazır olduğunda her

şey yoluna girecek."

"Onun hayal görüyor olması mantıklı ama sen söylediklerine bile inanmıyorsun. Konuyu ona açmadan önce

ayna karşısında oyunculuk becerilerinizi geliştirmenizi öneririm.

“Benimle bu tonda konuşma, Lan.” Hayatını kurtarmak için bunu yapamadığında sertmiş gibi davranıyor.

Annem tamamen sevgi, barış ve uyum etrafında dönen milyonlarca renkli, işe yaramaz sloganla ilgilidir.

Gençliğimizden beri, hepimizin iyi geçindiği ve kimsenin diğer üyeyi yanlış yola sokmadığı mükemmel bir aile yaratmaya çalıştı.

Bu çabanın sonucu açıkça Bran ve Glyn arasındaki akıcı ilişkidir. Ancak ben? Nefes almaktan çok dürtmeyi

seviyorum. Birini yanlış yola sokmadan ve ona tüm dayanıksız varoluşunu sorgulamadan bir gün bile hayatta

kalamam.

Kardeşlerim ve ebeveynlerim hariç tutulmuyor. Ne? Küçük Bayan Devekuşu'nun ucuz bir reenkarnasyonu

olmayı sevmeleri benim suçum değil. Duygularını gömmelerinden, bastırmalarından ya da olmadıkları bir

şeymiş gibi davranmalarından hoşlanmıyorum. Ben de onları buraya itiyorum ve onlara gerçekliğin bir kesitini

veriyorum.

Bu yüzden benden nefret ediyorlar, saçmalıklarımı hâlâ tolere eden annem dışında ama yine de uyandırma

çağrısına ihtiyaçları var.

Teşekkürü sert sevgi şeklinde kabul ediyorum, çok teşekkür ederim.

"Sadece masum tavsiyeler veriyorum anne." Ekranı bakıp sırtıyıyorum. "Bir profesörle görüşmem gerekiyor.

Babama ve herkese selam söyle.”

"Yapacak. Sorun yaratma Lan.”

"Asla.”

Daha çok kesinlikle yapacağım gibi.

Ben sorun yaratmam; sorun bana neden oldu.

Bunun üzerine annemle başarılı bir telefon görüşmesini daha sonlandırıyorum.

Daha gençken, birinin gerçek doğasını açığa vurmasının tabu olduğunu ve sosyal intihar olarak

sınıflandırılabilirliğini fark etmemiştim. Özellikle de antisosyal saçmalıklarla doluyken.

Ve güzel, yıkıcı benliğim olarak gayet iyiyken, çok geçmeden annemin sıkıntısının ve babamın destansı kafa

karişikliğinin ardındaki sebebin ben olduğumu fark ettim.

Sert davranarak beni dizginlemeye çalıştı ama bu başarısız oldu ve geri tepti. Sonra arkadaşım olmaya çalıştı

ve bu onun kıcını ısırmaktan başka bir işe yaramadı çünkü onu kullanmam için bana yeşil ışık yaktığını

sanıyordum. Sonunda benimle ilgilenecek hiçbir pratik çözümü kalmadı.

Son çare olarak, on yaşımıdayken ve neredeyse okulumu yakacakken ailem beni profesyonellere götürdü.

Gösterişli psikiyatrist ve psikoterapistlerden oluşan bir grup kafama kablolar taktı ve bana aptalca sorular

sordu.

Bu sorulara verdiğim yanıtlar bana antisosyal bozukluk tanısı koydurdu ve beyin taraması benimkinin

herkesinki gibi kablolu olmadığını gösterdi.

Annemle babamın yüzündeki taşlaşmış ifadeyi çok iyi hatırlıyorum. Bunu açıkça göstermediler ama haberin

onları kelimelerle anlatılamayacak kadar üzdüğünü söyleyebilirim.

Daha sonra beni hala dondurma yemeye götürdüler ve bana aynı şekilde davrandılar. Yabancılaşmış

hissetmeme rağmen beni hala oğulları olarak görüyorlardı.

Dünyayı sikme tavrım yüzünden evin darmadağın bir durumda olduğunu fark ettiğimde on iki yaşlarındaydım.

Bu durumun artık daha da kötüleşmesine izin veremezdim, değil mi?

O zamandan beri maske takıyorum. Faydasız terapiye girdim ve iyileşebileceğimi iddia ettim. Şaka

yapmamaya çalışırken, ihtiyacım olan tek şeyin huzur, sevgi ve aile olduğuna kendimi ikna ettim.

İşte o zaman insanların, kendi ailen de dahil, seni kim olduğun için gerçekten sevmediklerini fark ettim. Önemli

olan onlara nasıl hissettirdiğinizdir.

Toplumsal standartların maskesini takmaya başladığımdan beri, ailemin yüzlerine eklediğim birkaç kırışıklık

biraz hafifledi ve ben bir bakıma onların favorisiyim; Bran, içinde gizlendiğini düşündüğü azizi kanalize

etmediği sürece o.

Ancak kardeşlerim benim uhrevi dönüşümümün merhametli versiyonunu alamadılar. Kendilerini aptal yerine

koymalarından hoşlanmıyorum ve aptal gibi davranmadıklarından emin olmak için sert önlemler almış

olabilirim.

Ne? Bozulmamış imajımı kötü bir şekilde yansıtıyor.

Sanat stüdyosundan çıkıyorum ve deneyimli bir fahişeden daha fazla uyku yoksunluğu yaşıyor olsam da

meslektaşlarımı selamlıyorum, onların iğrenç, keskin kıyafetleri hakkında yorum yapıyorum ve eğer bana

taparlarsa bana tapacak olan mevcut ve önceki profesörlerimle havadan sudan konuşuyorum. Bir tarikat

başlattım.

Tüm sosyal etkileşimler sıkıcıdır, acı verici derecede boştur ve kullanılmış bir peçetenin önemini taşır. Ama

yine de mükemmel bir konuşmacıyım ve başkalarını etkilemenin kutsal mesihiyim.

Her şey doğru maskeyi doğru durumda ve doğru insanlarla takmaktan geçiyor.

Yine de beni gözyaşlarına kadar sıkıyor.

Kavram olarak insanların tek bir değeri vardır; kullanılma yeteneği. Bunun dışında, ait olmadığımı iddia

etmekten hoşlandığımı, beyinsiz, çürümüş bir tür bunlar.

Sonunda onların fangirllükleri ve fanboylukları umurumdaymış gibi davranma maskaralığını bırakıyorum.

En yakın kafeden bir kahve alıp sahibine düğün gününde Prenses Diana'ya benzediğini söylediğimden emin

oluyorum. Hiç şüphe duymadan yuttuğu saçmalık.

Daha sonra üç atışlık espressomu tek seferde tüketiyorum ve bardağı çöp kutusuna atıyorum.

Beynim hızlı bir şekilde yeniden çalışmaya başlıyor, ona ne yaparsam yapayım hazır oluyor. Evet, çok fazla

kafeinin sağlıklı olmadığını biliyorum ama ekstra desteğe ihtiyacım olduğunda koltuk değneklerini kullanmanın

bir sakıncası yok.

Sigara olsun, kahve olsun, seks olsun.

McLaren'ıma girip telefonumu kontrol ediyorum. Dün gece ayrıldıktan sonra Mia'ya çok tatlı bir iyi geceler

mesajı gönderdim.

Landon: Benim aletim senin ıslak küçük ağzınla tanışmaktan memnun ve parmaklarım ikna edici bir öneride

bulunduktan sonra amcığınla tanışmak için sabırsızlanıyor.

Landon: Ah, iyi geceler. Benim senin küçük dar deliğine girdiğimi gösteren erotik bir rüya gör.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde o sırada cevap vermedi.

Ancak şimdi ondan bir mesaj buldum. Yaklaşık on beş dakika önce, ben Yakışıklı Prens rolümü mükemmel bir

şekilde oynadığım sırada gönderdi.

Mia: Ah, seni rüyamda gördüm tamam mı? Taşaklarından bir ağaca asılıydın ve ben de sikini kestim *makas

emojisi* Senin yerinde olsam dikkatli olurdum. Hayallerim genellikle gerçekleşir.

Gerçek bir kahkahayla başımı geriye atıyorum. Bu kız, Eli ya da Aiden Amcayla satranç oynamaktan bu yana en

eğlenceli şey.

Belki daha da fazlası.

Landon: Demek istediğim, hâlâ rüyamda beni görüyordun. Benden bu kadar mı hoşlanıyorsun?

Cevabı anında geldi. Nadir bir şey.

O duvarı her tuğlayla yıkıyorum. İşim bittiğinde ilham perim tamamen bana ait olacak.

Benimki.

Benimki kullanılacak.

Benimki yok edilecek.

Mia: Sanrısız polis aradı. Yalan haber yaymaktan tutuklusun. Eğer bu açık değilse, sen dünyada isteyeceğim

son kişisin.

Landon: Ama yine de iyi bir kız gibi sikimi yuttun.

Noktalar bir görünüp bir kayboluyor ama yanıt gelmiyor.

Landon: Kelimeleri mi kaybettin?

Mia: Daha çok, hangi vudu bebeğini mikrodalgada pişirmem gerektiğine karar veriyormuşum gibi.

Landon: Hatta beni vudu bebeklerine dönüştürüyorsun. Takıntı çok tatlı. Tatlılıktan bahsetmişken, yine sikimi

emmeye var mısın? Küçük yalamalarını ve beni uçurmaya yönelik amatörce girişimlerini sevdim. Masumiyet

gösterisi çok heyecan vericiydi.

Mia: Hayır.

Landon: Bu, aletimi diğer deliklerine sokmamı mı tercih edeceğin anlamına mı geliyor? Belki ikisi de?

Mia: Cidden, bir saniyeliğine sakinleşmen gerekiyor.

Landon: Bu hayır mı?

Mia: Tabii ki hayır.

Landon: Yazık. Pornoya layık seks dürtümü kaçırıyorsun. Yarın daha iyi bir ruh halinde olduğunuzda tekrar

deneyeceğim. Bu arada gelmek ister misin?

Mia: Cenazene mi? Elbette. En kötü siyah elbisemi giyeceğim ve kimse bakmadığında mezarına ölü bir fare atacağım.

Tekrar gülüyorum. Neredeyse yüzünde sinsi bir sırıtişla tam olarak bunu yaptığını hayal edebiliyorum.

O kesinlikle bir tehdit ve bunun her saniyesini seviyorum.

Landon: Bu çok cazip ama perili eve gelip kendime modellik yapmayı düşünüyordum.

Mia: Hayır, teşekkürler.

Landon: Direnişin bir dereceye kadar eğlenceli ama aşırıya kaçma çünkü doğru koşullar ortaya çıktığında seni

ezebilirim ve ezeceğim. Bir daha beni kışkırtma hatasına düşmeyin. Son birkaç seferin nasıl sonuçlandığını

ikimiz de biliyoruz.

Mia: *Orta parmak emoji*

Landon: Çok iyi.

Sonuçta bunu benim yöntemimle yapıyoruz gibi görünüyor.

Başka bir mesaj gönderdiğinde telefonumu atmak üzereyim.

Mia: Benden ne istiyorsun Landon? Beni yalnız bırakın.

Landon: Yapamam. Ve ne istediğime gelince, cevap basit. Ruhunu istiyorum küçük ilham perisi.

14

MIA

Mutfağın köşesinde tanıdık bir figürün durduğu yere parmak uçlarımda yürüyorum, tek ses çizme zincirlerimin

hışırtsı.

Maya, ikiz içgüdümüzün avantajına sahip olmasına rağmen benim varlığımdan tamamen habersiz.

Vücudunu gizlerken parmaklarıyla duvarı kavlıyor ve köşeden bakıp Tanrı bilir kimleri gözetliyor.

Akşam yemeği için Kafirlerin malikanesine geldik ve Niko ve Kill'le görüşmeyi yeni bitirdim ama bu, kardeşimin

uyuyabilmek için bizi odasından atmasıyla sona erdi.

Balkonda.

Vücudu sandalyenin üzerinde ve ayakları korkulukta.

Yarı çıplak.

O benim kardeşim ama çok tuhaf. Onu en son ne zaman yatakta düzgün uyurken gördüğümü hatırlamıyorum.

Ama yine de uyumakta güçlük çekiyor ve bunu yalnızca tuhaf yerlerde ve tuhaf pozisyonlarda yapabiliyor.

Maya'ya gerçekten uyuyakalırsa onu akşam yemeği için uyandırmamamız gerektiğini söylemeye geldim ama

onu adadaki ikinci evimiz olarak kabul edilen yerde casusluk yaparken buldum.

İlk başta onu korkutmayı düşündüm ama sonra daha iyisini düşündüm ve dikkatini kimin çektiğini görmek için

yana eğildim.

Jeremy ve yeni kıdemli muhafızı Ilya mutfak tezgahının yanında duruyor. Jeremy bizden birkaç yaş büyük,

Nikolai'nin en iyi arkadaşı ve muhtemelen onun tam bir intihar görevine başlamasını engelleyebilecek tek kişi.

O, iri yarı, yakışıklı, huysuz ve ciddi bir hatadır. Babası Bratva'da önemli bir kişi ve Jeremy de bu mirasın

mirasçısı, tıpkı Nikolai'nin ailemin görevlerini devralmasının beklenmesi gibi.

Annem eğer istersek Maya ve benim kesinlikle masada yerimizi alabileceğimizi söyledi. Maya, "Hayır,

teşekkürler. Hayatımda yapacak daha iyi şeylerim var." Ben de kendi şirketimde iş kadını olmayı tercih

ediyorum.

Günümüze ve Kafirlerin lideri ve uğruna pençe attığı Jeremy hakkında casusluk yapan Maya'ya dönelim.

Çocukluğumuzdan beri hep onu kocası yapmayı düşünürdü. Birincisi, odadaki en güçlü adam için yarışmayı

seviyor. İkincisi, babasının nüfuzu ve zenginliği göz önüne alındığında kız kardeşimin deyimiyle tam bir

avlanma yeri.

Bir kız arkadaşının olması onu hiçbir zaman caydırmadı. Bunu duyduğumuzda, Maya saçını savurdu ve -

kendini beğenmiş bir şekilde eklemeliyim ki- hatasını anlayıp onun pedikürlü ayaklarının dibine yalvarmaya

geleceğini duyurdu.

Ancak onu gözetlediği gerçeğiyle çelişen iki nokta var.

Birincisi, Maya asla saklanmaz. Birkaç hafta önce en sevdiği parfümünü sürdü, kalçalarını sallayarak

Jeremy'nin yanına yürüdü ve ona ne zaman hata yapmayı bırakıp onu seçeceğini sordu.

Kırmızı tırnaklarını çenesinden aşağıya doğru gezdirip onunla flört etmeye çalıştı ama Jeremy onu saygıyla itti.

Sadece acı verici bir şekilde ilgilenmemekle kalmıyor, aynı zamanda Niko'nun onu en yakın arkadaşına

asıldığını yakalarsa katliam olacağını da biliyor.

İkincisi, Jeremy'ye bile bakmıyor ve aslında gardiyan Ilya'nın hareketlerini takip etmekle daha çok ilgileniyor

gibi görünüyor. Sesini yalnızca birkaç kez duyduğum, uzun boylu, sessiz, sarışın bir adam.

Biliyorum çünkü Jeremy duvara yaslanmıştı ama Ilya etrafta dolaşıyor, dolaptan bazı malzemeler alıp ocaktaki

tavaya ekliyordu.

Rusça konuşuyorlar; Yılanlar, Elitler ve misilleme hakkında bir şeyler. Maya bunların hiçbirini umursamıyor.

Ama ben yaparım.

Özellikle Jeremy'nin diyalogunda bir isim yakaladığım zaman.

“...Landon'ın yerine konulması gerekiyor.”

Kalp atışlarım hızla artıyor ve Maya'nın suçlu davranışlarını taklit ederek kendimi saklıyorum.

Sanki kalbimin debelendiğini ve mecazi olarak yükseldiğini görebiliyormuşum gibi göğsüme baktım.

Cidden, benim sorunum ne? Sadece adının geçmesiyle anında bu duruma düşüyorum.

Dün gecenin anısıyla yanaklarım alev alev yanıyor. Cezalandıran karanlık, uğursuz bir ses ve pişmanlık

duymayan şehvet.

Benim tepkimin gücü konusunda onun psikopat halinden daha çok kafam karışmıştı. Landon öyle biri ama

ben o değilim.

Beni ve değer verdiğim herkesi bir anda yok edecek, duygusuz, narsist bir psikopattan nasıl etkilenebilirdim?

"Aklında ne var?" İlyâ hâlâ tavaya odaklanmışken soruyor.

"Bunu daha sonra diğerleriyle tartışacağız ama kesin olan bir şey var. O orospu çocuğunu elime geçirdiğimde

elini kıracağım ve onun küçük heykeltraşlık hobisini mahvedeceğim.

Ancak bu bir hobi değil.

Birkaç yıl önce ilk sergisi hakkında yazılar okumuştum ve pek çok ödül kazandığı rahatsız edici güzellikteki

heykellerini görmüştüm. O küresel bir yetenek ve bunu bilmesi ve hatta bundan övünmesi sinir bozucu olsa da,

bu onun gerçek bir dahi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor.

Psikopat bir dahi, ama olsun.

Jeremy, "Her zaman şüphe çekmeden onu takip edecek birine ihtiyacım var" diye devam ediyor.

"Yapacağım" diyor İlyâ.

"HAYIR. Sen çok açıksın ve o da kendi iyiliği için fazla akıllı."

Saklandığım yerden çıkıp ikisini (Maya'yı da sayarsak üçü) hazırlıksız yakaladım.

Boğazını temizleyip sanki tesadüfen buradan geçiyormuşuz gibi beni takip etmekten başka seçeneği yok.

Jeremy anladığı için, "Konuşmanıza kulak misafiri oldum," diye işaret ettim.

"Ben Landon'ı takip edeceğim."

Düzeltiyor. "Sorunun dışında."

"Bunu yine de yapacağım, o yüzden ya bana destek olursun ve toplayacağım bilgileri alırsın ya da almazsın."

"Nikolai bunu öğrenirse beni öldürür."

"Bu yüzden yapmayacak." Maya'ya gülümsedim. "Sağ?"

Chanel çantasının askısıyla uğraşırken yüzü kıpkırmızı. Maya asla keman çalmaz. Ayılmış gibi görünerek silahı

bıraktı ve başını salladı. "Asla ve asla. Sen bu işin ortasına girmeyeceksin."

"Çoktan öyleyim."

"Mia." Omuzlarımdan tutuyor. "Domuz kanı olayı zaten yeterince pervasızcaydı. O adamın ilgisine ihtiyacın

yok."

Zaten bende var, o yüzden onu daha büyük bir iyilik için kullanabilirim. Pisliği aşağı çekmek de dahil ancak

bununla sınırlı değil.

Ayrıca o piçe olan tuhaf ilgime bir açıklama bulmam gerekiyor. Eminim onun ne kadar ahlaksız olduğunu

öğrendikçe, onu daha az çekici bulacağım ve sonra onu kurtların, yani kafirlerin önüne atmaktan mutlu

olacağım.

Kız kardeşime, "İyi olacağım," diye işaret verdim ve Jeremy'yle yüzleşmek için ondan ayrıldım. "Anlaştık mı?"

"Hayır Mia. Seni onun ölümcül yörüngesine itmiyorum."

"Ben zaten oradayım." Çenemi kaldırıyorum. "Benim onun ilham perisi ya da buna benzer bir şey olduğumu

düşünüyor, bu yüzden bunu kendi avantajıma kullanacağım."

Jeremy'nin kaşları saç çizgisine çok yaklaştı. "Ne zamandan beri?"

"Çünkü onun Nikolai'ye yaptıklarının intikamını alıyorum."

"Bunu planlıyoruz. Cidden, bundan uzak dur."

"Çok geç. Kendi kulübünün partisinde yaşadığı kan banyosunu hatırlıyor musun? Başparmağımla kendimi

işaret ediyorum. "O bendim."

Her şeyden çok daha büyük bir şaşkınlık ve gururla, "Allah kahretsin," diyor.

"Hiçbir tanrı psikopatı durduramaz ama ben yapabilirim." Ama kardeşimin malikanesinde saklandığım

gerçeğini görmezden gelemim çünkü burası onun bir bok yapamayacağı tek yer.

Maya'yı da yanımda getirdim, o da beni onunla tehdit edemeyecek.

Jeremy, "Dikkatli olun ve herhangi bir tehlike hissettiğiniz anda geri çekilin" diyor.

"Ciddi olamazsın değil mi?" Maya dikkatini ona yöneltiyor.

"Sen de ben de biliyoruz ki, aklına bir şey koyduğunda onu durduramayız."

Bir Cheshire kedisi gibi sırıtıyorum ve onaylayarak başımı sallıyorum.

Maya, ocağı kapatan ve çıkmak üzere olan İlya'yı işaret ediyor. "Sen, ona biraz mantıklı konuş."

İlya ona ayakkabılarının altındaki topraktan başka bir şey değilmiş gibi bakıyor. İlk kez kız kardeşimin

dünyadan daha büyük varlığını göz ardı eden birini görüyorum.

Jeremy sakın bir tavırla, "O sen değilsin" dedi. "Adı İlya."

"Adını hatırlayacak kadar önemli biri benim için ama Mia'yı savaşın ortasına atmak gibi aptalca hatalar

yapmamanızı tavsiye etmek gibi bir görevi var."

"Hey." Onu itiyorum. "Buna ben karar verdim. Aşırıya kaçma, Maya. Ne sen, Jeremy ne de Nikolai bana ne

yapacağımı söyleyemezsin.

"Ama... senin için endişeleniyorum." Maya'nın kaşları çatıldı.

O olaydan bu yana bana karşı her zaman aşırı korumacı davrandı, hatta ebeveynlerimizden ve Niko'dan bile

daha fazla ve bu, olanlardan sonraki ilk birkaç yılda bu üçünün gardiyanlarımla karıştırılabileceğini gösteriyor.

Yine de Maya'nın, hatalar da dahil olmak üzere kendi seçimlerimi yapabileceğini öğrenmesi gerekiyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Jeremy'nin elini sıkıyorum. "Maya adına İlya'dan özür dile."

Sessizce başını salladı ama Maya bıkkın bir ses çıkardı. "Özür dileyeceğim hiçbir şey yok."

Onu omzundan tutup misafir odalarından birine itiyorum. Elimden kurtuldu ve epik kaşlarını çatarak bana

baktı. "Senin bunu yapmaya hakkın yoktu. Son zamanlarda benim adıma özür dilemenin nesi var? Beni bir

orospu gibi gösteriyorsun."

"Bunu benim müdahalem olmadan kendi başına halledebilirsin." Başımı iki yana sallıyorum. "Ayrıca gerçek

tepkini gizlemek için aşırı savunmaya geçtin. Neden İlya'yı gözetliyordun ve yanakların neden kızarmıştı?"

Dudakları aralanıyor ve Hermès topuğunu yeni yürümeye başlayan bir çocuğun sabırsızlığıyla yere vurmada

önce koyu bir kırmızıya bürünüyor. "Sanki o zavallıya biraz dikkat edecekmişim gibi. Jeremy'ye göz kulak

oluyordum çünkü o benim gelecekteki kocam olacak."

"Hı-hı" bakışı atıyorum ve çılgına dönüyor, beni ve muhtemelen kendisini önceki bölümde hiçbir şey olmadığına

ikna etmeye çalışıyor.

Mecazi konumunu ne kadar savunursa, kulağa o kadar az inandırıcı geldiğinin farkında değil.

Ona bakmaya devam ettiğimde, sanki önemli bir çağrı almış gibi davranıyor ve sanki kıcı yanıyormuş gibi

odadan dışarı koşuyor.

Belki ikiz olduğumuzdandır ama Maya bilgisayar satrancından daha okunabilir. Bazen onunla uğraşmak

eğlenceli olsa da bu sefer kurtaramayacak kadar telaşlıydı, bu yüzden onu rahat bırakıyorum.

Akşam yemeğinin hazır olup olmadığını kontrol etmeye gidiyorum. Açlıktan ölüyorum ve kalori düzeltmeye

ihtiyacım var.

Tabii ki Nikolai uyumayı başaramadı. Oturma odasında hâlâ yarı çıplak uzanıyor ve Gareth'i dinliyor.

Jeremy, Ilya ve Kill masaya gidip herkesi çağırırlar.

Ağabeyim Gareth'in alnına hafifçe vurarak kapatsın diye vuruyor, sonra da kafasını kilitleyip onu yemek alanına doğru sürüklüyor.

Maya'dan hiçbir iz yok.

Onu aramak için telefonumu çıkardım ama o çoktan verandadan aceleyle içeri giriyor, soğuktan yanakları öpülüyordu.

Bakışlarımı kaçırıyor ve yanımdan geçerek yemek odasına doğru ilerliyor. Gözlerimi kısarak sırtına bakıyorum.

Onda bir sorun var ve ne olduğunu bulmam gerekiyor.

Telefonum elimde titrediğinde onlara katılmak üzereydim. Bunu görmezden gelirdim ama sonra hiçbir koşulda göz ardı edilmeyi reddeden adamın adı gözüme ilişti.

Onun kusurlu zihninin ortaya çıkarabileceği bir sonraki şeyi düşünmeyeyim diye bütün gün kendimi meşgul etmemin bir faydası yok.

Şeytan Lordu: Dışarıdayım.

Metni okuyup başımı eğdim. Bu kadar? Bütün gününü dışarıdayken ne söyleyeceğini bilip bilmeden yaparak mı geçirdi?

Şeytan Lordu: Eğer fark etmediysen bu gelip beni görmek için bir davetti.

Mia: Yurtta değilim.

Şeytan Lordu: Biliyorum. Kafirlerin malikanesinde saklanmak gibi sinir bozucu bir alışkanlığınız var. Seni

başkalarının korumasına ihtiyaç duyan bir tip olarak düşünmedim.

Lanet olsun...

Dur bir dakika.

Mia: Lütfen bana dışarısı derken yurdun dışında olduğunu kastettiğini söyle.

Şeytan Lordu: Sen yoksan ben neden orada olayım ki?

Bana başını yana eğdiği ve intihara meyilli küçük bir aptal gibi sırttığı bir selfie gönderiyor. Arkasında

malikanenin kapısını ve hepimizin bulunduğu yerden ışıkları görebiliyorum.

Midemin dibinde bir panik dalgası

patladı ve derin bir nefes aldım.

Mia: Lanet aklını mı kaybettin? Herkes burada. Niko, Kill ve Jeremy dahil.

Şeytan Lordu: Evet, korkunç derecede çocukça sebeplerden dolayı kafama giren kutsal üçlü.

Mia: Adam kaçırma ve saldırı çocukça nedenler mi?

Şeytan Lordu: Artık ölmediler, değil mi? Aslına bakılırsa, ben soğuk ve acımasız rüzgâra sarılırken onlar senin

arkadaşlığından keyif alıyorlar.

Bir doktorun bu canavarın kafasını incelemesi ve içinde normal bir şey olup olmadığına bakması gerekiyor.

Mia: Onlar öğrenmeden önce git.

Şeytan Lordu: Sensiz olmaz.

Mia: Sen ciddi misin?

Şeytan Lordu: Yüzde bir milyon. Ya dışarı çıkıp herkesi bu dramdan kurtarırsınız ya da onların öğrenmesine izin

verirsiniz ya da bir kargaşa havasında olup olmadığınızı onlara kendiniz söylersiniz ve sonra onların ortaya

çıkıp beni sakatlamalarını izlersiniz. Elbette Glyn'in Kill'den ayrılacağı ve Cecily'nin Jeremy'den ayrılacağı

gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaksın çünkü kesinlikle kaçırılmış ve buraya getirilmişim gibi görünmesini

sağlayacağım. Onları, adamlarının onları, onların iyiliği için beni bağışlayacak kadar sevmediğine ikna

edeceğim. Peki ne diyorsun küçük ilham perisi? Barış mı yoksa yıkım mı?

Elim telefonun etrafında titriyor. Dediğini aynen yapacağından hiç şüphem yok. Landon gibi biri kaos uğruna

fiziksel olarak incinmekten korkmaz.

Damarlarında kan yerine kanın aktığından şüphelenmeye başlıyorum.

"Kim o?"

Nikolai önümde durduğunda donuyorum, gözleri kısılıyor. Bok. Landon'ın tuhafıklarına o kadar odaklanmıştım

ki kardeşimin bana yaklaştığını fark etmedim.

Gülümseyerek telefonumu elbisemin cebine koydum. "Hiç kimse. Az önce unuttuğum bir okul projem

olduğuna dair bir hatırlatma aldım."

"Brandon artık bir okul projesi mi?" O sorar.

Kaşlarım çatılıyor. "Ne? Bran'in bununla ne ilgisi var?"

"Olmamanızı açıkça emretmeme rağmen hâlâ onunla arkadaşsınız."

"Eh, o harika bir adam."

"O onlardan biri."

"Hepsi kötü değil. Kill, Jeremy ve Annika oradan insanlarla çıkıyor ve sen de bunda sorun yok gibi görünüyor."

Omzunu okşadım. "Herneyse gitmem gerek."

"Önce akşam yemeği yiyin."

"Aç değilim." Ön girişten çıkıp kapının ötesine ulaşmak için yaklaşık beş dakika koşarken onun ya da

diğerlerinin yorumlarını beklemiyorum.

Nefesim kesiliyor ama saklanıyor olabileceğini düşündüğüm yanları araştırıyorum.

Belki daha iyisini düşünüp gitti. Gerçi bundan şüpheliyim. Onun hırslı kişiliği bir av köpeğini andırıyor. Avını

güvence altına almadan gitmesi pek olası değil.

Çalılıkların arasına doğru biraz daha ilerledim, hava iyice karardığında durup telefonumu aldım.

Sert bir vücut sırtıma yapışırken ve güçlü bir el boğazımı sararken sıcak nefes kulağımı dolduruyor. "Doğru

seçimi yaptın ama korkarım ki artık çok geç. Küçük bir oyun oynayacağız, ilham perisi."

15

MIA

Görünüşe göre Landon bir oyundan bahsederken gerçekçi konuşuyordu.

The Nun'un devamı olarak kullanılabilecek perili evde oturuyoruz. Landon ve ben çarşaflarla örtülü yüksek

Victoria tarzı sandalyelerin karşısında oturuyoruz ve aramızda bir masa var.

Daha da kötüsü, uyumsuz bir kaos senfonisini temsil eden farklı renk ve şekillerde mumlarla çevriliyiz.

Gölgeler etrafımızda iblisler gibi dans ediyor ve Landon'un zaten berbat olan varoluşuna uğursuz bir darbe

vuruyor.

"Senin sıran." Bir gün onu öldürecek kışkırtıcı bir sırıtışla satranç tahtasını işaret ediyor.

Şövalyemi yakalarken gözlerimi kısıyorum. Gülümsemesi sanki bir sonraki hamlemi kutluyormuşçasına

genişliyor, muhtemelen bunun beni sonuma sürükleyeceğini düşünüyor ama yine de bunu yapıyorum.

Olabilecek en kötü şey Landon gibi birinin kafama erişmesine izin vermek. Zaten vücudumu umursamadığım

bir şekilde etkiliyor ve ben ona daha fazla yer bırakmıyorum.

Bu, yırtıcı hayvanın bana saldırıp beni yutmasını beklemekten farklı olmazdı.

"Oynamak istediğın oyun satranç mı?" İmzalıyorum.

Kalesini son derece savunmasız bir konuma getirirken satranç tahtasına bile bakmıyor.

"Aklında başka ne vardı?" boş gözlerinde garip bir parıltıyla soruyor. "Belki garip bir şey?"

"Güya."

Gerçi Kafirlerin malikanesinin önünde beni pusuya düşürüp buraya getirdikten sonra bu düşüncelerin aklımdan

geçtiğini inkar edemem. Bu oyununda kesinlikle daha fazlası varmış gibi konuştu.

Ya da belki bu kafamı karıştırmanın başka bir yöntemidir ve gergin olmayı bırakmam gerekiyor.

"İşte sana bir tavsiye." Birkaç dakika önce öldürdüğü şövalyeyi parmaklarının arasında okşuyor. "Benimle her

konuda kavga etmek zorunlu değil. Seks sırasında tahrik edici olsa da geri kalan zamanlarda umurumda

değil."

"İşte size flaş bir haber. Tercihleriniz umurumda değil."

"Malısın. İleride hayatınızın ön ve merkezinde olacaklarını düşünürsek.

"Çok mu kibirli?"

"Bence tam olarak doğru miktarda."

"Fikriniz, tıpkı tüm kişiliğiniz ve varlığınız gibi son derece kusurlu ve umutsuzca yenilenmeye ihtiyaç duyuyor."

"Ah?" Şövalyeyi işaret ve orta parmakları arasında boğar. "Şu ana kadar gayet iyi hayatta kaldığımı

sanıyordum."

Masum bir gülümsemeye kalesini deviriyorum. "Yanlış düşünmüşsün. Ama hey, düzgün bir insan olmaya

başlamak için asla geç değildir.

"Edepli olma düşüncesi beni gözyaşlarına boğuyor, bu yüzden bu öneriyi göz ardı etme eğilimindeyim."

"Neden?"

"Çoğu insanın uğruna çabaladığı doğru düşünceye katılmıyorum."

"Bilmiyor muyum? Kaos ve kargaşayla daha çok ilgileniyorsunuz.

Dudakları bir gülümsemeyle gerildi ve bir anlığına dikkatim tahtadan uzaklaştı. Yapabildiğim tek şey onun

normalde ölü olan gözlerinde ışık parıltılarına bakmak ve içeriye parlaklık çizgileri göndermek. Bu onun her

zamanki alaycı gülümsemesi ve bir tutam alaycı ironi değil. Bu muhtemelen onun heykelsi yüzünde

gülümsemeye en yakın gördüğüm şey.

Keskin bir çenesi olduğunu söylemiyorum ama gerçekten de heykelleri kadar soğuk ve duygusuz olduğunu

kastediyorum.

"Touché."

Boğazımı temizleyip şunu işaret ediyorum: "Bir değişiklik olsun diye farklı bir şey yapmaya ne dersin? Küçük

adımlarla başlayabilirsiniz."

"Örneğin?"

"İnsanları kaçırmayı ve onları istekleri dışında yerlere götürmeyi bırakabilir misiniz?"

"Ama Maya'ya bebek bakıcılığı yapmakla ya da Kafirleri kayıp bir köpek yavrusu gibi takip etmekle bulaşmadan

tüm dikkatinizi başka nasıl toplayabilirim?" İkinci kalesini iter ve onu yine açıkça istikrarsız bir pozisyona

sokar. "Kardeşimle geçirdiğin gereksiz zamandan bahsetmiyorum bile. Spoiler uyarısı, kızlar beni ona tercih

ediyor.

"Evet, hayatlarının hatasını yaptılar. Bran senden çok daha sevimli. Aslında siz farklı gezegenlerdesiniz ve

karşılaştırılamazsınız bile." Kaleye gözlerimi kısıyorum.

Neyle oynuyor? Yapmaya çalıştığı gizli bir hamle olmalı ama nedir? Diğer kalesini çoktan kaybetti ve hemen

ardından ikinci kaleyi feda etmek kesinlikle pervasızca bir davranış.

"Ama yine de her yere benim parmaklarım geldi ve senin küçük sevimli yüzünü süsleyen de benim spermim."

Aniden ayağa kalktım, dikkatim ona yöneldi. Yüz hatları, mumların loş ışığı ve saf sadizminin gölgesinde

kalıyor. Kendini beğenmiş gülümsemesi intikamla yeniden yüzüne yansıyor. Birdenbire hatırladığımdan daha

büyük ve daha esmer görünüyor, sanki saniyeler içinde birkaç santim uzamış gibi.

"Benimle böyle konuşmayı bırak." diye işaret parmağımı salladım.

"Ne gibi?"

"Sanki senin oyuncağınmışım gibi."

"Gelecekteki sikiş bebeğimi tercih ederim."

"Daha çok senin Ölüm Meleğine benziyor, çünkü sen uyurken boğazını keseceğim."

Güler. "O kadar büyük bir tehditsin ki, seni yutmak istiyorum."

"Sana hazımsızlık vereceğim, pislik."

"Buna değer, ilham perisi."

"Kan gölünde boğulurken aynı şeyi düşüneceğinden emin değilim."

"Kan. Nefis. Bugün tüm ilginç kutuları işaretlemeye devam edin. Şok olmuş gibi davranıyor. "Sonuçta benim

hakkımda araştırma yaptın mı?"

"Müsait olan son adam olsan bile."

"Herkesin erişebileceği son adam mı? Hayır. Sana mı? Büyük olasılıkla."

Hamlemi yaparken bile başımı salladım, olası tuzağına düşmemek için kaleyi devirmemeyi seçtim.

Vücudum açıklanamaz bir enerjiyle uğuldar; bu, satranç oynarken, karşılaşma şerefine eriştiğim en yetenekli

oyuncularla bile hiç sahip olmadığım türden bir enerjidi.

Güçlü duygular her geçen saniye neredeyse dikişlerimden patlıyordu ve bu beni çok korkutuyordu.

O kahrolası günden beri bu kadar içten bir tepki almadım. Ancak şimdi, temelde farklı ve kafa karıştırıcı

derecede heyecan verici. Aslında bu duygu, nefesim kesildiğinde, geri çekildiğimde ve parmaklarını orgazma

doğru sürdüğümde hissettiğim duyguya benziyor.

Ya da ağzıma girip çıkarken beni zirveye ulaşmak için kullandığında.

Daha fazlasını istediğim bağımlılık yaratan bir çılgınlık ama aynı zamanda bunu psikopat Landon'dan istediğim

için kendimi çok fazla yargılıyorum.

"Kendini övme," diye imzalıyorum. "Ayrıca bu kadar mum da ne öyle?

Omuzlarında oturan ve kötü şeyler

fısıldayan şeytan arkadaşların için mi bunlar?"

"Onlar benim ağzı bozuk şeytan kadının için."

Kaşlarım çatılıyor. "Mumları sevmiyorum."

"Ama sen karanlıktan hoşlanmıyorsun; bu bilgiyi dün gece bir an için aklını kaybettiğinde keşfettim. Sanırım bu,

dünyanın sesinizi duymasını reddetmenizin nedeni ile ilgili."

Dudaklarım aralanıyor ve sanki o, tek amacı insanlığı yok etmek olan bir uzaylıymış gibi ona bakıyorum.

"Yüzün nasıl bildiğimi merak ettiğini söylüyor. İnsanları okumak bana doğal geliyor; oldukça tahmin edilebilir

ve son derece sıkıcılar.” Duraklıyor, sanki sonrasında olacakları kabul etmek istemiyormuş gibi dudakları

inceliyor. "Sen değilsin. Tahmin edilebilir ve sıkıcı yani. Çünkü korkunu kurutmuş olmama rağmen hala bunun

sebebini çözemedim. Etkilendim. Diğerleri sizin yerinizde birkaç saatten fazla dayanamazlardı ama siz hâlâ

güçlüsünüz. Kararlılığı takdir ediyorum."

"Onur duymalı mıyım?"

"Tercihen." Dirseklerini dizlerine dayadı ve parmaklarını çenesine yaklaştırdı.

"Ama önce şu gizem üzerinde

çalışalım."

Şövalyesini yere sereceğim. "Gizem derken, bu gecenin sonunda yaşayacağınız kayıp top durumunu

kastediyorsanız, o zaman elbette. Bunun için gidelim."

"Bir anlığına şiddet içeren düşüncelere kapılmayı bırak." Kalesini korumak için vezirini ilerletir. "Sesini çalan

olayla daha çok ilgileniyorum. Bana daha fazlasını anlat."

"HAYIR."

"Lütfen?"

"HAYIR."

"Güzelliğe ne dersin lütfen?"

"Hala hayır."

"Acımak. Özenle hazırlanmış büyüleyici kişiliğim yüzünden yıkılacağını düşünmüştüm ama hoş ve çekicilikten

hoşlanmıyorsun, değil mi küçük ilham perisi? Hayatın için savaşırken kovalanmayı ve köşeye sıkıştırılmayı

tercih ettiğine dair bir his var içimde."

Kocaman bir sırtıyla vezirini yere seriyorum, sonra da ona fırlatıyorum. Bunu muhteşem dudaklarının sinsisi bir

hareketiyle yakalıyor.

"Tekrar deneyelim ve zihninizin hayır dışındaki diğer seçeneklere açık olmasına ihtiyacım var." Ölmüş

kraliçesini, duygusuz heykellerini okşar gibi okşuyor. "Bana dilsizliğinin ardındaki nedeni söyleyebilirsin ya da

ikinci, daha az tercih edilen bir seçenek olarak, tuhaflıklarını tartışabiliriz."

"İkisine de hayır ya ne dersin?"

"Haydi iddiaya girelim" diyor, sözlerimi tamamen görmezden gelerek.

"Kazanırsam sessizlik durumunu

konusuruz. Eğer kazanırsan, bu gariptir.

"İyi deneme. Ama işler böyle yürümüyor seni narsist psikopat. Seçim şansını verdiğinizde, kaybettiğinizde bir

şeylerden vazgeçmeniz gerekir."

"Beğenmek."

"Kazanırsan sapkınlıklar hakkında konuşuruz." Bende olmayan. "Eğer kazanırsam, benim kölem olursun."

"Ah?" Bir kaşını kaldırıyor. "Senin o sapık, yaramaz kıza sahip olduğunu fark etmemiştim. Ancak reddediyorum

çünkü şeytanın kendisi de dahil olmak üzere kimsenin kölesi olamayacak kadar baskın biriyim. Ben kadınları

hayatlarının bir santimetre yakınına kadar sikerken kayışlarla bağlamayı tercih ederim."

"Cinsel anlamda söylemiyorum, seni sapık. Demek istediğim, sana söylediğim her şeyi yapman ve ben tatmin

olana kadar bana hizmet etmen gerekecek."

"Ne kadar süreliğine?"

"Bir hafta."

"Hmm. Kendinle bir anlaşma yaptın."

"Kralien öldü, sen de öyle." ahını koruyan iki piyondan ilkin i tiyorum. Bir hamle daha ve işi bitti.

Elbette ahını yoldan çekecektir ama bunu yaparsa filim tarafından köşeye sıkıştırılacaktır. Tüm hesaplarda bitti.

Landon'un sinir bozucu gülümsemesi, o lanet kaleyi ahımın yanına, vezirimin ve filimin ulaşamayacağı bir

yere doğru hareket ettirirken aynı kalıyor.

"ah Mat."

Grdklerime inanmayı reddederek tahtaya bakıyorum.

Bu olamaz.

"Kraliçeyi kurban etmenin küfür olduğunu düşündün ama önemli bir anekdotu unuttun. Kraliçenin görevi kral

için ölmektir."

Ona baktım. Satrantan bahsederken bile nasıl bu kadar nefret dolu olabiliyordu?

"imdi. Bu tuhaf tartışmayı detaylandırmak ister misiniz?

aka sana. Hiçbir kusurum yok." Ben de onun psiko enerjisini benim vahşi ve kararlı enerjimle eşleştirerek ona

sırıtiyorum.

"Gln olmayın. Karanlıkta pusuya düşürülüp sikimi yutarak katın, yani bu senin itaatkar bir izgin olduğu

anlamına geliyor. Bir bükülme daha var, daha fazlası var. Başını yumruğuna yaslıyor. "Utanma. Ben ısırmam."

"Buna inanmamı mı istiyorsun?"

"İyi. Seks dışında ısırmam."

Sapık pislik.

Kendimi satranç taşlarını yeniden düzenlemekle meşgul ediyorum. Bu durumda ne söylemem gerekiyor? O

yarım gerçeklerle yetinecek bir tip değil ve 'Ben bakireyim' itirafını da kesinlikle kabul edemem, çünkü o zaman

muhtemelen bana sahip çıkma konusunda daha ısrarcı hale gelecektir.

Ya da daha kötüsü, bu kadar gizli bir iffetli olduğum için benimle dalga geçecek, çünkü muhtemelen bekaretini

ilk kez seks yaptığında kaybetmişti.

"Masum olmaktan çok uzaksın," diye kuru bir yorumda bulunuyor. "Acı verici derecede sıra dışı siklerden

payına düşeni almış olmalısın; bu arada, sikim bu sorunu çözecektir, öyleyse hadi duyalım, bacaklarını

ayırıldığında neyden keyif alıyorsun?"

"Misyoner."

"Vanilyadan başka bir şey olmayan biri için fazla vanilya."

"Eh, basit şeyleri ve şefkatli sevgilileri severim. Üzgünüm benim tuhaflığım senin kapsamlı deneyimin kadar

heyecan verici değil.

"İşte bu yüzden bunu düzeltmemiz gerekiyor. Bilinmeyenle gelen heyecana çaresizce ihtiyaç duyuyorsunuz.

Seksin sıkıcı bir teknik görev değil, eğlenceli bir zevk olması gerekiyor. Sanki beni ilk kez görüyormuş gibi

gözlerini kıstı.

İçim parçalanıyor olsa da geriye baktım, dik dik baktım. Şimdi ne düşünüyor? Seks hakkında sahip olduğum

tek ipucunun bazı porno videolar olduğunu muhtemelen anlamış olamaz.

Evet merak ettim ama kapımı çalan ilk çocuğa verecek kadar değil.

"Neye bakıyorsun?" İmzalıyorum.

"Olası sapmalarınızı belirlemek için yapabileceğimiz deneyleri düşünmeye çalışıyorum. Başlangıç olarak..."

diyerek sözünü kesti. "Soyun. Botları açık bırak."

Yanaklarımın kızardığını hissetmeme rağmen, Hayır, teşekkürler, diye işaret verdim.

“Namuslu olmayın. Zaten birbirimizi yarı çıplak gördük.”

“En büyük düşmanıma dilemeyeceğim bir deneyim.”

Bir an ininde bir aslan gibi rahat rahat oturuyor, sonra benim üzerime geliyor. Her şey bir anda oluyor ve

sandalyemin üzerine geldiğinde bile farkına varmıyorum. Bir eli kol dayanağına uzanıyor, diğeri ise sıkıca

boğazıma sarılıyor.

Ciğerlerimdeki oksijen kurudu ve var olmayan havayı solumaya başladım.

“Durumu kavrayamıyor gibisin Mia. Sabrımın bir sınırı var ve geveze veletleri takdir etmiyorum.” Başparmağı

nabız noktama baskı yapıyor. “Fakat belki bu da sizin tuhafılık repertuarınızın bir parçasıdır. Kontrolün zorla

elinden alınması hoşuna gidiyor, değil mi? Ne olacağını, nasıl olacağını düşünememeyi seviyorsunuz. Sen

sadece orada olmayı tercih ediyorsun, tıpkı küçük, sıkı amının parmaklarımı kremlediği zamanki gibi.

Bana bir nefes verecek kadar elini gevşetti, ama onun taşaklarına tekme atabileceğim kadar değil.

Boştaki elini uzatıp elbisemin üzerinden beni okşarken ben hâlâ parmaklarını tırmalamaya çalışıyorum. Meme

uçlarım anında sertleşiyor ve o onları buluyor, yavaşça ve tembel bir rahatlıkla malzemenin üzerinde gezdiriyor.

"Görmek? Bedenin beni karşılıyor, peki sen de bu örneği takip etmeye ne dersin?"

Ona baktım. Bu yalnızca başka biriyle birlikte olsam bile gerçekleşebilecek bedensel bir tepkidir. Cildimin artan

sıcaklığının onun yüzünden olduğuna inanmayı reddediyorum.

Landon elini elbisemin ön kısmına, sutyenin altına daldırıp göğüs uçlarımı büküyor. Kasıklarına bir zevk

dalgası hücum ediyor ve alt dudağımı ısıyorum.

Bu kesinlikle Brian lisede bana dokunduğunda gerçekleşmedi.

"Çok duyarlı." Çakıllı meme ucumu ve nabız noktamı aynı anda okşuyor, sonra diğerini çeviriyor.

En mahrem yerimde baskı arttıkça ayak parmaklarım çizmelerimin içinde kıvrılıyor. Külotumu ıslattığımı

hissedebiliyorum ve bu utanç hem kendime hem de ona küfretmeme neden oluyor.

Beni kullanan ve bana zevk sunan adamın var olduğunu hiç düşünmemiştim.

Göğüs uçlarımla oynuyor, güçlü, nasırlı eli öyle sert bir şekilde büküyor, hafifçe vuruyor ve çimdikliyor ki

nefesim kesiliyor ve yüzümü sandalyeye gömmeye çalışıyorum.

Ancak buna bana izin vermiyor. Parmakları göğüs uçlarıma işkence ederken ve gözleri benimkileri bir kaos

havuzuna boğarken boğazımı saran eli sıkılaşıyor ve beni sabit bir şekilde yerinde tutuyor.

"Bunun durmasını mı istiyorsun?" karanlık, uğursuz sözlerle soruyor.

Bir kez başımı salladım.

"O halde daha önce söylediğim gibi yap ve soyun."

Boynumun arkasına uzandım ve süper hassas göğüs uçlarımı serbest bıraktı ama bu, uyluklarımın yapışkan ve

ıslanmasını engellemiyor.

Pozisyon tuhaf ama fermuarı indirip elbisemin dışına çıkarken bana yardım bile etmiyor.

Malzeme sessiz bir ılık sesiyle yerde birikiyor ve ben sadece külotum ve botlarımlayım. Landon'ın kasvetli

bakışları beni baştan aşağı süzüyor, sanki tüketmeyi sabırsızlıkla beklediği bir yemekmişim gibi kararıyor ve

parlıyordu.

Hayır, muhtemelen bu dünyayı yok etmek.

Hayatımda hiçbir zaman hem çıplak hem de arzulandığımı hissetmedim.

"Yeni olası bağımlılığım gibi görünüyorsun." Elini boynumdan ağrıyan göğüs uçlarıma ve karnıma doğru

kaydırdı. "Bağımlılıklar bende hayatta kalamaz, küçük ilham perisi."

Tüylerim diken diken oluyor, ateşli bir patlama gibi cildimde.

Bunu durduracağını söyledi ama daha da ileri gidiyor. Ve buna bir son vermeye bile çalışmıyorum.

Büyülenmiş olabilirim ya da daha büyük olasılıkla hayatımda bu düzeyde bir uyarılmaya hiç

ulaşmadığımdandır.

Uzun, güçlü parmakları külotumun bandı üzerinde oyalandıktan sonra yavaş, kaba ve bilinçli bir şekilde orta

parmağını ıslak kumaşın üzerinde kaydırdı.

Islaklığım utanmadan eline sızarken dudaklarında şeytani bir sırıtış kıvrılıyor.

Onu kaldırdı ve uyarılmamın yapışkan kanıtını parmaklarının arasında masaj yaptı. "Boğulma ve dayak atma.

Kontrol etmek."

Diğer tarafa bakıyorum ve keşke bir deliğin içinde kaybolmayı ve hayatımın geri kalanında asla sürünerek

çıkılmamayı diliyorum.

"Belki buna bir ültimatom verilmesinin tuhaflığını da ekleyebiliriz." Yüzü yüzüme o kadar yaklaşıyor ki sadece

sarhoş edici kokusunu ve naneli nefesini soluyabiliyorum. "Bu durumda olmadığın sürece beni istediğini asla

kabul etmezsin, değil mi?"

Ona hırlamak üzereyim ama o benim uyarılmamı burnumun aşağısına, yanağımın eğimine doğru okşadı, sonra

orta ve yüzük parmaklarını dudaklarımın yastığına bastırdı.

Ağzım aralanıyor ve o onları içeri kaydırarak beni kendi uyarılmamı yutmaya zorluyor. Beni çılgına çeviren bir

güç ve kontrolle içeri giriyor. Dilime bastırıyor, sonra parmaklarını dilimin etrafında kıvrıp yuvarlıyor ve

uyarılmamı bulaştırıyor. Afrodizyak gibi damak tadımda patlıyor.

“Şanslısın ki senin kötü adam rolünü oynayacak kadar iyi donanıma sahibim. Sapkınlıklarını teker teker ortaya

çıkarcacağım.

Aniden parmaklarını çekiyor ve rahat bir tavırla geri adım atıyor.

Dokunuşunu kaybetmek nedense beni üşütüyor.

"Şimdi diğer tuhaflıkların kilidini açalım." Sesi tüyler ürpertici bir şekilde alçaldı. "Koşmak."

Gözlerindeki meydan okuma iliklerime kadar işliyor ve soğuktan başka bir nedenden dolayı içime bir ürperti yayılıyor.

Bana ne olduğunu ya da neden onun delisini eğlendirdiğimi bilmiyorum.

Belki de bu benim çılgınlığımdır.

Yavaşça, titrek bacaklar üzerinde duruyorum, üzerimde sadece külotum ve botlarım var ve mantıklı olanın tam

tersini yapıyorum.

Koşarım.

16

LANDON

Bir av vaadiyle kaslarım gerildi ve dalgalandı.

Kan uzuvlarıma hücum ediyor ve aletimi ekstra bir dikkatle pompalıyor.

Bir kovalamaca ihtimali neredeyse ergenlik çağına girmiş bir çocuk gibi pantolonumu giymeme neden oluyor.

Sorun şu ki, bu duyguyu daha önce hiç yaşamamıştım.

Evet, tıpkı cinsel bir çıkış yolu olarak diğer binlerce ilginçliğe düşkün olduğum gibi, avlanmaya da çıkıyorum.

Ancak, hiçbir zaman bu kadar heyecan verici ve kesinlikle sürükleyici olmamıştı.

Nefes alıyorum, ciğerlerimi mum kokusu ve Mia'nın amının hafif, sürükleyici kokusuyla dolduruyorum.

Ancak hareket etmiyorum.

Benim küçük ilham perim çok iyi bir oyun oldu, ancak isteksizce ve ancak ben bıkip usanmadan düğmelerine

bastıktan sonra, bu yüzden ona bir adım önde başlama nezaketini göstereceğim.

Bakışlarım onun arka bahçeye, daha doğrusu mini bir ormana koştuğu arka kapıya kilitli kaldı.

Mum ışığı derme çatma yaşam alanına uğursuz bir gölge düşürüyor ve bilinçaltımda en sevdiğim ruh halini

yaratıyor.

Hala yapışkan olan parmaklarımı kaldırıp tek tek yalıyorum.

Kedi bir kavram olarak yalnızca sikilecek bir delik olarak hizmet etmiştir. Hayatım boyunca gördüğüm

amcıkların farklı renk ve şekillerine rağmen, onlara dokunmaktan hiçbir zaman hoşlanmadım. Hiçbir zaman

oral seks yapmaktan vazgeçmedim ve her zaman sadece sikişeceğimi belirttim. Eğer başka bir şey

istiyorlarsa, buna uygun kişi ben değildim.

Ama yine de dudaklarım Mia'nın tatlı küçük amının tadına bakmak için seğiriyor. Az önce onunla oynarken

kanım kesinlikle tercih ettiği organ olarak sikimi seçti.

Küçük hıçkırıkları hala kulaklarımda çınlıyor. Büyümüş gözleri ve aralanmış dudakları birkaç gün mastürbasyon

malzemesi olacak.

Yani eğer onun daha ilginç bir tepkisini tetiklemezsem. Bu gecenin sonunda başka bir ruhu karanlık tarafa

çevirerek şeytanın işini yapmış olacağım.

Mia hiçbir zaman masum olmamasına ve karanlık ölçeğinde kesinlikle yüksek puan almasına rağmen. Diyelim

ki onun tüm potansiyelini açığa çıkarıyorum.

Elimi cebime kaydırarak onun izini takip ediyorum. Arka bahçe, devasa yaşlı ağaçlar, iskelet gibi sarkan yarı ölü

dallar ve ortalıkta şüpheli mantarlarla dolu, bakımsız bir ormana benziyor.

Eminim ki birkaç amaçsız hayalet tepemizde uçuyor, ortalamanın altında bir konuma sahip olduklarından ve

günlük olarak çok az veya hiç ziyaretçi olmadığından yakınıyorlar.

Ay ışığı bulutlarla saklambaç oynuyor ve uzaktaki gece kuşları çığlık atıyor, tüm bu tüyler ürpertici havaya biraz

DJ'lik katıyor.

Beşte dört. Şeytani ritüeller için tavsiye ederim.

Devrilen dalların ve muhtemelen yıldırım çarpmasıyla devrilen kırık ağaçların arasından kayıyorum. Özel

tasarım ayakkabılarımın altında öldürülmüş yapraklar çıkartıyor ve yaklaşan adımlarımın sesini gizlemek için

çaba harcamıyorum.

Bir fareyi dumanlamanın en iyi yolu? Onu ölümüne korkut.

Onun narin yüzünde heyecanla karışık korkuyu görmek istiyorum. Tıpkı bir an önce boğulma ihtimalinden

dehşete düştüğünde bile kıvrandığı, nefesi kesildiği ve parmaklarımı ıslattığı gibi.

Benim sikim bu sefer onu amının içindeyken tekrar denememizi öneriyor. Asi dalları yolumdan çekerken bu

fikri daha sonraya rafa kaldırıyorum.

Zamanımı ayırdığımı söylemek yetersiz kalır. Ancak ben plan yapıyorum, dinliyorum ve avımın izlerini arıyorum.

Işık eksikliği ilk bakışta bir dezavantaj gibi görünebilir, ancak aslında öyle değil. Görüş alanım sınırlı olduğu için en ufak seste kulaklarım karıncalanıyor ve avcı içgüdüm tam gaz devreye giriyor. İşte bu yüzden ele geçirilmiş ağaçların ortasında durup çevremi inceliyorum. Çok karanlık.

Çok boş.

Toplumsal standartlara göre çok... tüyler ürpertici.

Ben burada uyuyabilir ve iblislerin bana sahip olmaya çalışmasını hoş karşılayabilirdim ama Mia bunu yapmazdı.

Dün gece ışıklar açık uyudu ve her ne kadar hazırlıksız ziyaretimden sonra bunun tek seferlik olduğundan

şüphelenmiş olsam da, ışıkları bir daha kapatırsam beni bedensel zararla tehdit etmesi onun bu ihtimalden

korktuğu anlamına geliyor.

Bahsetmiyorum bile, daha önce mumlardan bahsettiğimizde bunu inkar etmedi.

Sonuç: Beni başından savmak için bile bu kadar uzağa gitmezdi.

U dönüşü yapıp koşuyorum. Bu sefer adımlarımı susturup nefesimi kontrol ediyorum. Ben avlananı değil,

avcıyı tercih ediyorum, bu yüzden nereye gittiğinden emin olmadığım zamanlarda benim konumumu

bilmemesi şart.

Arka bahçenin girişinde durup havayı kokluyorum. Tabii ki, parfümünün bir ipucu var: manolya.

Akla iki seçenek geliyor. Bahçenin bir köşesine saklandı ve ben çıkınca içeri girdi.

Ya da iki. Başsız bir tavuk gibi etrafta koşup buraya geri döndü.

Her halükarda elbisesini alıp mülkten kaçma seçeneği var.

Tabii ki, muhtemelen elbiseyi almak için sehpanın yanına eğilen bir gölge yakaladım. Mumların çoğu söndüğü

için profilini çıkarmak zor.

"Sen olduğunu?" Alçak, tuhaf fısıltım eski duvarlarda yankılanıyor.

Gölge sarsıldı ve Mia elbiseyi bırakıp merdivenlere koştu.

"Gizlen küçük ilham perisi. Seni bulursam bütünüyle yutarım." Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak peşinden

gidiyorum. Küçük çerçevesinin altındaki ahşabın gıcırdamasını duyabiliyorum.

Eski evler gezegende şimdiye kadar var olan en iyi muhbirlerdir.

Ayaklarım beni onun gerçek bir fare gibi koşturduğu yere götürdükçe gülümsemem daha da genişliyor.

Yeterince hızlı koşarsa ve adrenaline teslim olursa benden kaçabileceğine dair umudunu ateşleyerek ona bir

kez daha avantaj sağladım.

İnsanlar, doğası gereği, ne kadar sahte olursa olsun, umut vaadi olmadan yaşayamazlar. İçinde bulundukları

durumun kaçınılmaz gerçekliğinin yüzlerine çarpması önemli değil. Tünelin sonunda bir ışık olduğuna

inanırlarsa, onun peşine düşerler. Tekrar tekrar.

Umut etmekten daha kötü bir şey yoktur.

Umut tüm aptalların ilacıdır, bu yüzden mümkün olan her durumda ondan sonuna kadar yararlanıyorum.

Yukarı çıktığımda ahşap ağırlığım altında gıcırdıyor. Gürültüye bakılırsa Mia, açık yatak odasından oluşan ikinci

ve son katta, zirveye yakın bir yerdeydi.

Açık çatı görevi gören daha küçük bir üçüncü kat var, ancak yarısı yıkılmış ve ona giden derme çatma

merdivenler kısmen gitmiş.

Çok geçmeden gıcırtı durur. Sadece baykuşların amatör senfonisi süzölüp geçiyor. Çoğu insanın

gizleyemeyeceği hafif bir nefes alma sesi bile yoktur.

Ancak Mia sıradan bir insan değil. Zaten sesini mühürledi ve muhtemelen çok daha fazlasını bastırabilir.

"Burada olduğunu biliyorum." Sesim karanlığa doğru sürükleniyor. "Gizlenme yetenekleriniz en iyi ihtimalle

zayıf ve koşma becerileriniz kesinlikle yok."

Üzerime atlamasını ve taşaklarımı kesme ya da tekme atma konusundaki en sevdiği tehdidini gerçeğe

dönüştürmesini bekliyorum. Kardeşiyle aynı cesaret seviyesinde bir tehdit olmasına rağmen, aynı zamanda

onun gibi kolayca kışkırtılabilir.

Killian'ın bazı özelliklerine de sahip. Muhtemelen bu yüzden, benim düşündüğüm ihtimalin aksine, kendini

göstermiyor. Bir dikizleme bile yapmıyor ya da yerini belirtmiyor.

Akıllı küçük minx.

"Küçük saklanma girişiminin başarılı olacağına gerçekten inanıyor musun? Ben Landon King'im ve sen

yenilmeyi bekleyen bir avdan başka bir şey değilsin."

Bu işe yaramalıydı ama hayır.

Kesinlikle benim provokasyonlarıma kanmıyor.

Bu hem can sıkıcı hem de şaşırtıcı bir şekilde daha önce beklediğimden daha sürükleyici.

Gözlerim olası bir saklanma yeri için bölgeyi tarıyor. Bir dolap var ama nemfobisi göz önüne alındığında, onu

en çok korkutan bir şeyin peşine düşmez.

Diğer tüm seçenekler (yatağın altı, küçük balkon ve yarı yırtık perdelerin arkası) boş çıkıyor.

Gözlerim dolaba takıldı. Oraya girmiş olamaz. Tabii panik atak havasında değilse.

Ne olur ne olmaz...

O yöne doğru ilerliyorum ama kapıyı açtığımda arkamdan bir gıcırta sesi geliyor. Odanın karşı tarafında.

Tam kırık merdivenlerde.

Yapamaz...

Merdivenlere doğru koştum ve tabii ki Mia mevcut merdiven iskeletlerinden çıkmayı başardı. Onların altına

saklandı ve bu numarayı yapabilmek için benim yeterince uzaklaşmamı bekledi.

Tırmanma sürecinin tamamını yakalayamasam da kırık bir basamakta tüm vücudunun ağırlığını kaldırdığını

görüyorum.

Siktir et beni. İşte etkileyici bir atletik vücut.

Derme çatma çatıya atlıyor, tam boyuna yükseliyor, burnunun üstünden bana bakıyor ve bana iki orta

parmağını gösteriyor.

Dolunayın altında kahrolası bir tanrıça.

Gümüş ışık onun parlak çıplak cildini ve göğüslerinin cömert eğimini aydınlatıyor, yumuşak pembe meme

uçlarının uçlarını vurguluyor.

Külöt ve botlar ruhani görünüme bir avantaj katıyor.

Gülerek başımı geriye atıyorum. "Etkilendim."

Çenesini kaldırıyor ve orta parmaklarını yukarıda tutuyor. Sanki onun hakkında ne düşündüğümün umrunda

olmadığını söylüyormuş gibi.

Merdivenleri iki elimle tutuyorum. "Etkilendim ama buradaki tek atletik kişi sen değilsin."

Kolayca, muhtemelen onun yaptığı kadar kolay bir şekilde, tüm ağırlığımı ellerimle mevcut birkaç merdivenin

üzerine kaldırdım.

Mia'nın ifadesi zaferden çılgına dönüyor. Sanki belli bir silahı arıyormuş gibi gözleri etrafta dolaşıyor ama artık çok geç.

Zaten ona yakınım.

Son çare olarak botunu yüzüme sıkıştırmaya çalışıyor. Kafamı çarpmadan önceki son saniyede eğildim.

Onu yakalamak için yakın ve çok gerçek bir şansım olduğunu bilerek pozisyonunu terk etti.

Ayağa fırlıyorum, ağırlığımın altında bir basamak kırılıyor ve pek de sağlam olmayan çatıya iniyorum.

Mia mümkün olan diğer tek kaçış noktasına, çatının yıkılan kısmına doğru koşuyor.

Gösterdiğim çabadan kaslarım yanıyor ama beni karşılayan manzara buna değer.

Mia neredeyse tamamen çıplak bir halde ortalıkta koşuyor, göğüsleri sallanıyor ve meme uçları sertleşiyor.

Dokunma ihtiyacıyla aletim şişiyor ve pantolonuma baskı yapıyor.

"Daha fazla ileri gitmemeni tavsiye ederim." Elimi cebime soktum ve telaşsızca ona doğru yürüdüm. Hatta

önceden ütülediğim pantolonumun ve gömleğimin tozlarını silmek için duruyorum. "Bu kısım nükleer silah

sahası kadar tehlikeli."

Dinliyor mu?

Tabii ki değil.

Aniden etrafında sallanıyor ve zemin altından çıkıyor. Tahtanın gıcirtısı havada yankılanıyor ve kadının çığlığı

da onu takip ediyor.

İlk defa onun güzel dudaklarından dehşet dolu bir ses çıktığını duydum. Daha sonra Mia kayar ve kendi açtığı

bir deliğe düşer. Onu ikinci kata çıkmaktan alıkoyan tek şey her iki yanındaki dirsekleridir.

Onun üzerinde durup sırtıyorum. "Buldum seni."

Neyse ki bakışlarla tetiklenebilecek bir cinayet silahı icat etmediler. Aksi halde şimdiye kadar pişmiş et olurdum.

Ona elimi uzatıyorum.

Almıyor.

Bunun yerine kendini kaldırmaya çalışıyor.

"İntihara meyilli olmayın." Çenemi elime doğru salladım. "Al şunu."

Bana şöyle bir baktı ve sanki inatçı şeytanları tarafından ele geçirilmiş gibi kendini tekrar ayağa kaldırmaya

çalıştı.

Delik onu yutarken altımdaki zemin sallanıyor. Son anda uzattığı elini yakalayıp var gücümle onu dışarı

çekiyorum.

İkimiz de geriye yuvarlanıp yere yığılıyoruz. Elbiselerimin tozunu almak için bu kadar.

Üzerime düşeceğinden emin olduğum için elim Mia'nın sırtında esniyordu.

Ve benim bir beyefendi olmadığımı söylüyorlar. Küfür.

Mia'nın göğsü sanki yaklaşan bir savaşmış gibi benimkinin üzerinde çılgınca yükselip alçalıyordu. Elim

sırtında ve yan tarafında, ardından göğsünün eğimi üzerinde kaydırıyorum.

Onu üzerimde, çıplak, sikimin onun küçük, dar amının içine sokmaya hazır olması sarhoş edici.

Aslına bakılırsa, aletim ince olmayan işaretler yapıyor ve midesinin alt kısmına doğru çıkıntı yapıyor.

Mia kendini kaldırıp omzuma vuruyor ve ardından "Beni ellemeyi bırak, seni sapık" diye işaret yapıyor.

"Sadece hiçbir yerinin yaralanmadığından emin olmaya çalışıyorum. Küçük ilham perimin sağlığı söz konusu

olduğunda çok dikkatli olamayız. Parmağımı meme ucuna hafifçe vuruyorum ve o irkiliyor.

Sonra göğsüme vuruyor.

Bir an üstümdeyken bir sonraki anda altıma gelecek şekilde ikimizi çeviriyorum. Nefesi havada yankılanıyor

ama bacaklarının arasına yerleştiğimde ürkütücü bir sessizliğe dönüşüyor.

Onları tokatlayarak ayırıyorum ve uyluğunun içini yalayıp ısırırken çıkardığı inilti sesinin tadını çıkarıyorum. Zor.

Ta ki beni bacaklarının arasına sıkıştırana kadar.

Ama henüz işim bitmedi.

Ne münasebet.

Külotunu çıkarıyorum ve gece yarısı ayın altında mavimsi görünen süt beyazı teninin tadını çıkarıyorum.

Onu ilk tattığımda titremesine neden oluyor ve aletim gitmek için yalvarıyor. Ben de aynısını tekrar yapıyorum

ve dilimi klitorisine kadar gezdiriyorum. Şüphelendiğim gibi sırılsıklam. Belki eskisinden bile daha fazla.

"Sapıklığın peşinde. Kontrol etmek." Kıvrımlarına karşı konuşuyorum ve o kıvranarak başını yana çeviriyor ama

beni itmeye ya da en sevdiği orta parmağını göstermeye çalışmıyor. "Eminim ellerim seninle dolu olacak."

Ve sonra onun pembe küçük kedisiyle ziyafet çekiyorum. Dilimi kıvrımları boyunca yarığa kadar kaydurdım,

ürperdiğini hissettim.

O titrerken dilimi klitorisinin üzerine hafifçe vuruyorum. Bir kere. İki kere. Sonra emer ve sinir demeti ile

oynarım.

Mia'nın sırtı yıkımın karmakarışıklığına doğru eğiliyor. Ama benden kaçma gibi bir şey yok.

Kalçaları sarsıldığında iki parmağımı içine soktum. Tırnaklarını kıvrıp saçıma batırıyor, sonra da kafatasımda

ağrıya neden olacak kadar sert bir şekilde çekiyor.

Yine de ben meydan okumayı kaybedecek biri değilim.

Hâlâ onun içine sokularak hassas tomurcuğunu açığa çıkarıyorum ve çevresindeki deriyi kemiriyorum, sonra

daire çizip dilime hafifçe vuruyorum.

Mia'nın nefesi ve inlemeleri birbirine karışıp havada yankılanırken kalçaları yukarı aşağı sallanıyor.

Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel ses.

Ve şaşırtıcı bir şekilde daha fazlasını istiyorum.

O yüzden yüzüme binip onu tatlı tadıyla ıslatana kadar ritmimi yükseltiyorum.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi an.

Ve bu bir komplikasyon, çünkü amcığa bağlanmıyorum.

Durmadan.

Mia'nınki gibi bağımlılık yapıcı bile değil.

Lanet bir seks tanrıçası gibi titreyip tıslarken, orgazm sırasında onu yalıyorum.

Başımı kaldırdığımda dudaklarımı yalıyormuş gibi yapıyorum ama bu oyuna başladığımda yola çıktığım zafer

duygusunu hissetmiyorum.

Ve bunların hepsi onun beni izleme şekli yüzünden.

Masumiyet. Hayret.

Nefret, bakışlar ya da orta parmak yok. Mia dirseklerinin üzerinde doğrulurken bana sanki bir tanrıymışım gibi

bakıyor.

Ve bazı belirsiz dinlere mensup olsam da kesinlikle onun tanrısı değilim.

Onu anında ezerdim.

Bir sonraki nefesini alamadan onu yok ederdim.

Dudaklarımda bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim. "Yüzündeki o ifadeyi silmek isteyebilirsin, yoksa

bana aşık olduğunu düşüneceğim."

Bir kez gözlerini kırptırdıktan sonra gözlerini kısıp beni ters çeviriyor.

Artık burası oynayabileceğim bir alan. Bu bakış her ne ise, bir ömür boyu yok edilmeli ve yeniden

canlandırılmamalı.

"Beni bir kez daha baştan çıkarırsan sana ne olacağını söylediğimi sanıyordum." Elini tutuyorum ve sonra kendi

orta parmağımla orta parmağını içine sokuyorum.

Bir nevi şiirsel adalet.

"Yine benim için geleceksin ve sonra aynı enerjiyi sikimi boğmak için kullanacaksın, küçük ilham perisi."

Mia Sokolov'la işim bittiğinde toplanacak parça kalmayacak.

Ne yazık.

17

MIA

Umut, tünelin sonunda ışık olmadığında yaşanabilecek en kötü duygudur.

Bekle.

Dua et.

Hatta bunun senin başına gelmediğine dair kendini kandırmaya çalışıyorsun. Bu sen olamazsın.

Ama umutla ilgili sorun da bu.

Yanlış pozitif. Gerçeklerden çok uzakken, korkunç durumun her an sona erebileceği hissi.

Bu, gerçekiğin çarpıtılmasıdır.

Farklı bir hayalin özlemi.

Gerçek zamanlı olarak ulaşıl原因ayan bir bulutun üzerinde olma hissi.

Bir kez daha zifiri karanlığa geri döndüm. Ellerimin ve ayaklarımın üzerinde siyah şeritler kayıyor, beni hiçliğin

pençesine daha da derinden çekiyor.

Ciğerlerim ışığı bir daha görebileceğime dair ölmekte olan umutla boğuluyor.

“Anne...Baba...” Tekinsiz fısıltım karanlık sessizlikte ürkütücü bir ninni gibi yankılanıyor.

Uzuvlarım titriyor ve kalbim buruşuyor. Gözyaşları yine gözlerimi yakıyor ve olabildiğince sessiz bir şekilde

burnumu çekiyorum.

Canavarın öfkesini tetiklersem beni duvara fırlatacak ve yüksek sesle ağlamama gülecek.

Annemle babamın beni almaya geleceğini söylediğimde gülüyor.

Öfkesinin ağırlığını üzerime saldığında en çok o gülüyor. Sanki evimizin spor salonundaki kum torbasıymışım

gibi beni tekmeleyip duvara fırlattığında.

Tekrar ve tekrar.

Ve yeniden.

Ta ki artık bitmesini dileyene kadar.

Ama öyle değil.

Canavar yine burada, alaycı gülümsemesinden dişleri görülebiliyor. Gözleri, babamın uyku öncesi

masallarındaki öcü adam kadar ölü.

Daha da çömeliyorum, gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve terli avuçlarımla kulaklarımı kapatıyorum.

Bana dokunma.

Lütfen.

Babacığım! Anne! Yardım!

"Benden asla kaçamayacaksın, seni küçük serseri."

HAYIR!

Korkuyla uyanıyorum, tüm vücudum terden sıırıslıklam oluyor ve saçlarım boynuma yapışıyor. Nefesim uzun,

kesik kesik geliyor ve kalbim göğsümde çarpıyor.

Hayır, hayır, oraya geri dönemem, yapamam...

"Yaşayanların dünyasına tekrar hoş geldin, uykucu."

Dikkatim sesin kaynağına kaydı ve bu hayatımdaki ikinci canavardan başkası değildi.

Kapıyı çalmadan, hatta varlığını bile belli etmeden içeri giren kişi.

Landon karşımdaki yarı yırtılmış sandalyede oturuyor ve orta büyüklükte bir heykel üzerinde çalışıyor. Ancak

taştan yapılmamıştır. Parmaklarının arasından tereyağı gibi sızan koyu renkli maddeye bakılırsa kil kullanıyor.

Sahne yavaş yavaş netleşiyor. Yaramaz çocukları korkutmak için kullanılabilecek perili evdeyiz. Mumların bir

kısmı söndü, geri kalanlar ise sanki şeytani bir ritüelin nesnesiymişim gibi etrafımı sarıyor.

Landon'un son derece dengesiz doğası göz önüne alındığında buna şaşırmazdım.

Daha önce bana varlığından haberdar olmadığım bir parçamı gösterdi. Evet bundan şüphelendim ama

denemeye asla cesaret edemedim. Ve belki de psikopat beni zorlamasaydı asla yapmazdım.

Tek bildiğim bundan itiraf etmek istediğimden daha fazla keyif aldığım.

Tamamen utanacağım noktaya kadar

keyif aldım.

Ama benim başka bir yanımdır, onun sert dokunuşu ve psikopat eğilimleri yüzünden dağılan yanımdır, hâlâ onun ve

benim içimdeki parmakların son anısı ile mırıldanıyor.

Sanki bu yeterince çılgınca değilmiş gibi Landon beni kırılğan merdivenlerin kenarına itti ve boğazımı sikti. Her

an düşebilecek olmamız onun bana olan saf hayvani dokunuşunu azaltmadı.

Aslına bakılırsa, tahta ne kadar gıcırdarsa ağzıma o kadar sert girip çıkıyordu. Zaten iki kez gelmiş olmam

önemli değildi, ay ışığı altında Landon'un şehvetli bakışlarını görmek beni yeniden ısıttı ve rahatsız etti.

Sedir ağacı ve erkek misk kokusunun ölümcül karışımını hâlâ duyabiliyorum.

Boğazıma gelip her damlayı yutturduktan sonra tehlikeli merdivenlerden aşağı inmeme yardım etti. Kendim

düşmeliydim ama hiçbir şey yapamayacak kadar uyuşuktum.

Muhtemelen elbisemi giydikten sonra uyuyakalmamın nedeni de budur. Kanepenin güzel görüldüğünü

düşündüğümü ve düşüncesizce ona doğru yürüdüğümü hatırlıyorum.

Bende gerçekten bir sorun var herhalde çünkü o piçin yanında uykuya dalacak kadar kendimi güvende

hissediyordum.

Hayat tehlikesinin tanımını olan bir piç.

Bahsedilen piç artık yarı çıplak, kirpiklerinin altından o je ne sais quoi sırtışıyla beni izliyor ve havaya bir

duman bulutu üflüyor. İnce tüylerle kaplı kaslı karın kaslarına yapışan kil lekeleri, beni düşünmemeyi tercih

ettiğim bir yere götürüyor.

Pantolonunun kıvrak kalçalarına kadar aşağı sarkması, tanımlanmış V çizgisini ortaya çıkarması ve hayal

gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmaması buna yardımcı olmuyor.

Yan tarafında yukarıya doğru kayan yılan dövmeleri gözüme çarptı; içlerinden biri sonsuzluk sembolü

şeklindeydi ve kendi kuyruğunu yiyordu. Bunun bir ouroboros olduğunu fark ettim; karanlık, çarpıcı ve ölümcül

titreşimler yayıyor.

Üçüncü bir meme ucu çok hoş olurdu ama hayır, göt deliğinin fiziksel olarak mükemmel olması gerekiyordu.

Kilden griye çalan orta parmağı kemerinin halkasını doluyor ve çekiyor. "Daha yakından bakmak ister misin?

Benim aletim kesinlikle ikinci bir turdan memnun olacaktır. Belki bu sefer amcığınla tanışırsın?"

Bakışlarım, mutluluğun neye benzediğini asla bilmediğinden şüphelendiğim alaycı yüzüne kaydı. Ve ben onun

geçici neşesini ya da o kadar iyi taklit ettiği başarı duygusunu kastetmiyorum. Ama onun gibilerin muhtemelen

bu yaşamda asla hissedemeyeceği gerçek mutluluk.

"Neden yarı çıplaksın sapık?" İmzalıyorum.

"Titriyordun."

Kendime bakıyorum ve elbette onun gömleğini giyiyorum ve bunun benim yaptığım bir hareketle hiçbir ilgisi

yok.

Onun kokusunu üzerimde hissetmeme şaşmamalı. Bunu daha önce de belirtmiştim ama meğerse o aslında

bendenmiş. Onun gömleği öyle.

"Ve şövalyeliğin öldüğünü söylüyorlar." Hedonist bir lord gibi sırıtıyor. "Sonunda gerçekten senin gibi iyi huylu

bir beyefendiyle karşılaştıkları için şanslı yıldızlarına teşekkür etmelisin."

"Daha çok lanetli yıldızlara benziyor."

"Bu kadar olumsuz olmayın. Hayatın daha parlak tarafları var, yani benim."

Fiziksel olarak gözlerimi deviriyorum ve bunu genellikle yapmıyorum. "Kendinle o kadar dolusun ki."

"Bütün doğru sebeplerden dolayı." Sigarasını kül tablasında söndürüp ortalıkta yatan diğer bir düzine sigaranın

arasına bıraktı ve paket servisi olan sehpanın bulunduğu sehpayı işaret etti. "Yemek yemek."

Dudaklarımı yalıyorum. "Aç olduğumu nasıl anladın?"

Aynı piç yüzünden daha erken yemek yiyemedim, bu yüzden yemeğin görüntüsü midemin guruldamasına

neden oluyor.

"Bu yüzden. Sen uyurken bile miden kendini farkediyordu." Kıkırdadı ve ben derin bir nefes aldım ama

yemekten çok onun kokusunu duydum.

O her yanımda ve hatta mecazi anlamda içimde. Beni umutsuzca kaotik bırakan, renklerin ve duyguların

uyumsuzluğu. Gördüğüm, duyduğum ve nefes aldığım her şey o iken hiçbir şeyi algılayamıyorum.

Hatta kolonyasının tadını dilimde bile alabiliyorum.

Bu yüzden anladığım bir şeye odaklanmayı seçiyorum. Yiyecek.

İtalyan, benim favorim. Ancak çoğu insan İtalyancayı sevdiği için bunu alması o kadar da tuhaf değil.

Onun yönüne bakma zahmetine girmeden makarnamı kazıyorum.

"Terbiyeleriniz binayı terk etmiş olmalı." Sesi, Azrail'in en sevdiği ninni gibi etrafımda yankılanıyor. "En azından

düşünceli davranışım için şükranlarımı sunabilirsin."

Ağız dolusu makarnayı yuttum, çatalı bıraktım ve "Düşünceli davranışlara sahip insanlar minnettarlık

beklemezler" diye işaret parmağımı koydum.

"Evet."

"Teşekkür ederim."

Bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor. "Bir şey değil, küçük ilham perisi."

"Bu, akşam yemeğimi böldüğün gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

"Buna kesinlikle değdi ve eğer tamamen saçmalık içinde boğulmasaydınız, siz de bunu kabul ederdiniz."

Ona orta parmağını vermek için elimi kaldırdım, o da kaşını kaldırdı. "Beni geri çevirirsen o parmağın nerede

olacağını bir düşün."

Hırlıyorum çünkü konu tehditler olduğunda kesinlikle işe yaradığını biliyorum ve tekrar makarnama dalmayı

seçiyorum.

En azından bu mantıklı.

Kesinlikle yapmıyor.

Sessizlik oturma odasına yayılıyor, karton tabağa çarpan çatalın sesi hariç. Abartılı alaycı cevaplarından biriyle

beni onurlandırmaması garipti.

Şans eseri ona doğru bir bakış attığımda beni o kadar yakından ve soğuk bir şekilde incelediğini görüyorum ki,

sanki çılgın bir bilim adamı tarafından parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ne?" Yüksek sesle yutkunduktan sonra imzalıyorum.

"Ben sadece gömleğimin içinde yenilebilir görüldüğünü düşünüyordum, muhtemelen tükettiğin yiyeceklerden

daha fazlası. Sikimle itme-çekme ilişkinizi tamamlamak ister misiniz?

"HAYIR."

"Sormaktan zarar gelmez." Kayıtsız bir omuz kaldırıyor. "Ama sözlerime dikkat et Mia. İster kendi isteğiyle ister

başka bir sapkınlıklarını keşfetme yolculuğumuzdan sonra sikimi sıkı küçük amında hoş karşılayacaksın.

Ancak kesin olan bir şey var. En sevdiğiniz lezzet olacak.”

Ona gerçekten inanamıyorum.

En kibirli ve inanılmaz derecede dayanılmaz adama kolaylıkla ödöl verebilirdi.

"Peki ya senin tuhaflıkların?" Durumu onun aleyhine çevirmek için soruyorum.

Kil heykelin yüzünü şekillendirmek için bir alet kullanıyor, hareketleri pürüzsüz ve zarif. Atılan parçalar,

muhtemelen Landon'un hayatındaki herkes gibi, unutulmuş ve amaçsız bir şekilde yere düşüyor.

"Onlar hakkında ne?" O sorar.

"Onlar neler?"

“Tanrım, ilham perim. Benden hoşlandığını biliyorum ama biraz yumuşatmak isteyebilirsin. İşte bir ipucu, bariz

olmayın.

“İşte bir ipucu. Gülünç olmayın. Senin benimkini sorduğun gibi ben de sana tuhaflıklarını sordum.

“Olay bu. Ben senin tuhaflıklarını istemedim, seni bir keşif yolculuğuna çıkardım. Bu arada bir ricam var. Sana

tuhaflıklarından bahsetmenin tek adil yolu var.” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Onları göster."

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Benimki çok daha renkli ve eğlenceli."

Dudaklarım aralanıyor. Daha önce beni kovalarken sertleşti; Bunu hissettim ve o da bunu saklamaya

çalışmadı, yani bundan hoşlandığı anlamına geliyordu. Bütün sahne zaten konfor alanımın çok dışındaydı.

Daha renkli derken neyi kastediyor olabilir?

Ama yine de neden ilgileniyorum?

'Ne gibi?' Soru dilimin ucunda kalıyor ama onu tekrar yutup tabağa ittiğim yemeğe odaklanıyorum.

İlgilenmiyorum, diye imzalıyorum.

Landon heykelini bıraktı ve o bana doğru yürürken kasıldım. Ya da daha çok valsler gibi, tembel görünen ama

fırsat verildiğinde sizi ikiye bölen büyük bir kedi gibi. Yaklaştığında midesinin alt kısmında bir yara izi fark

ediyorum. Buna ne sebep olduğunu merak ediyorum, sonra ilgilendiğim için kendime lanet ediyorum.

Birkaç hafta önce ondan ölesiye nefret etmek çok kolaydı ama ne yazık ki artık hissettiğim tek duygu bu değil.

Savunmamı yıkıp sınırlarımı aştıktan sonra, içimde gizlenen başka hastalıklı duygular da var. Çoğunu

anlamıyorum ama merakın ve daha fazlasına duyulan ihtiyacın kesinlikle farkındayım.

Onun hakkında bir şeyler toplamak istersem bu piçi uzun süre gözetlemem gerektiğini söylememe bile gerek

yok.

O yaklaştıkça parmaklarım çatalı daha da sıkılaştırıyor. Mumların ışığı ruhani yüzüne uğursuz gölgeler

düşürüyor.

Karın kasları her adımda esniyor ve acımasız varlığına bir yenisini daha ekliyor.

Önümde durdu ve beni çenemin altına doğru fırlattı, ardından başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi

kaldırdı. "Karar verememen çok kötü, küçük ilham perisi. Tüm tuhafliklerini keşfetmenin her saniyesinden keyif

alacağım. Kaçmaya çalışmayın, kovalamacadan ne kadar keyif aldığımı tam olarak bilirsiniz."

Kendimin tanımadığım bir versiyonunun derinliklerine düştüm.

Landon'ın varlığını asla hayal edemediğim bir yanıma serbest bıraktığı günden bu yana iki hafta geçti.

O zamandan beri bana tam olarak ne kadar ileri gidebileceğimi gösterdi. Ne kadar yapabilirim. Ne kadar zor dayanabilirim.

Maya ya da Niko'yla birlikteyken ortaya çıkmakla tehdit etti, sonra beni perili eve kaçırdı. Bu yüzden son

zamanlarda ona orada olacağımı bildiren bir mesaj attım ve bu da genellikle Landon'un aşırı kibirli tepkisiyle

karşılandı.

Beni daha da çok seviyorsun, değil mi?

Ağzım ve parmaklarımla yeniden bir araya geleceğiniz için bu kadar heyecanlı mısınız?

Sikim yakın zamanda temasa geçti ve o da denemek istiyor. Eğer erdemli rahibe rolünü evde bırakırsan harika

olur.

Her seferinde bir ipucu veriyor ya da daha ileri gitmeye çalışıyor ama ben ya onu itiyorum, yumrukluyorum ya

da sadece hayır diyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Landon bundan sonra baskı yapmıyor.

Hayır kelimesini kullanmakta sorun yok. Bundan dolayı tehdit edilmez veya kışkırtılmaz. Kesinlikle zehirlidir ve

çok sayıda tehlike işaretine sahiptir, ancak rıza çizgisiyle oynarken asla bu çizgiyi aşmaz.

Yine de benimle oynamayı seviyor. Beni kovalamayı ve lanetli ormanda ne kadar ileri gideceğimi görmeyi

seviyor. Karanlığa rağmen her gün daha da uzaklaşıyorum. Bunun tam arkamda olduğunu bilmemle ilgisi var.

Sonuçta yalnızca bir canavar başka bir canavarı ezebilir.

Bazen güreşiyoruz ve ona vuruyorum. Bir nedenden ötürü bana karşılık vermiyor ama beni kendi altına

hapsediyor, hareketlerimi engelliyor ve gücünün her zaman benimkinden üstün olacağını ve eğer isterse beni

kolaylıkla paramparça edebileceğini gösteriyor.

Benimle oynamayı, beni kızdırmayı, kazanacağımı düşündürmeyi seviyor (ister kovalamacada ister satrançta),

sonra yüzünde alaycı bir sırıtışla ayaklarımın altındaki halıyı çekiyor.

Bana verdiği hazzın bu kadar yoğun olması ve bu zevkin iyileşmek yerine daha da kötüye gitmesi inanılmaz.

Bir gün kalbimin göğsümden fırlayacağından ya da tamamen benden vazgeçeceğinden korkuyorum.

Yine de dudaklarımı onun sikine doladığımda ve canını emdiğimde yüzündeki şehvetli, muhteşem ifadeyi

seviyorum. Hızlı öğreniyorum ve onu mümkün olduğu kadar uzağa götürebilmek için öğürme refleksi

geliştiriyorum. Ben çabaladıkça boğazıma daha da iniyor ya da yüzümü süslüyor.

Ama en önemlisi, işimiz bittikten sonra beni gömleğine, kapşonlusuna ya da ceketine sarıp, favorilerim

olduğunu keşfettiği için bana İtalyan ve Türk yemekleri alıyor. Ben yemeğimi yerken ya da sanat stüdyosunun

karşısındaki yeni mini bahçemde çalışırken o heykel yapmayı seviyor.

Landon, sanat üzerinde çalışırken kesinlikle görülmesi gereken bir manzara. Hiç kimsenin, en azından benim,

bakışlarını kaçıramayacağı, yürek hoplatan bir görüntü.

Geçen gün, sırf kaybedip onu emeyim diye o pislikle güreşmekten yorulduğumda, bir fırça çıkardı ve yüzümün

her yerini sulu boyayla (en sevdiğim renk gibi mavi) boyadı.

Sonra bir dakikadan fazla bana baktı ve kendi kendine başını salladı.

Defterine bir şeyler çizmeye gitti, ben de aynaya baktım ve dehşete kapıldım. Rekonstrüktif cerrahi için

birisinin bir hastanın yüzüne çiziceği türden çizgilere benziyordu.

Ama yine de Landon'la ilgili hiçbir şeye artık şaşırmamalıyım. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onun

gerçekten narsist bir sadist ve doyumsuz bir anarşist olduğunu o kadar çok anlıyorum.

Elit'ler hakkında daha fazla bilgi edinemedim çünkü burada sık sık buluşuyoruz ve siki işin içine girmediği

sürece sağlayacak tiplerden değil.

'Landon'ı öldüreceğiz' aşamasında olan Jeremy bana bir şeyler peşinde olduğunu söyledi ama bu şeyin tam

olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Yani diğer seçeneğim aslanın inine gitmek.

Evet, Elitlerin malikanesine daha önce de gitmiştim ama sadece Bran için ve o kan banyosu olayını

gerçekleştirmek için kapsamlı bir araştırma yapmanın dışında konu Landon'a geldiğinde pek fazla burnumu

sokmadım.

Bunu değiştirme zamanı.

İşte olay şu. Planım oldukça basit ama belli bir düzeyde kurnazca davranış gerektiriyor; ben işin aslına

bakmadan.

Bran'ın beni davet etmesini sağladım - iyi misafirperverliğini bu kadar utanmadan kullandığım için özür dilerim

Bran - ve son saati oyun oynayarak geçirdik ama ben tuvaleti kullanmam gerektiğini söyledim.

Bunun apaçık bir yalan olduğu açıktır.

Çünkü Landon'ın odasına gidiyorum.

Çok mu gözetliyorsun? Kesinlikle. Stüdyosu onun parmak iziyle kilitlendiğinden ve bugün parçalanma

havasında olmadığım için sahip olabileceğim tek şans bu; gerçi onu gördüğüm an fikrimi değiştirebilirim.

Görünüşe göre stüdyonun bir yerlerde yedek anahtarı var ama ne Remi ne de Bran bu bilgiyi açıklamaya istekli

değil. Ayrıca ev stüdyosunun perili evdekinden farklı bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Muhtemelen, eserleriyle işi bitmeden başkalarının onlara bakmasını sevmiyor, bu yüzden tüm o yarı bitmiş

heykelleri şüphelenmeyen bir yere koyuyor.

Ama onu izlediğimde umursamıyormuş gibi görünüyordu. Peki kim bilir? Belki her şeyde olduğu gibi bu da

onun sürekli değişen ruh haline bağlıdır.

Her halükarda burası soruşturma başlatmak için mükemmel bir yer. Hangisinin Landon'ın odası olduğunu

bulmak çok kolay. Geçen gün buraya geldiğimde Bran yukarıdan bir şey alacağını söyledi, ben de onu takip

ettim. Biz oradan geçerken bu odayı işaret etti, “Ondan uzak dur. Burası kötü ikizin herkesin ölümünü

planlamadan önce kış uykusuna yattığı yer.”

Görünüşe göre kırmızı bayrakları göremiyorum çünkü içeri giriyorum ve kapıyı yavaşça arkamdan

kapatıyorum.

Landon'un odası perili ev sanat stüdyosu kadar titiz. Mobilyaların konumlandırılmasında ve zarif, erkeksi renk

şemasında çok ayrıntılı bir hava var.

Bir köşede, ruhu kadar siyah deri başlıklı, yüksek bir platform yatak bulunuyor. Ortada uyumlu bir kanepe ve iki

zarif ayaklı lamba var.

Ancak dikkatimi çeken başka bir köşedeki masanın üzerinde birkaç kitap var.

Parmak uçlarımda o yöne doğru yürüyorum ve çoğunlukla heykeltıraşlık sahnesindeki sanatçılar ve

profesyoneller tarafından yazılan kitapların başlıklarını okuyorum.

Göz ucuyla bir not defteri görüyorum. Her iki tarafıma da kısa bir bakış attıktan sonra kapıyı açtım.

Beni karşılayan resimler ciğerlerimin son nefesini alıyor.

Önümde 3 boyutlu heykeller duruyor, detaylarıyla muhteşem ve zarif düzenlemeleriyle kesinlikle baş döndürücü.

Not defterinin her yerinde var olan bir desen dikkatimi çekiyor.

Hiçbirinin yüzü yok.

Bazıları perili evdeki heykeller gibi yarı bitmiş, sanki çizecek doğru görüntüyü bulamamış gibi ama çoğu boş bırakılmış.

Daha ileri gittikçe, mutlak kaosun birkaç silüetini fark ediyorum; iç içe geçmiş daireler, çapraz çizgiler ve anlamsız şekiller.

Bu nesnelerle mükemmel heykeller arasındaki keskin fark o kadar sarsıcı ki onları iki, üç kez kontrol ediyorum.

İkisinin de aynı kişi tarafından yapıldığına inanmak mümkün değil.

Belki bunları çizerken farklı bir ruh halindeydi.

Parmaklarımı iç içe geçmiş çizgiler üzerinde gezdiriyorum. Bunları çizerken ne düşünüyordu? Genellikle

yaratma sürecinde bir hataya odaklanır; dik duruş, şahin gibi gözler ve hafifçe aralık dudaklar.

Sanat modu onda son derece zarif görünüyor.

Bu hiçlik döngülerini yaparken onu neden görmek istediğime dair hiçbir fikrim yok. Belki de onun mükemmel

kusursuz dış cephesinde bir kırılmayı ilk kez fark ettiğim içindir.

Landon dar görüşlü, düşmanca ve kesinlikle çekilmez olabiliyor ama onu hiç kızgın görmedim. Belki öfkenin

ne olduğunu bile bilmiyordur.

Kapının arkasından bir hareket geldi ve not defterini bulduğum yere geri koydum ve çılgınca odada saklanacak

bir yer aradım.

Film çekmek. Hiçbir mobilya beni kamufle edemiyor.

Kapı açılıyor ve uzun perdelerin arkasına atlayıp nefes alıyorum. Arkamdaki balkon kapısı açık ve soğuk

kemiklerime işliyor.

Ayak sesleri odanın içinde dolaşıyor ve tahmin etmem gerekmiyor. Bu Landon. Ciğerlerim onun enfes

kokusuyla doluyken onu başkasıyla karıştıramazdım.

Bunu başka ayak sesleri takip ediyor. "Sen ortalıkta yoktun."

Kadınsı bir ses.

Ve bu Ava'nın, Cecily'nin ya da kız kardeşi Glyn'in değil. Bütün seslerini duydum ve bunun gibi sümüklü

gelmiyorlar.

Landon kendine özgü alaycı, sıkılmış sesiyle, "Etrafta olma ihtiyacını hissetmedim," diye yanıtlıyor.

"Bunu yapamazsın. Bir sonraki vuruşumuz konusunda anlaştık."

Kızın sesini duyduğumdan beri ellerimi yumruk yaptığımı ve yavaşça bıraktığımı fark ettim.

Sakin olmam gerekiyor. Ne de olsa bu, buraya gelme nedenim olan pisliği gözetlemek için benim şansım.

"Sırada ne var?"

"Bu hafta sonu lastiklerini keseceğimize karar verdik."

"Yaptık?"

"Evet! Herkes emirlerini bekliyor. Oturup bunu iyice planlamamız lazım."

"Özgür iradeyi hiç duydun mu Nila? Bu, bir ara katılmanız gereken ilginç, özgürleştirici bir duygu."

"Beni bir daha kenara itmeyi aklından bile geçirme Lan. Bana karşı gelmek istemezsin."

"Zaten bunu sayısız kez yaptım, buna dizlerinin üzerinde yalvardığın zamanlar da dahil."

Yüzüm ısınıyor ve tırnaklarım avuçlarıma girene kadar yumruklarım yeniden toplanıyor.

"İstedğin bu mu?" Sözleri mırıldanıyor. "Dizlerimin üstünde miyim?"

"Özel bir durum değil ama eğer bana boyun eğecek ruh halindeyseniz elbette. Seni durdurmama izin verme."

Ayağım geriye düşüyor ve açık kapının arkasına geçip balkona çıkıyorum. İçimi kaplayan kızgın ateşe rağmen

adımlarım sessiz ve dikkatli.

Gitmem gerekiyor, çünkü kalırsam kesinlikle odanın ortasına atlayıp ikisinin de suratına yumruk atacağım.

Yumruk atmam gereken kişi benim. Neden spor için birlikte oynadığı tek kişinin ben olduğumu düşündüm?

Elbette Nila gibi her gün, her gün aptal sapkınlıklarıyla ilgilenecek yan parçaları var.

Balkonun korkuluklarının üzerinden çıkıp bir sonrakine, Brandon'inkine atlarken derin bir nefes alıyorum.

Onun psikopat kardeşi hakkında casusluk yapma girişimlerimde unuttuğum bir diğer faktör.

Bran'e bir bahane bulup gitmem gerekiyor çünkü Landon'u tekrar görürsem kazara onu öldürebilirim.

Ve o piç yüzünden hissettiğim bu güçlü duygulardan hoşlanmıyorum.

Daha da önemlisi göğsümün ağrımını istiyorum.

18

LANDON

Korkunç derecede, olağanüstü ve kategorik olarak fena halde sıkıldım.

Tüm nesnelere, insanlara ve kavramlara olan ilgimi kaybetmeye eğilimli olduğum bir sır değil. Dünya, tanımı gereği, ekonomik ve politik beklentilerle zincirlenmiş ve toplumsal standartlar tarafından yönetilen sıkıcı bir yer. Uyum sağlama sanatını mükemmelleştirdiğimde, varoluş gri üzerine siyah lekelere dönüştü.

Bazen gri daha belirgin oluyor ve ben dünyanın kan dolaşımına kaos enjekte etme ihtimalinden yararlanıyorum.

Diğer zamanlarda, tıpkı şimdi olduğu gibi, beyin hücrelerimden siyah mürekkep noktaları taşıyor ve düzensiz, tehlikeli varlığımın her santimini istila ediyor.

Parti etrafımda tüm hızıyla parlıyor, hayal gücümün hiçbir noktasında ait olmadığım bir dünyanın fantastik bir taklidini yapıyor. İronik bir şekilde, buna ben hükmediyorum.

Hoparlörlerden yüksek sesli müzik çılgınlık atarak malikânemizi pis, akılsız bir kargaşaya boğuyor. REU'lu

öğrenciler sarhoş karıncalar gibi zıplıyor ve ritme ayak uyduruyor. Tasarımcı kıyafetlerine ve eski para kokusuna rağmen hepsi tek bir sıkıcı varlığa dönüşüyor.

Bir zamanlar, genç ve duygusuzken, neden sahte mutlulukla ya da insanları umursuyormuşum gibi davranmakla uğraşmadığımı merak ederdim.

Görünüşe göre aslında kullanmıyorum ve bu da onların sefil duygularından yararlanmamı sağlıyor. Daha az

insanın duygularıyla temasa geçmesiyle dünya çok daha iyi bir yer olurdu. Sadece söylüyorum.

Adlarını hatırlamaya cesaret edemediğim Elitlerin üyeleri ya iki yanımdaki kanepelere oturuyor ya da kalabalığa karışıyor.

Üyelerimizin hapisten çıkma kartı gibi kullandıkları imzalı Venedik maskeli balo maskelerimiz var.

Nila ve onun hayali rakibi Bethany iki koluna da sarılmış, olmayan ilgim için yalvarıyorlardı.

Rory son bir saattir yarım maskesinin altından bana sanki büyükannesini yastıkla boğmuşum gibi bakıyor.

Gerçek şu ki, ona sadece kafayı bulup işimi sabote etmeyi bırakmazsa onu kullanılmış bir prezervatiften daha

hızlı bir şekilde çöpe atacağımı söyledim.

Sigarayı bırakmaya çalıştığını söyledi ama kan çanağı gözlerine bakılırsa yeterince zor değilmiş. Gerçek şu ki,

ilgisizlik ölçeğinde yüksek puan alıyorum ve onun bağımlılık alışkanlıkları konusunda suçlanamam. Birinin

pisliğini temizlemekten nefret ediyorum.

Nila yarı çıplak göğüslerini koluna sürüyor, Bethany de aynısını yapıyor. Beni kızdırmaya başlıyorlar, daha

doğrusu her biri koluna girdiğinden beri sinirleniyorum.

Bu kara ruh halinin belli bir ilham perisiyle ilgisi olduğu fikrini reddediyorum. Onu son gördüğümde bu yana

tam dört gün geçti; odama gizlice girip minik kıcı yanıyormuş gibi kaçtığı günü sayarsak üç gün oldu.

Mia benim yakınlığımdan kaçınmak konusunda muhteşem bir iş çıkarıyor. Mesajlarımı görmezden gelmekle

başlayan ve kargaşa kozamızdan kaçmakla biten tam bir ritüel.

Ayrıca Bran'la da tanışmadı ve bunun yerine etrafının genellikle aynı anda Jeremy, Nikolai ve Killian tarafından

çevrelenmesine özen gösteriyordu. Her ne kadar intihara meyilli görevlere açık olsam da, kırık uzuvlarımı

emzirirken ondan tam olarak nefret edip sikemem.

Görünüşe göre Mia'nın kirli oynama yeteneğini hafife almışım. Uysal olmaktan çok uzak, ki bu da benim

sikimin berbat tadıdır, ama sevimli kurdelelerin ve sahte gülümsemelerin ardında saklı olan vahşi at ruhunu

evcilleştirmek zordur.

Ama yine de hiçbir zaman zorluklardan kaçmadım.

Beş dakika içinde üçüncü kez telefonumu çıkardım ve yanıtlamadığı mesajlara baktım.

Bu gece geç mi kalıyorsunuz?

Ben dakiklik polisi değilim ama bir saatten fazla geciktin. Aletimde ciddi bir mavi top vakası geliyor ve bu

durum senin sevimli küçük dudaklarınla kolaylıkla düzeltilebiliyor.

Gelmiyor olsaydın mesaj atabilirdin. Davranışlarınız 404 bulunamadı.

Sonra ertesi gün.

Keskin çizmelerinize kan dökülmesine tanık olacak ruh halinde misiniz? Çünkü Kafirlerinizle işlenen küçük

bıçak suçlarına aldirış etmiyorum.

Gölgelenme çabalarınız hem sinir bozucu hem de sinir bozucu oluyor. İnan bana, beni zorlamak istemezsin.

Bu gece buraya gel, sana zarar vermeyeceğim.

Tamam, yalan söyledim. Küstahlığın yüzünden seni cezalandırırken seni fazla incitmeyeceğim.

Ortaya çıkmadı. O gece ya da ondan sonraki ya da ondan sonraki gece değil. Sanki bir cevap vererek beni

onurlandıramayacakmış gibi, bir dizi tehdit mesajım tamamen cevapsız kaldı.

Bu yüzden, popüler kültürde takip olarak da bilinen ikinci tercih edilen bilgi toplama yöntemimden bahsettim.

Bu günlerde çetesiyle birlikte günlük fotoğraflar paylaşıyor. Bugün (bir saat önce olduğu gibi) Jeremy'nin arka

planda kanepeye yaslanıp televizyon izlediği bir selfie yayınladı.

Mia somurarak kameraya bakıyor, yüzü yumruğuna yaslanıyor ve diğer eliyle mavi kurdeleyi çekiyor.

Başlık Sıkıldım.

Parmaklarım telefonumun etrafında sıkılaşıyor ve arka planda Jeremy'ye bakıyorum. Son zamanlarda onunla

gereğinden fazla zaman geçiriyor; gerekli miktar sıfır.

Evet, kinci biri ama Jeremy'nin sürekli yanında olmasıyla beni kışkırtmaya çalışacak kadar dar kafalı

olduğundan emin değilim.

Kimi kandırıyorum? Tabiki o.

Onda çatlak bir boğanın asabiliği var.

Görünüşe göre meseleyi kendi ellerime almam gerekiyor.

Ona görmezden gelemeyeceği bir mesaj gönderiyorum.

Landon: Sadece beni görmezden gelme hatasını yapmadın, aynı zamanda bu konuda çok yanlış yola da gittin.

Meydan okuma kabul edildi küçük ilham perisi. Eğer en yeni oyuncağını etkili ve kişisel olarak yok etmem

gerekiyorsa, tam olarak bunu yapacağım.

Yarım saat sonra fiziksel olarak kendimi partiden uzaklaştırdım ve kimsenin planıma uyduğunu

düşünmeyeceği mütevazı bir yere doğru yola çıktım.

Gerçekte herkes ve her şey öyledir. Tahtamdaki bir satranç taşı gibi.

Mia'da dahil.

Henüz bilmiyor.

Tek fark, işe yaramayan başarısızlıkları yaratmak veya daha doğrusu bitirmek için endişe verici derecede onun

varlığına güveniyor olmam. O gelmeden önce, istediğim gibi şekillendirebileceğim bu ikna edici cepheyi

şekillendiriyordum. Kuşkusuz, bazı baş döndürücü sanat eserleri yaptım, ancak çoğu zaman bunları yetersiz

buldum, fiziksel bir doruğa ulaşmak gibi, ancak zihinsel taraf bu yoğunluğa ayak uyduramıyor.

Mia'nın hayaleti ortaya çıktığından beri stüdyoda yaptığım minyatürlere veya o geldiğinden beri bitirdiğim

heykellere bakarak vakit geçiriyorum. Dünyaya gösteremeyecek kadar sahiplenici olduğum tartışılmaz

şaheserler yarattım. Bir numaralı sanat rehberim ve amigo kızımın bir arada olduğu annem bile.

Bunları o uyurken, bitkilere su verirken ve onlarla konuşurken ya da tuhaf derecede sevimli bir yiyecek canavarı

gibi yemek yerken yaptığım için süreç daha da tuhaf.

Bu noktada sağlıksız bir bağımlılığa tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve ben bunlara izin vermiyorum. Sigara

içmek bile istersem bırakabileceğim bir zevktir. Aslında son zamanlarda kanser çubuklarını azaltıyorum.

Mia'nın sigara gibi olması gerekiyor. Hoşlandığım ama sıkılınca vazgeçebileceğim bir şey. Ve sıkılacağım. Bu

bir spekülasyon değil, bir gerçektir.

McLaren'imi yoldan geçenlerin görebileceği bir yere park ettikten sonra hayvan barınağının kapısından içeri

giriyorum.

Hayvanların ayaklarının dibinde ibadet eden insanlar için bile saat geç, ama bu durum bizim sakinimiz Goody

Two-shoes'u gecenin bu tanrısız saatinde buraya gelmekten alıkoymuş gibi görünmüyor. Çürük kokuyor,

sadece söylüyorum.

Yanımdan geçerken bazı kediler bana tıslıyor. Köpekler hırlıyor ama onlara dik dik bakıyorum ve küçük

kafeslerinin arkasına saklanıyorlar.

Bran'nin hayvanları ve güneş ışığını seven ikiz kardeş olduğu bir sır değil. Bu yaratıklara hiç bakmadım.

İnsanoğlu zaten yeterince baş ağrısı yapıyor.

Ayrıca, eğer yönlendirilme yeteneği yoksa hayvanları gerçekten kullanamam, değil mi? Bununla birlikte,

popüler psikolojik saçmalıkların aksine, psikopat özentileri gibi onlara zarar vermeyi de asla düşünmedim.

Yalnızca mumya sorunları olan zihinsel olarak zayıf psikopatlar çaresiz varlıklara zarar verir ve ben aptallarla

aynı kategoriye atılmayı reddediyorum.

Doğrudan Rahibe Teresa'nın (pardon Cecily'yi kastediyorum) metal raflarda evcil hayvan mamasını düzenlediği

depo odasına gidiyorum. Gümüş rengi saçları dağınık bir topuzla toplanmış, bu da onu bilge bir figür gibi

gösteriyor.

Yavaşça maskemi çıkarıp elimde tutuyorum ve boğazımı temizliyorum.

Cecily hafif bir sıçrayışla benim yönüme baktı ve bir çuval yemeği yerine itti.

"Burada ne yapıyorsun?"

İçeri giriyorum, zaman ayırıyorum ve sade çevrenin tadını çıkarıyorum. "Küçük kalbimden yaralandım. Hayır

merhaba, nasılsın?"

"Buraya onun ya da nasılsın için geldiğini sanmıyorum. Bu yerin var olduğunu bilmene bile şaşırdım."

Kendimi onun yanındaki rafa park ettim ve Mia'nın dramatik somurtmasını çağırdım. "Çok soğumuşsun, Cecy."

"Senin insanlara davrandığın gibi davranılması hoş bir duygu değil, değil mi?"

Bunun nedeni elbette dolaylı da olsa Kafirlerin malikanesini havai fişek gibi patlatmama yardım etmesidir.

Görünüşe göre Cecily, özgürce sağladığı bilgileri nasıl kullandığını pek beğenmiyor.

“Aaa, geçen seferki için hâlâ kızgın mısın? Bu yüzyıllar önce insan yıllarında oldu.”

"Başkalarına zarar verip bunu unutabilirsin ama bu ben değilim Lan."

“Kendilerinin incinmesine izin verdiler. Ben kimim ki onları şımartmayayım?”

"Sen imkansızsın ve senin için hiçbir mantık yok." İçini çekti. “Gerçekten senin neyini sevdiğimi bilmiyorum.”

Sırıtıyorum. "Ah? Bu bir itiraf mı?”

“Hayır, bu kendime aptal diyen benim. Sanırım senin fikri hoşuma gitti ama yaklaştığımda senin heykellerin

gibi olduğunu fark ettim. Dışarıdan muhteşem.” Göğsüme dokunuyor. "İçerisi boş."

“Muhteşem mi dedin?”

“Git git Lan. Bitirmem gereken bazı işler var.”

"Çok hızlı değil." Önüne adım atıp çıkışını engelledim. "Bak, beni Jeremy ile değiştirdiğini biliyorum ve küçük

siyah kalbimde yaralanmışken bunun olmasına izin verdim çünkü onu alt etmeme yardım edebilirsin."

"Biliyordun?"

"Bana olan hislerin hakkında mı? Daha açık olamazdın Ces.”

“Neden hiçbir şey söylemedin?”

“Yapmadın; neden yapayım? Üstelik bu sadece bir aşamaydı, değil mi? Çünkü bir şekilde Jeremy'nin radarına

girdin ve bundan hoşlanmaya başladın. Senin için kök saldım. Hatta teşvik ettim. O kavgada sana baktığını

fark ettim ve onu test etmek istedim, bu yüzden 'Beni seven birini hayal etmek nasıl bir duygu?' dedim. Bu

yüzden biraz dayak yedi ama sana karşı hisleri olduğunu doğrulamak buna değdi. Luuurve'deki kudretli

Jeremy. Bu çok şiirsel değil mi?"

Dudaklarından bir hıçkırık dökülüyor.

İşte bu, Cecily. O herifi geri getir ve ilham perisini benden başka çaresi olmadan bırak.

Ve evet, Cecily ve Jeremy'nin alışılmışın dışında ilişkisini uzun zamandır biliyordum, bu yüzden bir yeraltı

kavgası sırasında, Jeremy'nin düğmelerine basma şansı bulduğumda, bunu muhteşem bir şekilde yaptım ve

başarılı oldum.

Çocukluk arkadaşım yavaş yavaş kendine geliyor ve bana sanki kartondan yapılmış bir insanmışım gibi

bakıyor; bu tamamen yanlış değil. Seni sevmiyorum. Asla yapmadım."

"Ama o da böyle düşünüyordu." Gülümsemem genişliyor. "Özür dilerim, yani düşünüyor."

"Önemli değil." Beni iterek rafları düzenlemek gibi sıkıcı bir işe odaklanmayı seçti. Artık birlikte değiliz ve öyle

olsak bile ona zarar vermene asla yardım etmem.

"Emin misin? Çünkü kolunda asılı duran ve süper yapıştırıcı gibi yanına yapışan sarışın bir bomba var. Onun

dilsiz klonu da var. Sokolov kardeşler onun dikkatini çekmek için yarışıyorlar ve eğer bu konuda bir şeyler

yapmazsanız içlerinden biri onu ele geçirecek."

Kasılıyor ama çok geçmeden omuzları düşüyor. "Ne isterse yapabilir. Ve ona dilsiz deme. Bu hoş değil."

"Ben hoş değilim."

"Şok edici." Cecily gözlerini deviriyor. "Ayrıca Mia sadece kız kardeşini izlemek için burada. Jeremy'yle

ilgileniyormuş gibi görünmüyordu."

"Ya da onun etrafında bir yılan gibi dolaşırken senin düşünmeni istediği şey bu."

Maya doğası gereği çapkındır. Mia sanat dersi alsa bile nasıl flört edileceğini bilemezdi. Tutumuna ve aşırı

garip havasına rağmen aslında içine kapanık ve biraz bilgisiz. Yani Jeremy ile kasıtlı olarak daha fazla zaman

geçirmesi her sözlükte bir tehlike işaretidir.

Önemli olan Jeremy'yi geri almak. Bu, onun boğazını kesip onu en çirkin taş a dönüştürmeden önce sana

sunacağım son nezakettir."

"Sana yardım etmiyorum Lan."

"Bana yardım etmeni istemiyorum. Onu piyasadan çıkarın."

Duraklıyor ve kesinlikle olmadığı kibirli bir şeyi taklit ederek başını yana yatırıyor.

"Ah. Anladım. Bu Maya'yla mı

ilgili? Belki Mia'dır? İkisi birden?"

"O küçük sevimli kafanı bu konuda endişelendirme ve Jeremy'yle yaşadığın tuhaf şeye devam et."

Omuzları çöküyor ve her iki dünya savaşını da görmüş yaşlı bir kadın gibi iç çekiyor. "Yapamam."

"Neden?"

"Artık benimle ilgilenmiyor."

Ona dikkatle bakıyorum. Bu hoş olmayan bir şaka mı? Arkadaşlarım da dahil olmak üzere insanlar tam bir baş

belası. Cidden, hayatında ben olmasam herkes ne yapardı?

"Seninle ilgilenmiyor musun? Hangi gezegende yaşıyordun Cecily? Adam seni bir sürüngen gibi takip ediyor ve

bunu yaparken aslında gülümsüyor - Tanrıya şükür ki nasıl olduğunu bilmediğini düşünüyordu. Ayrıca size

engel teşkil eden herkesi ortadan kaldırma konusunda tuhaf bir fetiş geliştirdi. Arkadaşının çocuğuna

ayrıcalıklı davranan öğretmen mi? Transfer istemesinin nedeni Jeremy'ydi. Ders kitaplarınızı çalıp kesen

Amerikan futbolu oyuncularını mı? Jeremy onları eledi. Kulüpte seninle dans eden adamlar mı? Jeremy onları

fena dövdü ve birini komaya soktu. Oh, bir de flaş bir haber var, Jonah'a su işkencesi yaparak neredeyse

ölümüne işkence yaptı ve anne babasını, erkek kardeşlerini, kız kardeşlerini ve değer verdiği herkesi

öldürmekle tehdit etti. Daha sonra kirli çamaşırlarının bir kısmını açığa çıkararak ailesine onları

bulaştırabileceği tüm skandalları anlatmaya başladı. Jonah'ın teslim olmasının tek nedeni budur. Hala her gün

hapishanede dayak yiyor çünkü Jeremy ve onun berbat çevresi bunu yapabilen insanlara para ödeyebilecek

güce sahip. İngiltere'nin hapishanelerinin içinde, kendi topraklarından uzakta olması gerekirken, öyle değil.

Hala buna faiz denmediğini mi düşünüyorsun?"

Ayılmadan önce Cecily'nin ağzı birkaç kez açık kalıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Tıpkı onun beni takip eden biri olduğu gibi benim de onu takip eden biri var."

"Seni takip ediyorum?"

"Evet. Burada olduğumu şimdiye kadar bildiğini mi sanıyorsun?"

Açık renkli gözlerinde son derece bulaşıcı bir hastalık gibi panik dolaşıyor. "Lan, her ne planlıyorsan, bırak

şunu."

"Sana onun yanında ihtiyacım var, Ces. Ben sormuyorum." Parmaklarını yanaklarının üzerinde kaydırıyorum ve

arkamızda bir hareket hissettiğim ana kadar uzanma zamanımı ayarlıyorum.

Saf bir karikatür taklidi olarak, savaşılabileceğim ama savaşmamayı seçebileceğim bir güçle Cecily'i itiyorum.

Jeremy suratıma yumruk attı. Çok küçük ve çok tanıdık bir bot gördüğümde kendimi yere bıraktım. Mia o gün

yıkık çatıda yaptığı gibi bana bakıyor, gözleri parçalanmış gece yarısı yağmurunu ve ezilmiş kabusları andırıyor.

Benim düşmüş meleğim.

Botunu kaldırıyor ve taşaklarıma tekme atıyor.

Homurdanıyorum, gülümsememi bastırıyorum ve sonra sırtüstü yuvarlanıyorum. Dudağım iki katına çıktı ve

metal tadı alabiliyorum ama hâlâ sırtıyorum.

“Merhaba fare. Beni özle?”

Sanki cinayet listesinin en başında ben varmışım gibi bana daha sert bakıyor ve beni ters çeviriyor; bu da

birkaç dakika içinde onu kirli bir fahişe gibi sikmesine neden olacak. Daha sonra Cecily'nin dirseğini yakalayan

ve benim umurumda bile olmayacak bir iddiada bulunan Jeremy'ye işaret yapıyor.

“O tamamen benim. Müdahale etmeyin, Nikolai'ye söylemeyin veya temasa geçmeyin. Anlaştığımız gibi

onunla tek başıma ilgileneceğim. Mia işini bitirdiğinde elini kalçasına koyuyor, yüzü ve vücudu izin verilmesi

gerekenden daha fazla tavrı sergiliyor.

Jeremy, "O tamamen senin" diyor.

"Ah?" Ayağa fırlayıp maskeyi boynuma takıyorum. “İkinizin yaptığı anlaşmayı reddetmek zorunda kalacağım.”

Çocukluk arkadaşımın diğer elini kapıyorum. “Cecy ve benim randevumuz var.”

Cecily'yi tuttuğum yere metaforik lazerleri hedef alan Mia'ya bakıyorum.

Misillememi gölgelenmeden önce düşünmeliydim, ilham perisi.

"Senin sahip olacağın tek tarih bir cenaze törenidir." Jeremy, Cecily'yi çekiyor ve ben de onu serbest

bırakıyorum ki Cecily ona doğru düşsün. Ben çok iyi bir aşk tanrısıyım ve bu çabanın karşılığını almalıyım.

"Nekrofilî. Nefis." Mia'ya dudaklarımı yaladım.

Şüphesiz aile mücevherlerini tamamen yok etmek için bacağını kaldırıyor ama bu sefer elimi alnına iterek

ilerlemesini durdurdum. "İsa aşkına, sakın ol ve kuduz bir köpek gibi davranmayı bırak."

Yangından beklendiği gibi tekme atıyor, yumruk atıyor ve beni itmeye çalışıyor ama bunların çoğu çoğunlukla

havada bitiyor. Onu kolayca engelledim ve Jeremy'ye en kışkırtıcı sırıtışımı sundum. "Cecily'yi bırak."

"HAYIR."

Arkadaşım kendini kurtarıyor. "Bana dokunmaya hakkın yok."

Ulaşılması zor olan gülünç bir oyunla birbirlerine bakıyorlar. Ama beni öldüreceğine dair imza atarken hâlâ

beni tekmelemeye çalışan Mia'dan daha kötü değil.

"Ne dedi." Evet. "İkinci tercih olmak benim için nasıl bir duygu? Aslında eğer onu takip etmeseydin onun

listesinde bile olmazdın."

Jeremy, makineli tüfek taşıyan tüm şeytanlarıyla bana doğru saldırıyor. Provokasyon başarı oranı? Yüzde yüz.

Cecily aramızda atlıyor, sırtı bana dönük ve ironik bir şekilde aşık olduğu adam olan düşmanına bakıyor.

"Yapma."

"Uzaklaş."

"Dur dedim."

"Ben de oradan uzaklaşmanı söyledim."

Kendi işlerini yapmalarına izin verme zamanı. Dikkatle hazırlanmış bu plan, eğer dünya barışını bir kariyer

tercihi olarak görürsem, bana BM'de bir sandalye kazandırabilir.

"Buradan çıkıyoruz." Mia'yı kolundan tutuyorum, o mücadele ediyor, dirsek atıyor ve kendini benim

kavramamdan kurtarmak için güneşin altında her numarayı kullanıyor. Ve ben onu çılgına çevirirken, omzumun

üzerinden şunu söylemekten kendimi alamıyorum: "Unutma, Ces. İlk sen beni sevdin."

Jeremy bana doğru geliyor ama Cecily onu yine durduruyor.

Çok geçmeden Mia ve ben dışarıdayız. Saldırganlığını bir kademe daha artırıp dizimi tekmelemeye çalışıyor.

Minik bedenini sallayıp onu hafif bir sokak lambasının altındaki duvara doğru itiyorum. Işık onun minyon

yüzüne yumuşak bir ışıltı yayıyor ve mavi kurdelelerle iç içe geçmiş sarı buklelerine hafif bir parlaklık katıyor.

Elbisesi kısa, ince uzun bacaklarını açığa çıkarıyor ve benim için giyindiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Beni

çileden çıkarıcı varlığıyla şereflendirdiğinden bu yana, tercih ettiğimden daha uzun zaman geçmesinin bir

faydası yok.

Parmaklarım omzuna saplanıyor. "Sakin ol. Külotunu bulandıran şey ne?"

"Sen." Beni işaret ediyor, gözleri öldürülmüş güllerin rengi gibi daha koyu bir mavi parlıyor. "Cehenneme git,

seni kahrolası piç."

"Sadece sen de gelersen. Şirketten memnun olurum.

Onun öldürücü hali yanaklarına kırmızı sıçradıkça daha da öfkeleniyor gibi görünüyor. "Ne yaptığını sanıyorsun

sen? Neden Cecily'i öpmeye çalışıyordun?"

"Ah, kiskandık mı?"

"Daha çok Jeremy'nin incindiğini görmek istemiyorum."

"Sevgili Jeremy'niz Cecily'i seviyor, bu yüzden üçüncü ve çok istenmeyen bir tekerlek olma havasında

değilseniz, pes etmenizi öneririm." Dizimi bacaklarının arasına sıkıştırıyorum.
"Ayrıca seni memnun edebilirim."

Çenesini kaldırıyor. "Korkarım bir horoz yeterli değil. Çeşitliliği severim."

Şimdi, siyah, mürekkepli bir hiçlik kuyusuna keskin bir dalış yapan benim ruh
halim, hatta onun onunla

özçekimini gördüğümünden daha da kötü. "Sen az önce ne dedin?"

"Beni gayet iyi anladın." Beni uzaklaştırıyor. "Şimdi izin vererseniz, bu gece için
biraz eğlence bulacağım."

"Bana sırtını dönme Mia. Eğer kaçarsan ne yapacağımı çok iyi biliyorsun."

Saçlarını savurup beni uzaklaştırıyor.

Sadist bir sırırtış dudaklarımı kaldırıyor.

Mia koşacak ve onu sadece yakalamakla kalmayacağım, aynı zamanda hareket
edemeyene kadar onu

becereceğim.

Ta ki içinde benimkinden başka bir sakin olmayacağını anlayana kadar.

19

MIA

Pislik kana susamış durumda.

Psikopatın kafasında neler olup bittiğini açıklamanın başka uygar bir yolu yok.

O şimdiye kadar karşılaştığım en öngörülemez, ölümcül insan ve buna
geçmişimden gelen canavar da dahil

olabilir ya da olmayabilir.

Ve bu, kelimenin tam anlamıyla New York Rus mafyası içinde büyümüş olan
benden geliyor.

Landon düpedüz deli ama ben de tamamen akli başında değilim çünkü onu
kızdırıyorum. Ben de onun

konuştuğu kışkırtıcı dille kuyruğumu sallayıp bekliyorum - hayır, onun peşimden
gelmesine ihtiyaç duyuyorum.

Beni kovala.

Sadece onun sağlayabileceği o coşkuyu damarlarıma enjekte et.

Boş sokaklarda son hızla ilerliyorum. Işıklar görüş alanımı bulanıklaştırıyor ve tehlikeli geceye mistik bir hava

katıyor. Birden fazla nedenden dolayı.

Landon'un Cecily'yi öpmeye çalıştığı görüntü karşısında burun deliklerim parladı.

Bir randevumuz var. Bunları yapmasa da, silah zoruyla tutulsa da böyle söyledi. Bilinmeyenlerin heyecanını,

yoğunluğu ve toplumsal olarak hoş karşılanmayan cinsel tercihleri tercih ediyor.

O tamamen cinsellikle ilgilidir ve asla duygularla ilgili değildir.

Ama yine de Cecily yumuşak ve gösterişli. Çocukluk arkadaşı, daha az değil. Muhtemelen ona kabaca

dokunmaz ve ağzını sikerken müstehcen sözler fısıldamazdı.

Sırf her şeyi yeniden yapabilmek için onu soyup yeniden ayağa kaldırmazdı.

Dikiz aynamda intikamcı bir kargadan daha büyük görünen siyah bir araba beliriyor.

Gaz pedalına olabildiğince sert bastım ama Mercedes SUV'umu sevsem de bu, spor bir McLaren'in gücüyle

karşılaştırılmaz.

Landon saniyeler içinde bana yetişiyor ve bana paralel giderken hızımı yavaşlatıyor. Kesinlikle tek yönlü bir

yolda değiliz.

Ona "Ne yapıyorsun?" dercesine baktım. bakış.

"Peşindeyiz ilham perisi." Onun sırtışı yalnızca Şeytan'a ait olabilirdi.

Gazı bırakıp kendimi geride bırakıyorum ama o da aynısını yapıyor, ben de tekrar gaza basıyorum ve aniden

vücudum koltuğa yapışincaya kadar hızlanıyorum.

Landon bir kez daha benim hızıma devam ediyor ve hâlâ maskesiz bir sadizmle sırtıyor. Bu bakışın vahşi bir

şehvet olduğunu fark etmeye başladım. Beni kovaladığında ya da beni hayatımın bir santim yakınına kadar

boğduğunda takındığı bakış bu.

Kalçalarım kasılıyor ve bunu kas hafızasına bağlıyorum. Başka bir şey olamaz. Öyle olduğuna inanmayı

reddediyorum.

Farlar yolun diğer tarafında, yani Landon'ın araba kullanmaması gereken tarafta yanıp sönüyor.

Ona baktım.

Taşınmak.

Gitmek.

"Taşınmak!" Tek elimle imzalıyorum.

O yapmıyor.

Ne oluyor be? Gerçekten kendini öldürmeyi mi planlıyor?

"Top sizin sahanızda."

"Ne?" Tek elimle imzalıyorum.

"Kararım nereye gideceğinize bağlı olacak. İşte bir ipucu; dün olman gereken yere git!" diğer arabanın gürültülü

kornaları arasında bağırıyor.

Titreyen parmaklarımla "Tamam" işareti yapıyorum. Tam o anda frene basıp arkama geçti.

Alnım ve sırtım terden sırlıslık oluyor, parmaklarım direksiyonda titriyor ve hızımı düşürürken ayağım

frenlerde dengesizleşiyor.

Tüm vücudum şok halindeyken hayatım boyunca normal şekilde araba kullanamam ama elimden gelenin en

iyisini yapıyorum ve Landon beni geçmeye ya da yanıma binmeye çalışmadan beni takip ediyor.

Perili evin önüne geldiğimde, yılan gibi yaprakların ve ölmek üzere olan hayalet ağaçların bulunduğu iğrenç

bahçeyi aydınlatan ışıklar beni şaşırtıyor. Ama sonra yeni ektiğim çiçek tarhları gözüme iliştiriyor; onları son

gördüğüme göre hâlâ canlı ve yavaş yavaş büyüyorlar.

Burası hakkında özlediğim tek şey onlar.

Yoksa onlar mı?

Titreyen bacaklarla arabadan iniyorum. Landon aptal McLaren'ından çıkmak için zaman harcıyor, tavrı en iyi

ihtimalle tarafsız.

Yüzüne çıkıp çılgınca imza atıyorum: "Ne yaptığını sanıyordun?"

"Seni ait olduğun yere geri getireceğim." Yavaşça ve yavaşça boynundaki maskeyi çıkarıyor ve parmaklarını

altın dekorasyonun üzerinde kaydırıyor. "Anlamsız bir kedi fare bölümünü oynamasaydın bu aşamaya

gelemezdik."

Tüm gücümle göğsüne doğru ittim. "Buraya gelip gelmeme seçimim benim, senin ya da başkasının değil."

Güçlü parmaklar dirseğimi sarıyor ve o da beni onun keskin göğüs kaslarına doğru düşürecek şekilde çekiyor.

"Seçiminiz hayatıma girdiğiniz anda sona erdi. Düşüncelerin, öfken ve varlığının iliği artık bana ait."

Şiddetle başımı sallıyorum.

"Gerçeği inkar etmek onu daha az geçerli kılmaz. Hayatındaki rolüme alışmanı tavsiye ederim, çünkü bu yakın

zamanda ortadan kalkmayacak."

Onun göğsüne yumruk atıyorum. Derinlerden bir uğultu yükseldi ve elimi hapsetti, ardından yumruğunu göğüs

kasına yaslayacak şekilde ezdi.

"Yapma. Senin sevimli dövüşün beni tahrik ediyor ve ben zaten yerine getirilmemiş bir enerjiyle dolup taşarken

bu hiç de akıllıca bir fikir değil." Beni serbest bırakıp geri çekildi. "Şimdi söz verdiğin gibi yap. Koşmak."

Gerekenden daha fazla enerjiyle, "Git diğer kızlarından birini kovala," diye imzalıyorum. "Ben senin yan

parçalarınla aynı kefeye konamayacak kadar özelim."

İşte söyledim.

Nihayet. Günlerdir düşündüğüm sözler ortaya çıkıyor. Nila'yla konuştuğunu duyduğumda hissettiğim acı. Onu

Cecily'yi öpmenin eşiğinde gördüğümde yaşadığım mutlak öfke ve acı.

Benim orada olmamam gerekiyordu ama Jeremy'nin adamlarından biri arayıp Landon'ın Cecily ile birlikte

olduğunu söyledi. Jeremy ayrılırken yüzünde korkunç bir ifade vardı. Arabama atlayıp onu takip ettiğimde

öfkem onunkine benziyor olmalıydı.

İçimden tarif edilemez bir istek akıyor. Üstesinden gelinmesi ya da görmezden gelinmesi mümkün olmayan bir

telaş.

Ve Landon'un kahrolası King adını taşıyor.

Ondan kaçıyor olmam önemli değil. Her saniye onu, mesajlarını ve kahrolası varlığını düşünüyordum.

Bağımlı olmak böyle bir duygu değil mi?

Ama bu sümüksü piçten ne kadar etkilensem de üzerime basmasına izin vermeden kendi bacaklarımı

keserdim.

"Yan parça mı?" Bana yaklaşıyor, gözleri kuzgun ve karga rengine dönüşüyor ve aynı meşum enerjiyi yayıyor.

Önümde durdu ve kıvrık işaret parmağıyla çenemi kaldırdı. "Bu gezegendeki herkesle yatabilirim. Lanet olsun,

onlara bakacak kadar bile olsa sikimi emmek için yalvaran kadınlardan oluşan geniş bir repertuvarım var. Ama

onların varlığını bile kabul etmiyorum. Bu dudaklar sikimin etrafına sarılmasını istediğim tek dudaklar. Bu yüz,

spermimle işaretlenmesini istediğim tek yüz. Eğer sen sadece bir yan parça olsaydın, senin gibi zor biri için bu

kadar çaba harcayacağımı mı sanıyorsun?

"Benden başka kimseye dokunmayacaksın." Soru değil, talep.

Ama yine de "Yapmayacağım" yanıtını veriyor.

Basitçe. Onun sinir bozucu koşulları, bahisleri veya ültimatoları olmadan.

"Sen de benden başka kimseye dokunmayacaksın, yoksa çok ciddi, çok kanlı bir sorunumuz olacak."

"Bu kadar psikotik olmayı bırak."

"Bu kadar tatlı olmayı bırak."

Ağzım açılıyor ve dokunduğu ten binlerce karıncalanmayla patlıyor. Tepkimi kontrol altına almak için umutsuz

bir çabayla dişlerimi alt dudağımın yastığına batırıyorum.

Durumu garip bir şekilde kabul etmesi, son birkaç gündür içinde boğulduğum şüpheleri ortadan kaldırmaya

yetti.

Kaslarımı yabancı bir ihtiyaçla doldurmam yeterli. O kadar güçlendirici bir ihtiyaç ki, tenin altında uğultu

yapıyor.

Landon öne doğru eğiliyor ve kulağımın kabuğuna doğru karanlık sözlerle fısıldıyor: "Koş, küçük ilham perisi ve

koşabildiğin kadar hızlı koş. Bu gece hafızandaki diğer tüm sikleri sikeceğim.

Bana iki kez söylemesine gerek yok.

Beni serbest bıraktığı anda hızla eve girdim. Loş bir ışık olmasına rağmen, bazı sarı ampuller yıpranmış

kanepenin, sandalyelerin ve buraya son geldiğimde oynadığımız bitmemiş satranç oyununun üzerine gölge

düşürüyordu.

Landon'un adımları tam arkamda çınıyor, emin ve telaşsız, sanki beni yakalayacağını biliyormuş gibi.

Hareketlerimi hızlandırıp en üst kata çıkıyorum. Yıkık basamaklardan birine atlıyorum ama güçlü bir tutuş

bileğimi yakalıyor.

Arkama bakarken nefesim kesiliyor.

Landon, hayali boynuzları ve cehennem ateşi gündemiyle karanlıktaki bir şeytana benziyor. "Aynı numara iki

kez işe yaramaz."

Onu tekmelemeye çalışıyorum ama beni o kadar sert çekiyor ki, dünya altımdan çekilirken çığlık atıyorum. Yere

düşmeden önce Landon belime uzandı ama son saniyede onun elinden kurtulup atladım.

Koridorda son hızla koşuyorum. Landon'un ağır adımları anında peşimden geliyor. Kalbim hızla çarpıyor ve

çığına dönene kadar ateşim yükseliyor.

Nefesini duyduğumda dudaklarımdan irkilme sesi çıkıyor ama arkama bakmıyorum.

Heyecan ve heyecan iç içe geçiyor ve beni boğazımdan yakalıyor. Ben daha hızlı koştukça ve arkamdaki

adımlarının gıcirtılarını daha uzun süre duydukça içimdeki her bir doku canlanıyor.

Merdivenlerden üçer üçer iniyorum ve birkaç tanesini atlıyorum, sonra düşmek üzereyken korkuluklara

tutunuyorum. Sanat stüdyosuna giriyorum ve bitmemiş heykellerinden birinin arkasına saklanıyorum. Önünde duruyor.

Göğüslerimiz çılgın bir ritimle inip çıkıyor ama ben nefes almaya çalışırken Landon'un eli cebinde.

“Vazgeç, küçük ilham perisi. Senin amın sismek benimdir. Benimki. Bu gerçeği ne kadar çabuk kabul ederseniz

o kadar iyi olur.”

Bir anda sağa yöneliyorum, sonra yönümü sola değiştiriyorum. Landon da aynısını yapıyor. Kurdelelerimden

birkaçını yakalayıp saçlarımdan çekerken neşeli bir ses çıkardım.

Ben heykelin yanından geçip stüdyoya bağlı balkona doğru koşarken heykelin tabanı tıngırdadı. Botlarımdan

altındaki zemin gıcırdadığı anda hatamı anladım.

Kapana kısıldım.

Ters yöne kaçmak için arkamı döndüm ama Landon çoktan girişi kapatmıştı.

Balkon kapısının üst yontulmuş çerçevesini tutuyor. Gömleği yukarı doğru kalkıyor, sert karın kaslarını ve

muhteşem V çizgisinin tam ortasında mükemmel bir şekilde konumlandırılmış ince saçlarını ortaya çıkarıyor.

Alaycı, hafif hırıltılı sesi arkamdan geliyor. "Biri tuzağa düştü."

Henüz değil.

Dengesiz korkuluklara tırmanıyorum ama daha aşağı atlayamadan dikenli çalılardan görüntüsüyle

karşılaşıyorum.

Landon'ın kokusu burun deliklerimi doldurdu ve arkamdaki adımlarını hızlandırdı. O kadar hızlı dönüyorum ki

ayağım kayıyor ve geriye düşüyorum.

Boğazımdan bir çığlık yükseliyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Güçlü bir el belime dolanıyor ve karnımın dibindeki sıcaklık, benimkine karşı sert bir bedenin hissiyle parlıyor.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve kendimi Landon'un ruhsuz gözlerine yakalanmış halde buluyorum.

Durumumun gerçekliği bir sis kadar yavaş yavaş dağılıyor. Üst yarım dışarıda, diğer yarım balkonda sallanıyor, ayaklarım yere değmiyor.

Düşmemi ve binlerce diken tarafından kesilmemi engelleyen tek şey Landon'dan başkası değil.

Göğsüm düzensiz aralıklarla inip çıkarken, terli ellerim metal korkuluklara sarılıyor.

“Beni karşılamak için güzel bir manzara.” Landon boştaki elini kalçalarımda kaydırıyor, okşuyor, çimdikliyor ve tüyleri diken diken eden bir iz bırakıyor.

İşte o zaman elbisemin ortalarımına kadar yükseldiğini, file çoraplarımı ve koyu mavi külotumu ortaya çıkardığını fark ettim.

Bir elimle "Beni yukarı çek" işareti yapmaya çalışıyorum, sonra onu ve beni işaret ediyorum.

“Sana tüm bu mesajları gönderdiğimde beni dinlemedin. Seni neden dinlemeliyim?” Elini bacaklarımın

arasında kaydırıp onları ayırmaya zorladı. “Ayrıca gözlerindeki korkuyu ve şehveti seviyorum. Bu benim sikimi

çok sert bir şekilde sallıyor.

O hasta bir pislik.

Var olduğunu bilmediğim en tehlikeli psikopatın, ama yine de vücudum onun vaat ettiği şey için uğultu yapıyor.

Ateşim endişe verici bir seviyeye yükseliyor ve yapabileceğim tek şey Landon King'in yoğunluğuyla yanmak.

Beni kabaca külotumun üzerinden okşuyor. “Şimdi ne yapacağım biliyor musun?”

Başımı sallıyorum.

"HAYIR? Peki, sizin için açıklığa kavuşturayım. Seni sikeceğim, Mia. Zor. Sanki daha önce hiç sikilmemişsin

gibi. Sana karşı yumuşak davranmayacağım ya da çok fazla olduğunda durmayacağım. Kırılıp paramparça

olsan bile."

Dudaklarım açık kalıyor. Neden ben... bundan bu kadar etkilendim?

Beni sırtımın üst kısmı çıkıntıya yaslanacak şekilde sürüklüyor, malzemeyi ellerinde topluyor ve öyle güçlü bir

şekilde yırtıyor ki, nefesim kesiliyor. Külotum ve çoraplarım paramparça oldu, bazıları hâlâ üzerimden sarkıyor,

geri kalanı da yere saçılıyor.

Bana en son dokunduğunda bacaklarımın iç kısmında bıraktığı emme ve ısırma izlerinin solduğunu görmeden

duramıyorum. Her gün aynaya bakıp her gece onları okşamış olabilirim.

Parmakları kaygan kıvrımlarıma girerken düşüncelerim pencereden dışarı uçuyor. “Senin açgözlü amın benim

aletim için çok ıslak. Benim ağzını kullandığım gibi deliğini de kullanmama izin vereceksin, değil mi? Ben

içindeki o meydan okumayı söküp atarken sen kıvranacak, inleyecek ve bana erotik küçük yüzünü

göstereceksin, değil mi?”

Tek cevabım boğuk bir ses.

Amımı tokatlıyor ve kalçalarım sarsılıyor. Hassas cildime vahşi karıncalanmalar yayıldı.

Hâlâ belimi tutarak pantolonunun tokasını hızla çözüyor ve çok sert, çok tıkalı aletini çıkarıyor. Onu hiç bu

kadar tahrik olmuş, damarları moraracak ve öfkelenecek kadar görmemiştim.

Beni kendisine çarptı ve ortamı serbest bıraktı. Çalıların arasına düşmemek için bacaklarım otomatik olarak

onun kıvrak beline dolanıyor. Korkuluk omurgama saplanırken çizmelerimin tabanları onun uyluklarının

arkasına battı.

Landon kalçamı yakalıyor ve parmak uçlarını merkezimin yakınındaki yumuşak, hassas ete batırıyor. "Masada

senin için başka pisliklerin de olduğunu varsayma hatasına düştün. Sana, nefes aldığım sürece yalnızca benim

kovalayabileceğim değerli dersi öğreteceğim. Benimki. Benimki sikişmek.

Neden?

Sormak, araştırmak, sofistike bir cephe olarak giydiği metal zırhın altına uzanıp onu parçalamak istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum ama o içime girerken hiçbir şey söyleyemem. Dirençle karşılaştım ve çığlık atmamak

için dişlerimi alt dudağıma geçirdim.

Landon biraz dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor. "Senin amın benim için özel olarak yapılmış, küçük ilham

perisi. Aletimi boğduğunu hissedebiliyor musun?

Onu daha fazla direnç karşılıyor ve parmaklarını boğazıma dolayarak tek görebildiğim yüzü olana kadar beni

boğuyor. Büyüleyici, aşırı güçlü ve tam kontrol altında.

"Sakin ol Mia. Bakire değilsin."

İç duvarlarım çatlıyor ve binlerce parçaya ayrılıyor. Ciğerlerim yanıyor ve rahmim korkutucu aralıklarla kasılıyor.

Baldırlarımın arasına sıcak bir sıvı sızdığında nefesim kesiliyor.

Landon aramızdaki boşluğa bakarken sonunda yavaşladı. Parmakları boğazımı sıkarken gözleri kanım

olduğunu tahmin ettiğim şeye kısıldı.

"Ya artık regl oldun ya da bana yalan söyledin. Hangisi o?"

Acı içimde dağlanırken çenemi kaldırdım. Bu duyguyu durdurmak için bir şeyler yapmasına ihtiyacım var.

"Sen bir bakiresin?" Sesi çınlayan kulaklarımda kararmış ve çarpık geliyordu.

Tırnaklarımı boğazımın etrafındaki eline batırıp sıkıyorum.

Gözlerim, "Başladığın işi bitir, seni piç kurusu," diyor ve o bunu muhtemelen anlayamasa da, vahşice güzel

yüzünde sadist bir ışık parlıyor.

Bir anda beni kollarına aldı ve o ayakkabılarını, pantolonunu ve boxerını çıkarırken ben de ona tutundum.

Sonra hâlâ içimdeyken stüdyoya giriyor. Bunu hiç çaba harcamadan, sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yapıyor,

güçlü adımları mesafeyi anında tüketiyor.

Beni taşıırken elbisemin fermuarını indirdi ve ben de onu başımın üzerine itmesine yardım ettim, ardından

sutyen de onu takip etti.

Meme uçlarım gömleğine sürtünüyor ve zevkten inlememi bastırıyorum. Bacaklarımın arasında zonklayan

acıya rağmen, içimde atan cazibeyi inkar edemem.

Hayatımda hiçbir zaman Landon'ın kucağında olduğum kadar heyecanlanmamıştım.

Bir canavarın kollarındayım, üzerimde yırtık file çoraplar ve botlardan başka bir şey yok ama kendimi garip bir

şekilde güvende hissediyorum.

Aranan.

Şehvetli bir bulutla sarılmış.

Kesinlikle ihtiyaç var.

Landon odanın köşesinden büyük, boş bir tuvali itiyor ve beni onun üstüne koyuyor, böylece kendisi de

üzerimde duruyor.

Bacaklarım hâlâ kalçalarına sarılıydı ve bir nedenden dolayı gitmesine izin vermiyordum. Bu konu üzerinde o

kadar çok düşündüm, hayal ettim ve kafamda oynadım ki, her şeyin ters gideceği düşüncesi beni

kaygılandırıyor.

Daha derine ama telaşsız bir hızla ilerlerken iki eli de boğazıma dolandı.

Penisinin sesi kanıma bulaşmıştı ve

uyarılma hissi havada bir afrodizyak gibi yankılanıyordu.

"Benim için kana." İtme. "Benim için mola ver." İtme. "Beni tek ve tekin yap."

Kalçalarım titriyor ve zevk karnımı düğümlüyor. Acı yavaş ama emin adımlarla binlerce zevkli kıvılcıma

dönüşüyor.

Kaslı kollarını tutuyorum; onları çıkarmak için değil, çapaya ihtiyacım olduğu için. Ya da Landon kadar kalpsiz

olsa da ben de bu bağlantıyı istiyorum.

Seksin bu kadar baştan çıkarıcı olacağını en çılgın rüyalarımda bile düşünmemiştim. Landon benim en hayvani

yönümü ortaya çıkardı ve onu kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak okşadı.

O ne kadar çok boğulursa benim uyarılma seli de o kadar güçlü oluyor. Onun hamleleri ne kadar derin olursa,

nefesim de o kadar hızlı kesiliyor.

Anlaşılr seslerim havada yankılanıyor ve kalçalarını döndürüyor, kendini geri çekiyor, sonra tekrar çarpıyor.

Ağzım sessizce açılıp kapanırken sırtım kavisleniyor.

"Senin bedenim benim için bir tapınak, küçük ilham perisi. Hava almak için çabalarken amının verdiği hissi

seviyorum. Sikimi çok sıkı sıkıyor ve sağıyor. Hızla benim en sevdiğim sikiş deliğim oluyorsun.

Tekrar dışarı çıkıyor, sadece tacı içeride kalıyor ve sonra tekrar içeri giriyor. "Son santimini alacaksın, değil mi?"

Tedavi edilemeyecek kadar çılgın mıyım bilmiyorum ama her hamlede kalçalarım titriyor. Onun soğuk, boş

bakışlarına her bakışımda daha da boğuluyorum.

Saniyenin çok küçük bir kısmı için, sanki bir duygu benzerliği görüyorum, ama bu geçici ve sanki hiç orada

olmamış gibi kısa süre sonra kayboluyor.

Muhtemelen değildi.

İmkansız bir fikrin peşinde koşan ve bu canavar tarafından parçalanmış olsam bile onun ruhunda

ulaşabileceğim bir köşe olmasını ümit eden benim.

Soğuk, acımasız bir canavar tarafından yutuluyorum ve bunun durmasını istemiyorum.

Kalçalarım titriyor ve orgazm uzun patlamalarla üzerime yayılıyor. Saldırıları hayvani, acı verici ve hatta bir hal

alıyor ama ben her birinden ayrı ayrı keyif alıyorum.

Landon geldiğinde en sevdiği Yunan heykellerine benziyor; kesinlikle büyüleyici bir tanrı ama soğuk ve gizemli.

Ben onun fiziksel doruğa ulaşmak için kullandığı sıcak bir delikten başka bir şey değilim.

Tıpkı benim kendi zevkim için kullandığım bir sikten başka bir şey olmadığı gibi.

Kesinlikle başka bir şey değil, diyorum kendi kendime, gözlerimin kenarlarında yaşların biriktiğini hissederken

bile.

Landon bir elini boğazımdan kaldırıp ıslaklığı siliyor ve sonra dudaklarına götürüp fısıldıyor: "Tehlikeli bir

bağımlılığa dönüşüyorsun, küçük ilham perisi."

Sonra uzun, ateşli hamlelerle içime giriyor.

Bağımlılık yapmayı kabul edebilirim. Sonuçta ben de onun hakkında böyle düşünüyorum.

Beni çöküşe sürükleyebilecek ya da itmeyecek ölümcül, geri dönüşü olmayan bir bağımlılık.

20

LANDON

Özellikle nefret edenlerimin ve kaosa susamış ruhuma ikincil zarar verme talihsizliğini yaşayanların söylediği

yaygın inanışın aksine, ben bir canavar değilim.

Biliyorum biliyorum. Şeytan'a tapan sinirli insanları gözyaşlarına boğabilecek anarşik planlarım göz önüne

alındığında, bu fikre inanmak zor.

Canavarım, eski terapistlerim de dahil olmak üzere çoğu insanın benim hakkımda sahip olduğu genel fikir

birliğinden farklı.

O ben değilim. Bu benim bir parçam.

Canavarım, ailemin bana hamile kaldığı andan itibaren kemiklerime bağlıydı. Kesinlikle benim ve Bran'ın

canavarı bölündü ve ben daha gürültülü olanı aldım. Onunki kolayca zincirlerde tutulabilir. Böyle bir küfür

girişiminde bulunmadan önce benimki beni öldürürdü.

Bu, antisosyal bozukluk polisini şok edebilir, ama aslında ben insanlara zarar vermekten hoşlanmıyorum -

gerçi ailem ve arkadaşlarım da dahil olmak üzere herkes size aksini söyler.

Gerçek şu ki, incittiğim kişiler tesadüfen yoluma çıktı.

Engellere pek iyi tepki vermiyorum. Birini gördüğüm anda, onu ortadan kaldırmak için yüz bir çözüm

buluyorum ve anarşiye ihtiyacım olduğundan, genellikle en çok zarara neden olacak en zor çözümü tercih

ediyorum, böylece bir şekilde başarılı olduğumu hissedeceğim.

Gerçek.

Canlı.

Başkalarını önümde diz çöktürmekten de büyük keyif alıyorum. Kaos ihtiyacım kadar doyurmam gereken

bağımlılık yaratan bir güç.

Benim canavarım uysaldır. Tek yapmam gereken ona biraz şiddet, anarşi ve olası kan teklif etmek ve o da altın

rengine dönecek, mağarasında bir aslan gibi uzanacak.

Benim canavarım da oldukça pragmatik. Siyah ruhunun derinliklerinde seri katil tarzında cinayet işlemek ve

cansızlaşan insanların gözlerine bakmak istiyor. Özel yapım tanrılar gibi, diğer insanların varlığını da avucunun

içinde tutma gücünü istiyor.

Duygu ve felaket kontrolü konusunda üst sıralarda yer alıyor ve aranan bir katil için mükemmel bir aday; ünlü

ama asla yakalanamayacak.

Ancak bu düşünce çok basit bir nedenden dolayı hiçbir zaman meyvesini vermedi ve vermeyecektir. Bir anlık

tatmin, yüzde 0,01 yakalanma ihtimaliyle hayatım boyunca verebileceğim zarara değmez.

Beni parmaklıklar ardında mı hayal edin? Küfür.

Ama yine de şu anda canavarım mantıklı, barışçıl ya da rahat olmaktan çok uzak. Geçmişten beri burada

duruyordum... kim bilir ne kadar zamandır. Bir saat? Üç? Beş? Muhtemelen şafağa yakın ve ben gözümü bile

uyuyamadım.

Dahiyane bir heykel yaptım, sonra onu her tarafında Mia'nın kanının olduğu tuvalle diğerk heykellerin arkasına ittim.

Bakire kanı.

Bunu kullanarak Şeytan'ı çağırarak cazip bir fikir ama ben çok daha şeytani bir şeyi tercih ediyorum.

Gerçeğeme meydan okuyan ve şu ana kadar yaptığım her şeyi utandıran bir şey.

Bir sigara yakıyorum ve birkaç hafta önce Mia'nın titremesinden sonra çatlaklarını kil ile doldurduğum

pencereden süzülen sabahın erken saatlerindeki gölgelerin altında bir duman bulutu üflüyorum.

Sigaramı emerek Mia'nın kanepede yattığı yere doğru yürüyorum, küçük bedeni gömleğime sarılıydı.

Sadece gömleğim.

Artık alışkanlık haline geldi. Elbisesi sağlam olsa bile uykuya dalmadan önce benim kıyafetlerimi de giyiyor.

Kumaş soluk kalçalarına doğru tırmanıyor ve solgun izlerimi ve bugün eklediğim yeni izleri ortaya çıkarıyor.

Daha önce, uyluklarının iç kısmı masumiyetinin kanıtıyla lekelenmişti, ama ben her damlayı tuvale sürdüm ve

geri kalanını yalayarak temizledim.

İlgiden utanmış gibi görünse bile kanıtları yok etmem gerekiyordu. Yumuşak göbeğini yaladım ve kemirdim,

sonra uyluklarını, karnını ve tümseği emdim. Her yerde bir mülkiyet lekesi bırakabilirdim.

Tüm bu süre boyunca beni hem şehvet hem de kafa karışıklığına varan tuhaf bir hayranlıkla izledi.

Mia dürüst davranabilir ama aynı zamanda bir canavarı da barındırıyor.

Benimkinden farklı ve düzensiz

davranış kurallarına sahip ama yine de bir canavar.

Kanser çubuğunu ciğerlerime çekiyorum ve sanki içimde oluşan kaosu anlamlandıracakmış gibi kanepenin

etrafında dönüp dururken havaya bir duman izi bırakıyorum.

Mia'nın yalnızca geçici bir ilham perisi, yaratıcılığımın gerçek ve mecazi anlamda zirveye ulaştığı bir çıkış

noktası olması gerekiyordu.

Ama onun yumuşak hatlarına, hafif aralık dudaklarına ve yanaklarına yayılan kalın kirpiklerine baktığımda ne

kadar yanıldığımı anlıyorum.

Bir sikiş, onun zevkine, etini daha fazla işaretlemeye ve onu tuhaf aromalı dünyama yutmaya olan iştahımı

daha da artırdı.

Ve aynı kadını iki kere sikmem. Onunla ilişim biter bitmez bir daha asla istemedim. Canavarım, amcığı sikimi

sağarken onun altımda kıvrınması için planlar yaparken hiç birini izlemedim. Yakında.

Şimdi bile.

Onun varlığı düşüncelerimi ve karar verme sürecimi etkilemeye başlıyor. Varlığımın belası olmadan önce buna

bir son vermeli ve onun varlığının iliklerini sabote etmeliyim.

Mia genellikle kestirdiği zamanlarda yaptığı gibi kıpırdandı. Nedense benim yanımda çok uyuyor, bu onun bile

garip bulduğu bir şey. Geçen gün kazara bana ışıklar açık olmasına rağmen pek uyumadığını söyledi.

Karanlık seni buna dönüştürmek için hangi çizgileri aştı?

Dumanı yüzüne üflerken gözlerimi kısıtım.

Bir yanımda insanların koşullarını umursamadığımı biliyor. Asla sahip olmadım ve asla olmayacağım. Bu

düşünceleri taşımamın tek nedeni onun hakkında daha fazla bilgi toplayıp onu avlamak için kullanabilmem.

Kimse onu bir daha bir araya getiremesin diye onu küçük parçalara ayırırdım.

Mia, beklediğimin aksine uyanmıyor. Dizlerini göğsüne çekiyor ve ellerini dizlerinin etrafına doluyor, böylece

cenin pozisyonunda yatıyor.

Ağzından anlaşılmaz titrek sesler çıkıyor. Üst dudağında ve alnında ter boncukları var ve dağınık sarı saçları

tenine yapışıyor.

Sesleri çözmeye çalışmak için eğilirken elim kanepenin arkasını kavlıyor.

Çok fazla sızlanma, nefes nefese kalma ve acı dolu inlemeler var ama araya başka bir şey giriyor.

Sonunda sesi çıkardığımda sigara elimden düşüp yere çarpıyor, turuncu bir ışık kıvılcımı saçıyor ve sonra

sönüyor.

"Hayır..."

Titreyen seslerin arasında böyle söylüyor. Fazla bir şey değil ama şüphesiz daha önce hiç söylemediği bir şey.

Bir kelime.

Haklıydım. Gösterişli Maya'ya hiç benzemiyor. Sesi daha alçak, daha yumuşak ve muhtemelen tekrar tekrar

dinleyeceğim tek ses.

Tekrar ve tekrar.

Telefonumu alıp kayda geçiyorum.

"Hayır..." diye tekrarlıyor, biraz daha güçlü bir şekilde, hâlâ fırtınaya yakalanmış bir kuş gibi titriyor olmasına

rağmen.

Bütün kanım bacaklarımin arasına hücum ediyor. Sikim daha önce hiç yaşamadığım bir hızla boksörlerime

doğru şişiyor.

Sesi göğüs kafesimin arkasında bir yerde patlıyor ve kendimi daha da aşağı eğilmiş, kulağım neredeyse onun

tatlı dudaklarına yapışmış halde buluyorum.

“Hayır... lütfen...”

Lütfen.

Ben değilsem kime yalvarıyorum?

Benden başka kimseye yalvarmaya hakkı yok.

Daha çok iniliyor. Nefes nefese. Saf çarpık acının sızlanmaları.

Onun acı dolu yüzüne, çatık kaşlarına ve gözlerinin kenarlarında biriken ve sonra yanaklarından aşağı süzülen

yaşlara bakmak için geri çekiliyorum.

Sadece kabus görmekle kalmıyor, aynı zamanda her geçen saniye daha fazla acı çekiyor.

Daha iyi biri onu uyandırır mı ama ben uyandırırsam bir daha konuşmaz. Bu onun bilinçaltı konuşmasıdır ve

muhtemelen az önce söylediği kelimeleri bile hatırlamayacaktır.

Ayrıca, benim aletim ile onun amcığı arasındaki patlayıcı tanışma toplantısından sonra nasıl başka birini hayal

etmeye cesaret edebilir?

Siktir et. Zaten onu uyandırıyorum.

Telefonumu masaya attıktan sonra elimin tersiyle yanağına dokundum.

Kımıldamıyor bile.

"Lanet gözlerini aç," dedim pek de hoş bir şekilde değil ve kararmış ses tonumun ardındaki nedeni

anlayamadım.

Mia yanıt vermiyor veya çevresini kabul ettiğine dair işaretler göstermiyor.

Yapmak üzere olduğum şey için beni suçlama.

Ona açıkça uyanmasını söyledim ama o bu fikre pek sıcak bakmadı, bu yüzden başka önlemlere başvurmak

zorunda kaldım.

Ve evet, sikimin kolayca içine girdiği sikiş modu durumundan derinden rahatsız oldum. Muazzam bir cinsel

dürtüye ve geniş bir parafili repertuvarına sahip biri olarak tanınıyor olabilirim ama aslında kolay kolay etkilenmem.

Ya da yapmadım. Mia açıkça bunu değiştirdi.

Daha önce, Nila ve Bethany neredeyse benimle düzüşüyor ve bir sikiş bir bedava anlaşması teklif ediyorlardı

ama zerre kadar bile ilgi toplayamadım.

Mia uykusunda iki kelime konuşuyor ve ben onu lanet olası çocuğumla hamile bırakmaya hazırım ki hiçbir

çıkış yolu kalmasın.

Kahretsin. Bu düşüncenin amacı neydi?

Tamamen çıplak olabilmek için boxerımı indiriyorum ve sonra kanepeye atıyorum.

Bacaklarından birini omzuma atıp şişmiş pembe amını açığa çıkarırken dizlerim onun iki yanında duruyor.

Kesinlikle acı çekiyor ve ihtiyacı olan son şey başka bir cinsel macera.

Muhtemelen başka biri onu yalnız bırakacaktı.

İyi ki başka biri değilim.

Pembe göğüs uçlarını ortaya çıkarmak için gömleğimi kaldırdım ve bir tanesini kızdırdım, sonra kıvrımlarını

okşayıp parmaklarımı pembe ete batırdım. Minik vücudundan bir ürperti geçiyor. Yüzündeki rahatsızlık

kırılganlıkları yavaş yavaş kayboluyor ve acı dolu inlemeler dinliyor.

Tıpkı sihir gibi.

Parmaklarım klitorisini buldu ve daire çizdim, sonra hafifçe vurdum. Kalçaları sarsılıyor ve aralık dudaklarından

zevk dolu bir inilti dökölüyor.

Onun beni karşılayan yapışkan uyarılışını hissedene ve amının sarhoş edici kokusu burun deliklerimi doldurana

kadar bunu yapmaya devam ediyorum.

O kıvranırken, bu noktada benim amım olarak adlandırılması gereken amını serbest bırakıyorum. Parmaklarımı

boğazına doladım ve başparmağımı daha önce bıraktığım kırmızı parmak izlerine batırdım.

Avucumdaki yapışkanlığı kayganlaştırıcı olarak kullanarak kendimi birkaç kez çektim ve sonra yavaş yavaş

onun davetkar sıcaklığının içine girdim.

Mia iniliyor, başı geriye düşüyor ve vücudu titriyor.

Lanet olsun. Tamamen gergin.

Orta hızda ilerledim ve sanki bilinci yerindeymiş gibi sikimi sıkmasından keyif aldım. Onun olmaması bunu

daha da erotik hale getiriyor.

Benim aletim hedonistik hayatında ilk kez daha uzun bir aboneliği ciddi olarak düşünüyor.

Kalçaları benimle buluşurken Mia'nın meme uçları sertleşiyor. Hiçbir zaman kadere inanmadım ama bu küçük

ilham perisinin benim için yaratıldığına o kadar eminim ki. Bedeninin benimkiyle ilgili anıları devreye giriyor ve

kalçalarını kaldırıp hoş geldin anlamında sırtını büküyor.

"Senin amın benim aletim için çok açgözlü. Ne zaman istersem, en sevdiğim küçük sikiş deliğim gibi spermimi

derinlere götüreceksin, değil mi?" İnleyerek adımlarımı hızlandırıyorum ve anında sıfırdan yüze çıkıyorum.

Mia'nın gözleri aniden açılıyor ve gözlerinden akan yaşları kırıştırtırken bir anlığına kafası karışmış gibi

görünüyor.

Ona çarparken bakışlarım onun vahşı halini yakalıyor, her santimini sahipleniyor ve hiçbir kırıntı bırakmıyorum.

Durmuyorum.

Durmak için artık çok geç.

Çılgınca bakışları yüzümden birleştığımız yere doğru gidiyor.

Beni itmeye çalışmasını bekliyordum ama sikimi sıktı, uyarılması şimdiye kadar sahip olduğum en iyi

kayganlaştırıcıyı sunuyor. Tamam, onun kanıyla bağlantılı.

Mia orgazm olurken bir sanat eserine dönüşüyor. Kaşları çatılıyor, ağzı sessiz bir "O" harfiyle açılıyor ve

kalçalarını sallıyor.

Daha uzun süre dayanacağımı umuyordum ve genellikle öyle de yaparım ama onun sikimi parçaladığını

görmek beni çok geçmeden uçurumun eşiğine getiriyor.

Kahretsin.

Taşaklarım kasılıyor ve uzun hamlelerle onun çıplak karnına doğru geliyorum.

Neredeyse onun içine giriyordum. Tekrar.

Başıma ne geldiğini bilmiyorum. Üzerimde ve her yerimde lastik var ama ikinci kez takmayı unuttum.

Ya da belki de derinlerde bir yerde kendimi unutmaya kandırdım. Çözülürken çıplak tenini benimkine karşı

hissetmeye ihtiyaç duyduğum bir sır değil.

Mia bir hafta kadar önce doğum kontrol aşısını değiştirmek için randevusu olduğunu söylemişti ama yine de

bu benim açımdan önemli bir hata.

Orada kalıyoruz, şehvet pusunun ardından tadını çıkarıyoruz. Zihnim cevaplanmamış sorular ve tehlikeli

olasılıklardan oluşan bir sis gibi ama yine de aletim, tüm niyet ve amaçlarla hâlâ yarı dik durumda.

Önce Mia kendine geldi, elimi boynundan itti ve dirseklerinin üzerinde uzaklaştı.

"Bu da neydi böyle?" imzalıyor.

"Kızgın görünme girişimlerin tam bir başarısızlık. Yüzün yeni sikilmiş ve memnun görünmediğinde tekrar

denemek isteyebilirsin.

Kızgın bakışlarla bakıyor.

"Sorunuza cevap vermek, anlaştığımız gibi, tuhafliklarımdan birini ortaya koymaktı." Sırıtiyorum. "Kazanmak

için somnofili."

Dudakları aralanıyor ve kalın bir şekilde yutkunuyor.

"Ah?" Başımı eğiyorum. "Tepkinize bakılırsa bu sizin tuhafliğiniz da olabilir."

Başını gereğinden fazla salladı ama yanakları daha koyu bir kırmızıya büründü.

"Bu yüzden geldin, utanmana gerek yok. Ama konu dışına çıkıyorum, ta ki bir dahaki sefere seni horozumla

uyandırana kadar."

Ne diyorum ben? Bir dahaki sefere olmamalı.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama elinden tutuyorum. Mia şaşkın bir ifadeyle duraklıyor. Akşam yemeğinin

beklediği sehpadan birkaç mendil alıyorum ve sikiş seansımızın izlerini yarı saydam teninden siliyorum.

Ben şefkatli bir beyefendi değilsem neyim?

Onun etindeki parmak izlerini takip etmeme yardımcı oluyor. Bu düzensiz sivilceler ve ısırik izleri hızla benim

en sevdiğim yaratım haline geliyor.

Mia hareketsiz duruyor ve volkanik lavların kenarında yarı ezilmiş, zar zor hayatta kalan kır çiçeklerini andıran

gözlerle beni izliyor.

İçlerinde hala parıldayan şehvet kırıntısı göz önüne alındığında, kesinlikle seks yüzünden değil.

"Az önce rüyanda ne görüyordun?" Bacaklarının arasındaki boşluğu temizlemeyi bitirdikten sonra karnını

silerken sordum.

"Hiç bir şey."

"Ağlıyordun ve nefes nefeseydin."

"Hiçbir şey." Bu sefer daha tavırlı bir tavırla imzasını attı.

"Uzun zaman önce." Göbek deliğinin kenarını temizlemeye ekstra özen gösteriyorum. "Bran gözlerinde ışık

olmadan odama geldi ve ona ne olduğunu sorduğumda da hiçbir şey söylemedi. Ama yine de o zamandan

beri aynı değil. Bu yüzden hiçbir şey kelimesiyle ilgili derin güven sorunlarım var.

Yutkunup başını eğiyor. Kırılmaya yakın olduğunu söyleyebilirim ve tek yapmam gereken biraz daha ileri

gitmek.

Sesim yumuşadı. "Sesini alan kişiyle bir alakası var mı?"

Mia bir kez başını salladı.

Bu iyi bir başlangıç.

"Hâlâ hayatta mı?"

Başka bir baş sallama.

Yani bu bir erkek.

"Annenle baban onu sakat olarak mı yaşattı?"

Başını salladı ve ardından "Kimse onun kim veya nerede olduğunu bilmiyor" diye işaret verdi.

Mafya ailesi bile değil.

Sık sık omzunun üzerinden bakıp sadece ışık açıkken uyumasının nedeni bu olsa gerek.

Birisi onun sadece sesini -güzel, melodik sesini- değil, aynı zamanda iç huzurunu da çaldı.

Bir mafya prensesine saldırmak gibi büyük bir riski göze alan, sonuçlarını umursamayan biri ise farklı yetenektedir.

"Sen bile mi?"

Saf kararlılığın rengindeki gözleri benimkilerle buluşuyor, biraz kaybolmuş gibi görünüyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Kimsenin onun nerede olduğunu bilmediğini söyledin ki bu mantıklı ama peki ya kim olduğu? Onu gördün değil mi?"

Hava o kadar yoğun bir gerilimle çıtırdıyor ki, muhtemelen bir bıçakla kesebilirim. Mia'nın yüzündeki tüm renk siliniyor ve başını çılgınca sallarken aralık dudakları bir titremeyele seğiriyor. İlginç.

Kısmen iyileştikten sonra "Ama onu bulacağım" diye imza attı. "Ya sesimi geri alırım, ya da ölürüm."

Yüzünden bir tutam sarı saç ve mavi kurdeleyi itiyorum. Mia şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, dolgun dudakları aralanıyor ve aralarında benim aletim için yalvarıyor.

Ama bu başka bir günün düşüncesi.

"Tamamen saçmalık. Tek ultiatom, sesini geri alıp onu öldürmen. Bunu gerçekleştirebilirim. Tek yapman gereken sormak."

Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Hayatımda ilk kez başkasını kendi planlarım yerine önceliklendiriyorum.

Belki, sadece belki, o yumuşak ses beni geri dönölmez bir şekilde büyüledi ve bunun onu son kez duyduğuma inanmayı reddediyorum.

MIA

Matriste bir hata var.

Yanlış hesaplanmış bir denklem.

Düzeltilmesi imkansız, umutsuz, kesinlikle şekli bozulmuş bir gerçeklik görüşü.

Ve bunların hepsinin belli bir Landon King'le ilgisi var.

Hayatımın şu anki canavarı.

Çöken sınırlarıyla ve hazcı bir gerçeklik görüşüyle beni cehenneme sürükleyen iblis.

Landon'un bana göstermeye devam ettiği çılgınca şeylere ilgi duyacağımı en çılgın rüyalarımda bile asla

düşünmezdim. Her şey sadece merakla başladı ama artık onun kaba tuhafliklarını akıcı bir şekilde

konusabiliyorum.

Bu hastalıklı merak, çok daha büyük ve daha korkutucu bir şeye dönüşüyor. Kendi kendime koyduğum

sınırlarımı keskin, kanlı pençeleriyle kesiyor.

Ve en korkutucu kısmı buna bir son verememem. Her gün Landon'un yavaş yavaş yenilediği perili eve, bu

gecenin son vuruş olacağı kararlılığıyla gidiyorum.

Ama yine de her gece umutsuz bir bağımlı gibi tekrar tekrar geri dönüyorum.

Bahanem şu ki, derin bir yanımda bu tamamen terk edilme hissini ve biraz da olsa kontrolü bırakmaya

zorlanmayı arzuluyor. Ruhumun köşesindeki o kara delik, dizginsiz şehvetin bu karanlık yanını, Maya'ya bile

bahsetmeyeceğim yanını serbest bırakmanın hayalini kuruyordu.

Tüm toplumların ve dinlerin hoş karşılamadığı bir taraf.

Lisede sık sık bir kaşıntı hissederdim. Maya'nın ilgiyi sevdiği yerde, tanıdığım çocukların hiçbirinin, hatta diğer

mafya liderlerinin şiddetten yararlanan ve dünyadaki yerlerini savunan oğullarının bile bu kaşınıtı

gideremeyeceğini erkenden fark ettim.

Bunu sadece gösterişli bir İngiliz adamda bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Yasak ve yanlış olan her şeyden hoşlanan psikopat bir sanatçı.

Gerçek şu ki, hiçbir zaman beni özür dilemeden kabul etmesi, beni iyice kullanması ve bana kaba davranması

kadar uyarılmış hissetmemiştim.

Hiçbir zaman beni kovaladığında ve sırf beni yere yıkıp benden nefret edebilsin diye bundan paçayı

kurtardığımı düşünmeme izin verdiğinde olduğu kadar heyecanlanmamıştım.

Bu bir afrodizyak. Her türlü uyuşturucudan daha iyi bir vuruş.

En kötüsü de onun yanında kendimi güvende hissetmem. İki hafta önce, beni şimdiye kadarki en zevkli ve

iğrenç şekilde bir kabustan uyandırdıktan sonra, kendimi ihlal edilmiş hissetmedim. Hiçbir şekilde.

Aslında beni bu döngüden kurtarabildiği için minnettardım. O zamandan beri bunu birkaç kez daha yaptı;

korkunç bir kabustan çıkıp kendimi mutlu bir zevk içinde buldum.

Bunu ona hiç söylemedim, ama evet, bunu her yaptığında patlayıcı bir orgazm yaşadığımı düşünürsek, uyku

sevdasının da kesinlikle benim tuhaflıklarımdan biri olduğunu söyleyebilirim.

Landon'a bu kadar bağımlı olmamın nedeni belki de ya minnettarlık duygusu ya da onun bende tetiklediği

duyguların saflığıdır. Belki de hayatımın ortasına girme kolaylığındandır.

Genellikle evde buluşsak da, beni ara

sıra kulüpteki destansı satranç oyununa davet ediyor ve benimle çok fazla zaman geçirdiği için diğer üyeler

yavaş yavaş bana ısınıyor.

Ne zaman bir araya gelsek, Frappuccino'm tam da sevdiğim gibi beni bekliyor.
Branşlarımız tamamen farklı

olmasına rağmen bazen sunumlarıma da yardımcı oluyor. Onun sözleriyle,
“Sanırım üstün bir IQ'ya sahip

olduğumu ve okul projelerinin benim için çocuk oyuncağı olduğunu zaten tespit
ettik. Ayrıca, sonunda işletme

okuyacağım, böylece ailemin şirketini devralabilirim.”

Her gece, beni hayatımın bir santim yakınına kadar siktikten sonra, iyi
beslenmemi ve sıvı almamı sağlıyor.

Ayrıca şaşırtıcı derecede tutarlı bir bakım sonrası rutini var; beni silerek
temizliyor ve hatta derin bir uykuya

daldığımda tüm vücuduma masaj yapıyor.

Yine de geçmişimin bir kısmını ona açıklamamalıydım.

Landon bana şehvet duyuyor olabilir ama ilgisi bu kadar. Onun okşamalarından
ve sahte sırıltılarından hiçbirini

beni kandıramaz. O hala baştan sona bir narsist ve zamanı geldiğinde benim
zayıf yönlerimi bana karşı

kullanacak.

Eğer ondan kurtulmak istiyorsam, onun hesaplı hareketlerinin sürekli
dokunduğu kırılgan, amatör kalbimi

baloncuklu ambalaja sarmam gerekiyor. Bir şey hakkında yorum yaptığımda,
hatta biraz rahatsızlık

duyduğumda, o bunu hallediyor.

Öncelikle evin artık karanlık ve kirli görünmemesi için eve yeni ışıklar taktı.
Pencerelerdeki çatlak camları

değiştirdi, eski parçaların yerine yeni mobilyalar sipariş etti ve bana bahçe
malzemeleri satın aldı.

Ayrıca binayı düşen dallardan ve tehlikeli nesnelerden temizlemek için bir
peyzaj şirketi kiraladı. Ona bunun

arkasındaki nedeni sordum ve cevabı inanılmaz derecede basitti.

İşaret parmağıyla çenemi kaldırırken, "İlham perimin koşarken kendine zarar vermesine izin veremem" dedi.

"Vücudunuzdaki izler yalnızca benim tarafımdan yapılabilir."

O acımasız ve son derece duygusuz ama belki de ihtiyacım olan tek şey budur. Sonuçta bu oyuna duygularım

yüzünden katılmıyorum. Zorlamalar gelip çattığında yine de halkımın yanında yer alırdım.

Bu şekilde çok daha iyi. En azından duygusuz bir canavarı gözetlerken kendimi suçlu hissetmiyorum.

Yine de Kafirlerin malikanesindeki misafir odasının ortasındaki aynada yüzüme bakarken, acıyla her

zamankinden daha fazla makyaj yaptığımı fark ediyorum. Yanaklarım pembe, dudaklarımdaki pembe renkle

uyumlu.

Onun için süslenmiyorum, değil mi? Kendim için çünkü kendimi güzel hissediyorum...

Elbisemin cebindeki telefonum titriyor ve onu çıkarıyorum.

Landon, bahçenin ortasındaki temizlenmiş çardakta bulunan gübre torbalarının resmini ilıştırdi.

Şeytan Lordu: Bunlar yeşil başparmak kıvrımını tatmin edecek mi?

Gülüyorum. Bana beklenmedik bir hobisi olan amatör bir bahçıvan diyordu. Gerçek şu ki, evimin bahçesinde

bahçeyle ilgilenmeyi her zaman sevdim. Ne annem ne de babam bu görevi beğenmedi ama ben bu konuda Kill

ve Gaz'ın annesi olan Reina Teyze'yi örnek alıyorum.

Her birimizin yatak odamızın balkonunda sık sık notlarını karşılaştırdığımız güzel bir küçük bahçesi var.

Diyelim ki Teyzem kazanıyor, o yüzden perili evdeki ölü bahçe, New York'a dönüp bitkilerimi bizzat

selamlayana kadar benim pratiğim olacak.

Lan beni temizlediğinde ve gömleğini ya da kapüşonlusunu üstüme attığında her zaman tamamlanmamış

heykelleriyle meşgul oluyor. Her ne kadar bu kesinti için minnettar olsam da, o kelimenin tam anlamıyla

saatlerce heykel yapmaya devam edebiliyordu; bir keresinde beş saatten fazla sürmüştü.

Ödevimi getirmeye başladım ama kısa sürede bitiriyorum. Satranç oynuyoruz ama bu normalde o gün ne gibi

ilginçliklerle uğraşacağına dair bir bahis. Genelde kaybederim ve kazandığımda, bu sadece onun tarafında

olan zararsız bir bahis içindir.

Bu nedenle, çiçeklerimi dikeceğim ve onun da beni stüdyosunun yüksek pencerelerinden izleyebileceği

konusunda uzlaşmaya vardım. Bu şekilde ikimiz de üretken olabiliriz.

Yatağın kenarına oturup cevabımı yazıyorum.

Mia: Yapacaklar. Bana istediğim tohumları aldın mı?

Bir torba tohumun başka bir resmini gönderir.

Şeytan Lordu: Hizmetinizdeyiz leydim. Sonuçta ben senin en sevdiğin beyefendiyim.

Mia: Sen bir beyefendiden en uzak şeysin. Hayal ürünü olmayın.

Şeytan Lordu: Nankör olmayın.

Mia: Teşekkürler. Ama yine de, sana verdiğim ilhama karşılık yapabileceğin en az şey bu.

Kısa sürede üç heykeli tamamladı ve resimlerini profesörlerine gösterdi. Sanırım bir galerinin müdürü bunları

sergilemeyi teklif etti ama Landon reddetti.

"Henüz değil." Telefonda konuştuğunu duydum. "Tam olarak mükemmel değiller."

Onun alaycı davrandığını ya da sahte bir tevazu duygusu sergilediğini düşündüm. Ama bir tanesi, Landon o

kadar kibirli ki, alçakgönüllülük ona dokunmadan büzüşüp ölür. İkincisi, ciddi görünüyordu ve bu sözleri

söylerken kaşlarını çatıyordu.

Sanatçı olmadığım doğru ama onun neden kendi kuşağının dehası olarak etiketlendiğini ben bile

anlayabiliyorum. Heykellerinde ortaya koyduğu detay seviyesi ancak dünya dışı olarak tanımlanabilir.

Parmaklardaki çizgiler, göz çevresindeki kırışıklıklar, sert bir tutuşun altındaki etin çökmesi. Her şey

mükemmel bir sanat eseri.

Ama yine de o heykelleri bir kenara itiyor, sonra üzerinde çalışılacak yeni konuları ortaya çıkarıyor. Terk

edilenler için üzülüyorum. Kendilerini yalnız ve istenmeyen hissediyor olmalılar.

Telefonum titreyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Şeytan Lordu: Her gece sana spermimi vererek gerekli özeni gösteriyorum.

Mia: Ben de sana bana dokunma onurunu veriyorum.

Şeytan Lordu: Bu şanslı olduğum anlamına mı geliyor?

Mia: Hı-hı. Bunun için Tanrıya şükürler olsun.

Şeytan Lordu: Saçmalık. Onun benim yaptığım şeyle hiçbir ilgisi yok. Bir saat sonra görüşürüz.

Dudağımın köşesini dişlerimin arasına sıkıştırıp yazıyorum.

Mia: Bu gece yapamam. Kafirlerin evinde zorunlu bir akşam yemeği yiyeceğim.

Şeytan Lordu: Zorunlu mu? Bu nedir? On altıncı yüzyıl mı?

Mia: Niko ve özellikle Maya, yaptığım tüm kaybolmalardan şüpheleniyor.

Geçmişte bunu yaptığımda kötü bir

zihinsel duruma düşmüştüm, bu yüzden benim kötüleştiğimi düşünerek biraz korktular. Onlara her şeyin

yolunda olduğuna dair güvence vermem gerekiyor.

Şeytan Lordu: O zaman onlara biriyle görüştüğünü söyle.

Mia: Kim olduğunu bilmek isteyecekler.

Şeytan Lordu: O zaman sadece benim olduğumu söyle. Aslında kendimi tanıtmak için buraya gelmemin bir sakıncası yok.

Yazmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için çevremi inceliyorum.

Mia: Aklını mı kaçırdın? Niko seni öldürecek.

Şeytan Lordu: Ona izin vermeyeceksin, değil mi?

Sözlerini tekrar tekrar okurken alt dudağımın kenarını çiğniyorum.

Şeytan Lordu: Değil mi?

Mia: Uzak dur. Zamanınızı verimli bir şekilde kullanın ve bitkileri sulayın.

Şeytan Lordu: Ben pek çok şeyim ama bir arka plan karakteri benim işlev repertuvarımda yok.

Gözlerim daralıyor. Bu ne anlama geliyor?

"Neye bu kadar konsantre oldun?"

İrkiliyorum ama odamın kapısında Nikolai'yi görünce kendimi toparlıyorum. Yaklaştığını bile duymadım.

Uzun saçları gevşek, omuzlarına kadar iniyor ve ona daha sağlam bir görünüm kazandırıyor. Sadece eşofman

giyiyor ve sert bir ifadeye sahip.

Telefonumu kurnazca cebime koydum, sonra misafir odasından çıktım ve "Bir arkadaşım." diye imzaladım.

Nikolai arkamdan geliyor ve beni resepsiyon alanının ortasında durduruyor.

"Brandon King mi?"

"HAYIR."

"Başka hangi arkadaşların var?"

Touché.

"Gerçekten o değil." Sadece onun sinir bozucu ikizi.

Ayrıca Bran son zamanlarda benden uzak duruyor. Ne zaman bir maça çıkıp çıkmadığını sorduğumda,

sınavlarının yaklaştığını ya da bir projeye odaklandığını söylüyor.

Bahaneler o kadar benzer hale geldi ki öne çıkıyor. Benimle Landon'u öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum.

Geçen hafta sonunda onunla ve Remi'yle bir oyun için buluşmayı başardım ve Landon da tesadüfen uğradı.

Onu görmezden geliyormuş gibi yaptım ama o hemen içeri daldı, bana ve Bran'e karşı Remi ile takım oluşturdu

ve sonra kışımıza tekme basmaya başladı.

Ben de ona, Lan'in güldüğü, başını salladığı ve diğer insanları perişan etmek için sikişmeden önce Bran'e bir

şeyler fısıldadığı, birkaç seçilmiş kelimeden oluşan makale uzunluğunda bir metin gönderdim. Lan'in ona bir

şey söyleyip söylemediğini merak ettim ama yine de Bran o olaydan önce mesafeliydi. Bu da beni tuhaf

hissettiriyor.

Nikolai haklı. Brandon ailem dışında edindiğim ilk arkadaş.

Jeremy Nikolai'nin en iyi arkadaşı, benim değil. Küçük kız kardeşi Annika, Maya'yla arkadaştı, benimle değil; ta

ki birbirlerinin gözünden düşene kadar.

Sadece geçinilmesi zor biri değilim, aynı zamanda kimsenin yakınlaşmasına izin vermemeyi de alışkanlık

haline getirdim. O canavar sesimi çaldıktan sonra ciddi güven sorunları yaşadım. Yine de Bran çaba gösterdi

ve kendimi değerli hissetmemi sağladı. Tabii son zamanlara kadar.

Belki de her ikisine birden sahip olamam.

Ya güzel ikiz ya da kötü olan.

"Onu ne kadar savunursan, o benim ölüm listemde o kadar üst sıralara çıkar."

Nikolai'nin sert ses tonu

damarlarıma bir panik dalgası gönderdi. "Bu işi kendim halledeceğim."

Kolunu tuttum ve ardından başımı salladım.

Bran, Lan'den o kadar farklıdır ki, eğer aynı görünüşleri paylaşıyorlardı, bırakın kardeş olmayı, hiç kimse

onların ikiz olduklarına bile inanmazdı.

Sırf bir arkadaş isteyecek kadar bencil olduğum için onu Nikolai'nin acımasız radarına sokarsam kendimi asla

affetmem.

"Dinle" diye imzalıyorum. "Kiminle vakit geçirip kiminle vakit geçirmeyeceğimi seçebilecek yaştayım.

Korumacılığını takdir ediyorum ve seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum ama bana kiminle konuşup

kiminle konuşmadığımı söyleyemezsin. Bran sana ya da kafirlerden hiç kimseye hiçbir şey yapmadı.

Dolayısıyla bu düşmanlığın yersiz olduğunu düşünüyorum ve sırf soyadından dolayı masum birine zarar

vermenize izin vermeyeceğim."

Nikolai'nin gözleri tehditkar bir şekilde kısıyor ama omuzlarımı tutarken yüzü çok geçmeden normal huysuz

ifadesine dönüyor. "Son zamanlarda yaptığın şeyin gizliliğinden hoşlanmıyorum."

"Her şey tamam." Annemin kafasına çok fazla girdiğinde yaptığı gibi kolunu okşadım. "Güven bana."

Tekrar gözlerini kısıyor. Neyse ki, neredeyse öldürücü ifadesine bakılırsa, öldüresiye sıkıcı olması gereken

Maya'yı bir anlığına görüyorum.

Onlara el sallıyorum.

Ulaşılabilecek mesafeye gelir gelmez Killian'ın sırtına atladım ve pek de dostane olmayan bir selamla mayla

onu boynuna kilitledim.

Beni dirseğiyle dürttü ve yere döndüğümde saçlarımı karıştırdı. Övünmek gibi olmasın ama muhtemelen onun

en sevdiği Sokolov'um, belki Niko'dan bile daha çok.

"Konuşuyordum Mia." Maya bana baktı, ayakkabısını yere vurdu ve elini kalçasına kaldırdı. Bunu

küçüklüğümüzden beri yaptı ve bu hiç değişmedi.

Killian, "Birinin kazara intiharına yol açabilecek önemsiz moda konuları hakkında" diyor.

"Bu kaba." Ona dik dik bakıyor.

"Daha da kaba olanı, seni aptal gibi gösteren bu sıg konulara düşkünlüğün."

"Hey," diye işaret ettim ona.

Maya, Killian'ın ya da herhangi birinin onun hakkındaki düşüncelerini hiçbir zaman gerçekten umursamadı. O

bir diva ve herkese orta parmağını çevirerek bunu bir rozet gibi takıyor.

Ama yine de yüzü kızarıyor. "Ben aptal değilim."

"O halde sıkıcı Paris podyum şovlarıyla sınırlı olmayan daha fazla ilgi alanı geliştirin." Durakladı. "Kan

akrabalığımız göz önüne alındığında, beyin ölümü gerçekleşen basmakalıp bir sarışın olma yönündeki açık

eğilimlerin benim mükemmel imajımı kötü bir şekilde yansıtıyor."

Bütün psikopatlar dünyanın kendi şişirilmiş egoları etrafında döndüğünü sanan kibirli pisliklerdir.

Ancak Killian'a karşı hiçbir zaman kırgınlık hissetmedim. Evet, ne bana ne de kardeşlerime asla zarar vermedi.

Şu anda bile Maya'ya karşı pek kötü niyetli davranmıyor. Onu bilerek falan kışkırtmaya çalışıyor.

"Daha çok dene, Öldür." Saçlarını çeviriyor. "Senin küstahlığın benimkine rakipti ama artık sana sadece dikiz

aynasından bakıyorum. Bu benim tanrıça imajıma kötü bir şekilde yansır."

"Salya akıtmayı bırak. Senin saçmalıkların elli binlik ayakkabılarıma sığradı."

"Daha çok senin saçmalıkların benim özel LV elbisemin etrafındaki havayı kirletiyor gibi."

Aralarına girdim ve sözlü kavgayı ayırmaya yardım etsin diye Niko'ya baktım.

Onu merdivenlerin dibinde gözleri kapalı uzanmış gördüğümde neredeyse çenem yere çarpacaktı. Olay

yerinden ne zaman ayrıldığını bile fark etmedim.

Gerçeği söylemek gerekirse Nikolai bu durumlarda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Kavgaları ayıramayacağından

değil ama yumruklarını içermiyorsa tüm ilgisini kaybeder.

Neyse ki, Gareth içeri giriyor, neler olup bittiğini hemen anlıyor ve ego bölümündeki en değişken iki kuzeni

ayırma konusunda bana katılıyor.

Maya, Killian'a "Bir sonraki doğum günü partimde resmi olarak kara listeye alındın" dedi.

"Hemen dönecek. Yastığımın içinde ağlayacağım."

Gareth ve ben her birini yemek odasına götürmeyi başardık. Sonra bize katılması için Nikolai'yi uyandırmaya

gidiyorum.

Bana hâlâ tuhaf tuhaf bakıyor ve bir nedenden dolayı Bran'in güvenliğine dair korkumu bastıramıyorum. Belki

de her ihtimale karşı onu uyarmalıyım?

Niko'nun sorunu mesafeli görünmesi ve yalnızca şiddete ilgi duymasındır, ancak gerçekte gizemli olabilir ve

isterse okuması imkansız olabilir.

Beşimiz akşam yemeğine oturuyoruz, Maya ve Killian hâlâ çocuklar gibi tartışıyor.

"Jeremy nerede?" Yemek servis edilirken soruyor ve Jeremy'nin masanın başında her zamanki yerini alan

Killian'a çatalı işaret ediyor. "Kesinlikle senin yüzün için gelmedim."

"Umutsuz olmak sana pek yakışmıyor." Sırıttıyor. "Ayrıca sorduğun kişi gerçekten Jeremy mi, sarışın?"

"B-başka kim hakkında soru soracağım?"

Yemekle meşgul olan Niko dışında hepimiz ona bakıyoruz.

"Ne?" diye fısıldayarak bağılıyor.

Killian, "Az önce kekeledin," diye alay etti. "Nasıl olduğunu bilmediğine yemin ederdim."

"Yapmadım."

Gareth, Korkarım öyle yaptın, dedi.

"Görmek? Rahibe Teresa'nın kayıp oğlu bile aynı fikirde," diye yanıtlıyor Killian ve bir parça ete kan

bulaştırıyormuş gibi yapıyor.

Bir vejetaryen olan Maya ona burnunu kırıstırıyor ve ardından Gareth'e odaklanıyor. "Jeremy?"

"Bir işi olduğunu söyledi."

"Bensiz?" Nikolai sonunda konuşmaya giriyor.

"Kim bilir?" Gareth omuzlarını kaldırıyor. "Telefonunu kontrol etmeyi denedin mi?"

Nikolai tam da bunu yapıyor ve gözleri parlıyor. "Ben gidiyorum."

"Nereye gidiyorsun?" İmzalıyorum.

"Endişelenmene gerek yok."

"Birlikte akşam yemeği yememiz konusunda ısrar ettiğini sanıyordum."

"Akşam yemeği bitti." Bira bardağını yudumlayıp başımın üstünü öptü. "Bu işe karışma Mia."

Maya'nın da başını öpüyor. "Sorun çıkarmayın."

Killian da ayağa kalkıyor ve ben de onun bakışlarına sorgulayıcı bakışlarımla karşılık veriyorum.

Biraz gülümsüyor. "Senin sahneden değil bebeğim Sokolov."

Sonra üçümüzü yalnız bırakarak kapıdan çıkıyorlar.

"Dışarıda mı kaldın, Gaz?" Maya, salatasını defalarca bıçaklarken üzgün bir ses tonuyla soruyor.

"Ben vazgeçtim. Yaklaşan sınavlarım var." Yavaşça çiğniyor, telefonunu kontrol etme zahmetine bile girmiyor.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Maya'nın en sevdiği film olan Clueless'ı gösteriyoruz ama ben zar zor odaklanabiliyorum. Perili eve gitmeyi

düşünüyorum ama Lan muhtemelen lüks elitlerden oluşan grubunu eğlendiriyordur.

Beklemek. Ne oluyor be?

Ne zamandan beri ona Lan demeye başladım?

Bu çok umutsuzca rahatsız edici.

Film bittiğinde Maya çoktan kanepede derin bir uykuya dalmıştı. Gareth onu misafir odalarından birine

taşımayı teklif ediyor ama başımı sallıyorum.

Uyanacak ve tekrar uykuya dalmakta zorluk çekecektir.

Bu yüzden onu örttüm, yere oturdum ve telefonuma bakmaya devam ettim.

Lan hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da hayır nasıl cevap olarak kabul edeceğini bilmediğidir. Bu onun

DNA'sında, sözlüğünde veya davranış kurallarında yok.

Başka bir mesaj göndermemesi ya da içeri dalmakla tehdit etmemesi bana pek uymuyor.

Aptalca bir şey yapmayacak, değil mi?

En yeni favori oyuncağımın gözle görülür şekilde yokluğu nedeniyle, kardeşini dövmekle yetinmek zorunda

kaldım.

Ne?

Odayı okuma ve canavarımı doyurma konusunda son derece kötü olması benim suçum değil. Kendi başına

bırakıldığında durumun tam bir katliama dönüştüğü bir sır değil.

Bu geceki silahı saf şiddettir. Özellikle benim favori yöntemim olmasa da, işi hallediyor ve uzun bir süre

boyunca sağlanan fiziksel doruğa sikişme delikleri ile kıyaslanabilirdi.

Küçük bir sorun ama. Yaklaşık on dakikadır buna devam ediyorum ve herhangi bir doruğa ulaşmaktansa

uykuya dalmaya daha yakınım.

Nikolai benim sebep olabileceğim bir olaydan dolayı kin besleyen kocaman bir orospu çocuğu olduğu için

dayak yiyorum.

Üstün beynimin yarattığı tüm kaosu takip etmemi beklemeyin. Nöron alanımın daha kötü anarşi yaratmasına

izin vermek için bu dosyaları arşivleme yükümlülüğüm var.

Nikolai Sokolov, Sokolov ailesinin en büyüğü, o pislik Killian'ın kuzeni ve en önemlisi Mia'nın ağabeyi. Kardeş

kanından dolayı hafif bir benzerlik dışında birbirlerine hiç benzemiyorlar.

Bununla birlikte, kaba bir kişiliğin,

şiddete duyulan ihtiyacın ve sorun yaratma susuzluğunun bazı yönlerini paylaşıyorlar.

Damarlarında akan Rus mafya kanı yüzünden olsa gerek.

Ancak önemli bir fark var. Nikolai'nin dövülmek için yalvaran bir yüzü var.

Mia'nın yüzü ise afrodizyak tanımıdır.

Son zamanlarda durum o kadar vahim bir hal aldı ki onun doğal olarak dolgun dudaklarını ve gözlerinin mavi

kır çiçeği rengini hayal etmek bile aletimin bir hayran gibi zıplaması için yeterli oluyor.

Lanet olsun. Bir kavganın ortasında sertleşiyorum. Hakem az önce mola verdi ama ben hâlâ kendime

bakıyorum.

Odayı okumanın yolu, sik.

Bakışlarım, ringin diğer tarafında, anti-hayran kulübümün yeni başkanı Jeremy'den başkası tarafından

hazırlanmayan Nikolai'ye kaydı.

Vahşiye sadece bakmak bile her türlü erotik düşüncüyü yok etmek için yeterlidir. Kesinlikle onun özelliklerini

yok etmekten ve ona çaresiz bir onarıcı ameliyat geçirmesi için teşvik vermekten çekinmiyorum.

"İyi misin, Lan?" Remi ringin dışından soruyor ve bana bir şişe su uzatıyor.

Bu şiddet patlamalarında bana eşlik etmeyi seven tek adam o. Ayrıca bana tezahürat yapmayı seven Ava da

var. Fighter Landon Kulübü'nün başkanı olarak kalabalığın arasında bir yerlerde olmalı.

Ava ve benim rahat bir ilişkimiz var. Ben Eli'yi alt etmede ona yardım ediyorum, sonra o da bana tüm dedikodu

ihtiyaçlarımda yardım ediyor. Bilmediği şey ise benim de bazen Eli'ye yardım ettiğim. Ne? O hala benim

kuzenim. Kralın adamları savaşabilir ve dünyaya farklı pencerelerden bakabilir ama biz her zaman aile

olacağız.

Ya da Büyükbaba Jonathan böyle söylüyor.

Her halükarda, Eli'nin beni ilk kez savaşa götürdüğünden beri yer altı savaşlarında yer alıyorum; doğal olarak

ebeveynlerimizin haberi olmadan.

Üniversitedeki ilk yıllarından sonra kuzenim yavaş yavaş bu sahnelerden çekildi ama ben bunun sağladığı

adrenalinde çok ihtiyaç duyulan bir havalandırma çıkışı buldum.

Kalabalık.

Çılgınlık.

Genellikle bundan sonra gerçekleşen sikiş şenliği.

REU öğrencilerinin bağırışları beni bir haleyle çevreliyor; kan dolaşıma giren ve beni gökyüzüne doğru iten

bir ilaç.

Şişeyi Remi'den alıyorum, yarısını döküyorum, diğer yarısını da kafama döküyorum, sonra da bir köpek gibi

sallıyorum. Kızlar bayılıyor ve ben de onlara, istesem külotlarını düşürecek her zamanki büyüleyici

gülümsememi sunuyorum. Artık tek fark, onların dikkatini umursamıyor olmamdı.

Bu dövüşü bitirmek için doğru motivasyona bile sahip değilim.

"Bunu yapmak zorunda mısın?" klonum yüzüğün yanından soruyor.

Brandon dövüş kulüplerine katılmayı bekleyeceğiniz son kişi. Korunaklı bir prensten daha hassastır ve bakımlı

saçları ve züppe yüzüyle üst sınıf, tiki bir çocuğa benziyor. Beyaz bir gömlek, bej bir hırka, presli pantolon ve

klasik Prada mokasenlerle geldi.

Yine de desteğini sunmayı seçmesi, tam olarak yararlanmayı planladığım nadir bir olay.

Dudaklarım sinsi bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Burada olmak zorunda mısın?"

Elini cebine soktu, duruşu dikti ve sesi sakindi. "Bana mesaj atan sensin."

"Ah? Ben sana kavgalarımı haber verdikten sonra ne zamandan beri koşarak geliyorsun?"

"Annem seni beladan uzak tutmamı istedi."

“Artık dinlediğini sanmıyordum.”

"Sen benim kardeşim sin. Eğer bir şekilde kendini öldürtürsen annemin ağlamasını görmekten hoşlanmam.”

"Ahh." Ringten aşağı atlayıp mükemmel şekillendirilmiş saçlarını karıştırıp onarılamaz bir kaosa sürükledim ve sonra gülümsedim.

Beni uzaklaştırıyor. "Yapma."

"Beni sevdiğini biliyordum." Onu gömleğinin yakasından tutup kulağına fısıldadığımda sırtışım kayboluyor,

sesim sertleşiyor: "Ama tekrar dene, Bran. Sen berbat bir yalancısın."

Ben geri çekilirken gözleri biraz genişledi; bu, Nikolai'nin hayranlarıyla saçma sapan konuşmakla meşgul olan

Remi'nin fark etmesine yetecek kadar değil. Ancak Bran benden saklanamaz ve bilinçsizce korkunç

teorilerimden birini kanıtladı. Ona Nikolai ile kavgam hakkındaki mesajı gönderdiğimde düşünüyordum.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Tüm niyet ve amaçlar açısından, etkilenmemiş gibi görünüyor.

“Son zamanlarda Nikolai'ye olan hayranlığından bahsediyorum. Kendini açıklamak ister misin?

Elini ensesine kaldırdı ama benim ona baktığımı görünce, stres atma alışkanlıklarına fırsat vermeden elini

bıraktı.

Ancak bunu yapması ve ilk etapta saklaması gerektiği gerçeği yeterince açıklayıcıdır.

Hakem kavganın yeniden başladığını anons ettiğinde ben onun yerine geçmek üzereyim.

Kardeşıme gözlerimi kısıyorum, o da sırtını daraltıyor.

Ring'e geri döndüğümde Nikolai'nin kanlı bir burunla (bu arada benim yaptığım buydu) ve gergin bir duruşla

bana baktığını görüyorum.

"Külotunu büken şey ne?" Sıradan bir şekilde sordum, sonra başparmağımla kendimi işaret ettim. "Bundan bir parça ister misin?"

Hakem oyunu bıraktığı anda Nikolai binlerce hayalet savaşçının intikamıyla üzerime saldırıyor.

İlk birkaç vuruşta yerimde durmayı başardım ama sonra beni köşeye sıkıştırdı ve neredeyse Yunan tanrısı görünüşümü tehlikeye attı.

Çok şükür hakem bizi ayırmayı başardı.

"İsa aşkına." Bir ağız dolusu kan tükürüp sııttım. "Benim üstün görünüşüme asla ulaşamayışını kıskandığını biliyorum ama bunu biraz azalt, olur mu?"

"Düşeceksin, orospu çocuğu." Bandajlı yumruklarını birbirine vuruyor.

Sanırım bu benim aletimin kız kardeşinin amıyla alışılmışın dışında ilişkisi olduğu haberini vermekle ilgili bir

hayır.

Ama yine de kuzeni kız kardeşimi aldı, bu da adil bir intikam olarak görülebilir. Sadece söylüyorum.

Tekrar saldırdığında kaburgalarına elimden geldiğince sert bir yumruk atıyorum. Nikolai şimşekten hızlı bir

şekilde toparlanıyor ve beni tuvalin üzerine düşürüyor, ardından hızlı ve keskin yumruklarla beni selamlıyor.

Lanet olsun.

"Hey, salak," inlemelerim arasında idare edebildim. "Bu acıttı."

"Tam olarak mesele bu, orospu çocuğu."

Vuruşlarından bazılarını engelledim ama bazıları doğrudan göğüs kafesime indi.

Yerde kanıyor muyum diye merak ediyorum. Belki de sonum düşündüğüm kadar muhteşem olmayacak.

Tercihen stüdyomun ortasında, Pygmalion tarzında hayat bulan başyapıtlarımla çevrili bir yerde.

"Yapabildiğinin en iyisi bu mu, mafya prensi?" Zar zor duyulabilecek bir sesle alay ediyorum. "Kız gibi yumruk atıyorsun."

Ne zaman erotik şiddet söz konusu olsa aklıma bir kız geliyor.

Ancak, aletime bindiği ve hemen sonrasında kurtuluş için onu boğduğu sürece kaburgalarımı kırarsa umurumda değil.

"Durmak!"

Ses bulanıklığının arasından süzülüyor ve duraksıyorum. Lütfen bana standartlarımı düşürdüğümü ve

Nikolai'den durmasını istediğimi söyleme.

İşte o zaman benimkine benzediğini fark ediyorum. Sadece bir kişi benim dünya dışı fiziksel özelliklerimi

paylaşırken bu kadar kaotik bir şekilde duygusal olma cesaretine sahip.

Şaşırtıcı bir şekilde Nikolai geri çekildi ve "Kum Torbası Landon" bölümünü beklemeye alarak kardeşim

olduğunu düşündüğüm kişiye baktı. Gözleri kısıp kararıyor ve burun delikleri genişliyor.

Ne. The. Kahretsın?

Bu piçi öldüreceğim. Nasıl olur da Bran'e -ikiz kardeşime- sanki bir sonraki fahişesiymiş gibi bakar?

Benim. Lanet olsun. Erkek kardeş.

Landon King'in tek yumurta ikizi.

Yumruğumu yanağına o kadar hızlı ve sert bir şekilde indiriyorum ki yana doğru düşüyor ve yüzünde kan patlıyor.

Kaburgalarım ağrıyor ve yüz hatlarımı kendi kanımın süslediğini hissedebiliyorum ama kükreyen tezahüratların ortasında ayağa kalkmayı başarıyorum.

"Kral! Kral! Kral!"

Nikolai dizlerinin üstüne çıkmayı başaramadan kaburgalarına tekme attım, sonra saçından bir avuç dolusu

onu kaldırdım ve kulağına fısıldadım: "Bu senin ilk ve son uyarın. Lanet gözlerini kardeşimden uzak tut yoksa

onları tırmalarım.

Beni tekmeledi ama son dakikada bundan kurtulup darbenin bacağımın kenarına düşmesine izin verdim. Daha

sonra ringin dışına atlıyorum.

Kavganın canı cehenneme.

Kafirlerin çoğunun canı cehenneme. Kardeşlerimden birini daha ele geçirmeden hayatlarını ateşe vereceğim.

Kız kardeşimin Killian'a sığındığı gerçeğini henüz aklımdan çıkaramadım ve bu herif şimdi kardeşime gözünü

dikebileceğini sanıyor.

Remi ve Bran bana doğru koşuyorlar, ben de kardeşimi yakasından yakalayıp dışarı çekiyorum, bu sırada Remi

dudağıma dokunup kanamayı durdurmaya çalışıyor.

"Ona ne dedin?" Bran bana karşı koyma zahmetine girmeden soruyor.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Eğer benimle ilgili olsaydı."

Soyunma odalarına giden tünelin ortasında durdum. "Bunun seninle ilgili olmasını mı istiyorsun Bran? Bu mu?"

Bu sefer beni itti ve benimle burun buruna durdu. "Ben öyle bir şey söylemedim."

"Mesajı almam için bunu yapmana gerek yok. Son zamanlarda senin neyin var?"

"Daha önce de çok güzel söylediğin gibi, bu seni ilgilendirmez."

"Şimdi şimdi." Remi aramıza giriyor. "Lordum buradayken kavga etmeye gerek yok. İçkiler benden?"

"Onu almak." Parmağımı kardeşimin genel yönüne doğru salladım. "Açık bir şekilde bir uyandırma çağrısına ihtiyacı var."

"Ve sen değilsin?" Bran, Remi'yi nazikçe itip yüzüme yaklaştı. "Nikolai'nin az önce yaptığı şey, senin kız

kardeşine olan takıntını öğrendiğinde ısınmaya benzeyecek."

"Onun kızkardeşi?" diye soruyor Remi, sanki bir kuzu gibi kaybolmuş gibi konuşuyordu. "Mia?"

Kanlı dişlerimi bilerek sergileyerek sırtıyorum.

Doğal olarak, onu Bran ve Remi ile eğlenirken bulduğumda, durumu düzeltmek ve onun yasak bölge olduğunu

çok da kurnazca olmayan bir şekilde ima etmek zorundaydım.

Bran benim genlerimi paylaşıyor ve bu nedenle bazı parçaları bir araya getirebilecek kadar zeki. Ancak Remi,

çoğunlukla bir görüntü olmasına rağmen, aptalın imajını mükemmelleştirmiş gibi görünüyor. Ancak şimdi

noktaları birleştirmiş ve bana sanki aklımı tamamen kaybetmişim ve aktif olarak bir üçüncü dünya savaşına

neden olacaktım gibi bakıyor.

"Bu hayatta bana zarar veremeyecek. Öte yandan ben..." Sesim alçaldı. "Onun anlamsız hayatıyla başladığım

işi bitirebilirim."

"Mia'yı tamamen kaybetmek pahasına mı?" Bran soruyu rahatsız edici bir sakinlikle sordu.

"Tamamen saçmalık. Eğer bir şey olursa, gereksiz ahmakları hayatından çıkarmak gibi sıkıcı bir görevi

üstlendiğim için ayaklarımı öpmeli."

"Kendi kardeşlerinizi bu kadar az düşünmeniz, herkesin sizin duygularınızı paylaştığı anlamına gelmez." İşaret

parmağını omzuma bastırıyor. "Mia hakkında daha fazlasını öğrenmek isteseydiniz, onun iki kardeşini de

sevdiğini ve daha da önemlisi ona saygı duyduğunu öğrenirdiniz. Sıkı bir ilişkileri var, sürekli birbirlerine

soruyorlar ve haftada birkaç kez buluştuklarından emin oluyorlar. Ama yine de, bu duyguları her zaman sahte

bir şekilde atlattınız, dolayısıyla değerli arabanızın ön camına sıçrasalar bile elbette ne anlama geldiklerini

bilemezsiniz. Bu yüzden mutlaka kardeşine ve kuzenlerine saldırın. Malikanelerini yakın ve varlıklarını sabote

edin. Sende gördüğü kurtarıcı zarafeti yok et ki seni toparlasın. Bana göre sen onu hak etmiyorsun ve asla da

hak etmeyeceksin."

"İkiyüzlü bir papaz gibi vaaz vermeyi bitirdiysen..." Onu itip adımlarımdaki aksaklığı kontrol ediyorum.

Ben fiziksel mükemmelliğin vücut bulmuş haliyim ve dünya başka bir şey görmeyecek, kendi kanımda

boğuluyor olsam bile.

Bran'in sözleri kutsal olmayan bir dua gibi kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Ya da belki kutsaldır çünkü

bunu düşündükçe daha çok sinirleniyorum.

Soyunma odasında bulaşıklarımı yıkayıp üzerime rahat bir pantolon ve kapüşonlu bir kapüşonlu giydikten

sonra yarı ıssız otoparka doğru yola çıkıyorum.

Yavaşça sürücü koltuğuna otururken tüm vücudum ağrıyor. O pislik Nikolai beni iyileştirdi ve muhtemelen

kaburgalarımın birkaçını yaraladı.

Telefonumu çıkarıp birkaç mesaj buldum.

Ava: Sana bahse girdikten sonra kaybettiğine inanamıyorum. Ne oluyor Lan?

Rory: Eğer bana hakkım olan yeri vermezsen, bundan çok pişman olacaksın Landon. Unutma sen ölümsüz

değilsin.

Bethany: Güzel zamanlarımızı özlüyorum. Sana arkadaşlarımdan birini getirsem izleyebilir miyim?

Nila: Bu noktada bizi küçümsüyorsun Lan. Bütün dikkatini kim çekiyor?

Kesinlikle sen değilsin.

Bir dahaki karşılaşmamızda borcunu ödeyeceğimi söylediğim Ava dışında hepsini görmezden geldim.

Genellikle insanlara hoşgörölüyüm ama bu noktada, onları tahtamda görmek yerine öldürmeyi tercih ettiğim

en sevdiğim satranç taşları haline geliyorlar.

Mia'nın açıkça okuduğu ama yanıtlamadığı metne doğru ilerledim. Beni aptal bir aile yemeği için terk

edeceğini söylediğinde, ben şahsen Nikolai'ye reddetmeyeceğini bildiğim bir dövüş daveti gönderdim.

Onu hastaneye gönderen olaydan beri benimle dövüşmek istiyordu ama kız kardeşiyle meşgul olduğumdan

dolayı dövüş kulübüne pek zamanım olmadı.

Yani evet, onun aile gecesini mahvetmiş olabilirim ama yine de ikincil bir role itilmemem gerektiğini açıkça

belirttim.

Onu fildişi şatosundan nasıl çıkaracağımı düşünerek telefonun arkasına dokundum. Sanırım onu tekrar ateşe

verebilirdim ama kazara yaralanabileceği düşüncesi bu düşüncüyü anında aklımdan uzaklaştırdı.

Eve gidip bu geceyi sona erdirme seçeneği var ama canavarım bu fikrin temeline isyan ediyor.

Mia'yı kovalayarak, ısırarak, boğarak ve en akrobatik pozisyonlarda sikerek onu eğlendiriyorum. Onun varlığının

neden olduğu yaratıcılık patlamalarından bahsetmiyorum bile.

O gittikten sonra heykeltraşlık yapmayı unut. Bu artık imkansız. İlham perim yalnızca Mia etrafta olduğunda

kendini gösteriyor ve onu birkaç güçlü orgazma kadar siktikten sonra zirveye ulaşıyor.

Yani şimdi muhtemelen işe gidemem, yoksa sadece vasatlık üreteceğim. Kusursuzluğun anlık görüntülerine

alıştıktan sonra köylü kategorisine geri dönmeme izin veremem.

O ortalıkta olmadığında son rötuşlar dışında herhangi bir şey üzerinde çalışmayı reddediyorum.

Korktuğum bağımlılık artık damarlarımda akıyor ve belaya dönüşüyor. En kötü yanı, sonuçlarına katlanmadan

bunu kesmek için muhtemelen çok geç olmasıdır.

Peki şimdi ne yapmalıyım?

Belki bitkileri onun istediği gibi sulayabilirsin?

Beynimin o aptal kısmına uzanıp onu boğarak öldürmek üzereyim ama arabamın önünde duran üç maskeli

adamı görüyorum.

Güzel güzel.

Görünüşe göre canavarım eve boş dönmeyecek sonuçta.

Onlar elbette kafirlerdir. Sarı dikiş maskesi takan kişi kimliğini gizlemek için herhangi bir çaba harcama

zahmetine bile girmedir. Nikolai kavga ettiğimiz zamandan beri hâlâ siyah şort giyiyor. Bir sanatçıyı felç

edebilecek kendine özgü dövmeleeri tüm çıplaklığıyla sergileniyor.

Killian'dan başkası olmayan Red Mask'in omzunda kayıtsız bir şekilde bir beysbol sopası asılı duruyor. Bildiğim

sebepten en iyi ihtimalle iğrenç ve ailemi ziyarete geldiklerinde arabasındaki piçle sevişmeden önce Glyn'in bunu

taktığını görmemle ilgili.

Doğal olarak içeri girdiği anda lastiklerinin havasını boşalttım. Dördü de.

Ne? Suçu vahşi hayvanlara yüklemeyi başardım.

Boyu ve gereksiz derecede hantal yapısına bakılırsa, turuncu maskenin Jeremy olduğu anlaşılıyor.

Silahı muhtemelen birisinin kafatasını parçalayabilecek metal bir golf sopasıdır. Bu durumda hedef benim.

Ama birkaç bacağı ezebilecek bir arabam var. Tercihen üç çiftin tümü. Motoruma gaz verirken sırtıyorum.

Bu bebek birkaç saniyede sıfırdan yüze çıkabilir ve onlara bir iki ders verebilir.

McLaren'im gürültülü motorunu umursamadan önce Nikolai yaklaşıyor.

Kaportaya yumrukla vuruyor. "Dışarı gel."

Tatsız vahşi arabama dokunmaya cüret etti.

Tek ihtiyacım olan gaza basmak ve o da ailesinin mezarlarına katılacak.

Bir saniye geçiyor.

İki.

Üç.

Ben vurmam.

Bran ne kadar sinir bozucu olsa da haklıydı. Eğer Nikolai'ye zarar veririm Mia roketten daha hızlı bir şekilde

ortadan kaybolur. Lanet olsun, o kan banyosunda yaptığı gibi intikam için bana da zarar verebilir.

Aslında bu sefer bana yapacağı şeyle karşılaştırıldığında bu hafif kalırdı. Şiddet umurumda olmasa da benden

uzaklaşması umurumda değil.

Gerçek şu ki, birkaç sikişten fazlasını umursuyorum. Daha spesifik olmak gerekirse, bir düzine kadar var.

Vites kolumu tekrar Park'a itiyorum, motoru kapatıyorum ve arabadan iniyorum. Orospu çocuğu.

Acı uzuvlarıma yayılıyor. Arabanın yanında durup yüzüme alaycı bir gülümseme çizmek gereğinden fazla çaba gerektiriyor.

"Bu hoş olmayan sürprizi neye borçluyum?"

"Ortaya çıkardığın her şeyi saymaya başlamamızı ister misin?" Jeremy golf sopasını yere vururken soruyor.

"Bunu yaparsan muhtemelen biraz zamanımız olur, o yüzden bunu ve tüm bu Cadılar Bayramı benzeri

karşılaşmayı bir kontrol etsem nasıl olur?"

"Bundan kurtulabileceğini mi sanıyorsun?" Nikolai önüme çıkıyor.

"Zaten öyleydi. Ayrıca maskeler çok çirkin görünüyor, bu nedenle markanın acilen yenilenmesini

düşünmelisiniz. Ücretsiz estetik tavsiyesi için bekliyoruz."

Killian, Nikolai'nin yanına adım atıyor ve sopasını sallıyor. Yüzümden sadece birkaç santim ötede

durdurduğunda ne hareket ettim ne de ürktüm.

"Merhaba Killian. Glyn birlikte biraz vakit geçirmemizi diliyordu. Onunla FaceTime yapıp bu güzel sahneyi

göstersek mi? Ya da belki spor olsun diye beni dövmeyi bitirdikten sonra öğrenmesini tercih edersin?"

"Hiçbir kanıtın olmayacak."

"Gerek yok. Sen olduğunu bilecek." Jeremy'ye işaret ediyorum. "Sen de. Cecy bana olan aşkını unutmuş olabilir

ama ben hâlâ onun çocukluk arkadaşım. Onun gibi huzurlu bir ruh, muhteşem kafamdaki bir saça

dokunduğunu öğrenirse paramparça olur."

Jeremy sopayı kaldırıyor ama bana doğru sallamıyor bile.

Aptallar. Aşk gibi aşığılık duygulara teslim olduğunuzda olan budur. Zayıflarsın ve sonunda kaybedersin.

İstisnasız her zaman bu aptallara üstün geleceğim.

Nikolai beni yakamdan yakalayıp yumrukladı ve beni arabama doğru uçurdu.

"Ama ben kemiklerini kırıp

kahvaltıda yiyebilirim."

"Senin köpek olduğun notunu kaçırdım mı?"

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Seni bitireceğim."

"Ah?" Doğruluyorum ve zaten yarılmış dudağımda patlayan taze kanı silme numarası yapıyorum. "Emin misin?"

Kimi etkilemeye çalıştığınızı ve onların hayatlarında nasıl bir rol oynadığımı düşünün.

Yani hayır, Nikolai kardeşimin bir mil yakınına bile yaklaşmayacak - en azından çalışır durumdaki bir aletle -

ama onu, gizli amaçlarım için buna izin vereceğime inandırmaktan zarar gelmez.

Yumruklarını sıkıyor ama hareket etmiyor.

"Ne yapıyorsun?" Jeremy ona soruyor. "Bunu sen istedin, değil mi?"

Nikolai'nin hırıltısı havayı dolduruyor ve arabalardan birine tekme atıyor. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi

hırlamaya devam ederken yüksek sesli alarm normalde sessiz olan otoparkı dolduruyor.

Omzunu okşadım ve fısıldıyorum: "Bran iyi biri ama ben değilim. Komik bir şey yapmaya kalkıştığınızda bunu

aklınızda bulundurun."

"Siktir git."

"Neyse ki tipim değilsin." Kız kardeşin.

Ama bunu medeni kalmak ve en önemlisi bugünlük taşaklarımı tek parça halinde tutmak amacıyla

söylemiyorum. Üstelik zaten dayak yemiş durumdayım.

Yavaşça arabama geri dönüyorum ve dikiz aynamdan üç aptalı izlerken yüksek motor devriyle uzaklaşıyorum.

Onlarla aynı kefeye konacağım bir gün asla olmayacak. Bunu önlemek için kendi kolumu kesmem gerekse

bile.

23

MIA

"Ne oldu?" Nikolai'nin kanlı halini çılgınca izlerken imzalıyorum.

Yarı çıplak, yüzü mor morluklar, yarık dudak ve şişmiş gözlerle dolu. Daha da kötüsü kararan gözlerindeki

manik, mesafeli bakış.

Jeremy sahte ses tonunu saklama zahmetine bile girmeden, diplomatik bir tavırla, "Her zamanki kavga," dedi.

Killian, Nikolai'yi oturma odasına götürüyor ve onu sıfır yumuşaklıkla kanepelerden birine atıyor, ardından

dolaba gidip ilk yardım çantasını alıyor.

"Daha çok bir hiç uğruna dövülmüş gibi." Kuzenim Niko'nun kanla kaplı burnuna alkollü gazlı bez yapııştırıyor.

"Ben senin hatalarını düzeltmek için tıp öğrencisi olmadım."

"Biri bana neler olduğunu anlatacak mı?" Üçüne de imza atıyorum.

Maya ve Gareth uykuya daldığından beri malikanenin girişinde volta atıyorum ve her türlü senaryoyu hayal

ediyorum. Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim.

Sabah birden sonra üçü geri geldiğinde nasıl tepki vereceğimi bir düşünün. Killian'ın yüzünde kızgın bir ifade

var ve Nikolai bütün bir köyü öldürmenin eşiğindeymiş gibi görünüyor.

Jeremy, "Landon'la savaştı" derken yeterince ayakları yere basan tek kişi.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesimi toparlamak için birkaç kez yutkunmam gerekiyor.

"Diğerini kim davet etti?" İmzalıyorum.

Jeremy, Landon, dedi. "Dördümüze mesaj göndererek bizi Niko'yu aptal yerine koymasını izlemeye davet etti."

O şerefsiz.

Bu yüzden Kill ve Niko geriye bakmadan akşam yemeğinden vazgeçtiler.

Ailemle olan akşam yemeğimi mahvetmeye nasıl cesaret eder? Kardeşimi dövmek için mi, daha az değil mi?

Nikolai'nin önünde duruyorum ve onu bana bakmaya zorluyorum. "O piçe mi kaybettin?"

"Onu hayatının bir santimetresine kadar yendim."

"Güzel," diye işaret verdim ama yine de garip bir acı kıvılcımı kalbime doğru ilerledi.

"Sadece kazandı..." Killian hiçbir nezaket göstermeden merhem sürüyor. "Çünkü Landon hükmen mağlup oldu."

Niko, "Zaten kazanırdım," diye homurdandı. "Onu nasıl kum torbam olarak kullandığımı gördün."

"Sonra onu bıraktın çünkü birisi sana durman için bağırıyordu." Killian ona dilini şaklatıyor.

Kardeşimin elleri yumruk haline geldi ve pantolonunun içinde bir sigara bulup dudaklarının arasına sıkıştırdı.

"Geçici olarak kararın bozulması."

"Otopark da geçici bir muhakeme hatası mıydı?" Soran Jeremy'dir. "Onu pençelerimize almıştık ve onu hemen

oracıkta canlı canlı gömebilirdik ama sen onu bırakmayı seçtin."

"Sen de onun gitmesine izin verdin." Kardeşim sigarasını kanı temizlemeyi bitiren Killian'a doğrultuyor. "Ve sen

de, orospu çocuğu."

"Onu parçalara ayırıp cesedini adli tıp muayenehanem olarak kullanmaktan başka hiçbir şey istemezdim ama

küçük bir sorun var." Kill ilk yardım kutusunu çarparak kapatır. "O, Glyn'in erkek kardeşi ve onunla ne kadar

anlaşamadığını söylese de onun için endişeleniyor ve onu kardeşi olarak görmekten asla vazgeçmiyor.

Sivrisineğin onu kaybetme riski yerine, ne kadar sinir bozucu olursa olsun hayatta kalmasını tercih ederim.

Üstelik ne yaptığı, ne de yarattığı kaosla yetinmiyor. Eğlenceyi aynı seviyede tutabilmek için şeytani planlarını

artırmaktan başka seçeneği yoktur. Bundan sonsuza kadar kurtulması mümkün değil ve sonunda kendi

kendini yok edecek. Bu gerçekleştiğinde Glyn'e ağlayabileceği bir omuz sunacağımdan emin olacağım."

"Öldürmek doğrudur." Jeremy elini yüzünün üzerinde gezdiriyor. "Onu öldüresiye yumruklamayı çok isterdim

ama daha iyi seçim onun kendi mezarını kazmasını izlemek. Hatta belki de ölümüne doğrudan karışmadan

daha hızlı kazmasına yardımcı olabiliriz."

Kalbimdeki ağrı yeşerip göğsüme yayılırken aralarına baktım. Bütün bunlar neyle ilgili?

Lan'e olan düşmanlıklarını yakın zamana kadar paylaştığımda neden tamamen şaşırdım?

Kelimelerimin ağırlığı göğsüme çarptığında dudaklarım aralandı.

Paylaşılan anahtar kelime. Geçmiş zaman.

Kısa bir süre önce Lan'den tutkuyla nefret ediyordum ve onun düşüşünü kişisel olarak planlamıştım. Lanet

olsun, Jeremy için casusluk görevine çıktım böylece Landon'ın yok edilmesine katkıda bulunabildim.

Ama yine de bu plan dünyevi ve tamamen tanınmaz bir şeye dönüştü. Tehlikeli şehvet ve yoğun arzunun

bulanıklıdır. Onu yalnızca içinden görebildiğim kırmızı bir sis.

Piç kurusunun cesaretinden hala nefret ediyorum ama beni nasıl çekip çıkaracağını bu kadar iyi bildiği o

yüksekten aşağıya inemiyorum gibi görünüyor.

Bu durumda ne yapmam gerekiyor? Ailemi hedef alması ya da onların onu hedef alması an meselesi. Göz ardı

edilemeyecek kadar çok kötü kan var.

Bu olduğunda, ortada sıkışıp kalacağım ve kendimin bu yeni versiyonunu onarılamaz parçalara ayırmak

zorunda kalacağım.

"Siktir et şunu." Nikolai sigarasını kirli gazlı bezlerden birinin üzerinde söndürüyor. Kanla boğulmadan önce

ortasında siyah ve turuncu bir delik oluşur. "O piçi öldüreceğim. Nasıl olduğu umurumda değil ama onun

hayatı benim."

Hayır o benim.

Bunu imzalamadan önce kendimi yakaladım. Neyse ki Nikolai iyi geceler deme zahmetine girmeden

merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Her zamanki şiddet patlamalarından birinde olduğundan daha kötü bir ruh hali içinde.

Kill arkasından, "Bir şey değil," diye bağırıyor ve kardeşimden isteksizce el sallıyor.

Jeremy'ye, "Onu kontrol altında tutmalısın," diye işaret ettim. "Kimse bu durumdayken ne yapacağını bilemez."

"Deneyeceğim ama hiçbir şey için söz veremem." Sanki sözlerini tartmaya çalışıyormuş gibi duraklıyor. "Nasıl

yerleştirmeliyim...? Dönüş yolunda bisikletini bir ağaca çarptı."

Dudaklarım aralanıyor.

Kill işaret parmağını şakağına yakın bir yerde daire içine alıyor. "Çıldıracak."

Jeremy, "Ve durum daha da kötüleşecek" diyor.

Yıllarca süren sürekli gözlemlerden sonra, Niko'nun kapalı modunu herkesten daha çok o fark etti. Genellikle

bu durumu frenleyebilir veya Niko'yu yoğun çılgınlığını hafifletmeye itebilir.

Ona kavgaları ve yumruk atacak insanları sunmaya yardımcı olur. Ancak Niko beyninin kara deliğine doğru

kayarken Jeremy'nin yöntemleri bile işe yaramaz.

Kardeşimin aklını kaybetmesi ve kendi akılsız, hayvani içgüdü tarafına düşmesinden hoşlanmıyorum.

"Hepsi yer israfı yüzünden Landon." Killian yine dilini şaklatıyor. "Eğer o pislik ortadan kaybolursa, eminim ki

Niko kendisi olmaya geri dönecektir."

O haklı. Bunların hepsi Landon ve onun aptalca provokasyonları ve aldığı her nefeste sorun yaratma eğilimleri yüzünden.

Aynı zamanda ailemle akşam yemeği yemek gibi normal seçeneği seçmiş olmamdan da kaynaklanıyor. Eğer

onu bir kenara itmeseydim, muhtemelen Niko'ya meydan okuyup kardeşimin bu tarafını çekip çıkarmazdı.

Telefonum titriyor, ürküyorum ve sonra dikkatlice kontrol ediyorum. Eğer Landon'sa onu öldüreceğim.

Ekranda ismi görünce öldürücü düşüncelerim duruyor.

Bran: Seni bir dakika görebilir miyim?

Olumlu cevap veriyorum ve onunla sahilde buluşmayı kabul ediyorum. Kill yukarı çıkıyor ama Jeremy geride

kalıyor.

"Ne?" Telefonumu tekrar cebime koyarken imza atıyorum.

"Landon'a casusluk yapma görevi sonlandırıldı. Derhal yürürlüğe girer."

“Ama...”

“Başka söze gerek yok, Mia. Eğer Niko bunu öğrenirse onu tamamen kaybederim ve bu almaya hazır olduğum

bir risk değil.” Omzumu okşadı. "Landon pislik King buna değmez."

Başımı salladım, bu kez onun sözlerini duymak yerine hissettim.

Jeremy haklı. Landon buna değmez.

Onun esrarengiz varlığı, yoğun dokunuşu ve güvenli arkadaşlığı kardeşimin zihinsel durumunu tehlikeye

atmaya değmez.

Sahile doğru yol boyunca mecazi karanlık göğsümde sallanıyor. Vermem gereken karar açık ve net ama

kalbim hâlâ direniyor, debeleniyor, düğümleri arasında bükülüyor ve kaderine boyun eğmeyi reddediyor.

Oraya vardığımda Bran'ı arabasının kaputuna yaslanmış, dalgın dalgın telefonuna bakarken buldum.

Arkasına park edip arabamdan iniyorum. Gece plaj esintisiyle tüylerim diken diken oluyor ve dudaklarımda

tuzun tadını alıyorum.

Dalgalar kayalık kıyıya çarpıyor, kalbimle zihnim arasındaki çatışmaya benzer vahşi, çalkantılı bir kaos

yaratıyor.

Bran tanıdık bir IG'de geziniyor ama ben kimin olduğunu anlayamadan beni fark etti ve telefonunun ekranını

kararttı.

Arabanın kaportasına yaslanmadan önce kısaca selamlaşıyoruz, böylece ikimiz de öfkeli denize bakıyoruz.

Farların altında solgun, huzursuz ve hatta dengesiz görünüyor.

Lan'e bu kadar benzemesi ama onun hiçbir özelliğini veya yoğunluğunu paylaşmaması rahatsız edici.

Dışarıdan aynılar ama içeriden tamamen farklılar.

"Beni görmek istedin?" Telefona yazıyorum.

"Sana bir hikaye anlatmak istiyorum" dedi her zamanki sakinliğiyle.

Bununla nereye varacağından emin olmasam da başımı salladım. Özellikle de son zamanlarda benden kaçtığı

için.

Konuşurken gözleri okyanus kadar dipsiz görünüyor. "Siz Amerikalılar için ortaokulda, lisedeyken dayanılmaz

derecede çürümüş üç adamdan oluşan bir grup tarafından hedef alındım. Sadece benimle alay etmekle

kalmayıp, aynı zamanda zihinsel durumum ve cinsel hayatım dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere

hakkımda kötü söylentiler yaymayı da misyon edindiler. Onları görmezden geldim çünkü buna değmezler ve

genellikle bu tür söylentiler yeni bir hedef bulunca ortadan kalkar.

"Landon onların çevresinde takılır ve başkalarının hayatlarına getirdikleri kargaşaya aktif olarak katılırdı.

Aslında onların lideri ve sebep oldukları kaosu kışkırtıcısı bile olabilirdi. Ancak ben onların bu haftaki en yeni

oyuncağı olduktan ve o da bunu öğrendikten sonra durum hızla tam bir katliama dönüştü. Onları dövdü ve

hastaneye kaldırılmalarını gerektirecek kadar kemiklerini kırdı. Ama sizce orada durdu mu? Yakınında bile

değil. İyileşmeye başlar başlamaz dolaplarına uyuşturucu yerleştirdi, cinsel yetersizlikleri hakkında söylentiler

yaydı ve bunları okulun şakası haline getirdi.

"Böylece dışlanmış ve zorbalığın hedefi haline geldiler. Daha sonra ebeveynlerini, zinalarının suçlayıcı resimleri

ve vergi kaçakçılığı kanıtı ile tehdit etti. İtibarlarını sarstı, ailelerinin temellerini tehlikeye attı, akıllarını tamamen

yok etti. Bir noktada içlerinden biri onu kaybetti ve Landon'a saldırdı. Tüm okulun gözü önünde bıçakladı ve

tutuklandı. Bunun için hâlâ cezasını çekiyor. İkinci adamın akli dengesi bozuldu ve biz konuşurken psikiyatri

koğuşunda. Üçüncüsü tam altı yıldır evinden çıkmadı.”

Beni iliklerime kadar sarsan şoku kontrol edemediğim için ağzımı kapattım. Yani Landon'un karnındaki yara izi

o bıçaklamanın sonucu.

Brandon aynı ses tonuyla devam ediyor: “Bıçaklandığında yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Birini

uçurumun kenarına sürüklediği ve ona son darbeyi vurduğu için muzaffer bir edayla gülümsüyordu. İstedliğini

elde ettiği sürece acıyı umursamıyordu bile.”

Başını benim yönüme doğru eğiyor. Lan'in bunu beni veya benim iyiliğimi düşündüğü için mi yaptığını

düşünüyorsun? Hayır ve hayır. Kendisi içindi. Onun ikizi olmam nedeniyle Lan beni her zaman onun malı ve

varlığının bir uzantısı olarak görmüştür. Bana yönelik herhangi bir saygısızlığı kendi şahsına doğrudan bir

saldırı olarak görüyor. Bu yüzden beni tasmalı tutmayı seviyor. Aynısını Glyn'e de yaptı, bu yüzden Killian'dan

tutkuyla nefret ediyor. Lan'in antisosyal eğilimleri onu korkutmadığı gibi, aynı zamanda Lan'in kendi başına

seçtiği ilk erkek arkadaşıydı. Tüm eski sevgilileri Lan tarafından bizzat seçildi ve ona uygunsuz bir şekilde

dokunmaları halinde bedensel zarar vermekle tehdit edildi.”

"Sen ne diyorsun?" İmzalıyorum ama anladığından emin değilim.

Görünüşe göre öyle çünkü içini çekiyor. "Landon antisosyal ve narsistik bir kişilik bozukluğundan muzdarip.

Killian gibi. Tek fark Killian'ın ilgilenmek için çaba göstermesi ve kız kardeşime iyi davrandığından hiç şüphem

yok. Lan asla umursamazdı ya da umursamaya çalışmazdı. Herkesi piyon ya da mal olarak görüyor. Bir ilişki

için ne kadar çaba harcarsa harcasın, bunu yalnızca bencil nedenlerle kendine fayda sağlamak için yapar.

Senden hoşlanıyorum Mia ve onun yok ettiği insanlardan biri olmanı istemiyorum."

Kumla kaplanmış botlarıma bakıyorum ve telefonuma "Nereden bildin?" yazıyorum.

"Sahip olduklarını duyurmayı seviyor. Üstelik o etraftayken biraz belli oluyorsun."

"Ve burada sağduyulu olduğumu düşündüm."

Biraz gülümsüyor. "Eğer bu bir teselli olacaksa, muhtemelen bunu anlayabilecek tek kişi benim."

Ben de gülümsedim. "Haklısın. Bu gece iki uyandırma çağrısı aldım. Birincisi kardeşime zarar vermesi, ikincisi de bu."

Bran düzeliyor. "Kardeşin iyi mi?"

Başımı sallıyorum.

"O... ağır mı yaralandı?"

"Fiziksel olarak mı? Hayır. Ancak zihinsel olarak bu oldukça tartışmalı."

"Peki Lan yüzünden mi?"

"Tek ve tek şeytan lordu." Yazarken alaycı bir şekilde gülümsüyorum:

"Saçmalıklarıyla neredeyse kardeşimi

öldürdüğünü neredeyse unutuyordum. Ve şimdi bunu yaptı. Gerçekten ondan uzak durmalıyım, değil mi?"

"Malısın." Kaşları çatıldı. "Onda ne bulduğunu bile bilmiyorum."

Tehlike.

Heyecan.

Yanılsama.

Diğer canavarla savaşılabilen canavar.

"Doğruyu biliyorum? Sen iyi bir adamsın Bran. Sana kesinlikle aşık olmalıyım.

"Ama yapmadın."

"Maalesef."

O gülüyor. "Berbat bir zevkin var, ama eğer bu bir teselli olacaksa, kızların neden ona akın ettiğini anlıyorum.

Onun çekiciliğinden ve en önemlisi onu düzeltebilecek seçilmiş kişi olma ihtimalinden etkileniyorlar."

Başımı sallıyorum ama hiçbir şey yazmıyorum.

Landon'u tamir etmeyi hiç düşünmedim. Aksine, sanki her zaman ait olduğum yer orasıymış gibi tavşan

deliğinden aşağıya kaydım.

Heyecan verici karanlıkta.

Hayvani kovalamaca.

Patlayıcı lanet.

Ama şimdi, herkesin iyiliği için bazı arzuların gerçekleşmeden bırakılmasının daha iyi olduğunu açıkça

anlıyorum.

Bran şöyle devam ediyor: "Düşünme tarzında fazlasıyla kararlı. "Babamızla yıllar süren nafie çatışmalardan

sonra babam onu düzeltmeye çalışmaktan vazgeçti ve sonunda onu kendi haline bıraktı. Ona mantıklı

konusmak zor ve onu değiştirmek imkansız."

"Yine de içimden bir ses pes etmeyeceğini mi söylüyor?"

"Ben bir aptalım ve ömür boyu ona bağlı kaldım. Fırsat varken herkes kendini kurtarmalı."

“Sen aptal değilsin Bran. Sadece umursuyorsun.” Ona telefonumu gösterip omzuna hafifçe vuruyorum.

"Birimizin bunu yapması gerekiyor." Dudaklarından acı bir gülümseme geçiyor.

"Benimle tanışman bu soruna

neden olduysa özür dilerim..."

Elimi ağzına koyup başımı salladım ve sonra şunu yazdım: "Kendini suçlamaya cesaret etme. Landon'la ilgili

bu seçimi ben yaptım ve sonuçlarına katlanacağım. Ayrıca seninle tanışmak başıma gelen en güzel şeylerden

biri o yüzden bir daha benden kaçma. Ama muhtemelen dışarıda buluşmalıyız."

"Neden?"

"Çünkü psikopat kardeşinle yolumun kesişmemesini tercih ederim."

"Hayır, demek istediğim Lan ortalıkta yokken neden hâlâ beni görmek istiyorsun?"

Dudaklarım aralanıyor ve öfkeyle yazıyorum: "Bunca zamandır Landon'a yaklaşmak için seninle arkadaş

olduğumu düşündüğünü söyleme bana?"

"Değil miydin?"

"Tabii ki değil. Senden hoşlandım ve o pislikten en başından beri nefret ettim.

Boynunun arkasını tutuyor, dudaklarında utangaç bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkürler. Sen benden gerçekten

hoşlanan ve sırf Landon'la yakınlaşmak için bana ilgi gösteriyormuş numarası yapmayan ilk kızsın."

"Bunu yapıyorlar mı?"

"Evet. Görünüşe göre ben sıkıcı ikizim, o ise ateşli olan."

"Kör kaltaklara bir ders verebilmem için isimlere ihtiyacım olacak." Havaya yumruk atıyorum, sonra tekme

atıyorum.

Bran başını geriye atıp gülüyor. Ağır göğsüme hiçbir sevinç duygusu nüfuz etmese de ben de gülüyorum.

Bran ve ben yollarımızı ayırdıktan sonra Kafirlerin malikanesine gidiyorum. Landon'dan gelen bir mesajla

ekranım titriyor ve frene basıp aniden duruyorum.

Ekrana dokundukça kalbimdeki ağrı yayılıyor ve boğazımın daralmasına neden oluyor.

Göğsündeki koyu mor morlukları ve kanlı dudaklarını gösteren yarı çıplak bir ayna selfiesi ekledi.

Şeytan Lordu: Bunu kardeşin yaptı. Gelip daha iyi öpelim mi?

Daha önce manipölasyon taktiklerini görmüştüm ama gözlerimin üzerinde bir perde vardı. Ama şimdi bunu

yüksek sesle ve net bir şekilde ayırt edebiliyorum. Landon, iradesini gerçeğe dönüştürmek için kendi acısını bir

silah olarak kullanma konusunda büyüleyici bir yeteneğe sahip.

Tıpkı Bran'ın bıçaklanırken gülümsediğini söylediği gibi.

Yine de yazarken göğsümde nabız gibi atan acıyı kontrol edemiyorum.

Mia: Sıkıldım. Yapılmıştı.

Sonra numarasını ve IG'sini engelliyorum.

Çürümüş bir uzuvdan kurtulmanın en iyi yolu? Ampute edin. Deli gibi acıtsa bile.

Güvenlik yanılsamasını kaybettiğim için mi bilmiyorum ama kapının önünden geçerken canavarın gözlerinin

beni takip ettiğini ve nefesinin boynumdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

24

MIA

Yüzüme bir parmak şıklatıyor ve aynı gözlerle karşılaştığımda irkiliyorum. Ancak önümdekiler ışıltılı farlarla

çerçevelenmiş ve köşelerinde iki adet neon kalp var.

Maya elinde kocaman bir kahve fincanı tutarken bana doğru el hareketi yapıyor.

"Doğum günü hazırlıklarımızla

ilgili çok önemli saçmalamalarımı nasıl görmezden gelirsin!"

"Özür dilerim," diye imzalıyorum ve sevimli kahve dükkanının uzun cam pencerelerinden dışarı bakarken

Frappuccino'mdan uzun bir yudum alıyorum.

"Bunu kastetmiyorsun bile." Sivri ayak parmağıyla beni masanın altına itiyor.

"Burada. Resmini çekeyim. İyi bir aydınlatma."

"Evet!" Telefonunu bana uzatıyor ve hemen geri çekiyor. "Konuyu değiştirmiyorsun ya da bana rüşvet

vermiyorsun, Mia."

Epik başarısızlık.

Utaniyorum ve yeniden kullanılabilir bardağımın mavi pipetiyle oynuyorum.

Maya'nın şahin dikkatini dağıtmak

için telefonumu kullanarak onun fotoğraflarını çekiyorum.

Birkaç poz verdi ama sonra telefonumu alıp bana dik dik baktı. "Emo'nun aniden yeniden ortaya çıkmasının

nedeni nedir?"

"Emo aşamasına girmeyeceğim."

"Kaltak lütfen. Sevimsiz piliç hareketleriyle dondurma yiyorsun ve son zamanlarda o kadar az kurdele

takıyorsun ki, bu biraz rahatsız edici. Ayrıca son zamanlarda yaptığım sinsice dolaşmalar konusunda da beni

dırdır etmiyorsun."

"Beklemek. Moda kulübünde değil miydin?"

"Orada!" Bardağını masaya vuruyor. "Eski Mia benim sözüme güvenmek yerine moda kulübünde olmamı

sağlardı."

Ellerimin arasına inledim ve yoğun bir şekilde h p rdeterek kendimi meşgul ettim.

Maya, "Beni görmezden gelme" diye uyarıyor. "Bana neler olduğunu anlatmadığın sürece sana nasıl yardım edeceğimi bilemeyeceğim."

Derin bir nefes alıyorum. Landon'ı hayatımdan  ıkaralı    gün oldu.

   gün kesintisiz uyku.

Yüzü olmayan canavar kabusları.

Ve dayanılmaz bir boşluk.

Kendimi ne kadar meşgul etsem de arka planda gizlenen tip.

Landon'un vücudumda bıraktığı izlerin silinip gitmesi hiç de yardımcı olmuyor. Sanki bedenimin bariyerini

a mı lar ve ruhumda kalıyorlarmı  gibi.

İ leri daha da k t le tirmek için, ipucunu dikkate alıp beni yalnız bırakmadı. Tabii ki değil. Gerçek Landon

tarzında, onu engelledi im gün bana farklı bir numaradan mesaj attı.

K lotunuzu büken her ne ise, bir an önce   zseniz iyi olur. Bunu senin küçük sevimli aklına söylemekten nefret

ediyorum ama aslında i imiz daha bitmedi.

Onu tekrar engelledim.

Sonra son iki günümü telefonumu görmezden gelerek ve tam kapasitem varmış gibi davranarak geçirdim,

oysa gerçekte zar zor hayatta kalıyordum.

Landon'un dünyasının o kadar derinliklerinde olduğumu fark etmem biraz zaman aldı ve her şeyi net

görebilmek için mesafeye ihtiyacım vardı. Gözlerim  ehvet ve kaotik duyguların sisiyle kaplıydı ve artık dünyayı

onsuz görme  ansım var.

Landon'ın her yozlaşmış duygunun tanımı ve pişmanlık duymayan psikopatların ayırt edici özelliği olduğu bir dünya.

Maya'ya işaret ederek, "Bu sadece bir düşünüş aşaması," diye işaret ettim.

Gerçekten bir bağımlı olduğuma ve rehabilitasyonun biraz zaman aldığına inanıyorum. Önce dayanılmaz geri

çekilmeler geliyor, sonra bağışık olacağım.

Maya koltuğunu bırakıyor ve beni sımsıkı kucaklamak için bankıma doluşuyor. "Kabuslarının yavaş yavaş

ortadan kaybolduğunu sanıyordum ama son birkaç gündür çılgık atan kabuslar görmeye başladın."

Dudaklarım aralandı ve onu yavaşça ittim. "Çılgık mı atıyordum?"

Başını sallıyor. "Çok korktum ve seni uyandırmaya çalıştım ama sen beni asla kabul etmedin."

"Seni korkuttuğum için özür dilerim."

"Senden korkmadım aptal. Senin için korktum." Gözlerinde yaşlar parlıyor. "Ne zaman acını dindirmek istesem

de başaramadığım için kendimi çok çaresiz hissediyorum. Eğer yapabilseydim... bütün kabuslarını alırdım.

Yanağını okşadım ve gözyaşlarını sildim. Maya'yı ne kadar sevsem ve takdir etsem de bu kabusları kimsenin

ortadan kaldıramayacağını çok iyi farkındayım.

Aptalca bir an için Lan'in çılgın tuhaflıkları ve şeytani karakteriyle bunu yapacağını düşündüm. Ve evet, onun

varlığı yardımcı oldu ama kabuslar hiçbir zaman tamamen ortadan kaybolmadı.

Bu karmaşık duyguları kabul etmeye ve ideal olarak onlara çözümler bulmaya çaresizce ihtiyaç duyan benim.

"İyiyim aptal," diye imza attım. "Ve cidden, ağlamayı bırak, yoksa makyajını mahvedeceksin."

"Umrumda değil." Tekrar bana sarılıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. "On yıl öncesinden bahsetmeye hazır

olduğunda ilk önce bana anlatacağına söz ver."

Bu konuda konuşmayı planlamasam da ona karşı başımı salladım. Şimdi değil, asla.

Canavardan tekrar bahsetme düşüncesiyle omuzlarım birbirine kenetlendi. İlk seferinde zar zor kaçmayı

başardım. İkinci seferde oradan canlı çıkamayacağım.

Yavaşça Maya'dan uzaklaşıp ona tuvaleti kullanmam gerektiğini söylüyorum.

Kabinin içine girdiğimde kapıyı kilitledim ve nefes almak için kapıya yaslandım.

Her şey yoluna girecek. Daha kötü ruh hallerinden de kurtuldum, peki bu neden temelde farklı hissettiriyor?

Dışarıdan neşeli kadın sesleri bana ulaşüyor, sonra kayboluyor. Bu yüzden kapıyı açıyorum ve cesur bir cephe

zorluyorum.

Dışarı adım attığım anda bir el boğazıma sarılıyor ve beni küçük kabinin içine itiyor.

Azrail'in korkunç aurasını taşıyan uzun bir çerçeve üzerimde belirirken sırtım dayanıksız ahşap ayırıcıya büyük

bir darbeyele çarpıyor.

Birinin varlığının bir kasırga şeklini alması çılgınca ama Landon'ın kararmış gözlerine bakarken hissettiğim şey

tam da bu. Sanki herkesin sunağına taptığı büyüleyici tanrı gibi davranmayı bırakmış gibi, sürekli alaycı

gülümsemesinden hiçbir iz yok.

Şu anda kargaşa yaratmaya çalışan bir canavara benziyor.

Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve diğer eliyle başımın yanına vurdu. Beni ellerinin arasına hapsederken, vuruş

karnımın dibinde yankılanıyor.

"Merhaba ilham perisi. Beni özle?"

Elimi göğsüne koydum ve onu itmeye çalıştım. Aniden boğazımdaki sert ama gevşek eli kasıldı. Nefes

ciğerlerimden tek bir hışırtıyla çıkıyor ve gözlerimin kenarlarında yaşlar oluşuyor. Gömleğinin yakasını

tırmaladım ve elinden kurtulmak için çaresizce çabalayarak derisini kaşıdım.

Ancak Landon tereddüt etmiyor. Azıcık bile değil. Yakınında bile değil. "Benimle kavga etme Mia. Hepinizi

mahvetmeye bu kadar yaklaşmışken değil."

Yavaşça ve daha iyi karar vermeme rağmen elimi göğsünden indiriyorum ve bulanık görüşüm aracılığıyla

canavar yüzüne bakıyorum. Ciddiydi ve biliyorum ki sadece kavga etmek boşuna değil, aynı zamanda eğer

bunu yaparsam onun çirkin tarafını da kışkırtacağım.

Parmakları boğazıma dokundu ama tamamen kaybolmadı. "Sen canavarımın işaretlerini anlayacak kadar

zekisin, yani beni bloklamanın ve görmezden gelmenin harika bir fikir olduğu izlenimini sana ne verdi?"

Titreyen ellerimi kaldırıp "Sana söylemiştim" diye işaret ettim. Sıkıldım."

"Anlamsız."

"Artık seni istemiyorum."

"Daha çok saçmalık."

"Senin egonun dünyadan büyük olması ve gerçeği kabul edememesi benim sorunum değil."

"Hangi gerçeklik?"

"Gerçek şu ki, sen bundan ibaret değilsin. Bir tat aldım ve keyifler ancak bu kadar uzun sürdü." Ona dik dik

baktım, sonra ona en sevdiği alaycı sırıtışını gönderdim. "Çok sıkıldım."

Bir an, saniyenin çok küçük bir kısmı, ama sanırım çenesindeki ince sıkılmayı yakaladım. Gözlerinin koyu

mavisi, binlerce geminin yok olacağı dipsiz bir okyanusa dönüşüyor.

Onu dibe batan gemi miyim, yoksa fırtına mıyım, emin değilim. Belki ikisi de benim.

"Senin duyguların hakkında umursamam gereken hiçbir şey yok."

"Ama yine de çaresiz bir eski sevgilin gibi yapışkan davranıyorsun."

"Mia... onu zorlama. Beni iyice kızdırmaya başladın."

"Aman. Daha az umursasaydım etkilenirdim." Onu tekrar itiyorum. "Mesajda söylediğim gibi işimiz bitti

Landon. Git kendine başka bir oyuncak bul."

"Bunu asla kabul etmedim ve bu yüzden bu gerçekleşmeyecek."

"Biliyor musun? Bu senin problemin. O kadar kibirli ve kendini beğenmişsin ki, varlığınız ve eylemlerinizi

nedeniyle başkalarının rahatsız olduğunu, boğulduğunu veya tamamen perişan olduğunu bile fark

etmiyorsunuz. Yakınınızdaki insanların refahını umursamıyorsunuz ve hatta sırf yolunuza çıktıkları için onlara

zarar vermek ve hayatlarını sabote etmek için elinizden geleni yapıyorsunuz. Eğer sözlükte pislik sözcüğünü

ararsan, onun üzerinde kendi resmini bulacaksın."

"Pislik kelimesinin sözlükte olduğundan emin misin?" rahatsız edici bir sakinlikle teslim ediyor.

"Söylediklerimden tek duyduğun bu mu?"

"Başka bir şey mi duymam gerekiyordu? Belki de gösterişçilik bir mağduriyet duygusuyla bağlantılıdır?"

Başparmağını boğazımdaki nabız noktasına doğru itiyor. "Seni herhangi bir şeye zorluyormuşum gibi

davranma Mia. Boğulmadan önce sikim için dizlerinin üzerinde yalvardın. Sen koştun ki ben seni kovalayayım.

Seninle greŖeyim diye benimle dvŖtn. Spoiler uyarısı, sırf benmiŖim gibi davranman senin sorumluluk

payını ortadan kaldırmaz."

"Ben sen değilim. Eylemlerimin tüm sorumluluğunu alıyorum. Tuzağına dŖerek hata yaptığımı itiraf ediyorum,

bu yüzden onu düzeltiyorum. Bırak beni Landon. Tabii beni zorlamaya ve kaçınilmaz olarak boğazını kesmeye

hazır değilsen."

Dudaklarının kenarı alaycı sırıtıŖlarından birini ortaya çıkarıyor. "Boğazının kesilmesi ihtimalinin beni

durduracağını mı sanıyorsun?"

"HAYIR. Ama kavgamı kaybetme ihtimalim olurdu. Beni istiyorsun çünkü sana her adımda meydan okuyorum.

Bacaklarını ačan veya isteyerek dizlerinin üzerine dŖen önceki oyuncak bebeklerinizin aksine, sizi bu sikiŖ için

alıŖtırıyorum. Doruğa ulaşıyorsunuz çünkü daha önce de belirttiğiniz gibi ben zor biriyim. Sadece belirli bir

düzeyde provokasyon veya meydan okuma olduğunda canlı hissedebileceğinizi söylemediniz. İçiniz o kadar

boŖ ki, kendinizi canlı hissetmek için kaosa ihtiyacınız var. Duygusal açıdan o kadar bodursun ki, anarŖi tüm

iliŖkilerinin ruhu haline geldi. Eğer havadaysan devam et ve beni zorla Landon. Seni ldrme Ŗansını

yakalayana kadar sayısız heykelin kadar cansız kalacağım."

İŖte psikopat. BaŖkaları hakkında anlayıŖlı olan tek kiŖinin sen olduğunu mu sanıyorsun?

Çenemi kaldırdım ve yüzündeki sırıtmanın silinmesini bekledim. Omurgam sadece yerinde kalmakla kalmayıp

aynı zamanda geniŖlediğinde de seğiriyor, o kadar ki savaŖa giden bir iblis lordu gibi görünüyor.

Vücudum kasılıyor, maça hazır hale geliyor ama şu anda gerçekten fiziksel hiçbir şeyi kaldıramıyorum. Büyük

konuşmama rağmen hâlâ onun dokunuşuna karşı bağışık değilim. Lanet olsun, parmaklarının yayıldığı yer

yanıyor ve açlıktan ölmek üzere olan vücuduma bir karıncalanma dalgası gönderiyor.

Onun daha da ileri gitmesini, pisliklerin normu olduğu gibi alaycılığıyla benimle alay etmesini ve alay etmesini

bekliyorum. Ancak beni hızlı ve kolay bir şekilde serbest bırakıyor ve hatta geri adım atarak sarhoş edici

kokusu ve karşı konulmaz varlığı olmadan ilk nefesimi almama izin veriyor.

"Seni bırakmamı mı istiyorsun? İşte, gitmene izin verdim."

Az önce duyduklarıma inanamayarak ona baktım. Landon pes mi ediyor? Bu anlaşılmaz bir şey. Direnç

bekliyordum. Sonunda sıkılıp pes etmeden önce bir süre bu belirsizliğin içinde kalacağımı düşünmüştüm.

Ayrıca, daha önce defalarca yaptığı gibi, kaba yola başvuracağını ve beni zorla alıkoymaya çalışacağını veya

tehdit edeceğini düşündüm.

Bu tamamen sıkıcı versiyon hiçbir zaman, bir saniye bile, beklentiler listemde yer almadı.

"Mia?" Maya'nın sesi dışarıdan bir yerden geliyor. "Bu kadar uzun süren ne?"

"Git," diye fısıldıyor o sırtışı hâlâ yerindeyken. "Koş, ilham perisi. Saklanmaya çalış. Seni bir daha yakalamama

izin verirsen, zar zor bir araya getirilmiş hayatını mahvederim.

Omurgam seğiriyor ve savaş ya da kaç tepkim, çok kuvvetli bir hareketle yüzeye çıkıyor. Zavallı biri olduğum ve

ölesiye dövülebileceğim durumlarda bile her zaman kavgayı seçtim.

Bunun tek istisnası Landon'la karşılaştığım zamandır. Dövüşmem. Eğer bunu yaparsam onun tuzağına geri

döneceğim.

Ve etimden bir ısırık daha almak için kesinlikle zehirli ve kesinlikle açgözlü görünüyor.

Ona bunu vermiyorum.

Alaycı sırıtışına ve kenetlenen çenesine son bir kez bakıp kapıyı açtım ve onunla ilk tanıştığımdaya yapmam

gerekeni yaptım.

Koşarım.

Doğum günüm her zaman tuhaf bir olay olmuştur. Birincisi, hiçbir zaman ilgi odağı olmayı sevmedim ve bu

durum biraz tuhaf bir durumdan tamamen tuhaf bir duruma dönüşebilir.

Benden farklı olarak Maya gösterinin yıldızı olmayı başarıyor. Zaten uzun bacaklarına gereksiz yükseklik katan

yüksek topuklu beyaz şifon prenses elbisesi giyiyor. Mükemmel sarı bukleler sırtına düşüyor ve altındaki çıplak

teni rahatsız ediyor. Doğum günümüzde adet olduğu üzere elbisesinin siyah versiyonunu diz boyu deri botlarla

giyiyorum. Saçlarım mavi kurdelelerle iç içe at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı.

Bu, doğum günümüzü ebeveynlerimiz olmadan kutladığımız ilk yıl. Annem ve babam gelmeyi teklif etti ama

Maya arkadaşlarıyla kutlamak istediğini söyledi. Onları da cesaretlendirmedim çünkü son zamanlarda

hayatımda meydana gelen kaosla ilgili her şeyi ağızımdan kaçırabilirdim ve açıklayabilirdim.

Yine de annem ve babam bize hediyeler gönderdiler ve bize mutlu bir doğum günü dileyen ilk kişiler oldular.

Bizi sevdiklerini ve hayatlarının en parlak yıldızları olduğumuzu söylediler.

Niko, Kill ve Gareth Kafirlerin malikanesinde bize büyük bir parti düzenlediler. TKU'dan herkes ve onların en

yakın akrabaları paranın ve kör edici gücün israfına akın etti.

Kardeşime, kuzenlerime ve Jeremy'ye sanki ünlülermiş gibi bakıyorlar. Kafirlerin tartışılmaz gücü ve

dokunulmaz havası, onların olmak istediği tek şeydir. Annem bana her zaman gücün nasıl oynanacağını

bilmiyorsan tehlikeli bir oyun olduğunu söylerdi.

Jeremy liderliğindeki Kafirler kesinlikle öyle.

Ve bu tür bir karizma insanları mıknatıs gibi çeker. Bu nedenle alt kattaki salon insanlarla, alkolle ve gürültülü

moda müzikle dolup taşıyor.

Maya haftanın sahte arkadaşlarından oluşan bir grupla dans ediyor, fotoğraf çekiyor ve alkol alıyor. Teknik

olarak yirmi bir yaşına kadar beklememiz gerekiyor ama geçen yıldan beri içiyoruz. Üstelik burası Birleşik

Krallık ve burada yasal içki içme yaşı on sekiz.

Niko da umursamıyor gibi görünüyor. Üst kattaki kanepede onunla Kill'in arasında oturuyorum. Bizim

konumumuzdan, partiden koparak partinin tamamını gözden kaçırabiliriz.

Bu anlamsız kutlamaya katılmak yerine satranç kulübüne gitmeyi ya da bitkilerimle doğum günü konuşması

yapmayı tercih ederim.

Daha da kötüsü, bir yanım bunu güçsüz bir dilsiz olmanın yıldönümü olarak görüyor. Neredeyse on bir yıl oldu

ve hâlâ bir daha asla konuşamayacağıma dair o lanetleyici düşünce var.

Tadı kötü biradan bir yudum alırken kendi kendime, tam bir sessizlikle dolu bir yıla daha merhaba diyorum.

Alkolden pek hoşlanmıyorum ve çok utanç verici bir hafif sikletim ama bu gece beynimi kapatmam gerekiyor.

Özellikle de Landon'un beni bırakacağını açıkladığı geçen haftadan beri yüksek alarm durumunda olduğu için.

Binlerce numaradan bana ulaşmaya çalışmadı, beni bir daha köşeye sıkıştırmadı ve satranç kulübüne bile gitmedi.

Bay Whitby'ye karşı oynamak için neredeyse her gün oradaydım ama bana Landon'un son zamanlarda kulübe hiç gelmediği söylendi.

Umurumda değil.

Aslında hayatımdan çıktığı için mutluyum. Banyodaki kısa, gerilim yüklü toplantının Landon'ın sonu

olmadığından şüpheleniyordum ama belki de bundan çok fazla anlam çıkarıyorum.

Belki sonunda benimle işi bitmiştir.

İyi.

Hayatımda toksik dram tanımına ihtiyacım yok.

Ama yine de biranın tadı daha da acı ve iğrenç. Her şey öyle.

Bunun sadece bir aşama olduğuna inanıyorum. Olmak zorunda.

"Neden orada daha az hoş olan klonunla dans etmiyorsun bebeğim Sokolov?"

Kill müzik yüzünden bağılıyor ve

koluyla beni dürtüyor.

Omzumu kaldırıyorum ve hiçbir şey söylemiyorum.

Ayrıca birimizin ya da ikimizin Niko'ya göz kulak olması gerekiyor.

Son otuz dakikadır art arda sigara içen kardeşime bir göz atıyorum. Sanki akciğer kanserine sebep olma

görevindeymiş gibi birbiri ardına.

Jeremy'nin yoluna koyduğu başa çıkma yöntemlerine rağmen, iyileşmek yerine daha da kötüye gidiyor.

Görünen o ki hiçbir şiddet kardeşimi zihinsel olarak kendini yok etme durumundan çıkaramayacak.

Eline hafifçe vuruyorum ve bana bakıyor ama bu sabah bize sarılıp mutlu yıllar dilediğinde olduğu gibi, beni gerçekten görmüyor.

Bira kutumu sehpanın üzerine bıraktıktan sonra "Dans etmek ister misin?" diye işaret veriyorum.

Başını sallıyor.

"Benim için?" Gözlerimi masumca kırıştırıyorum.

Tekrar başını salladı.

Kill ona bir yastık fırlatır. "Onun doğum günü. Yap."

"Seni öldüreceğim, orospu çocuğu." Nikolai yastığı geriye atarak Kill square'in suratına vuruyor.

Kuzenim bunu bir daha yapmıyor çünkü Nikolai'nin tetikten memnun dövüş tepkisine neden olmuş olabilir.

Kardeşimin elini tutup çekiyorum ama o bir saf kas örneği olduğu için onu hareket ettirmek imkansız.

Sonunda yarısı bitmiş sigarasını tıka basa dolu kül tablasında söndürdü ve onu ayakta durmam için çekmeme izin verdi.

Müziğe atlarken ellerini tutuyorum. İlk başta hiç etkilenmedi ama sonra Kill bize katıldı ve Niko'yu daha fazla

çaba göstermeye zorladı.

Bütün bu dans olayı onların birbirlerini itip beni döndürmelerinden kaynaklanıyor.

Bir anlığına rahatlıyorum, dans ediyormuş gibi yaparken kavgaya bu kadar yaklaştıklarını görünce gülüyorum

ve kıkırdıyorum.

Sonra birdenbire Kill durma noktasına gelir.

Sebebi Jeremy'nin bir kolunu kız arkadaşı Cecily'nin beline dolamış, yanında Glyn ve Bran'in de olduğu yöne

doğru yürümesiydi.

Glyn bana sarılıyor ve elime bir çanta tutuşturuyor. "Üçümüzden gelen küçük hediyeler. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim. Zorunda değildin," diye imzalayıp alışılmadık derecede sert olan Bran'a baktım ve ardından

telefonuma şunu yazdım: "Geleceğini düşünmemiştim."

"Beni bizzat sen davet ettin. Bunu kaçırmazdım, dedi kibar bir gülümsemeyle, gözlerini benden ayırmadan.

"Senin burada ne işin var?" Nikolai beni arkasına itiyor ve Bran'la burun buruna geliyor. "Kardeşinin başka bir ayrıntılı planı mı var? Bu sefer ne var? Kundakçılık? Saldırı mı? Cinayet olabilir mi?"

Nikolai'nin kolunu tutuyorum ve hareket etmediğinde yanında durup şunu işaret ediyorum: "Bran benim

arkadaşımdır. Onu doğum gününe davet ettim."

"Sorun değil, Mia," dedi Bran bana, öfkeliyken rahatsız edici derecede Landon'unkine benzeyen gözleri Niko'nun

üzerinde kalmasına rağmen. "Kardeşinizin benim hakkımdaki düşünceleri umurumda bile değil ama

muhtemelen gitsem daha iyi olur."

"HAYIR." Birkaç kez başımı salladım.

Jeremy, Mia haklı, dedi. "Sen bizim misafirimizsin."

Glyn'i öpmeyi yeni bitiren (ya da daha doğrusu kardeşinin önünde yüzünü yemek isteyen) Killian, onu serbest

birakır ve Niko'yu omzundan yakalar. "Glyn ve Cecily'yi kabul edebiliyorsan Bran'ı da kabul etmek zorunda

kalacaksın. Tüyler ürpertici fiziksel benzerliğine rağmen Lan'le hiçbir ilgisi yok."

"Haklı" diyor Glyn yumuşak bir sesle. "Bran, Lan'den tamamen farklı. Söz veriyorum."

Nikolai, sanki onun içine sızmak ve orada bulduğu her şeyi yok etmek istiyormuş gibi Bran'a dik dik bakmaya

devam ediyor.

Kardeşimin bu yanı ürkütücü derecede korkutucu ve en kötüsü de bunu daha önce gördüğümü sanmıyorum.

Elini tuttum ve bana bakması için onu geri çektim. "Benim doğum günüm. Kimi istersem onu davet edebilirim.

Bunu mahvetmeyin lütfen."

Homurdanıyor ve sigara paketini kapıyor ama hiçbirimiz nefes alamadan ensemdaki tüyler diken diken oluyor.

Oh hayır.

Lütfen bana fazla düşündüğümü söyle...

Çok tanıdık, zahmetsizce alay eden bir sesin havada yankılanmasıyla umutlu düşüncelerim sona erdi.

"Gergin atmosfer nedir? Bunun bir doğum günü olduğunu sanıyordum. Ayrıca birisi 'yıkım' kelimesinden mi

bahsetti?"

Landon'ınkilerden başkasıyla çatışınca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yanılmışım.

Benimle işi pek bitmiş gibi görünmüyor.

25

LANDON

Farklı bir gün, dünyayı mahvetmek ve onun çarpıp yanmasını izlemek için aynı onarılamaz ihtiyaç.

Bir düşmanlık dalgası bana doğru yükseliyor, her taraftan tenime nüfuz etmeye çalışıyor ve başarısız oluyor.

Bakışlar ve alaycılar dış katmanımı plastik oklar gibi sektiriyor.

Hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor.

Bölünmeyen ilgilimle onurlandırdığım tek kişi, kıvrımlarını doğru yerlerden saran, sıcak siyah elbiseli kızdır.

Narin boğazına deri bir tasma sarılı ve en sevdiğim mavi kurdeleler at kuyruğunun arasından kıvrılıyor.

Mavi kır çiçekleri rengindeki meydan okuyan, gururlu gözler bana bakıyor. Muhteşem teatral girişimi yaptığım

saniyeden kısa bir süre içinde, o gözler şaşkına döndü, sonra bu duygular dehşete dönüştü, ama şimdi onlar

onaylamama havuzları haline geldi.

Onaylanmadan çalışabilirim.

Hatta nefret ediyorum.

Düşmanca durumlarda ustayım ve ilham perimin gözüne girene kadar ayrılmayacağım. Sesinin döngüsel

kaydını dinleyene kadar onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim.

Ve birini özleyebileceğimi bilmiyordum.

Şimdi, bulduğum yöntem en iyi ihtimalle tartışmalı, en kötü ihtimalle intihara yol açabilir ama tüm dünyanın

önünde bazı rekorları kırmam gerekiyor.

"Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" Uzay israfı gibi bir adam olan Jeremy, Cecily'yi daha sıkı kavlıyor ve bir

saldırı için tüm vücudunu keskinleştiriyor.

Aslında kendi kardeşlerim dahil hepsi öyle. Vücutlarında sadık bir kemik yok. Beni sakatlama ihtiyaçları

konusunda kurnaz olan tek kişi Killian'dı ama Glyn'i sanki onu benden, kendi etinden ve kanından koruması

gerekiyormuş gibi yakınında tutuyordu.

Glyn ve Cecily, emekli maaşlarını kaybeden ve kendilerini diri diri gömme seçeneğini ciddi olarak düşünen yaşlı

kadınlardan daha mağdur görünüyorlar. Bran'in ifadesi, kırılğan onuru uğruna bıçaklanmamı izlediği zamanki

gibi tam bir acıya dönüştü.

Diğer uçta ise Nikolai'dan başkası durmuyor. Benim tanrısal varlığıma verilen sayısız çelişkili ve kesinlikle

çarpıcı tepkilerde, bir nebze olsun düşmanlığı gizlemeyi başaramayan ve bunun vücut dili ve manik ifadesine

akmasına izin veren kişi oydu.

Uzakta yaklaşan dünya savaşını görmezden gelerek, "Bunun bir doğum günü olduğunu ve herkesin davet

edildiğini sanıyordum," dedim hafifçe.

Killian açıkça "Değilsin" dedi.

"Görünüşe göre artık öyleyim." Bütün bu süre boyunca beni sanki heykelin yaratıcısı değil de heykeliymişim gibi

izleyen Mia'ya doğru bir adım attım. "Doğum günün kutlu olsun. Katılım hediyemin yanı sıra, sana verecek bir

şeyim daha var ama bunu sana özel olarak vermeyi tercih ederim..."

Nikolai yumruğunu güzel yüzüme çarpmadan önce ikinci adımımı atmayı başaramıyorum.

Tıkanmış boğazımdan öksürükler kaçıyor ve ağzımı dolduran metalik sıvıyı yere tükürüyorum. İlk içgüdüm

bunu Nikolai'nin suratına kusmaktı ama bunun, yapmaya çalıştığım dava için bana hiçbir faydası olmayacak.

"Lan..." Glyn erkek arkadaşından ayrılıp koşarak yanıma geliyor.

Belki de yanılmışım ve sonuçta bana karşı bir nebze sadakati var.

Sanki daha fazla yaklaşımdan korkuyormuş gibi birkaç adım ötede duruyor. "Sadece git."

Geri alıyorum. O, serseri erkek arkadaşının yerinde herhangi bir drama istemiyor ve muhtemelen kuzeninin

hayatından korkuyor.

Bu da meşru çünkü ilham perimin kardeşi olmasaydı biz konuşurken yumruğumla duvara fırlatılırdı. Daha

sonra muhtemelen çok ihtiyaç duyduğu bir akıl hastanesine gönderilir.

"Sırf ayrılmak için beceriksiz güvenlik görevlilerine rüşvet verme zahmetine katlanmadım." Bakışlarım Mia'nın

dehşete düşmüş bakışlarıyla buluştu.

İleriye doğru bir adım attı ve ellerinden biri sıkı bir yumruk haline getirildi. Sonuçta benim için endişelendiği

düşüncesiyle bir yanım havaya uçuyor ama çok geçmeden kardeşinin kolunu yakaladığında parçalanıyor ve yanıyor.

"O buna değmez Niko."

Ciddi bir yüz ifadesiyle bunu imzaladığını eklemeliyim.

Az önce buna değmediğimi mi söyledi? Ben? Lanet olası Kral Landon mu?

Nikolai açıkça aynı fikirde değil ve kesinlikle -Mia olmayan herkes gibi- yumruğunu tekrar kaldırdığı için benim

buna değer olduğumu düşünüyor.

Killian, Glyn'i ustaca aksiyonun ortasından çekiyor, böylece Glyn bir kez daha onun abartılmış koruyucu

kozasına giriyor.

"Zaman aşımı." Nikolai'nin önünde elimi kaldırıyorum. "Özelliklerimi yeniden düzenleme girişimlerinize devam

etmeden önce, önemli bir unsuru açıklamama izin verin. Kız kardeşine kur yapma sürecindeyim ve yüzümü

mahvetmeye yönelik herhangi bir girişim söz konusu görevin lehine olmayacaktır."

Yumruğu havada asılı kalan Nikolai de dahil olmak üzere herkes şaşkına döndü. Ben buna Landon etkisi adını

vermeyi seviyorum; oldukça güçlü ve izlemesi keyifli.

İyileşen ve beni tüm bakışların parıltısıyla şereflendiren ilk kişi Mia; dudakları büzülmüş ve gözleri ateşle

parlıyordu.

O Şimdiye kadar karŐılaŐtıŐım en kutsal manzara ve ben kesinlikle dindar bir insan değilim.

"Ona elini sűrmeden seni öldűreceĐim." Nikolai ileri atılıyor.

"Ah, bu zaten yapıldı."

Bir duraklama daha.

Sözlerimin űrűnű olan sayısız güzel, ŐaŐkın ifadelerden biri daha.

"Sen az űnce ne dedin?" Bu sefer Nikolai'nin yavaŐ konuŐacak kadar sabrı var.

"Sűyledim." Gűz gűze gelmemiz iŐin aramızdaki mesafeyi kapatıyorum.

"Dokunaklı kısım zaten yaşandı.

Aslında randevumuz dokunmaktan fazlasını iŐeriyordu ama sen onun kardeşi olduğun işin seni ayrıntılardan

uzak tutacağım.

"Seni kahrolası..." űzerime doĐru itti ve Mia'nın hatrına beni yere yıkmasına izin vermek űzereydim ama Bran

űnűme geŐip yumruĐu aldı.

KardeŐim geriye doĐru sendeledi ve gűĐsűme dűŐtű.

Olayların deĐiŐimi o kadar hızlı ki herkesin denklemdeki yeni deĐiŐkeni kabul etmesi biraz zaman alıyor.

Benim aptal kahrolası kardeşim.

Yan dűŐmesin diye kolundan tutuyorum ve alt dudaĐındaki keŐiĐi ve oradan fıŐkıran kanı inceliyorum.

Mia ile kan baĐı olmasaydı űlecek olan o pislik onu iyi etti. Bran beyin sarsıntısıyla műcadele ediyormuŐ gibi

baŐını birkaç kez salladı. Ben Őiddetten hoŐlanmıyorum ve műmkűn olduĐunca bunun iŐin Őabalıyorum ama

Bran kelimenin tam anlamıyla kan konusunda hassastır.

Bir mendil ھاıkardım ve o ayakta kalmaya ھاabalarken dudağındaki pisliliği silmesine yardım ettim.

Nikolai hareket etmiyor, çenesi tikliyor ve damarları şişene kadar kasları kasılıyor. Killian, Jeremy ve Mia onu

geri çekiyorlar ve beklediğimin aksine o buna karşı çıkmıyor.

Bunun yerine bakışlarını kız kardeşine yöneltti. "Bu doğru mu?"

Donuyor ve kardeşini sakinleştirmeye yönelik tüm girişimler şaşırtıcı bir şekilde durma noktasına geliyor.

"O herifin söylediği doğru mu, Mia?" tekrar sordu, sesi nükleer bir savaş başlatmaya yetecek kadar gerilim

doluydu. "Onunla yattın mı?"

Mia'nın yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade beni karşılıyor. Artık onun narin hatlarında bir daha asla

görmek istemediğimi fark ettiğim bir ifade.

Utanç.

Öncelikle buna değmiyorum.

Artık benden utanıyor.

Bakışlarını bana kaydırdı ve ben Bran'in berbat dudağındaki kanamayı durdurmaya çalışmakla meşgul olmama

rağmen, uyanık olduğum her anımda beni rahatsız eden gözlerle karşılaştım.

Devam et ve yalan söyle, Mia. Devam edin ve kendinizi inkar edin ve bunların hepsi lanet bir illüzyonmuş gibi

davranın.

"Düşündüğünüz gibi değil" diye işaret ediyor.

"Peki o ne düşünüyor?" Kağıt mendili Bran'in ağzına yapıştırıp elini üzerine koydum ve Mia'ya bakacak şekilde

onun önüne geçtim.

"Kapa çenen." Hareketleri sarsıntılı, koordinasyonsuz ve kontrolün tamamen kaybedildiğini gösteriyor.

İyi.

Belki bu şekilde, kullanılmış bir prezervatif gibi bir kenara atılıp atılmanın yarattığı hayal kırıklığını anlayabilir.

"Sesimi kesmekten mutluyum ama yalnızca doğruyu söylersen ve yalnızca gerçekleri söylersen."

Fırtınalı bir denizin rengindeki akıcı gözler, sanki onun ölüm listesindeki bir sonraki hedef benmişim gibi bana bakıyor.

"Bu adam ne hakkında konuşuyor?" Bu sefer soran Killian'dı, ifadesi karardı.

Mia ile olan sözde kardeş ilişkisi göz önüne alındığında, onun sıkıntısı bana büyük bir tatmin sağlıyor. Benim

yerime yürümek nasıl bir duygu, orospu çocuğu?

Mia imza atmadan önce tekrar bana dik dik bakıyor: "Bu sadece hiçbir anlamı olmayan bir hileydi. Artık her şey bitti."

O küçük pisliği boğarak öldüreceğim.

Ama sonra beynimin hâlâ işleyen mantıksal bölümünde onun tüm bu aşağılayıcı şeyleri bilerek söylediğini fark ettim.

Kanın durumu daha da korkunç hale getirmesini umarak sırtımamın ortaya çıkmasına izin verdim. "Saygısızca

katılmıyorum. Bu bir hileden daha fazlasıydı ve bitmekten çok uzaktı. Mia ve ben öncelikler ve benim anarşiye

olan kötü şöhretli eğilimim konusunda ufak bir anlaşmazlığa düştük. Dramatik girişime rağmen, herhangi bir

pisliği karıştırmak için burada değilim. Tam tersine, kulüplerimiz arasında uzun süredir devam eden bir

ateşkes teklif etmeye geldim."

Nikolai, "Bir buçuk metre derine gömüldüğünüzde bile," diye hırladı.

"Bunu göz ardı etmek için bu kadar çabuk olmazdım." Mia'nın bakışlarıyla karşılaştım. "Eğer bir şans verersen

bu nadir şans ikimiz için de çok iyi sonuç verecektir."

"Kız kardeşim satılık değil."

"Ben bunu asla önermedim. Mia, söylediğinin aksine her gece benimle buluşmaya gelirdi. Gece randevumuzda

herhangi bir zorlama söz konusu değildi."

Nikolai'nin gözleri tekrar ona kaydı ve bakışlarımla buluşmadan önce olgun bir domatesten daha sıcak

görünüyordu. "Ateşkes olsa da olmasa da, sana asla geri dönmeyeceğim."

"Asla asla Deme." Sonuna ilham perisi ekleyecektim ama geniş izleyici kitlesinin işime burnunu sokması

havasında değilim.

Bu halka açık sevgi gösterisini yapmış olmam yeterli.

Çenesi titriyor. "Sen delirmişsin."

"Suçlandığı gibi suçlu."

"Bana sahip olmayacaksın."

"Seni bir kez yaşadım."

"Bir daha olmayacak."

"Denemeden bilemeyiz."

"Hayal kurmayı bırak."

"Kaçınılmaz olanla mücadele etmeyi bırakın."

Nikolai, sıkıcı yardımcısı Jeremy'yle birlikte aramıza giriyor ve zararsız şakalaşmamıza aniden son veriyor.

"Yüzünü berbat etmeden önce git."

"En son kontrol ettiğimde bu ateşkes için iyi bir başlangıç noktası değil, değil mi?"

"Hadi sadece gidelim." Bran kolumu çekiyor ama hareket etmiyorum.

"Bana ateşkes konusunda söz vermediğin sürece dışarı adım atmayacağım." Jeremy'nin bakışlarıyla

karşılaştım. "Bunun herkesin yararına olduğunu biliyorsun. Cecily ve Glyn de dahil."

"Olmuyor," diye sızlandı Nikolai.

"Bu senin de yararına olabilir," dedim kayıtsız bir tavırla. "Karşılığında ben de kardeşime verdiği zarardan dolayı yüzünü kırmayacağım."

"Unut gitsin, Lan." Bran daha sert çekiyor, parmakları koluma giriyor. "Ben iyiyim."

"Hayır değilsin." Başımı Nikolai'ye doğru eğdim. "Başkalarının aileme zarar vermesinden hoşlanmıyorum."

"Senin konuşman komik." Kendini Kill'in pençesinden kurtarmaya çalışıyor. "Seninle işim bittiğinde kimsenin tanıyacağı hiçbir şey kalmayacak."

Lütfen durun, diye yalvardı Glyn ona ve onun da artık benim tarafımda olduğunu, ellerinin hafifçe titrediğini fark

ettim. Bir erkek arkadaşının şakasına bakıyor. "Lan ateşkes öneren bir tip değil, o yüzden bunu kabul edebilir misin?"

Sonuçta küçük kız kardeşim beni tanıyor. Çünkü o haklı. Benim berbat anarşi sözlüğümde ateşkes diye bir şey yok.

Ancak yine de önemli bir değişikliği tetiklemek için köklü önlemlerin alınması gerekiyor.

Killian, "Ateşkesi kabul etsek bile" diyor, "Mia masadan kalkıyor."

"Buna senin karar vermen gerek değil, değil mi?" Gülümseyip bakışlarıyla buluştum.

Jeremy, "Sana zaten hayır dedi" dedi.

"Hayır ile çalışabilirim." Ona doğru bir adım atıyorum, ardından da amatör korumalarım olarak görev yapan

Glyn ve Bran geliyor.

Avucuna küçük bir kutu koyarken Mia gergin bir ifadeyle beni izlemeye devam ediyor ve sonra beni yalnızca

onun duyabileceği şekilde şöyle söylüyorum: "Doğum günün kutlu olsun, küçük ilham perim. Unutma, bana ait

olmadığın bir gelecek yok."

Nikolai beni o kadar sert bir şekilde geri itiyor ki, hayvanın hayvani gücü karşısında irkilen Bran ve Glyn'e

düşüyorum.

Herif bunu zorluyor ve ben de bunu ona ödeteceğim. Sadece bugün değil.

"Teklifime evet dediğin için bunu kabul edeceğim. Mia meselesine gelince, bunu ona bırakıyorum. Sadece

hiçbir sansürü veya beni ondan uzak tutmaya yönelik girişimleri hafife almayacağımı bil. İstersen bana

işkence edebilirsin. Ayrıca beni kaçırmak ve geçmişteki saçmalıkların intikamını almak istersen kapımı açık

bırakacağım, o yüzden planını bana bildir. Ya da yapma. Sürprizlere açığım." Killian'a baktım. "Glyn'in durumu

göz önüne alındığında sen ve ben eşit durumdayız."

O öne doğru bir adım attı ama Glyn ve Bran beni çoktan geri çekiyorlardı.

"Saçlarından çıkacağım," diye sesleniyorum. "Bazı nedenlerden dolayı burada hoş karşılanmadığımı

hissediyorum. Nedenini merak ediyorum."

"Seni kahrolası..." Nikolai üzerime geliyor ama Killian, Jeremy ve Cecily onu geri çekiyorlar.

Mia orada duruyor, bir eli hediyesi yumruk haline getirmiş ve gözleri söndürülemez bir ateşle parlıyor.

Oraya koşup onu kaçırmaktan fiziksel olarak kendimi alıkoymam gerekiyor.

Sonra bana çarpıyor.

Hayatımdan sikilip gittiğinden beri yaşadığım o korkunç duygunun nedeni.

Tuhaf bir boşluk.

Önemsediği şeyi mahvetmeden onu nasıl geri alabileceğine dair planlar
yapmaktan başka hiçbir şey için

mutlak motivasyon eksikliği.

Mia Sokolov'a kategorik olarak takıntılı hale geldim. Zihnim tüm dünyayı süzdü
ve tek gördüğüm onun meydan

okuyan yüzü.

Her köşede.

Her heykelde.

Her yerde.

Ve şimdi onu tekrar gördüğüme göre yapmak istediğim son şey ayrılmak.

"Senin sorunun ne?" Bran, Kafirlerin gösterişli malikanesinden çıkıp arabamın
önüne geldiğimizde sordu.

Kendimi sıkışıp kaldığım garip aşamadan kurtarıyorum ve kardeşlerimin
onaylamayan yüzlerine

odaklanıyorum.

Glyn kollarını kavuşturuyor. Bu senin için bile çok cesurca.

"Sürprizlerle dolu değilsem ben bir hiçim." Ağzımda patlayan acı karşısında
sırıttıyorum ve ürküyorum.

"Bununla birlikte, sadakatinizi ve beni korumaya yönelik zayıf girişimlerinizi
seviyorum."

"Daha çok insanları senden korumaya çalışıyormuşuz gibi." Glyn bıkkın bir nefes
verdi. "Duramaz mısın?"

"Neyi durduracaksın?"

"Bütün bunlar Mia ile olan şeyler."

"HAYIR."

"Ama sen kızları umursamıyorsun."

"O sadece bir kız değil." O benim ilham perim. Tamamen bana ait olana kadar
ona sahip olma ihtiyacının

başka bir açıklaması yok.

Onun her zaman yanımda olması için açıklanamaz bir istek.

Onun yanında olmadığımda kendimi tanıyamama noktasına geliyorum ve bu ciddi bir sorun.

"Bize canın sıkıldığı anda onu bir kenara bırakmayacağını mı söylüyorsun ki bu da çok yakında gerçekleşecek,

öyle mi?" Bran soruyor.

"Eğer sıkılacak olsaydım, haftalar önce öyle olurdum."

"Ama yapacaksın Lan," diyor Glyn. "Senin yaptığın bu. Bir çeşit zevk olsun diye sıkılıyorsun ve insanlara zarar

veriyorsun."

"Amatörce psikoterapi için teşekkürler küçük prenses. Ama psikolojik çabalarınızı daha gerçekçi kılmak

istiyorsanız erkek arkadaşınızı fiş olarak sokmalısınız. O da kolay sıkılmıyor mu?"

"Öldürmek farklıdır."

"Ne anlamda? Onu anlamayı başardın çünkü o bana benziyor, peki neden ben sonsuza dek şeytan olurken o

birdenbire hayatının aşkı oldu?"

"Çünkü bizi sevmek için hiçbir zaman çaba harcamadın, Lan!" çılglık atıyor.

"Farklı bir yapıya sahip olduğunuzu

ve hiç kimsenin doğanızı değiştiremeyeceğini biliyorum. Onu anlıyorum. Benim anlamadığım şey, neden

bizden sizin çizdiğiniz çizgilere göre davranmamızı bekliyorsunuz ve biz harekete geçtiğimizde istediğiniz yere

düşene kadar bizi eziyorsunuz. Sahiplenme duygunuz ve bizim sizi güzel göstermemiz nedeniyle bizi

koruyorsunuz. Bran ve ben şu anda seni koruduk çünkü her şeye rağmen sen bizim kardeşimizsin ve seni

önemsiyoruz. Sizinle olan ilişkimizde hesap yapmıyoruz ve sizi kesinlikle canımız sıkıldığı için kullanmıyoruz.

Sizden tek isteğimiz, kendi erkek ve kız kardeşinizle uğraşırken çaba göstermeniz ve narsist içgüdülerinizi

takip etmeyi bırakmanızdır.

Gözlerinde yaşlar birikiyor ve Bran onu omzundan tutuyor, ifadesi de onunki kadar sefil bir ifadeyle.

Sahne önümde canlanırken, Mia'yı küçük banyo kabininde köşeye sıkıştırdıktan hemen sonra Aiden Amca'yla

yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

Sırf tekrar içeri girip ona tek seçeneğinin ben olduğumu hatırlatmak için gitmesine izin veriyormuş gibi

davranmayı düşünüyordum.

Ama sonra Aiden Amca'yı aradım. O Eli ve Creighton'ın babası ama biz her zaman yakındık çünkü ben çok

sevimliyim.

Bu bir yalan. Aşırı kaos odaklı doğama rağmen beni yargılamayan birkaç kişiden biri.

Ayrıca babamı, senden daha kutsal kişiliğimi geliştirirken beni kendi halime bırakması konusunda teşvik etti.

Herkesten farklı olmamıza rağmen Aiden Amca bana ve Eli'ye her zaman saygılı davrandı.

Muhtemelen bazı özelliklerimizi paylaştığı için.

AirPods'umu taktım, parmaklarım kesinlikle çöp kutusuna gidecek olan sıradan bir kil parçasının üzerinde

geziniyordu.

Aiden Amca ilk çalıştan sonra telefonu açıyor. "Merhaba Landon. Bana mı öyle geliyor yoksa benden kaçıyor

musun?"

"Ben? Senden kaçmak mı? Bir milyon yıl geçse de olmaz."

"Ve burada Creigh olayına son dönemdeki pervasız katılımınız hakkında düşündüğünüzü sanıyordum."

"Öyle bir niyetim olmadığını biliyorsun amca."

"Bu olmadığı anlamına gelmez." Duraklıyor, sonra içini çekiyor. "Kendinizin bir tanrı olduğunu düşünebilirsiniz,

ancak sonuçları açıkça göz ardı etmeniz, eninde sonunda sizi yakalayacaktır."

Yarattığım eserin kalçasını okşuyorum, sonra duruyorum. "Belki de zaten öyledir."

"Ah?"

"Merhaba amca." Vuruş, kaydırma, vuruş. "Bana her zaman diğer çocuklar gibi olmamanın sorun olmadığını ve

kırılmadığımı söyledin. Zihnimin farklı bir yapıya sahip olmasının onlardan daha az olduğum anlamına

gelmediğini söylemiştin. Aslında bu benim daha özel olduğum anlamına geliyor."

"Bu doğru."

"Peki o bunu neden görmüyor?"

"O?"

"Beni boş olmakla suçlayan ve empati denen can sıkıcı duygunun felaketi olan, içimde bir diken."

"Peki onun fikrini önemsiyorsun?"

"Hayır... bilmiyorum."

"O zaman muhtemelen öyle yaparsın."

"Umursamayı nasıl bırakabilirim?"

Amca gülüyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu hiç komik değil."

"Bir dereceye kadar öyle. Duygularınla çocuksu konuşuyorsun. Ama ne olursa olsun onu elinizde tutmak

istiyorsanız empati kurmalısınız."

"Hayır, teşekkürler."

"O halde onu bırakın ve sabah zar zor hatırladığınız insanlarla sığ karşılaşmalarınıza geri dönün. Böylece

hayatının geri kalanını umursamak zorunda kalmayacaksınız ve onun daha önce doldurduğu boşluğu bir rozet

olarak taşıyabileceksin."

Hareketlerim duruyor, parmaklarım kalçamın üzerinde duruyor. "Boşluğu doldurduğunu nereden biliyorsun?"

"Elsa Teyzen bunu benim için yapıyor. Aslında annen de baban için aynısını yapıyor."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Baban her zaman uyumlu bir insan değildi, bu yüzden büyürken sana karşı biraz katıydı. Onun yaptığı

hataların aynısını senin de yapmanı istemedi."

Bunu bilmiyordum. Büyüdükten sonra kararlarımdan pişman olmamı istemediğini söylerken kastettiği bu olsa

gerek.

Ben de doğal olarak pişmanlık duymadığımı söyledim.

Aiden Amca şöyle devam ediyor: "Bu boşluk hissi, yaşlandıkça sizi daha da canlı canlı yiyen hastalıklı bir

duygudur ve onu dolduracak birini bulamazsanız, geri dönülmez bir şekilde mahvolursunuz. Er ya da geç,

hiçbir zaman sürmeyecek olan ve sonunda kendi kendini yok edecek olan o geçici ertelemeye ulaşmak için

daha büyük suçlara yenik düşeceksin.

Bir sigara alıp ağzıma tıkıyorum ve yakıyorum. "Empati yapmakla hiç ilgilenmiyorum."

"Bu sana doğal gelmediği için mantıklı. Ancak sırf değişmeyi reddettiğiniz için temelde kasvetli bir yola yenik

düşmeye hazır olup olmadığınızı düşünmelisiniz."

"Empatiyi nasıl uygulayacağımı bilmiyorum."

“Hiç onun değeri verdiği bir şeyi ya da birini mahvetmekten ya da incitmekten kaçındığınız oldu mu, çünkü

bunun ona zarar vereceğini anladınız mı?”

"Belki."

“Bu ileriye doğru küçük bir adım. Olaya kendi bakış açınızdan değil, onun bakış açısından bakmalısınız.

İçgüdülerinizi mümkün olduğunca zincirlemeniz gerekiyor.

"Büyürken Bran ve Glyn'i incitmek istediğimde ve enerjimi onlara zarar verenleri cezalandırmaya

yönlendirdiğimde yaptığım gibi mi demek istiyorsun?"

"Bunun gibi bir şey. Aslında Bran'nın onunla ilişkiniz konusunda size tavsiyelerde bulunması en iyisi."

“Neredeyse hiç seks yapmayan erdemli adam mı? Geçmek."

“Bir ilişkinin seksle alakası yok Lan. Bu, sizin mükemmel bir şekilde başarılı olduğunuzdan emin olduğum

fiziksel bir ihtiyaçtır. Ancak duygusal tarafınız en büyük zayıflığınızdır.”

“Ve Bran'ın gücü.” Bu bir soru değil. Bu bir beyandır.

"Küçükken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Bran çok fazla hissediyor ve ben çok az hissediyorum; bu yüzden birbirimizi dengeliyoruz."

"Kesinlikle."

“Bana asla yardım etmeyecek amca.”

"Sordun mu?"

Hayır, yapmadım.

Ama erkek ve kız kardeşime baktığımda Aiden Amca'nın sözlerinin ardındaki anlamı tamamen anlıyorum.

Ben, Landon King, kardeşlerimin fazlasıyla sahip olduğu bir şeyden yoksunum ve bunu her zaman bir güç

olarak görsem de, belki de kartlarımı yeniden karıştırmam gerekiyor.

Bran, "Ona tüm bunları anlatmanın bir anlamı yok küçük prenses" dedi. "Onu asla alamayacak."

"Evet."

Hem Bran hem de Glyn bana sanki arkadaşça davranışları nedeniyle cehennemden kovulmuş bir iblis tarafından ele geçirilmişim gibi bakıyorlar.

"Bu bir şaka mı?" Glyn ihtiyatla soruyor.

"Ne zaman şaka yaptım?" İkisinin de omuzlarından tutuyorum. "Çaba göstereceğim."

"Neden?" Bran soruyor.

"Çünkü sen benim ailemsin." Gülüyorum. "Karşılığında ben de sana gün içinde birkaç şey sorabilirim."

"Birkaç şey?"

"Empatinin nasıl uygulanacağı hakkında."

Bran gülümsüyor. Yapmıyorum.

Bundan hiç hoşlanmayacağımı biliyorum. Aslında canavarım, geçici de olsa zincirlenme fikri karşısında

kükrüyor, ama eğer bu küçük ilham perim için ödemem gereken bir bedelse, öyle olsun.

26

MIA

"Güzel. Bir şekilde beni tuzığa düşürmeyi başardın." Bay Whitby (kendisine Frank dememde ısrar ettiği için)

hareketimi onaylayarak başını salladı.

Dışarıdaki uğultulu rüzgar eşliğinde boş kulüpte oturuyoruz. Öğleden sonra erken olduğu için diğer üyelerin

züppelikleriyle karşılaşmaktan kurtuldum.

Diyelim ki kadınlar Landon'la birlikte buraya geldiğimi gördükten sonra beni daha da küçümsemeye başladılar.

Görünen o ki ben, Landon'ın 'son derece çekici' arkadaşlığını hak etmeyen 'züppe'yim.

Herkesi onun gösterisine inandırdı. Kanca, ip ve platin.

Her halükarda, kaçınılmaz bir çatışmadan kaçınmak için Frank'e mesaj attım ve hızlı bir oyun için müsait olup

olmadığını sordum. Mükemmel bir beyefendi olduğu için kabul etti. Kolunun kenarındaki kir lekesini göz

önünde bulundurursak, onu çok önemli olan bahçıvanlık dersinden aldığımdan eminim.

“Artık pes etmek çok daha güvenli. Bu oyunun kararı zaten verildi ve şah mata çok az zaman kaldı,” yazıp ona

telefonumu gösteriyorum.

“O kadar emin değilim. Rakibini küçümsemek bir hatadır.”

"Buraya tamamen yok etme niyetiyle gelmem senin için çok kötü."

Bütün kibar İngilizler gibi gülümsüyor, içten içe bana deli demek istediğinden emin olduğumda. Landon'ın bir

hafta önce doğum günü partimde feci şekilde sahneye çıkışından beri bu tuhaf ruh hali içindeyim.

Sadece ilişkimizi dünyaya duyurmakla kalmadı, aynı zamanda bana kur yaptığını duyurma cüretini de gösterdi.

Ailemin önünde.

Nikolai'nin durumu pek iyi karşılamadığını söylemek yetersiz kalır. Manik durumu sadece birkaç gün içinde

kötüden daha da kötüye gitti. Genellikle bir hafta veya daha kısa sürede normale dönebilir, ancak bu sefer

durum böyle değil.

Killian bana başını salladı ve benden dolayı hayal kırıklığına uğradığını söyledi. Bu sözler beni tahmin

edebileceğimden daha kötü etkiledi. Gareth ve Jeremy'nin bunu söylemelerine gerek yoktu ama onların

küçümseyici bakışları ve aşırı iç çekişlerinden gelen ezici onaylamamayı hissettim.

Maya doğal olarak kasabadaki son konuşmaları öğrendi ve çok kötü davranıyor. Diğerlerinin aksine o beni

yargılamıyordu ama ondan bu kadar önemli bir şeyi sakladığım için bana kızmıştı.

Aldığım tek destek Bran'dan başkası değildi. 'Kardeşinin aptallığı' adına özür dilemek için mesaj attı ve iyi olup

olmadığımı sordu.

Kesinlikle değildim ama aynı zamanda bütün gece açıkça sıkıntılı olan Bran'ı da rahatsız etmek istemedim.

Nikolai tarafından neredeyse kapının gösterilmesinin yanı sıra, kazara da olsa ona da yumruk atıldı.

Glyn daha sonra geri geldi ve Killian onu uzaklaştırmadan önce özür diledi. Bran asla geri dönmedi.

Muhtemelen bir daha çılgınca bir şey denemesin diye Landon'a eşlik ediyordu.

Bu pisliği durdurdu mu? Kesinlikle hayır.

Sanki yüzünün dövülmesi ve ufacık parçalara ayrılması için yalvarıyormuş gibi kılık değiştirmeden sınıflarımın

yanına geliyor.

Doğal olarak ondan kaçındım ve hatta benim alanıma izinsiz girememesi için korumalarımı bile gönderdim.

Gerçi daha iyisini bilmem gerekirdi. Landon ile vazgeçmek pek anlaşıyor çünkü geçen hafta boyunca her

gün benim yakınımıdaydı ve en sevdiğim Frappuccino'yu taşıyordu.

Kabul etmiyorum ama bu onu sabah ritüelinden alıkoymuyor.

Daha sonra akşamları ya da derslerim bittiğinde gösterişli arabasıyla beni gezdirmeyi teklif ediyor. Onun yerine

eve kadar bana eşlik eden korumalarım tarafından her zaman engelleniyor.

Bundan hoşlanmadığı açık ve çoğu zaman onun çirkin tarafıyla yeniden karşılaşacağımı umuyorum ama

şaşırtıcı bir şekilde çekip gidiyor. Yine de bana geri döneceğini ya da bu itme ve çekme hareketinin onu

yalnızca tahrik ettiğini söylemeden değil.

Onun çevresinden kaçmak için, Frank'le planlanmamış bir oyun olmadığı sürece satranç kulübünden de uzak

duruyorum. İstedğim son şey o piçle yalnız kalmak ya da ona yakın olmak.

Bu korkaklık olarak algılansa da umurumda değil. Landon varlığının temellerini tehdit ediyor ve daha da

önemlisi ailem için bir tehlike oluşturuyor. Bir yanımda onun dokunuşunu ve yoğunluğunu özlese bile bunun

yalnızca tehlike ve yıkımla sonuçlanacağını gayet farkındayım.

Toksik bir ilişkinin somut örneği olarak başladık ve bunların sonu asla iyi bitmiyor. Yani bu süreçte bu rahatsız

edici duyguları ve kalbimi ezmek zorunda kalırsam, tam da bunu yapacağım.

Vazgeçmemesinin bir faydası olmuyor. Bu noktada neredeyse bir sapık ve bu da en hafif tabirle tüyler

ürpertici. Doğum günü hediyesi daha da rahatsız ediciydi. Bana verdiği kutunun içinde ortasında 'Doğum

Günün Kutlu Olsun' yazan altın renkli bir QR kodu vardı. Onu ziyaret ettiğimde bana çok benzeyen yarı bulanık

bir heykel yüzünün resmini buldum.

Üstüne üstlük şu sözler vardı: 'Eğer tamamını görmek istiyorsanız tek yapmanız gereken perili evimize gelmek.

Not: Bitkiler seni özlüyor gibi görünüyor.'

Beni tekrar yalnız bırakma çabaları açıldı ve bitkileri ziyaret etmeyi ve o heykelin tamamını görmeyi ne kadar

istesem de gitmedim.

Landon'un inine isteyerek gidebilmem için deli olmam gerekirdi.

Kapı açılıyor ve ben hareketsiz kalıyorum. Lütfen bana kazara onu yarattığımı söyleme...?

Omurgamdan aşağıya bir ürperti iniyor ve tüm vücudum kasılarak kaçınılmaz buluşmaya hazırlanıyor.

Korumalarım şu anda yanımda değil ama onlara mesaj atarsam on beş dakika içinde burada olurlar. Belki

daha az...

Yeni bir yüz içeri girince düşüncelerim dağıldı, yüz hatları kapandı ve ütülü takımını belli bir düzeyde kontrole

işaret ediyordu. Otuzlu yaşlarında görünüyor ve bilge, zorlu bir rakibin aurasını taşıyor.

Frank, gözleri yumuşayarak, "Hoş geldiniz Profesör Kayden," diye selamlıyor.

"Kayden gayet iyi, Frank." Benimkine benzeyen belirgin bir Amerikan aksanıyla konuşuyor. Bakışları bana kaydı

ve rahatsız edici bir an için durakladı. "Günün bu saatinde misafiriniz olduğunu bilmiyordum, yoksa başka bir

zaman gelirdim."

"Endişelenmeyin. Eminim Mia bunu umursamaz."

Başımı salladım, sonra kalemi ileri doğru itip sııttım.

Yeni gelen Kayden, kaşını hafifçe kaldırarak, "Görünüşe göre bir şah matın var, Frank," diyor.

"Aman." Frank gözlerine inanamıyormuş gibi tahtaya bakıyor.

Planımda hata ya da deyim yerindeyse küçük hileler bulmaya çalışmanın faydası yok. Psikopat Landon'un

yanında geçirdiğim zamandan beri bazı kötü alışkanlıklar edinmiş olabilirim.

O piçten ne kadar nefret etsem de o tam bir dahi ve satranç ustası. O, oyun yerine oyuncuyu oynamaya inanan

bir tipti ve bunun adil olmadığından şikayet ettiğimde kıkırdadı ve bana öğretmeyi teklif etti. Paylaşmayı

sevmeyen biri olmasına rağmen neden hilelerini açığa çıkardığına dair hiçbir fikrim yok, ancak bunları mümkün

olduğunca kesinlikle kullanacağım.

Ne? Kaybetmeyi sevmiyorum.

Frank, "Bunun olacağını tahmin etmemiştim" diyor. "Güzel oyun."

"Teşekkür ederim" diye imzalıyorum.

"Genç hanımın bana karşı oynamak isteme ihtimali var mı?" Kayden soruyor.

"Kaybetmeye hazır olduğun sürece elbette," yazıp ona gösteriyorum.

Biraz gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Duruyorum. Bazı nedenlerden dolayı tuhaf bir şekilde tanıdık

geliyor, sanki onunla tanışmışım gibi.

Ama ne zaman? Nerede?

Kafirlerin partilerinden birine gelmiş olamaz, değil mi?

"Sana yerimi bırakacağım." Frank yavaşça ayağa kalkıyor. "Profesör Kayden en yeni ve yükselen yıldız

üyelerimizden biri. Senin üniversitende ceza hukuku dersi veriyor Mia."

Ah. Onu tanıdık bulmamın nedeni bu olsa gerek. Onu kampüste görmüş olmalıyım.

Kayden ceketini çıkararak basmakalıp bir profesöre yakışmayan kaslı yapısını ortaya çıkarıyor. Rahat ama

tamamen samimiyetsiz bir ifadeyle karşımda oturuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum" yazıp ona gösteriyorum.

"Aynı şekilde. Satranca ilgi duyan genç öğrenci bulmak nadirdir."

"Bu benim en sevdiğim hobim ve bir numaralı başa çıkma mekanizmam."

Dikkati telefondan yüzüme kaydı. "İlginç."

İçten içe ürküyorum. Bu, yeni tanıştığım biri için kesinlikle çok fazla bilgiydi. Bu Kayden'in bu kadar tanıdık

gelen yanı ne?

"Kız kardeşim hukuk öncesi okuyor. Ayrıca TKU'da hukuk okuyan bir kuzenim var. Belki onu tanıyorsundur? Adı

Gareth Carson."

Kayden'in gözleri metnin üzerinde geziniyor, yine rahatsız edici bir ritim için duraklıyor ve "Olabilir" diyor.

Frank sanki onun atanmış kahyasıymış gibi yanından, "King's U'ya daha bu yıl katıldı," dedi. "Tüm öğrencileri

tanıması mümkün değil."

Kayden, "Şaşıracaksın," dedi. "Bu kuzeninle ne kadar yakınsın?"

"Çok. Birlikte büyüdü, bu yüzden o bir kardeş gibidir."

"Anlıyorum." Bir an için bir sırtış gördüğümü sandım ama hızla kaybolduğuna göre hayal görüyor olmalıyım.

Her zamanki gibi beyaz oynuyorum ve başlangıç iyi gidiyor. Landon'ın bana öğrettiği hileleri kısa sürede

kullanmayı başardım ama Frank'in aksine Kayden tamamen habersiz değil. Hepsine tek tek saldırıp beni

köşeye sıkıştırıyor.

Oyunun son aşaması temelde onun amansız ve son derece stratejik saldırısına karşı umutsuz bir savaş

vermemdir.

Sonunda duygusuz bir soğuklukla "Şah mat," diye duyurdu.

Dudaklarımı büzdüm ve nerede hata yaptığımı anlamak için tahtayı inceledim.

"Hatani mı bilmek istiyorsun?" diye soruyor, soru açıkça retorik olduğundan devam ediyor: "Satranç oynamak

yerine, hiçbir şekilde onur kuralları olmayan hain, savaş benzeri bir oyun oynuyorsunuz. Parçalara odaklanmak

yerine beni alt etmeye çalışmakla çok meşguldün."

"Satranç tamamen oyuncuyu oynamakla ilgilidir, oyunla değil," diye yazıyorum ve sonra ürküyorum. Bunlar o

piç Landon'un tam sözleri.

"Rakibinizle oynamaya kalkışmadan önce psikolojik olarak ondan daha güçlü olmanız gerekir."

"Katılmaya eğilimliyim." Alçak, derin ses beni tamamen şaşırtıyor.

Trajik kaybıma o kadar kapılmıştım ki bir an için gardımı indirdim. Landon'dan başkası bu boşluğu benim

yakınıma gelmek için acımasızca kullanmadı.

İkinci bir deri gibi umursamazlık ve kişilik özelliği olarak psikopatiyle içeri giriyor. Preslenmiş siyah bilek boyu

pantolon, uzun bacaklarına zarafet katıyor ve bunların içine sokulan bembeyaz gömlek, ince belinin ve geniş

omuzlarının çerçevesini çiziyor.

Saçları şekillendirilmiş ve sadece onun için yapılmış gibi görünen pahalı kolonyanın kokusunu alabiliyorum.

Uçuş tepkim varlığımın her zerresine yayılırken omurgamdan aşağıya bir ürperti yayıldı.

Koşmam gerek.

Koş...

Landon sandalyemin yanında duruyor ve sanki dünyanın en doğal hareketiymiş gibi sıradan bir elini omzuma

doluyor.

Parmakları üst kolumun çıplak derisini kazıyor ve beni tamamen hareketsiz tutuyor. Ateşim yükseliyor ve

dehşetle bunun öfkeyle hiçbir ilgisi yok, daha çok aşırı bir hisle ilgisi var.

Dokunuşunun ne kadar iyi hissettirdiği gibi.

Vücudum yoğunluğa ne kadar aç kaldı.

Adam muamelesi.

Bilinmeyen.

Bu kadar yakına gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, içimde patlayan yanardağı durduramıyordum.

"Ve sen?" Kayden bana karşı kullandığından daha az hoş karşılayan bir ses tonuyla sordu.

Sanki herkesin onun kimliğini bilmesi gerekiyormuş gibi, "Landon King," diyor.

Bu adamdaki narsisizm duygusu kesinlikle akıllara durgunluk veriyor.

Mia'nın erkek arkadaşı. Gerçi o sevgili terimini tercih edebilir."

Ona ağzım açık bir şekilde bakıyorum ama hemen toparlanıp "Sen benim sevgilim değilsin pislik" diye imza

atıyorum.

"İlişkimizi zamanı gelince tanımlayabiliriz küçük ilham perisi."

"Durun, bu aslında umursayan birini gerektirdiğinden beri bir ilişki içinde olamayız."

Eğer beni korumalarıyla rıza dışı bir ilişkiye sokmasaydın, sana azami özeni gösterirdim. Belki fark

etmemişsindir ama onlar benim tipim olmaktan çok uzaklar."

"Üzgünüm. Senin tipin olan kadın korumaları işe alacağımdan emin olacağım. Belki bu şekilde, sonunda takip

etme davranışını durdurursun ve beni yalnız bırakırsın."

"Kendiniz koruma olma havasında değilseniz, bu plan başarısızlığa mahkumdur. Yalnızca senin sığabileceği

yeni bir tür geliştiriyorum."

Dudaklarım aralanıyor ve ellerim havada asılı kalıyor.

Kesinlikle hissetmediği veya inanmadığı şeyleri neden söylesin ki? Bu aşamada yalan söylemenin ne faydası

var?

"Sanırım bu taktikleri ondan öğrendiğin kişi o. Haklı mıyım?" Kayden soruyor.

Bok. Onun tam karşımızda olduğunu ve konuşmamızı dinlediğini tamamen unutmuştum.

Landon'da çünkü ne söylediğimi muhtemelen anlayamıyordu.

"Aslında." Landon'ın omzumdaki tutuşu sıkılaştı. "Şimdi izin verirseniz oynayacağız. Frank'e gidebilirsin."

Kayden hareket etmiyor ve sessizce itaat etmeyi reddediyor. "Neden onun yerine bana karşı oynamıyorsun?"

"İlgilenmiyorum." Başımın üstüne bir öpücük bıraktı ve tüylerim diken diken oldu. "Değerli zamanımı birlikte

geçirmek istediğim tek kişi Mia."

Kayden bir süre hareketsiz kalıyor ama sonra telaşsızca ayağa kalkıyor. "Çok iyi."

Onun Frank'e karşı oynamasını bekliyorum ama girişte onunla sadece birkaç kelime alışverişinde bulundu.

Gitmeden önce bana son bir bakış attı.

Çenem birdenbire havaya kalktı ve Landon'un acımasız gözlerine baktım. "Ben buradayım, ilham perisi. İlginin

merkezinde olamamaktan hoşlanmadığımı artık anlamış olmalısın."

"Daha az umursamayacağımı şimdiye kadar anlamış olmalısın. Zaten sıkılmış olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleyim ama bunun farklı olduğunu acı bir şekilde fark ettim."

"Farklı çünkü sana sürekli hayır diyorum ve sen bu kelimedenden hoşlanmıyorsun? Yoksa hayatında ilk defa

istediğini elde edemeyeceğin için mi durum farklı?"

"Farklı çünkü daha önce hiç almadığım sert önlemler alıyorum."

"Örneğin?"

"Bir, sabırlı olmak. Bir süredir bunu zorluyorsun. Aslında sınırlarımı o kadar aştın ki artık onları göremiyorum.

İkincisi, gelen kutuma bıraktıkları sayısız ölüm tehdidine rağmen kardeşin ve kuzeninle iyi geçinmek. Üç, sen

ve dünya sonunda bana ait olduğunu kabul etsin diye seni kaçırmıyorum. Sonuç olarak, çok iyi bir spor

yapıyorum ve bu sadece bana benzemekle kalmıyor, aynı zamanda bir ilk. Bu kesinlikle harika değil mi?"

"Sonunda terbiyeli olmak harika bir şey değil. Verilen bir şey olmalıydı.

"Bu benim için verilmiş bir şey değil, Mia." Sesi koyulaşıyor. "Sizin normal olarak düşündüğünüz şeyler benim

tepki repertuarımda yer almıyor. Aslında normali taklit edebilmek için sosyal ipuçlarını öğrendim ama bu bana

yabancı bir kavram olmaya devam ediyor. Seni sakinleştirmek için içgüdülerime ve doğama karşı gelmek tam

bir işkence."

"Neden?"

"Çünkü sen çok zorlu birisin, bu beni sinirlendiriyor."

"Neden benim için bu kadar sert önlemler aldın? Eminim benimle işin bitene kadar beni kaçırmayı ve emirlerini

yerine getirmeye zorlamayı tercih edersin. Peki neden bunu yapmadın?"

"Çünkü Bran ve Glyn'in amatörce empati derslerine göre bu, seni kaybetme riskini göze almam gerektiği

anlamına geliyor."

"Peki bu umurunda mı?"

"Görünüşe göre öyle."

"Neden?"

"Rakamlar."

"Bu bir cevap değil."

"Sahip olduğum tek şey bu."

O zaman görüyorum. Kendine has bir kişiliği olan mistik gözlerinin derinliklerinde. Landon'un kendisi de bana

olan tuhaf takıntısının boyutunu tam olarak anlayamıyor.

Ve bazı nedenlerden dolayı bu beni muzaffer ve kesinlikle mutlu hissettiriyor.

Onun bu yanını kıskırtabilecek ilk kişinin ben olmam hoşuma gidiyor. Bir şekilde birbirimiz üzerinde gücü olan

tek kişi o değil.

"Sana yine de dönmeyeceğim Landon," diye imzalıyorum. "Sen gösterişli kıyafetler içindeki anarşisin ve

sonunda beni ve bana en yakın insanlarla olan ilişkiyi mahvedeceksin."

"Yapmayacağım."

"Doğanızı durduramazsınız."

"Bir haftadır gayet iyi yapıyorum."

"Bir hafta hiçbir şeydir."

"Dar deliğini günde birkaç kez siktiğimi düşünürsek, bu perhiz döneminin berbat bir şey olduğunu

söyleyebilirim."

Yanaklarım ısınıyor ve boğazımı temizliyorum. "Bunu hâlâ yapamam."

"Neden? Korktuğun için mi?"

"Korkmadım."

"Doğum gününün gecesi de böyle görünüyordu. Benden utanmadın. Bana verdiğin tepkiden utanıyordun. Bir

sürü tehlike işaretine rağmen beni istediğin gerçeğine. Hâlâ öyle yapıyorsun Mia."

"Beni yalnız bırakın."

"Asla." Beni serbest bırakıp karşıma oturmadan önce sözleri kulağıma fısıldıyor.

"Bir iddiaya ne dersin? Eğer

kazanırsan seni yalnız bırakacağım. Eğer bunu yaparsam, benim için bir şey yapacaksın."

"Hayır, teşekkürler."

"İçindeki korkak mı konuşuyor?"

"Ben korkak değilim, pislik."

"O zaman bu zararsız bahise aldırmazsın."

Landon King'in zararsız hiçbir yanı yok. Ne yaptığını tam olarak biliyorum ama yine de "Kaybedersem seks

isteyemezsin" diye imzalıyorum.

"Zalim ama tamam."

Gözlerimi kısıyorum. "Gerçekten mi?"

"Durumuna katılmamamı mı istiyorsun?"

"Hayır ama bunu talep etmeni bekliyordum."

"Senin isteksizliğinle ilgilenmiyorum küçük ilham perisi. Seni bir daha siktiğimde bunun için yalvaracaksın. Bir

gülümseme dudaklarını büküyor. "Artık bunu aradan çıkardığımıza göre, bunu yapıyor muyuz?"

"Sen üstündesin."

Kurt gibi sırtıtsı yeniden ortaya çıktı ve bahsi kabul ettiğime pişman oldum.

Yine onun çalışma odasına çekiliyorum.

En kötü yanı, belki de artık buna direnmek istemiyorum.

27

MIA

Landon'dan beni seks yapmam için kandırmaya çalışmak, hayatıma zorla girmek ya da tekrar bir araya

gelmemizi önermek dahil birçok talep bekliyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde yukarıdakilerin hiçbirini yapmıyor.

Aslında benden sadece onunla randevuya çıkmamı istiyor.

Buluşma.

Şaka yapmıyorum.

Fırsat verilse psikopatların lideri seçilecek olan Landon King aslında randevu kadar normal bir şey yapmak

istemektedir.

Sadece bu da değil, beni Elitlerin malikanesine davet etti ve burada çatıdaki açık terasta gösterişli bir ortam

kurdu.

Loş sarı ışıklar masanın üzerinde bir hale gibi asılı duruyor.

Estetik açıdan hoş masa örtüsünün üzerinde iki mavi mum yer alıyor ve normalde keskin olan atmosfere

yumuşak bir hava katıyor. Masanın üzerinde birkaç tabak var ve ağız sulandıran kokuyla dudaklarımı

yalıyorum.

Mercimek çorbası, Akdeniz salatası, köfteli makarna ve leziz görünümlü kuzu tagine. Landon kesinlikle

favorilerimin farkına vardı ve mezeler, ana yemek ve ikinci yemekten oluşan genel düzen olmadan her şeyi aynı

anda yemeyi sevdiğim gerçeğini anladı.

Landon beni sandalyelerden birine doğru götürürken büyük bir el sırtıma dokunuyor ve sarhoş edici erkek

kolonyası kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Onu çıkardı ve oturduğumda beni ileri itmeye yardım etti, sanki bir tür şövalyeli pislikmiş gibi. O da gündelik

siyah spor ceket ve pantolonu ile kırık beyaz bir gömlek giymiş olarak iyi görünüyor.

Sonsuz bir zarafetle karşıma oturuyor ve bana bir bardak kola, kendine de bir bardak şarap dolduruyor.

Bana sık sık bunu teklif ederdi ama alkol ve aramız pek iyi değildi, bu yüzden ne zaman perili eve gelsem bana

kola almayı öğrendi.

Bir aldatma belirtisi bulmak için yüzünü incelemeden duramıyorum.

Muhtemelen kelimenin tanımı olduğu

düşünülürse ondan hiçbir iz bulamamam garip.

Bakışlarım onun dışa dönük huzurlu ifadesine göz gezdirdi. Genellikle tehlikeli olan dudakları nötr bir

çizgidedir ve sağ gözünün altındaki genellikle tehditkar görünen ben bile artık sadece hoş bir güzellik

işaretidir.

"Bütün bunlarda ne var?" İmzalıyorum.

"Sana söyledim." Bir iblis lordunun zarafetiyle bardağındaki kırmızı sıvıyı döndürüyor. "Buluşma."

"Neden bir restoranda değil de burada?"

"Onları sıkıcı ve daha az kişisel buluyorsunuz, bu yüzden onun yerine en sevdiğiniz yemekleri yiyebileceğiniz

daha samimi bir deneyimi tercih ettim."

Bundan birkaç hafta önce bahsetmiştim ve o hala çok iyi hatırlıyor. Cidden, fil hafızasına sahip olduğunu

düşünmeye başlıyorum.

İçsel düşüncelerimde neredeyse baktığımı unutuyordum. Landon'un sapkın bir tatmin duygusuyla genişçe

gölümsediği bir söz.

Boğazımı temizliyorum. "Neden beni randevuya götürüyorsun? Bu senin normale inandığın bir şey değil."

"Ben yapmıyorum ama sen yapıyorsun."

"Ama..."

"Anlamsız sorular sormayı bırakıp yemek yiyebilir misin? Bak sana ne pişirdim."

Dudaklarım aralanıyor ve kaşığı almadan önce duruyorum. "Bunları sen mi pişirdin?"

"Elbette."

"Elbette? Neden bunu kesin bir şeymiş gibi söylüyorsun? Daha önce hiç yemek pişirmemiştin."

"Sayısız kez söylediğim gibi hızlı öğrenen biriyim. Rica ederim."

Yemeğe bir kez daha baktım ve çorbadan geçici bir yudum aldım. Zengin tadı, ev yapımı bir yemek gibi

ağzımda patlıyor. Bunu bilmeden önce, onunla işim bitti.

Makarnaya geçiyorum ve tadı çorbadan bile daha güzel. Kuzu bayıltıcıdır ama ben onunla vakit geçirmeyi

seçiyorum, çünkü neredeyse doymuşum ve yediğim şeyin tadını çıkarmak istiyorum.

Ani bir esinti saçlarımı uçuşturuyor ve çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Bazı nedenlerden dolayı

bu his tamamen soğukla ilişkili görünmüyor. Bakışlarımı kaldırıyorum ve ağzımdaki yiyecek boğazıma takılıyor.

Aynı zamanda yemek yediğini sandığım Landon da öyle değil. Bölünmemiş dikkati tehlikeli bir şekilde bana

odaklanmıştı; serbest eliyle şarap kadehini döndürürken başı yumruğundaydı.

Ağzımın içindekileri çabayla yutuyorum ve mutfak eşyalarımı yavaşça masanın üzerine koyuyorum. "Ne

istiyorsun?"

"Bir şey istemem mi gerekiyor?" rahatsız edici bir kayıtsızlıkla cevap veriyor.

"Hep öyle yapıyorsun."

"Hmm. Belki haklısın ve ben gerçekten bir şey istiyorum."

"Hangisi?"

"Senden doyuma ulaşmak için ki bunu muhteşem bir şekilde yapıyorum."

Göğsümde sıcaklık yükseliyor ve karnımın tabanında düğümler oluşuyor. "Büyük Landon Kralı'nın bu kadar

önemsiz bir şeye razı olacağına inanmamı mı istiyorsun?" diye imza atarken bilinçsiz tepkimi kontrol etmeye

çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Ben de buna inanamadım ama aynı zamanda bunu önemsiz olarak da sınıflandırmazdım."

"Yani bana bu çok normal randevudan memnun olduğunu ve bunu beni kovalamak ya da boğmakla

değiştirmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Bu nasıl bir küfürdür? Tabi ki isterim. Ama görünüşe göre böyle durumlarda içgüdülerime karşı çıkmak daha

iyi. Duygularla ilgili abartıları gerçekten anlamıyorum ama deniyorum."

Ne yapmaya çalışıyorsun? Bunlar var mı?"

"Anlamsız." Dudakları açık bir tiksintiyle havaya kalktı ve bunu bir yudum şarapla bastırdı. "Duygu anlayışımı

yıkıcı bir şekilde kullanmamaya çalışıyorum. En azından önemli olan insanlarla değil.

Gümbürtü.

Gümbürtü.

Gümbürtü.

Kalbim neredeyse göğüs kafesimin arkasından patlayacak. Yavaş yavaş nefes alıp veriyorum, Landon'ın

kaosun yönlendirdiği dünyasının ağına yeniden yakalanmayı reddederek, hayır, çabalıyorum.

"Bu, diğer seçeneklerini değerlendirmedğin anlamına mı geliyor?"

"Başka seçenekler neler?"

"En çılgın tuhaflıklarınızı tatmin etmeye hazır, kendilerini üzerinize atan kızlar."

"Sapıklarımı tatmin etmek istediğim tek kız sensin, bu yüzden diğer herkes gereksiz."

Yoğun bir şekilde yutkundum, kalp atışlarım hâlâ düşmeyi reddediyordu. "Bana baştan çıkmadığını mı

söylüyorsun? Azıcık bile değil?"

"HAYIR. Sen hayatıma girdikten sonra seks kulüplerine gitmeyi bıraktım."

"Seks kulüplerine mi gittin?"

"Her zaman. Oraya çoğunlukla teşhircilik sapkınlığımı tatmin etmek için giderdim.

"Peki şimdi buna ihtiyacın yok mu?"

Gözleri kararıyor. "Kesinlikle hayır. Birinin seni çıplak görmesi düşüncesi beni öldürücü kılıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Bu değişikliğe neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama önemli değil. Eğer aileme bir

daha zarar verirsen, Jeremy dahil, seninle bir daha asla aynı alanı paylaşmayacağım, aynı zamanda seni yok

etmeyi de kendime görev edineceğim.

"Ah?" Alaycı bir gülümseme dudaklarının kenarını kaldırıyor. "Bir çeşit yıkımdan bahsettin mi?"

"Şaka yaptığımı mı düşünüyorsun?"

"Ne münasebet. Bu yüzden risk alıyorum."

"Risk?"

"Sana tüm bu duygusal saçmalıkların bana doğal gelmediğini söylemiştim." Şarabından bir yudum daha alıyor

ve uzaktaki yıldızsız gökyüzüne bakıyor.

"O halde onu taklit etmek yerine nasıl öğrenmeyi düşünüyorsun?"

"Sürekli belirttiğim gibi ben bir dahiyim."

"Entelektüel IQ, duygusal IQ'dan dünyalar kadar farklıdır. İlkinde iki yüz puan almış olabilirsin ama ikincisinde

eksi iki yüz puan alıyorsun."

Dilini şaklattı; bu, gözlerinin ve ağzının etrafındaki kırıksık çizgilerin arasından rahatsız olduğunun ilk işaretiydi.

"Duygularının eylemlerini belirlemesine izin veren aptallardan çok daha üstün ve etkiliyim. Duygulara sahip

olmanın nesi bu kadar yüksek ve güçlü?

“Gerçekten anlamıyorsun, değil mi?” Herhangi bir öfke ya da hayal kırıklığı duygusu olmadan imzalıyorum.

Landon'un durumunu her zaman klinik anlamda düşündüm, ya da belki de sürekli karıştırdığı saçmalıklar için

onu suçluyordum ama ilk kez onun muhtemelen başka bir şey bilmediğini fark ettim.

Çoğumuzun yaşadığı normal duyguların hiçbirini yaşamamıştı. Gerçek aşk, üzüntü, gönül yarası ya da

duygusal değeri olan hiçbir şey yok.

Onları taklit edebilmesi onları hissedebildiği anlamına gelmez. Bu yüzden diğer insanların zayıf noktalarını ele

geçirdiğinde öldürücü oluyor.

Hem empati hem de suçluluk duygusundan yoksun olması onu en büyük zihinsel silah haline getiriyor.

Doğasına aykırı davranmaya zorlandığında sinirlenmesinin nedeni de budur.

"Neyi alayım?" alışılmadık, gergin bir ses tonuyla soruyor.

Landon'un gücü, binlerce takipçisi olan kadim, dokunulmaz bir tanrı gibi tedirgin olmama veya sinirlenmeme

yeteneğidir.

O haklı. Artık durum farklı.

Kesinlikle kendi temellerine karşı çıkmaya çalışıyor ve bu onu şaşırtıyor. Nedense içimde bir yer yumuşadı ve

onun farklı davranmaya çalışmasının verdiği sevinci hissetmeden edemiyorum.

Benim için.

Başkası değil. Benim.

Başımı salladım ve bunun yerine başka bir şeye odaklanmayı seçtim. “Duyguları öğrenmek istiyorsan yardımcı

olabilirim.”

"Ah? Senin kendini duygusuz, kötü bir kaltak olarak ilan eden biri olduğunu sanıyordum.

"Kötü kaltak, evet. Duygusuz, hayır. Benimle ya da ailemle uğraşanlara ders vermekten keyif alıyorum. Neyse

sana sorayım." Kolamdan bir yudum alıyorum. "Aileniz ve arkadaşlarınızdan, aşk kelimesini duyduğunuzda

aklınıza kim geliyor?"

"Bu nedir? Amatör terapi mi? Sanki kötü bir koku almış gibi burnunu kırııştırıyor. "Son zamanlarda neden

herkesin hayali bir lisansı varmış gibi görünüyor?"

"Sadece soruya cevap ver Landon."

"Anne ve baba. Sıradaki sıkıcı soru."

"Neden önce onlar geliyor?"

"Gençliğimden beri birbirlerine hep saygı duydular, tapındılar ve sahip çıktılar. Bir günden fazla süren kavgaları

olmamıştı. Bana sorarsan birbirlerini takıntı noktasına kadar seviyorlar. Benim zevkime göre çok fazla PDA

var."

"Onları gibi bir ilişkiye sahip olmayı hiç düşündün mü?"

"HAYIR. Çünkü evliliklerinde uyguladıkları aşk ve uzlaşma stratejisiyle ilgili abartılı bir reklam göremiyorum."

"İkisi arasında kimi daha yakın hissettin?"

"Başlangıçta baba. Sonra annem, ortak sanatsal değerlerimiz nedeniyle ve benim ondan ya da tanıdığı

herkesten daha iyi bir sanatçı olduğumu söylediği için. Şimdi de değil. Benim ve onların kişiliğinin çok farklı

olduğunu fark ettim, onların oğulları olmayabilirdim. Bundan nefret etmiyorum. Bundan hoşlanmıyorum. Bunu

bir drama kraliçesine dönüşmek yerine her bireyin anlaması gerektiği gibi anlıyorum... neden bana acıyormuş

gibi bakıyorsun?"

"Yapmıyorum." Onun için açıklanamaz bir şekilde üzüldüğüm. Bunu hissetmeyebilir ama en yakın olduğu

insanlardan bu kadar farklı olduğunu erken fark etmesi onun için çok kafa karıştırıcı olmalı.

Gözlerini kısıyor. "Politikayla ilgili sorularınız bitti mi?"

"Psikolog olmaya çalışmıyorum. Sadece seni daha iyi anlamak istiyorum."

"Neden?"

"Çünkü kişiler arası ilişkiler böyle kurulur."

"Ha."

Gerçekten dalgın görünüyor ve keşke beyninin içine bir gezi yapıp bilgiyi nasıl işlediğini görebilseydim. İlk kez

bu kadar açık görünüyor ve herhangi bir manipülasyon girişiminde bulunmuyor.

Landon şarabını bitirip kendine bir tane daha dolduruyor. Bana biraz teklif ettiğinde başımı salladım. Bir bağ

kurmanın ilk adımı bir şeyin etrafında ortak bir zemin oluşturmaktır. Onun daha fazla açılmasını sağlamak için

alkole olan saygısızlığımı feda etmeye hazırım.

Kaşını kaldırıyor ama yine de bana bir bardak doldurup içkisinden bir yudum alıyor. "Bana bu sözde kişilerarası

ilişkilerin nasıl gerçekleştiği hakkında daha fazla bilgi ver."

"Önce diğer kişiyi tanımakla ilgilenmelisin."

"Açıkçası seninle ilgileniyorum. Sonraki."

Şarabın geçici bir yudumu yüzünden neredeyse boğuluyordum. Az önceki sıcaklık yeniden kulaklarıma kadar

yükseliyor ama bunun alkol yüzünden olduğuna inanmayı seçiyorum.

"O zaman onlar hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek istersiniz. İlgi alanları, en sevdiği renk, en

sevdiği film, hobileri vb. gibi."

“Her zaman siyah giymenize rağmen en sevdiğiniz renk aslında mavidir. Sanırım onu çok fazla takmıyorsun

çünkü ona çok değer veriyorsun ve onu günlük aktivitelerle harcamak istemiyorsun. En sevdiğiniz film Mad

Max ile Dövüş Kulübü arasındaki bir bağ çünkü kaos karşıtı ilkel ve uygun konuşmalarınızın aksine, şiddet ve

anarşiyi izlemekten hoşlanıyorsunuz, bu yüzden Maya'nın romantik komedi film gecelerinden sık sık şikayet

ediyorsunuz. En sevdiğiniz yemek İtalyan, çoğunlukla makarna, özellikle de carbonara. İlgi alanlarınız arasında

satranç, meditasyon, egzersiz yapmak ve tabii ki bitki yetiştirmek ve sanki bir ruha ve duygulara sahipmiş gibi

onlarla konuşmak yer alıyor. Ah, ayrıca senin kesinlikle benimkine çok yakışan sapkın cinsel zevklerin var.”

Dudaklarım aralanıyor ve salyalarım akmaya ya da çok daha kötü bir şeye başlamadan önce kendimi

yakalamam gerekiyor.

Landon bir hatayı sezebiliyor ama parçaları bu kadar verimli bir şekilde toplayıp bir araya getireceğini hiç

düşünmemiştim.

"Bir şey mi kaçırdım?" cevap vermeyince soruyor.

Boğazımı temizleyip işaret parmağımı salladım: "Evet, bir şey. Ben senin kadar sapkın değilim."

“Son derece tartışmalı. Bahse girer misin?”

"Seninle bahse girmeyi bıraktım."

“O kadar emin değilim. Günaha er ya da geç ortaya çıkacak.

Gözlerimi kısıyorum ama çok geçmeden rahatlıyorum. "Ne yaptığını görüyorum."

"Ben ne yapıyorum?"

“Sizin bölgenize geri dönmemiz ve durumun sonucu üzerinde tam kontrole sahip olmanız için beni kızdırmaya

çalışıyorsunuz. Sana bunun işe yaramayacağını söylüyorum, o yüzden vazgeçmek isteyebilirsin.”

Hafif bir gülümseme muhteşem dudaklarını kaldırıyor. “Benim bölgem daha eğlenceli. Sadece söylüyorum.”

"Aynı zamanda daha yıkıcıdır ve siz olmayan herkesin zorlanmasına neden olur."

"Zorlanma derken gece birkaç kez gelmeyi kastediyorsanız, o zaman elbette bu çok büyük bir gerginlik."

Ben parlıyorum. Hala sırtıtarak geriye bakıyor.

Ama yine de onun tüm kötü alışkanlıklarından bir anda vazgeçmesini sağlamak imkansızdır. Tehditlerini ve

ültilatomlarını dayatmadan dinlemeye istekli olması zaten bir ilerlemedir.

Küçük adımlar değil mi?

"Devam ediyorum" diye imzalıyorum. “Diğer bir yöntem de karşınızdakine kimsenin bilmediği bir şeyi anlatmaktır.”

"Bunu ancak karşılık verirken yapacağım."

Gözlerimi kısıyorum. İşte seçimlere geri döndü. Ama bu yeterince adil görünüyor, o yüzden başımı salladım.

“Hiçbir heykelimi bir şaheser olarak görmedim.”

Sandalyemde doğruluyorum. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Ne zaman yaptım?"

Yüzüne bakıyorum ama yalan olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Demek istiyor. Aslında, çoğu zaman rahatsız

edici olsa da, kesinlikle muhteşem olan parçalarının hepsi bu olmadığını düşünüyor.

“Ama sen her zaman dokunulmaz bir dahi olduğunu ve Tanrı'nın sanat camiasına ve insanlığa bir armağanı

olduğunu söylüyorsun.”

“Ben öyleyim. İki yaşımdan beri istediğim parçayı hâlâ üretemedim.”

“Sizin için bir başyapıtı tanımlayan şey nedir?”

"Bu sadece bir his. Bunu deneyimlediğimde anlayacağım." Bardağını bana doğrultuyor. "Senin sıran."

Dudağımın kenarını ısırp sonra bırakıyorum. Bana gerçekten özel bir şey söyledi, bu yüzden bundan

saklanamam.

Belki de aramızdaki bağı kurmaya yönelik açıklanamaz ihtiyacımdan kaynaklanıyordur ama ben bunun için

çabalıyorum. "Kimseye beni kaçıran kişiden bahsetmedim çünkü bana bir şeyden bahsedersem bileceklerini

ve o kişiyi gözümün önünde öldüreceklerini söylediler."

Kelimeleri imzalarken uzuvlarım titriyor. Bütün dünyamı alt üst eden sözler beni buzlu bir hava gibi bırakıyor.

"Bu yüzden mi konuşmayı bıraktın?" Landon ürkütücü derecede sakin bir ses tonuyla soruyor.

Başımla onayladım. "Ailem bunun travma yüzünden olduğunu düşünüyor ve ben de onların buna inanmasına

izin verdim."

Bütün bunları ona neden anlatıyorum? Acımasına rağmen neden parmaklarımı eski, istila edilmiş yaraya

batırıyorum?

Alkol. Alkol olsa gerek.

Landon ayağa kalkıyor ve ben onun hareketlerini takip edemeyecek kadar yavaşım. Ben farkına bile varmadan,

o yanımda. Ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştiriyor ve yavaşça aşağı doğru bastırıyor.

İşte o zaman sadece ellerimin değil tüm vücudumun titrediğini fark ettim.

Landon yüzü benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde kendini alçalttı.

Kolonyasının kokusu bende garip bir

sakinleştirici etki yaratıyor ve onu içime çekiyorum, ciğerlerimin kaldırabildiği kadar nefes alıyorum.

Bir canavarda huzuru bulmam çılgınca değil mi?

Gözlerim onun daha koyu olanlarıyla buluştu ama bir nedenden dolayı onlar gün batımından önceki gökyüzü

gibi daha açık, daha parlak görünüyorlardı.

"Sarhoşum" diye imzalıyorum. "Söylediğim her şeyi unut."

"Aksine, her kelimeyi hatırlayacağım." Bir tutamı kulağımın arkasına kaydırıp ve yanağımı sıcak eline yasladım.

"Kimse senden çalıp nefes alamaz, küçük ilham perisi. Yaptığım son şey olsa bile sesini geri kazanmanı

sağlayacağım.

Kısa aralıklarla nefes alıp verişim geliyor ama söyleyecek bir şey bulamadan Landon başını eğip alt dudağımı

ısıyor.

Sonra tek bir hamleyle aşağıya daldı ve vahşi bir tutkuyla ağzıma sahip çıktı.

Beni sadece öpmüyor, benimle

ziyafet çekiyor. Dili benimkinin etrafında kıvrılıyor, süpürüyor, tadıyor ve ısıyor.

Landon her zaman sekse daha çok ilgi duyuyordu ama beni nadiren öpüyordu.

Ancak bu bir öpücükten daha

fazlasıdır.

Fısıldayan bir söz bu.

Pazarlığa açık olmayan bir iddia.

Yeni bir başlangıç.

Çünkü biliyorum, sadece biliyorum ki Landon ve ben bundan sonra asla eskisi gibi olmayacağız.

LANDON

Bütün bu empati yapma saçmalığı benim cinsel hayal kırıklığımdan daha sıkıcı oldu.

İş nedeniyle kapatıldığımızdan beri sikimin tam anlamıyla bir sik olduğu göz önüne alındığında bu bir şey ifade ediyor.

Başka kadınları becermeye çalışmayı unut. Mia'nın yumuşak yüzünü, somurtkan dudaklarını ve bana kendi

seks tanrıçamış gibi bakan parlak gözlerini hayal etmeden onlara bakamıyorum bile.

Bir zamanlar, o ortaya çıkmadan önce, sapkın seks kulüplerine gidip, benim sunmaktan hoşlandığım şeytani

tuhaflıklara ilgi duyan kadınları bulurdum. Ancak Mia'nın tatlı amcığı ve vahşi kavgasıyla tanıştıktan sonra,

başka birine dokunma düşüncesi bile boğazımda kötü bir tat bırakıyor.

Yani artık gerilim dolu, öfke ve şiddet dolu bir varlıktan başka bir şey değilim. Ölçülemeyen, kontrol edilemeyen

ve her geçen saniye daha da büyüyen bir varoluş.

Canavarım akıl sağlığımın duvarlarını tırmalıyor ve tırmalıyor, bir arınma çıkışı talep ediyor. Ne kadar çılgınsa o

kadar iyi.

Ona coşkulu anarşinin tadını tattırmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktur. Ama işin kötü tarafı, onu

serbest bırakırsam Mia bana bir daha günün saatini vermeyecek. Aklımı başıma getireceğim ve onu elde

etmek için sert önlemlere başvurabilirim ve geri döneceğim.

Ve ister inanın ister inanmayın, azizliğe aday olan Bran'a göre bu her şeyi mahveder ve onu tamamen

kaybetmeme neden olur.

Birkaç gün önceki gibi gece yarısı çatı buluşmaları olmayacaktı. Benimle satranç için ya da Viktorya dönemi

çiftleri gibi sahilde sıkıcı bir yürüyüş için buluşmazdı.

Bana açılmıyordu ya da beni anlamaya çalışmıyordu. Artık sadece aletimi kış uykusundan çıkarabilen büyülü

kahkahalar, utangaç gülümsemeler ya da keskin bakışlar olmayacaktı.

Bu ihtimal bile göğsümün ve akıl sağlığımın üzerinde, inşa ettiğim her şeyi yıkmakla tehdit eden tehlikeli bir

tuğla duvar gibi dolaşıyor.

Aiden Amcamın dediği gibi yine boş olurdum.

Ve daha önce yüce boşluğumla tamamen rahat olsam da -hatta bundan gurur duyuyorum- bu seçenek artık

masanın üstünde ya da altında değil.

Bu yüzden enerjimi çok daha üretken bir şeye, daha doğrusu, bir süredir düşündüğüm bir şeye adadım.

"Bu yüzden?" Glyn kayıp bir kuzu gibi odamın ortasında dururken sordum.

Bran kanepede yanımdaki konumundan bana bir bakış attı. Diyelim ki bu 'Hadi Landon'a duyguları öğretelim'

görevinden biraz fazla keyif alıyor.

O, doğruluk konusunda oburdur ve diğer insanların duyguları hakkında düşünmeyi sever. Her zaman. Bir

psikopat gibi.

Gerçekten onun sizinkinden acil ilgisizlik derslerine ihtiyacı olduğuna inanıyorum. Ama bu başka bir günün

konusu.

Glyn uzun bir iç çekip yavaşça karşımızdaki sandalyeye oturuyor ve saçından bir tutamı kulaklarının arkasına

itiyor. Hareketleri temkinli ve biraz tuhaftı, tıpkı son derece sanatsal ailemizin neresine ait olduğunu

anlayamadığı zamanki gibi.

Annesi ona sanatın farklı insanlar için farklı şekillerde tezahür ettiğini ne kadar söylerse söylesin, çoğu zaman

kendisinin en az yetenekli olduğunu düşünüyordu.

Ona ilk kez eskiz yapmayı, belki üç yaşındayken öğretmiştim. Nedense şimdi onu izlerken, o zamanlar bana

baktığında iri yeşil gözlerindeki o büyülü bakış dikkatimi çekiyor.

Küçük parmaklarını bir kağıda karalamak için kullandığımda hissettiğim hayranlık, merak ve tam bir büyü.

Elbette bu benim eserimdi ama Glyn o kağıdı aldı ve koşarak annenin yanına giderek "Bak Lan bana ne öğretti!"

diye bağırdı.

O zamanlar bu gurur ve sevinç patlamalarını bilinmeyen sebeplerden dolayı yaşadığımı hafif bir rahatsızlıkla

anlıyorum. Doğal olarak bu anlar çok azdı ve yaşlandıkça azaldı, ama yine de vardılar.

Bu sanki boşluğun içimde ne kadar büyük bir hak iddia ettiğinin bir hatırlatıcısı gibi. Ruhumun karanlık

köşelerinde pusuya yatmış şeytanlara ajanlığımı daha fazla kaptırmayı reddediyorum.

"Bunun yapılacak doğru şey olduğundan emin misin?" Glyn buranın ahlak polisi olduğu için benim yerime

Bran'a soruyor.

Bran eski bir keşişin sakinliğiyle, "Onu incitmek istemiyor" diyor.

"Hala. Ailenin sakladığı bir şey hakkında konuşmak mahremiyetin ihlali değil mi?"

"Benim sahip olmadığım bir bilgiye sahipsem hayır." Sırtışıma gizlemek için başarısız bir girişimde bulunarak

biramdan bir yudum alıyorum.

Mia'nın ailesine hiç bahsetmediği şeyleri bana anlatması beni oldukça gururlandırıyor. Pis Nikolai ve iddialı

Maya da dahil.

Bunu sana, bilen herkesin kendisini kaçıran kişi tarafından öldürüleceğine inandığı için söylediğini hiç

düşündün mü? Beynimin bir kurşun dileyen kısmı beşinci aşamadaki bir salak gibi fısıldıyor.

Ayrıca Mia'ya hikayenin geri kalanını sorabilirdim ve o da eninde sonunda bana anlatırdı ama zaten kabuslar

görüyorken kaçırılma olayını yeniden yaşamasını istemedim.

"Ama..." Glyn pes ediyor ve fareden daha büyük bir şeyin sığabileceğine şaşırdığım minik sırt çantasının

fermuarıyla oynuyor.

Bahsi geçmişken, kendi küçük faremin yanında olmayı tercih ederdim ama görünüşe göre sık sık

buluşmamamız gerekiyor.

Beni ailesinden saklayıp saklamadığını sorduğumda cevap vermedi ve bu da yeterli bir cevaptı. Hâlâ benden

utaniyor, muhtemelen kardeşine ve onun işine karışan aptallar grubuna benimle görüştüğünü söylemeyi

reddediyor.

Ve çok uzun bir süre öyle kalacak.

Ama sorun değil. Her şey yerine oturacak. Umut dolu bir romantik olduğum için değil -iğrenç- ama o istese de

istemese de bunu gerçekleştireceğim için.

Tüm dünyanın kahrolası tarihini yeniden öğrenmek ve onu insani açgözlülük yerine pembe renklerde görmek

dahil her şeye açığım, ama onun gitmesine izin vermek bir seçenek değil.

Bu yaşamda, sonraki yaşamda ya da sonraki yirmi yaşamda değil.

Killian'a yalan söylemekten hoşlanmıyor musun? Bran, Glyn'in yerine geçerek beni şimdiki ana geri getiriyor.

Tabii ki sadece ona bakarak ne söyleyeceğini anlayabilirdi. Ben de bunu çözdüm, ama esas olarak kalıpları

birbirine bağlama konusunda çok iyi olmadığım için.

Glyn bir bakıma empati sahibi olduğundan, Mia'ya yardım edeceği anlamına geliyorsa, Mia'nın sırrını açığa

vurma konusunda kısmen sorun yaşamaz. Ama onun hoşuna gitmeyen şey, bana yardım etmek için o salak

Killian'ın arkasından iş çevirmesi.

Ve ben onun kardeşiyim, Allah aşkına.

"Bana güvendiği için bildiklerini anlattı" diyor. "Onun güvenini kaybetmek istemiyorum."

"Yapmayacaksın, çünkü hiçbirimiz söylemeyeceğiz," dedim hissettiğimden daha sakın bir ses tonuyla. "Şu

şekilde düşünün, bu durumda iyi olan kötü olana ağır basıyor. Açıklayacağın şeyin sevgili kuzenine faydası

olacaksa delireceğini mi sanıyorsun?"

"Eh, sanmıyorum." Çantasının fermuarını açıp düzeltiyor. "Tamam, Kill bu konu gündeme geldiğinde her zaman

kaçındı ama birkaç gün önce gösterdiğin gösteriden sonra bir şeyler değişti."

Teşekkür ederim.

Ancak bunu yüksek sesle söylemiyorum, aksi takdirde kardeşlerimle olan imajımı iyileştirme çabalarım en

kötüye doğru keskin bir düşüşe neden olur.

Aslında onların görüş alanına girdiğimde korku ya da tiksinti ifadeleri kullanmamaları hoşuma gidiyor. Aslında

ben onları zorlamadan odamda takılmaya geliyorlar; Bran'in durumunda bu daha çok bana göz kulak olmak

için.

Bunlar, evet, onları yıllar boyunca kontrol ettiğimin somut kanıtıdır, ancak tanrısal mantığıma rağmen bu süreç

hiçbir zaman harika bir ilişki yaratmadı. Bu daha yumuşak versiyon, benim favorim olmasa da, daha iyi

sonuçlar üretebiliyor.

“Ne anlamda değişti?” Bran soruyor.

Glyn koltuğunda öne doğru eğiliyor. "Anlaşılır bir şekilde çok öfkeliydi, çünkü onu ilk gördüğünde ona dilsiz

demişsin."

"Eski bir hata" diyorum.

“Killian durumu bu şekilde görmüyor. Onun bu kısmına saygı duymadığını düşünüyor. Bu yüzden biraz daha

araştırdım ve bana bildiklerini anlattı. Hikaye Killian dokuz, Mia ise sekiz yaşındayken yaşandı. Maya ve Mia

eve götürülürken yol ortasında saldırıya uğradılar. Korumalardan biri öldürüldü ama diğeri kızları korumayı

başardı. Ancak saldırganlardan biri uzanıp ikisini de aldı. Mia, Maya'yı serbest bırakana kadar mücadele etti,

tekme attı ve elini ısırды. Sonuçta kaçırılan tek kişi oydu. Diğer koruma, Maya'yı güvenli bir şekilde eve

götürmeyi başardı. Üç gün boyunca hiçbir haber alamadılar. Ailesi bir fidye çağrısı bekliyordu ama başlangıçta

alamadılar.

“Killian bunun aileleri için en karanlık zaman olduğunu söyledi. Ailesi onu bulmak için Rus mafyasındaki tüm

kaynaklarını seferber etti. New York'u kapattılar ve saldırganı bulmak için altını üstüne getirdiler ama elleri boş

kaldı. Tam çıldırmak üzereyken bir telefon geldi. Kaçıran kişi yirmi beş milyon doların denizaşırı bir banka

hesabına gönderilmesini istiyordu ve ancak transferi yaptıklarında onlara onun yerini söyleyecekti. Eğer

taleplerini kabul etmeselerdi yine de onlara onun yerini söylerdi ama kadın ölmüş olurdu. Doğal olarak

transferi yaptılar ve o da onlara bir GPS konumu gönderdi. Mia'yı karanlık, nemli bir bodrumda cenin

pozisyonunda toplanmış halde buldular. Açlıktan ölmüştü ve kanlı bir dudağı ve vücudunda izler vardı ama

ağlamıyordu. Doktor, darbe almasına rağmen çok şükür cinsel saldırıya uğramadığını söyledi. Ancak o

zamandan beri tek kelime etmedi ve profesyoneller bunun fiziksel değil zihinsel olduğuna karar verdi."

Parmaklarım şişeyi öyle sıkı tutuyor ki, onu parçalamadığıma ve kanımın yere dökülmesini izlemediğime

şaşıyorum.

Onun başına gelenleri dinlemek bile çok iyi bildiğim duyguların çığ gibi büyümesine neden oluyor. Bu, o

salakların Bran'ı okulun şakası yapmasına benziyor, ancak bu duyguların yoğunluğu çok daha güçlü ve yalnızca

kara öfke olarak kategorize edilebilir.

Birisi sadece Mia'mı terörize etmekle kalmayıp aynı zamanda onu on yıl boyunca sesini çalacak kadar tehdit

edip travmatize etme cüretini gösterdi.

Bran omuzlarında bir kamburlukla "Çok şey yaşadı" yorumunu yapıyor.

"Başka ne?" Benim bile tanımadığım hafif gergin bir ses tonuyla sordum.

Glyn beni dikkatle izliyor. "Bu kadar. Mia'nın ailesi onu kaçıran kişiyi dünyanın her yerinde aradı ama ondan

hiçbir iz bulamadı. Sadece kendilerinin ve ebeveynlerinin bildiği için rotayı açıklayan korumalardan biri

olabileceğinden şüpheleniyorlardı, ancak içlerinden biri öldü ve hayatta kalan kişi Maya'yı ağır yaralanmış

halde eve getirdi, yani o da işin içinde olsaydı, Maya'yı da aldırırdı. O günden bu yana bir çıkmazdalar. Mia'nın

olup bitenlerle ilgili hiçbir ayrıntıyı açıklamamasının da bir faydası yok."

Çünkü onu bulduğum anda ölmeyi dileycek olan piç tarafından tehdit edilmişti.

"Ailesinin herhangi bir teorisi var mı? Şüpheliler mi?"

Glyn omuzlarını kaldırıyor. "Tam olarak değil. Kesinlikle onlardan birinin veya her ikisinin düşmanı olduğundan

şüpheleniyorlar, ancak görünüşe göre bu mafyada kesin bir durum. Jeremy'nin kız kardeşi Annika bile birkaç

kez neredeyse kaçırılıyordu. Ancak bu, bundan paçayı kurtardıkları tek sefer oldu."

Hayır, yapmadılar.

Hesaplamalarım doğruysa hiçbirinin dikkate almadığı olası bir teori var. Ancak bu olasılığın işe yaraması için

önce birkaç şeyi onaylamam gerekiyor.

"Bunun faydası olup olmadığından emin değilim..." Glyn sözünü kesti.

"Öyle." Biramı bıraktım, sonra ayağa kalkıp saçlarını karıştırdım. "Teşekkür ederim küçük prenses."

Başını sallamadan önce aralık ağzıyla bana bakıyor ve dudaklarının bir gülümsemeyle çekilmesine izin veriyor.

"Elbette."

Girişime doğru gidiyorum. "Drama kralı Remi veya eğer etraftaysa Creigh ile takılmaktan çekinmeyin. Dışarı

çıkiyorum."

Glyn, "Kızlardan bana katılmalarını isteyeceğim," diye karşılık verdi ve odadan uzaklaşan ayak seslerini

duydum.

Ancak başka ayak sesleri bana yaklaşıyor. Gömleğimi çıkarıp çamaşır kutusuna atıyorum ve ardından

kardeşime bakıyorum.

Bran kapı çerçevesine yaslanıyor, kolları ve bilekleri çapraz. Gözlerinde nadir bir parıltı ve ince bir kendini

beğenmişlik parlıyor.

"Ne?"

"Az önce Glyn'e ilk defa teşekkür ettin."

"Gülünç olmayın. Ona daha önce teşekkür etmiş olmalıyım. Gardırobun düğmesine basıyorum ve ütülü

gömleklerimin önümde yuvarlanmasını izliyorum.

"Hayır, yapmadın. Başkalarına teşekkür edemeyecek ve hatta onlarda erdem göremeyecek kadar bencilsin."

"Değerlerini bir bakışta bile onurlandırmayı reddettiğim tek insanlar beceriksiz aptallardır. Glyn bu sonsuz

listeye ait değil."

"Çünkü senin genlerini paylaşıyor mu?"

"Açık olarak." Kirli beyaz bir gömlek kapıyorum. "Ayrıca hiçbir zaman aptal olmadı. Benim zevkime göre biraz

fazla duygulara takılıp kalıyorum ama ah, senin de bana sürekli hatırlattığın gibi, herkes senin ve benim

yapıldığımız aynı dahi kilden yapılmamış."

"Sen... sen ve benim aynı olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Biz tek yumurta ikizleriyiz Bran."

"Düşünmüyorum."

"Yüzde yüz değil, hayır." Gömleğimi giydim ve ona kafamı eğerek bakarken düğmelerini iliklemeye başladım.

"Ama sen bir şeyleri gizliyorsun ve bunu yaptığın sürece sırlarımızı saklamaktan çok uzakta değiliz, değil mi?"

Gözlerinde kasvetli bir bakış beliriyor ve eğer bu kadar acelem olmasaydı, onu daha büyük bir şevkle

keşfederdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Asla bunu yapmazsın, Bran." Omzundan tutup sıkarak dışarı çıkıyorum. "Asla yapmazsın."

Kolumu yakalıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Merak etme. Satranç önemli olmadığı sürece yeni bir savaş başlatmaya niyetim yok."

"Gerçekten sadece satranç mı oynayacaksın?"

"Doğruyu biliyorum? Kendi iyiliğim için fazla sıkıcı olmaya başladım."

Bana alaycı bir bakış attı ama gitmeme izin verdi. "Unutma Lan. Eğer manipölasyon ve kaos kalıplarınıza geri

dönerseniz işe yaramaz."

"Evet anne." Sahte bir selam verdim ve Bran'in kıs kıs gülmesiyle ödüllendirildim.

Malikaneden çıkarken kuzenim Eli'ye mesaj atıyorum.

Landon: Bir zamanlar konuştuğumuz iyilik alışverişini hatırlıyor musun?

Eli: Küçük bir orospu gibi aşağı inmeye hazır mısın?

Landon: Sadece majestelerimden daha küçük bir kaltağa dönüşürseniz.

Eli: Kibirin bir gün seni öldürecek.

Landon: Kibrin canlı ve geliştiğinde değil. Her ne kadar saçma sapan konuşmayı sevsem de bir şeye ihtiyacım

var.

Eli: Soru şu ki, pazarlık kozunu kaybedecek kadar buna ihtiyacın var mı?

Landon: Evet.

Eli: En iyi Kral torunu olarak yarışı kaybetmeye hazırlanın.

Onu görmezden geliyorum. Eli elimde tek bir pazarlık kozunun olduğunu düşünüyor ama istediğimi aldıktan

sonra Landon King'i kenara itmenin bir yolu olmadığını, başka bir Kralın eliyle bile olsa öğrenecek.

Teorimi gerçeğe dönüştürebilecek olası kanıtlarla ilgili talimatları ona gönderdikten sonra satranç kulübüne gidiyorum.

Mia'nın benden kendisini rahatsız etmememi özellikle istemesine rağmen ortaya çıkmasını beklemiyorum ama denemekten zarar gelmez.

Evet. Ne yazık ki, küçük ilham perisine o kadar geri dönülemez bir şekilde takıntılı hale geldim ve onu görebilme umuduyla hayatta kalıyorum.

Çok mu çaresizsin? Kesinlikle.

McLaren'ımı girişin karşısına park edip dışarı çıkıyorum, ancak İngiltere'nin sunabileceği en berbat havayla

karşılaşıyorum. Rüzgar yüzüme tokat atıyor ve saldırıyı savuşturmak için gözlerimi kapatıyorum. Onları

açtığımda arabasından çıkan Mia'dan başkasını görmüyorum.

Dudaklarım geniş bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Ara sıra isteksiz olsa da bana da doyamıyor, ne zaman karşılaştık yüzü aydınlanıyor. Bu yüzden onun burada

olacağına dair bir önsezim vardı...

Bana yaklaştıkça siyah tül elbisesi hışırdıyor ve kurdeleleri rüzgarda uçuşuyor. Yavaşça önümde duruyor,

bakışları tamamen yanlıştır.

Gülümsemem sabit kalırken kollarımı kavuşturuyorum ama artık çok daha sahte. "Ailendeki herkesin bizi

öğrenmesinden ölesiye korktuğun için tanışmamamız gerektiğini sanıyordum. Fikrini mi değiştirdin?"

"En son baktığımda burası benim kulübüm," diye işaret yapıp çenesini kaldırdı.

"Buna geleceğimi biliyordun. Bu beni özlediğin anlamına mı geliyor?"

"Rüyalarında."

"Bunu, Nikolai ve diğerlerinin bizim çok gizli, çok samimi randevumuzu öğrenmelerine aldırış etmeyeceğin için

kabul ediyorum."

Yanakları ısınıyor ve gözlerinde vanilya seksinden daha yanlışı olan öfke parlıyor.

"Önemli değil, çünkü sıkılmaya başladım ve her an seni toparlayabilirim. Aslında şu anda bunu yapıyorum."

"Hayal kırıklığına uğradım." Dramatik bir iç çekiş bırakıyorum. "Bütün bu çabayı başka biriymiş gibi davranmak

için harcıyorsun, o yüzden en azından bu konuda daha incelikli davranabilirsin, Maya."

Çekiliyor ama maskaralığa devam etmek yerine dilini şaklatıyor ve şöyle diyor:

"Beni ele veren ne? Çok fazla

kurdele yok mu? Yeterince hızlı işaret dili yok mu?"

"Hiç biri. Dışını mükemmel bir şekilde yapabiliirdin ama yine de beni kandıramazdın. Gözlerin tamamen yanlış

ve son derece iğrenç."

"Siktir git, pislik."

"Hayır, teşekkürler. Kız kardeşini tercih ederim."

Bir elini kalçasına koyuyor. "Dengesiz dikkatinizi hak edebilecek onca insan varken neden o olmak

zorundaydı?"

Çünkü daha önce var olduğunu bilmediğim yönlerimi görmemi sağlıyor.

Ama ona borcum olmadığı için bunu Maya'ya söylemiyorum, o da gözlerini kısıyor. "Bilin diye söylüyorum,

onaylamıyorum."

"Bil diye söylüyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum." Duruyorum. "Ayrıca hepinizin onun isteklerine nasıl

saygı duyacağınızı öğrenmeniz gerekmez mi? Bu aşırı korumacılığın onu boğabileceğini hiç düşündün mü?"

"Onun için en iyisini istiyoruz."

"Peki yapmıyor mu?"

"Ben öyle demedim."

"Anlatmak istediğin bu. Sizin ya da bir başkasının istenmeyen müdahalesi olmadan kendi kararlarını

verebilecek yaşta."

Ağzını açıyor ama arkama bakıyor ve gözleri büyük bir panik havuzuna dönüşüyor.

Arkama baktım ve yan binalardan birinde kaybolmadan önce iki adamın gölgesini yakaladım.

"Maya?" Adını seslenip parmaklarımı yüzüne şıklattım.

Şaşıyor ve korku titreyen uzuvlarına yayılıyor. Bu, Mia'nın karanlıktan fena halde korktuğu zamanlardaki

durumuna benziyor.

"Ben... gitmem gerekiyor." Mia'nın arabasına koşuyor ve kapıyı açabilmek için iki kez denemek zorunda kalıyor.

Adamların kaybolduğu yere bakmaya devam ettim. İlginç.

Bu bilgiyi daha sonra Mia'ya mesaj atarken rafa kaldırdım.

Landon: Kız kardeşin bizi ayırabilmek için senmişsin gibi davrandı. İddialı gözlerini gördüğüm anda onu

anladım. Bunun için bir ödül almıyor muyum?

Cevapsız.

Parmağımı birkaç dakika telefonun arkasına dokunduruyorum, sonra tekrar yazıyorum.

Landon: Benim mütevazı görüşüme göre (sadece oynuyorum; benim için mütevazı olan hiçbir şey yok), yasak

aşk titreşimleri çok sert vuruyor. Ama siktir et şunu, haksız mıyım?

Tekrar metni okuyor ama cevap vermiyor.

Mia, flört etmeyi ve duygular hakkında konuşmayı seven bir ortaçağ prensesi rolünü oynamaktan keyif alırken,

son zamanlarda beni görmezden gelmiyor.

Ya da belki Maya'yı gönderen oydu...

Hayır, o yüzleşmekten çekinen bir tip değil. Bana bir şey söylemek isterse, alanımı istila etmekten ve bana

aklını vermekten çekinmezdi.

Elimde telefonumun ışığı yanıyor ve ismine bakıyorum. Mia bariz nedenlerden dolayı aramıyor. Anne ve

babasının olaya karıştığı zamanlar dışında FaceTime aramalarını da pek sevmiyor.

Tabii...

Cevap veriyorum. "Bir sorun mu var?"

"Sizin sinir bozucu müdahaleniz dışında her şey muhteşem. Mia ve ben iyi vakit geçiriyoruz, o halde sen

defolup gitmeye ne dersin?"

Bip sesi.

Bip sesi.

Bip sesi.

O çok tanıdık -çok geçmeden ölü- ses kulağımda çınlayınca telefonumun ekranına baktım.

Lanet Rory cenazesi için dua ediyor gibi görünüyor.

Son derece iyi bir spor değilsem neyim ben?

Bugün, tamamen rastgele olayların destansı bir oranı oldu.

İlk olarak, Maya benim arabamı almak istedi çünkü kendisinin bozuldu ve korumalarının onu kendi

arabalarıyla götürmesini reddetti, alıntı yapıyorum, 'süper yaşlı iş adamı Mercedes'.

İkincisi, uykusunda neredeyse balkondan düşecek olan Nikolai'nin üzerine yürüdüm ve onu Gareth'in

yardımla içeri çekmek zorunda kaldım.

Bana hâlâ Landon'la görüşüp görüşmediğimi sordu ve ben bir şey söylemeyince tek kelime etmeden uzaklaştı.

Niko her zaman benim ve Maya'nın şampiyonu olmuştur. Okulda dolaşan ve ikimizin de saçına dokunulursa

ömür boyu sürececek cehennem tatili için hazırlanmaya başlamaları gerektiğini söyleyen birader.

Bazen bize kulak misafiri olsa da, baş belası alışkanlıklarımızı annemden ve babamdan saklayan da oydu.

Diğer zamanlarda o da katıldı.

Çoğunlukla bize mafya prensesimizin hayatlarının prangalarının dışında yaşama alanı verdi.

Yani bana hem kızgın hem de hayal kırıklığına uğramış olması kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Gareth geleceğini söyledi ama kendi sözlerine inanmış gibi görünmüyordu.

İşleri daha da kötüleştirmek için, dersleri bitirip sokakta yürürken bu pisliğin tuzağına düşüyorum.

Yanlış hatırlamıyorsam adı Rory'ydi. Onu tanıyorum çünkü onun, Landon'la birlikte, pejmürde Elit partilerinde

çekilmiş fotoğraflarını sık sık görmüştüm. Onu bu kadar iyi hatırlamamın nedeni, Landon'ın odasında

konuşurken duyduktan sonra bizzat araştırdığım Nila'nın genellikle yanında olması.

Sadece merak ettim. Daha fazlası değil. Tamam, belki biraz kıskandım ve kiminle karşı karşıya olduğumu

görmek istedim.

Her halükarda Rory, benimle tanışmak için en uygun zamanın bugün olduğuna karar verdi. Benden uzun boylu,

biraz fazla zayıf ve kafasına fazla büyük görünen kıvrıkcık sarı saçları var. Ancak onun en dikkat çekici özelliği,

bir korku filmindeki gibi kan çanağına dönmüş gözleri.

Yürüyüşümü ilk kez böldüğünde güneş gözlüğü takıyordu ama şimdi zengin İngiliz çocuğu imajını

umursamıyor gibi görünüyor.

Farklı koşullar altında, sahte bir gülümsemeyle onu geçip giderdim ama o devam etti ve beni fena halde

kızdırdı.

Ben Lan'in mesajını okurken ve yaptığı gösteriden dolayı Maya'ya küfrederken, bu pislik telefonuma el koydu,

beni kol mesafesi uzaklığında tuttu ve ona apaçık yalanlar söylemek için Lan'i aradı.

"Rica ederim." Telefonu kapattıktan sonra önüme sallıyor.

Onu geri kaptım, karnımın dibinde öfke birikiyor ve parmak uçlarımda binlerce lanet karıncalanıyor.

Rory sanki bir mağazanın vitrinindeki oyuncak bebekmişim gibi tamamen ilgisiz ve bariz bir umursamazlıkla

bana bakıyor. "Sende ne bulduğuna dair hiçbir fikrim yok."

Pardon?

Bunu yazmak üzereyim ama o devam ediyor: "Sen, eğer isterse yüzlercesinin arasına girebileceği bir pislikten

başka bir şey değilsin. Seninkini bu kadar özel kılan ne?"

Bu orospu çocuğunun cüretkarlığı. Onca gün içinde bugün yanlış kişiye bulaştın.

Ama daha birkaç kelime seçmeden odama girip beni eski, kapalı bir barın duvarına sıkıştırdı.

"Onun dikkatini önemli şeylerden uzaklaştırıyorsun ve buna izin veremeyiz. Landon kargaşa yaratmadan

kulübümüz hayatta kalamaz."

Bana sorarsan bu iyi bir şey.

Ama şık çocuk Rory aynı fikirde değil gibi görünüyor çünkü gözleri kan çanağı ihtişamıyla bana doğru kısılıyor.

"Eğer resimden çıkarsan, her şey olması gerektiği gibi olur."

Sarsıntılı hareketlerle yazıyorum, sonra ona gösteriyorum. "Bana zarar vermek istediğinden emin misin?

Birincisi, taşaklarınız tehlikede olacak çünkü sizinkiler onlara gerçekten gaddarca davranacak. İkincisi, Landon

bunu pek hoş karşılamayacak."

"Seni inciteceğimi kim söyledi?" Bilmiş bir sırıtış dudaklarını kaldırıyor; tamamen dengesiz ve tamamen

şeytani. "Çok daha uysal bir şeyin daha iyi bir etki yaratacağı durumlarda şiddet asla gerçek bir çözüm

olamaz. Lan sana hayran olabilir ama sen sadece bir dönemsin ve her zaman öyle kalacaksın ve ben onun

mantıksız hayranlığına nasıl son vereceğimi tam olarak buldum. Lan'in umursamadığı tek şeyi biliyor musun?

HAYIR? O halde sizi aydınlatayım. Kirli eşyalara olan ilgisini tamamen kaybediyor.”

Eğildiğinde, saçlarımı yana doğru ittiğinde ve iğrenç bir sırtlan gibi boynumu emdiğinde hâlâ sözlerini

anlıyordum.

Onu ittim ama kemikten yapılmış biri için şaşırtıcı derecede güçlüydü.

Bu yüzden dizimi kaldırdım ve ona olabildiğince sert bir şekilde vurdum.

Geriye düşerken uluması havada çınlıyor. Hemen dudaklarının boynuma dokunduğu yere elimi vurdum. Ne

kadar acıdığına bakılırsa o piç bana iyi geldi.

Yüzü kıpkırmızı ve yumruğunu havaya kaldırarak geri geldi ama bana saldırmadan önce korumam onu

hareketsiz kıldı ve arnavut kaldırımını sokağa attı.

Rory kıcının üstüne düşüyor ama hemen ayağa kalkıyor, asi bir hayvanın düşmanlığıyla bana hırlıyor ve sonra

kaçıyor.

Korumam beni muayene ediyor. "İyi misiniz hanımefendi?"

Başımı salladım, hâlâ boynumu tutuyordum. Nedense o pisliğin ne yaptığını kimsenin görmesini istemiyorum.

"Peşinden gitmemi ve bacaklarını kırmamı mı istiyorsun?" korumam soruyor.

Başımı salladım ve işaret ettim: "Daha önce söz verdiğim gibi onun taşaklarına zaten gaddarca davrandım.

Beni evime bırak yeter.”

Yürüyüş arzusu tamamen ortadan kalktı. Önce bu aptal işareti saklamam gerekiyor.

Sonsuz bir sessizlik içinde daireme doğru yola çıkıyoruz.

Landon'ın mesajlarını açıp kendi mesajlarımdan birkaçını yazıyorum.

Maya tam bir pislik gibi davranıyor. Onu boş ver. Sen ve Bran gibi biz de birbirimize karşı her zaman aşırı

korumacı olduk.

Haklısın. Yasak aşk kavramını sikeyim.

Ayrıca Rory'nin az önce söylediği şey yalandı. Doğru olduğunu biliyorsun?

Hepsini tek tek siliyorum. Yanlış bir şey yapmadığım halde suçlu gibi görünüyorum.

Bunun yerine yazıyorum.

Doğum günüm için yaptığın heykele gelince, sanırım artık onu görmeye hazırım.

Yolculuğun geri kalanı boyunca telefonuma baktım ama hâlâ cevap yok.

Arabadan çıkıp daireye girdiğimde omuzlarım düştü, hala telefonumla göz kamaştırıcı bir rekabet içindeydim.

Okumadı bile.

Bana Rory'nin söylediklerine gerçekten inandığını söyleme. Daha da kötüsü, Rory haklı mıydı ve iğrenç bir

şekilde ifade ettiği gibi Landon kirli mallara olan tüm ilgisini mi kaybetmişti?

"Neredeydin?"

Maya'nın alışılmadık derecede monoton sesiyle irkiliyorum. Karanlıkta köşede beklediğini şimdi anlıyorum.

Bütün perdeler ve panjurlar çekilmiştir.

Telefonu cebime koyduktan sonra ışık düğmesine bastım ve "Dersten yeni döndüm" diye imzaladım.

Titrek bir nefes verdi ve annemin yaptığı gibi beni inceledi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Tuhaf davranıyorsun."

Boynuma bakarken kaşları çatıldı. "O Landon muydu?"

Başımı sallıyorum. "Ölüm arzusu olan başka bir pislik. Landon'dan bahsetmişken, neden benmiş gibi

davrandın? Lisede benimle ilgilenen herkesi incelemeye çalıştıktan sonra bunu bir daha yapmayacağın

konusunda anlaşmıştık.

“Eh, bizi birbirinden ayıramadıkları için açıkça seni hak etmiyorlardı.”

"Ama Landon yaptı."

Yüzünü buruşturuyor. “O kadar anlayışlı ki, bu sinir bozucu. Görünüşe göre aynı gözlere sahip değiliz. Beni en

başından anladı ve ne yaptığımı görmek için anlamamış gibi davrandı.

Kendi kendime gülümsüyorum. Bu Landon'ın yapacağı bir şeye benziyor. O kadar manipülatif bir pislik ki,

bazen çekici oluyor.

Ancak bazen.

“Neden gururlu bir kız arkadaş gibi gülümsüyorsun? O hâlâ kötü haber, Mia.”

"Belki de hep kötü haber istemiştin," diye imza attım. “Okuldaki iyi çocukların hiçbirini sevmediğimi ve kötü

çocukları çok sık bulduğumu biliyorsun. Landon ikisi de değil ve belki de bu hoşuma gidiyor. Aileme zarar

vermediği sürece bunun nereye varacağını görmeye hazırım.”

"Sen ciddisin."

"Evet. Ondan hoşlanıyorum, Maya.

“Ah. O kadar insan varken o mu olmalıydı?”

"Çünkü onu seviyorum. Ona bir şeyler anlatabiliyorum ve yargılandığımı hissetmiyorum.”

“Ne gibi şeyler? Sen... ona kaçırılma olayını anlatmış olamazsın, değil mi?”

"Evet, hepsi değil." Ama kesinlikle onun bildiğinden daha fazlası ki bu konuda kendimi kötü hissediyorum.

“Ona kesinlikle güvenemezsin, Mia. Ayrıca Niko çok sinirlenecek.”

“Niko'nun aşk hayatımı kontrol etme hakkı yok. Landon, yıkıcı içgüdüsüne rağmen sürdürdüğü ateşkesi zaten

duyurdu. Belki de Niko ve diğerleri de aynısını yapmalı.”

"Sen ve ben işlerin bu şekilde yürümediğini biliyoruz." Kolumu ovuşturuyor.

"Sadece...dikkatli ol, tamam mı?"

Senin için burada olduğumu biliyorsun değil mi?"

"Her zaman."

Başını salladı, sonra odasına çekilip kapıyı kapattı. Telefonda konuştuğunu duyuyorum, birini görmek

istediğine dair bir şeyler ama kulak misafiri olmak için oyalanmıyorum.

Sanırım yeni bir ilişkisi var ve benim de çok muhtemel bir şüphelim var ama o bana kendini açıklayana kadar

onu rahat bırakacağım.

Odama gidiyorum ve boynumdaki büyük sivilceyi görünce nefesim kesiliyor.

Lanet Rory'yi bir dahaki sefere gördüğümde taşaklarından daha fazlasına gaddarca davranılacak.

Fondöten sürüyorum ama kızgın morluk hala görünüyor, bu yüzden tasma taktım ama bu bile onu gizlemiyor.

Son çare olarak her zamanki moda tercihlerime aykırı ama en azından vahşeti gizleyen bir eşarp taktım.

Bir kez daha telefonumu kontrol ediyorum ama Landon'dan hâlâ yanıt yok.

Biliyor musun? Doğum günü hediyem olması gereken heykeli görmek için onun iznine ihtiyacım yok.

Her şeyin kendi başıma başladığı yere geri dönüyorum.

30

LANDON

Canavarın çok gürültülü olduğu zamanlar oluyor, onun ve şeytani yordakçılarının oyun oynamasına izin

vermekten başka seçeneğim kalmıyor.

Bazen başkalarının hayatlarının sadece bozulması yeterlidir. Diğer zamanlarda bu işe yaramaz ve tam bir

anarşi olması gerekir. Belki burada kundaklama, şurada yıkım, her yere kaos tohumlarının gömülmesi.

Ancak şu anda canavarım küçük çaplı suçları işleyecek ruh halinde değil. Hayır. Bu onun dürtülerini tatmin

etmek ve onu tekrar kış uykusuna göndermekle ilgili değil.

Bu birisine ödeme yapmakla ilgili.

Kan içinde.

Lanet hayatıyla.

Sadece benim olana bakmaya değil, aynı zamanda ona dokunmaya da cesaret etti. Lanet olsun. Dokunmak. O.

Canavarıma tasma takmayı reddettiğim bir an varsa, o da budur. Aslında buraya gelirken onu yerinde tutan

prangaları kırdım, böylece tüm görkemiyle dışarı çıktı.

Eski bir binanın onuncu katındaki dairesinin karşısındaki köşe başında ödünç zamanla yaşayan o lanet piçi

sabırla bekliyordum. Heyecanlanmıyorum, tempo tutmuyorum ve kesinlikle soğukkanlılığımı kaybetmiyorum.

Damarlarımda hızla dolaşan öfke beni mantıksız yapmıyor; beni ölümcül bir sakinliğe kavuşturuyor.

Hesaplı olarak öldürücü.

Duygularım üzerinde her zaman kusursuz bir kontrole sahip oldum ve hiçbir zaman güçlü duygular

sergilemedim. Aslında çarpık duygularının kararlarına yön vermesine izin veren köylüleri küçümsedim.

Hayatımı başkalarının duygusal saçmalıklarını yiyerek geçirmiş biri olarak, onların benimkini kullanmalarına

asla izin vermeme sanatını mükemmelleştirdim.

Hedefim merdivenin başında beliriyor, kayıtsız bir şekilde dairesine doğru yürüyor ve halinden çok memnun

görünüyor. Rory her zaman kafasında uyuşturucudan başka bir şey olmayan ve fare benzeri varlığından daha

görkemli görünme ihtiyacı duyan şımarık bir velet olmuştur.

Onu yakın tutmamın nedeni onun benim çevreme ait olması ve yararlı bir piyon olmasıdır. Ama bu,

düşünülemez olanı yapmaya cesaret ettiği anda sona erdi.

Yaklaşana kadar onu bekledim, bedenim boynunu kırma düşüncesiyle uğultu yapıyordu. Ama bu çok az bir

ceza. Ölüm, yakın gelecekte ona izin vermeyeceğim bir huzurdur.

Yangın merdivenine yaklaştığı anda köşedeki saklandığım yerden çıkıp bedenimi arkadan ona çarptım.

Dengesini kaybediyor ve şaşırılmış bir ses çıkarıyor ama arkasını dönüyor, güneş gözlükleri düşüyor ve yere

çarptıyor ve ben onun korkunç kan çanağı gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ne halt..."

Onu yakasından tutup metal korkuluğa doğru ittiğimde ve yumruğumu burnuna indirdiğimde sözleri aniden

sona erdi. Parmak eklemlerimde ağrı patlıyor ama bunu tekrar tekrar yapıyorum.

Güçlü darbelerimin altında Rory'nin yüzü sola, sonra sağa, sonra tekrar sola sallanıyor ama tükürmeyi

başarıyor: "Bu, haftanın lezzetine yaptığım küçük ziyaretimle mi ilgili?"

Benim Mia'm haftanın lezzeti dışında her şey ama bunu ona söylemiyorum.

"Senin aptal olduğunu biliyordum ama bu kadar aptal olacağını düşünmemiştim Rory." Bacaklarına tekme

atıyorum ve dizlerinin üzerine çöküyor, böylece bana sanki onun tanrısıymışım gibi bakmak zorunda kalıyor. Şu

anda ben de öyle olabilirim. "Yoluma çıkarsan seni ve tüm kahrolası aileni yok edebileceğimi artık herkesten

çok senin bilmen gerekiyor. Seninle ilgili sahip olduğum bilgilerin dışında, daha fazla pislik toplayabilir ve

varlığından haberin olmadığı zayıflıklarını ortaya çıkarabilirim ve seni delirtene kadar onları birer birer seni

mahvetmek için kullanırım.

Ona bir kez daha yumruk attım ve yarılmış dudağında kan patladı ve tişörtüne ve yere damladı. Rory yaralı bir

hayvan gibi kanlı dişleriyle hırlıyor. "Anlaşmanın kendi payına düşen kısmını tutmalı ve sanki sonradan akla

gelmişiz gibi bizi görmezden gelmeyi bırakmalıydın."

"Flaş haber, orospu çocuğu. Sen sonradan akla gelen bir düşüncesin. Aslında o kadar işe yaramazsın ki bazen

varlığını unutuyorum. The Elites, kendi eğlencem için kurduğum bir kulüp ve her biriniz benim satranç

tahtamda birer piyonsunuz, bu yüzden size atlamanızı söylediğimde ne kadar yükseğe zıplamanızı

soruyorsunuz. Sana kendini kuyuya atmanı söylediğimde, bunu başından beri yaptığın gibi gözlerin açık

yapıyorsun."

"Seni kahrolası..." Ayağa kalkmaya başladı ama benim onu acımasızca tutmamla ancak yarıya kadar gelebildi.

"Ortak olduğumuzu söylemiştin."

"Ve sen buna inandın mı? Ama yine de hiçbir zaman bu kadar zeki olmadın, değil mi Rory?"

"Kızınızla tanışacak kadar zekiydim. Yumuşak ve narindi. Ona neden bu kadar takıntılı olduğunu

anlayabiliyorum."

Kör bir öfke kafama hücum etti ve onu kaldırdım, sonra ellerimi boynuna doladım ve onu yarıya kadar dışarıda

asılı kalacak şekilde korkuluklara doğru ittim. "Çorak beyninde kendini koruyacak herhangi bir nöron yok gibi

görünüyor, bu yüzden intihara yönelik dileklerini gerçekleştireceğim."

Parmakları çılgınca, çaresiz hareketlerle ellerimi pençeliyor ama tutuşumu gevşetmemi sağlayacak hiçbir şey

yapmıyorlar. Bir şey olursa, parmaklarımı adım adım sıkıyorum. İlk olarak, var olmayan nefesler yüzünden

nefesi kesiliyor ve boğuluyor. Daha sonra yüzü koyu kırmızıya, kanlı dudakları ise maviye dönüyor.

Vücudu yaşama şansı için savaşıırken, parmaklarımın altında son nefeslerinin korkunç hırıltılarını

hissedebiliyorum.

Öldür onu.

Senin olana dokunmaya cüret ettiği için onun sefil hayatını sonlandır.

Seslerin yoğunluğu artıyor, çatışıyor ve çoğalıyor, ta ki duyabildiğim tek şey olana kadar.

Ama bunu görmezden gelip Rory'nin boynundaki tutuşumu gevşetiyorum. Ölüm bu salak için hâlâ fazla iyi ve

onun huzur içinde ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

Onu uçurumun kenarında tutuyorum, asılı duruyor, on kat düşmek ve sefil hayatını kaybetmek üzereyken şunu

söylüyorum: "Adadan ayrılacaksın ve asla, yani asla, kahrolası yüzünü burada bir daha göstermeyeceksin,

yoksa biz yaparız." problemler var. Ve biz derken seni kastediyorum."

Kırık bir oyuncak gibi defalarca başını salladı ve onu yukarı çekip serbest bıraktım.

Ona son bir kez tekme attıktan sonra arkamı dönüp gitmek üzere yola çıktım.

"Sana Mia'yla birlikte bir hatıra bıraktım. Umarım beğenirsin."

Öylece duruyorum ve uzun bir iç çekiyorum. Görünüşe göre bugün gerçekten benimle dalga geçme havasında.

İyi bir spor değilsem neyim ben?

Rory'yle işim bittiğinde bu öfkenin dağılacığını umalım.

Aksi halde Mia'nın başı büyük belaya girecek.

31

MIA

Perili eve ulaştıktan sonra, biraz utançla aslında bir anahtarım olmadığını fark ediyorum.

Boşver şunu.

Artık burada olduğum için eve dönmeyeceğim.

Hafif bir manevradan sonra arabamı kapının yanına park ediyorum, kaportanın üstüne atlıyorum, ardından

metal çubuklara tırmanıp diğer taraftan aşağıya atlıyorum.

Bacaklarım darbeyi alıyor ama iyiyim. Landon'un bana bir cevap vermesi ihtimaline karşı son bir kez

telefonuma baktım.

Hayır.

Hiç bir şey.

Ayaklarım ön bahçede yavaşça duruyor. Çiçeklerim yavaş yavaş büyüyor.

Bunlardan biri, yalnız bir mavi yılan

otu çiçeği çiçek açıyor.

Bu bir tesadüf değil.

Tüm flora ve faunanın düşmanı olduğunu gururla itiraf eden Landon'un sadece çiçekleri sulamadığına, aynı

zamanda etrafındaki çimleri kesip parazitleri de yok ettiğine inanamıyorum.

Önlerinde çömeliyorum ve parmaklarımı yavaşça bir çiçeğin dikişleri üzerinde gezdiriyorum, kalbim bilinmeyen

bir nedenden dolayı sıkışıyor.

Neden birdenbire kendimi bu kadar utanç verici derecede boş hissediyorum?

Daha erken gelmediğim için çiçeklerden özür diledikten sonra kapıya doğru ilerliyorum ve Landon'un yedek

anahtarı sakladığı ağaçtaki derin deliğe uzanıyorum.

Onu bulduğumda dudaklarımda bir gülümseme belirdi, sonra onu içeri girmek için kullandım. Evin içini

görünce ağzım açık kalıyor.

Veya daha doğrusu yenilenmiş iç mekan.

Yeni mobilyaların yanı sıra yeni bir ahşap zemin, pencereler ve zarif muslin perdeler var.

Yenilenmiş Viktorya tarzı balkon, yeni biçilmiş arka bahçeye bakmaktadır. Devrilen dallar ve grotesk ağaçlar

yok oldu. Bunun yerine görünüm çok daha bakımlı ve zariftir.

Burayı boykot etmeme rağmen Landon'ın hala bu değişiklikleri yapması içimi ısıtıyor.

Yeni kreasyonlar bulmayı umarak stüdyosuna giriyorum. Ancak burası tüyler ürpertici bir şekilde üç hafta önce

bıraktığım haliyle aynı.

İblisle savaşıyor bir kadının yarı bitmiş heykeli. Bir adam kendi kulağına bağıyor. Biçimsiz yüzünün oluşturduğu

havuzda boğulan bir iblis.

Landon'un sanatı adamın kendisiyle aynı. Tahmin edilemez, düşündürücü ve en önemlisi yoğun.

Farklı olan tek şey köşedeki beyaz bir çarşafı örtülü heykel.

Dengesiz bir elimle onu çıkardım. Tabii ki kendime bakıyorum.

Sadece külotla ayakta duruyorum, aşağıya bakıyorum ve iki orta parmağımı kaldırıyorum. Lan'in beni çatıya

kadar ilk kovaladığı zamanki bakışımı taklit ettiğini fark ettiğimde dudaklarım aralandı.

Yaklaşıyorum, kalbim o kadar yüksek sesle atıyor ki, kulaklarımda kanın hücum ettiğini duyuyorum. Ayrıntılara

olan ilgi beni acımasızca boğuyor.

O günden itibaren tek bir unsuru bile kaçırmadı. Kıvrık kirpiklerim, saçlarıma dolanan kurdeleler, köprücük

kemiğimin çizgileri, göğüslerimin eğimi, sert meme uçları, külotumun kıvrımları ve hatta botlarımdaki zincirler

değil.

Onu ne kadar yakından incelersem, bana bakan ölümcül güzelliğe o kadar daha çok çekiliyorum. Bu duygu

kendime baktığım için değil. Hayır. Çünkü bunu Landon'ın elleri yaptı.

Bunu mükemmelleştirmek için ne zaman zamanı olduğunu bile bilmiyorum... Buna ne isim vereceğime dair

hiçbir fikrim yok. Bir başyapıt çok genel görünüyor. Ellerinin yaptığı şeyin ardındaki anlamı kapsamak için çok

az.

Gerçek olduğundan emin olmak için yanağına dokunuyorum ve aslında kendimi bir heykel olarak hayal

etmiyorum.

Sanatın bu kadar güçlü duyguları ortaya çıkarabileceğini hiç bilmiyordum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Korkuyorum ve neredeyse heykeli deviriyorum. Son saniyede yakaladım, kalbim neredeyse yere sıçrayacak.

Yavaşça arkamı döndüğümde Landon'un girişte durduğunu, elini cebine soktuğunu ve yüzünde devasa bir

karanlığın haritasının olduğunu görüyorum.

Gözlerim beyaz gömleğinin yakasındaki kan lekelerine takıldı ve bir panik dalgası midemin dibine doğru

ilerledi.

"Ne oldu?" İmzalayıp gömleğini işaret ediyorum.

Bakmıyor bile. "Soruma cevap vermedin Mia. Artık benim bölgemde buluşmayacağımızı açıkça belirttikten

sonra burada ne yapıyorsun?

Burası sadece onun bölgesi değil. O benim de.

Ayrıca giderek kasvetlileşen sesinde ne var? Keşke daha önce hayal edebilseydim ama hayır. Sesi gözlerindeki

mavi havuzlar kadar koyu.

Landon bana bu kadar onaylamayan bir ifadeyle bakmayalı uzun zaman olmuştu.

Bana ancak onu domuz kanıyla yıkadıktan ve intikam peşinde olduktan sonra böyle baktığını yüreğim

burkularak anlıyorum.

Ancak artık onun alaycı sırıtişından ve şeytanın bile rakip olamayacağı tanrısal özgüveninden eser yok.

"Heykeli görmek istediğimi sana mesaj attım. Cevap vermedin," diye imzaladım ve sakinliğimi bir iplikle

korudum.

"Ah?" Duvarı itti ve acil bir kaçma ihtiyacı yüzüme tokat gibi çarptı. Ama ben bunu yapmıyorum ve ölümcül

fırtınanın önünde durmayı seçiyorum.

"Demek nasıl mesaj atılacağını biliyorsun ve ben de yine beni hayal kırıklığına uğrattığını düşündüm."

Kasıtlı olarak takip ettiğini, ileriye doğru attığı her adımda kalp atışlarımın arttığını takip ediyorum. "Ben

değildim."

"Neden? Kotamızı doldurduğumuz için bugün buluşmamamız gerektiğini düşündüm, değil mi?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Hmm."

Önümde durduğunda sesi yüzüme yakın bir yerde titriyor. Sarhoş edici kolonyasının kokusu ve yüz hatlarının

ruhani görünümü karşısında saldırıya uğradım.

Ve beni parmaklarının arasında ezmek üzereyken onu şimdiye kadar gördüğüm en güzel adam olarak

düşünmek pek de akıllıca bir fikir değil.

"Sinirli görünüyorsun Mia. Bunun bir nedeni var mı?"

Başımı salladım ve ilk defa konuşamadığıma sevindim, yoksa kesinlikle kekelerdim.

"Tekrar deneyelim. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Bakışlarının baskısı beni çırılçıplak soyarken dudaklarım titriyor ve gözlerinin aşırı yoğunluğuyla karşı karşıya

kaldığımda beni korumasız bırakıyor.

Belki de Rory'yi itiraf etmeliyim. Sonuçta onunla telefonda konuşmuştu ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak

iyi bir fikir değildi. Eğer ona o pisliğin yönüne bile bakmayacağımı söylesem bana inanırdı.

Sağ?

Yine de "Ne gibi bir şey?" diye imza atıyorum.

"Bunun gibi." Eşarbımın kenarını tutuyor ve o onu kurtarıırken ben de bağırıyorum.

Elimi hickey'e vuruyorum ve dilini şaklattığında korkunç bir hata yaptığımı anlıyorum.

Bok.

"Önce bir başkasının sana dokunmasına izin veriyorsun, sonra bunu bir eşarpla saklayarak uyduruk bir iş

yapıyorsun ve şimdi bunu elinle mi yapmaya çalışıyorsun?" Sesi her kelimede kararıyor. "Hickey'i benden

koruyabileceğine gerçekten inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum.

Onu korumaya çalışmıyorum. Ve evet, belki bir yanımda, o pislik Rory'nin, Landon'ın kendisine ait olana başkası

dokunduğunda ilgilenmeyi bıraktığı konusunda söylediklerine inanıyor.

Bu olasılık beni açıklanamaz bir şekilde sınırda bırakıyor. Landon'ı hayatımdan çıkarmaya çalıştım ama bu bir

şakaydı.

Artık onun çılgınlığı olmadan nasıl devam edebileceğimi gerçekten bilmiyorum.

Ve bu, düşünmekten bile hoşlanmadığım korkutucu bir düşünce.

Kazara birini kesebilecek bir ses tonuyla, "Elini bırak," diye emretti; o kişi bendim.

Başımı sallıyorum.

Belki bakmazsa öfkesi dağılır...

Landon saniyenin çok küçük bir bölümünde bileğimi yakalayıp aşağıya doğru itiyor.

Dudakları onaylamayan bir çizgiyle büzüldü ve gözleri sanki cehennemden gelmiş gibi görünen iki kara deliğe

dönüştü.

Sadece gözleriyle hükmettiği boğucu gerilimin altında yavaş yavaş kırılırken omurgamda ve şakaklarımda ter

boncukları oluşuyor.

"Görünüşe göre ait olduğun tek kişinin kime ait olduğunu unutmuşsun ve bir hatırlatmaya ihtiyacın var." Ve

bununla birlikte eğilip hickey'i ısırtıyor.

Zor.

Kana susamış bir vampir gibi.

MIA

Ağrı boynumdaki saldırıya uğrayan noktada patlıyor ve öldürücü bir orman yangını gibi tüm vücuduma yayılıyor.

Ancak, olduğum yerde bodur kalıyorum.

Hareket edemez.

Hırpalanmış cildimdeki dudaklarının hissi ve içimde yalnızca Landon'ın tetikleyebileceği ateşli duygular dışında

hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Muhtemelen ona Rory'nin bana dokunmasını istemediğimi ve buna izin vermediğimi söylemeliyim ama

yapamıyorum.

Tüm vücudum işlevlerini kaybetmiş gibi görünüyor ve yalnızca anda var olabileceğim kusursuz, ağırlıksız bir

gerçekliğe sızıyorum.

Landon, neredeyse ruhumu boğazımdan boşaltacak bir güçle tenimi emiyor. Cezalandırıcı, sert ve tamamen

zalimce.

Aynı zamanda kurabileceğimizi düşünmediğim berbat bir bağlantı. Yakıcı acı ve doyumsuz öfke arasında bir

bağlantı.

Sonunda dişlerinin olduğu yerde zonklayan, karıncalanan bir karmaşa bırakarak geri itti.

Dudaklarını kaplayan kan, ziyafetini yeni bitirmiş bir vampir olduğu imajını güçlendiriyor. Kanımın üzerinde.

Gözleri benimkilere daldı, daha koyu ve derinlikleri tamamen boştu.

Ancak Landon'un içi artık boş değil. Onu ne zaman içinde gizlenen boşluktan ve anarşı ihtiyacından daha

fazlası olarak görmeye başladım bilmiyorum ama ne yazık ki öyle görüyorum.

Tsk ve bu ses bir şekilde en çılgın kabuslarımın bir parçası haline geldi. "Hala geçmiyor."

Sözleri stüdyoda meşum bir söz gibi çınlıyor ve ben onun sırf izi ortadan kaldırmak için derisini ısırmasını bekliyorum.

Uzuvlarımın kasılmasına neden olan titremeyi dizginleyerek, "Bana dokunmasına izin vermedim," diye işaret verdim.

"Onunla tanışmak istediğini söyledi."

"Peki ona inandın mı?"

"HAYIR." Üst dudağını kaldırarak boynumu işaret etti. "Bunu görene kadar."

Rory'nin çok hızlı olduğu ve onu görmediğim için bahaneler öne sürebilirdim ama bunlar sadece bu kadardı.

Özür dilerim.

Yanlış bir şey yapmadığım halde bu tür bir dinamiğin içine sürüklenmeyi reddediyorum. Bu yüzden sessiz

kalma seçeneğini seçiyorum. Siktir et onu.

Ben bir Sokolov'um ve mazeret sunmayız.

Landon parmaklarını boğazıma doladı ve başparmağının darbe alan deriye baskı yapmasıyla inlememi

bastırdım.

Beni itiyor ve onun hareketlerine uyum sağlamak için geri adım atmaktan başka seçeneğim kalmıyor.

"Biliyorsun, başka birinin eşyalarım dokunmasına pek iyi tepki vermiyorum."

Düzgün nefes almakta zorlansam da, "Ben senin işin değilim," diye imzalıyorum.

"Ah, ama öylesin Mia. Sen benim malımsın ve bu da teninin her santiminin bana ait olduğu anlamına geliyor."

Başparmağını yaranın içine batırıyor. "Her parça benim malım."

Sırtım masaya çarpıyor ve çarpmanın etkisiyle Landon'un bazı ekipmanları çatırdamaya başlıyor.

Düzensiz nefeslerim yüzünden ürküyorum ve boğuluyorum. Çevremdeki hava nefes alamadığım boğucu bir

gerilim kuyusuna düşmüş gibi.

“Durumu kavrayamamış gibisin Mia. Sana yer vermem ve senin iyiliğın için gereksiz ateşkesler yapmam başka

birine gidebileceğın anlamına gelmez. Eğer benim olursan, her zaman öyle kalacaksın. Lanet olsun. Bana ait.”

Diğeri eli elbisemin fermuarına uzandı ve kumaş ayağımın dibinde birikene kadar onu aşığı çekti.

Gece havası çıplak meme uçlarımı ve çıplak amımı sıkılaştırıyor. Landon beni bütünüyle ele geçirirken

yanaklarım ısındı. Kutsal olmayan bir buluşmada şehvet öfkeyle karışır ve alevlenmek üzere olan bir savaşın

habercisi olur.

“Hazırlıklı geldin.” Sesi öfkeli bir uyarılmayla karışarak alçalıyor. "Yoksa bu görüş başka biri için miydi?"

Başımı sallıyorum. Bunu nasıl düşünebilir?

Evet. Bu gece bir şeyler bekliyordum, bu yüzden iç çamaşırı giymedim ama bu planın gözlerimin önünde boşa

ıktığı aşıkır.

"HAYIR?" Bacaklarımın arasına uzanıp dudakları boynumla buluştuğundan beri uyluklarımın iç kısımlarını

kaplayan heyecanı avuçladı.

Kavga etmememin bir nedeni de bu. Neden hâlâ savaşmayı reddediyorum? Sonunda Landon kadar deli

olduğumu kabul edebilirim çünkü her santimim dayak yeme ihtimaliyle zonklıyor.

Kıvrımlarımı nazik elleriyle okşuyor ve ben parmak uçlarıma yükselerek bacaklarımin arasına yayılan ve

karnımı sıkılaştıran zevk kıvılcımını kovalıyorum.

“Parmaklarımı ıslatıyorsun Mia. Parmaklarım ve sikim için bu kadar azgın mısın?

Onun kayıtsız gözlerine bakarken inlememi bastırdım. Öfke hâlâ içlerinde kol geziyor, kapkara ve beni ikinci bir

deri gibi sarıyor.

Ama beni en çok rahatsız eden şey bana adımla hitap etmesi. Benim için özel olarak hazırladığı küçük bir

ilham perisi ya da şefkatli sözleri yok.

O salak sana dokunduğunda sen de bu kadar tahrik oldun mu? İnleyerek sadece bana ait olması gereken seksi

küçük yüzünü ona mı gösterdin? Onun iğrenç gözleri, sikilmeyi ne kadar arzuladığını gizlemek için bu kadar

çalabaladığın bu versiyonu gördü mü?”

Midem bulanıyor ve destek almak için masanın kenarına tutunuyorum. Sözleri beni daha ateşli ve daha hassas

kılıyor, bu yüzden sadece biraz itilmeye ihtiyacım var.

“Ama bu artık mümkün olmayacak çünkü tahmin edin ne oldu? Rory derhal etkili olmak üzere kendisini bu

adadan uzaklaştıracak.”

Gözlerim genişliyor ve yakasındaki kana odaklanıyorum. Yani önsezim doğruydu. Bunun nedeni kesinlikle

Rory'ydi.

“Ona, bana ait olana baktığı gözlere yumruk atmayı da içeren küçük bir ders verdim, sonra boğazıma koyduğu

dudaklarını ayırdım. Sonunda küçük bir orospu gibi yalvarırken, benim olana dokunduğu kolunu kırdım. Ancak

onun acıklı hikayesi bu şekilde sona ermiyor. Ne münasebet. Gördün mü, onun bile farkında olmadığı bilgileri

toplamayı kendime görev edindim ve bunu onu santim santim yok etmek için kullanacağım. Aslında,

kaçınılmaz olarak aşırı doz aldığı için orada olacağım ve kayıtsız gözlerim onun son gördüğü şey olacak. Son

nefesini verirken, benim olana bulaşmanın anlamsız hayatının en büyük hatası olduğunu anlayacak.” Amıma

tokat attı ve zonklayan ağrı göbeğime yayılıp karnımı sıkarken ciyakladım.

"Neden bunu yapasın ki?" Zayıf bir şekilde imzalıyorum.

“Henüz net değilse. Senden hoşlanıyorum Mia ve bu çok uzun vadeli bir bağlılık. Seni koruyacağım ama

gözümü her zaman senin üzerinde tutacağım ki başka kimse benim olanı merak etmesin. Asla ama asla

kimsenin yaklaşmasına izin vermeyeceksin.

Boğazımı ve amımı serbest bırakıyor. Tatminsiz bir inilti dudaklarımdan dökülüyor ama bu, tüm ekipmanı tek

bir hareketle masanın üzerinden itip yere düşürdüğü bir ciyaklamayla bitiyor. Daha sonra iki eliyle beni kaldırdı.

Kıçım soğuk masaya değiyor ama Landon gömleğini ortadan yırtıp düğmeleri her yere saçarken aklımdaki son

şey bu oldu.

Keskin karın kaslarını ve kaslı omzunun ve yan tarafının eğiminden dışarı bakan yılan dövmelerini görünce

ağzım sulandı.

Ben kıyafetlerinin altına uzanan ince saç izine bakarken, kemerini ve pantolonunun fermuarını çözen Landon'ın

ateşli gözleri üzerimde kalıyor. Onları tekmeledi ve deriyi boynuma bağladı.

Boğazım zonkluyor ama bunun nedeni acı değil. Aslında bu pozisyonun güven verici bir yanı var.

Landon yanımdaki kovaya uzanırken kemer boynumda asılı duruyor ve ben onun kapağı açıp bana soğuk

sıvıyı sıçratmasını büyük bir hayranlıkla izliyorum.

Şaşırdım.

Eylem karşısında tamamen ve tamamen şaşkına dönmüştü. Sadece yağlı sıvının yüzümü ıslatmasını,

kirpiklerime yapışmasını ve yere damlamadan önce vücudumun geri kalan kısmına doğru kaymasını

izleyebiliyorum.

Bunun ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan Lan beni kemerden çekerek masanın kenarına getirdi ve

başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi.

Ağzı benimkinden bir nefes uzaktayken sıcak, alçak sesle şu sözleri fısıldıyor: "En sevdiğim başyapıtıma

benziyorsun."

Dudakları benimkilere çarptığında, beni yağlı sıvı ve kör edici sahiplenme tadındaki vahşi bir öpücükle ele

geçirdiğinde bir ürperti bırakıyorum.

Onu öpmeden edemiyorum, vücudum onun yoğunluğunun büyüsüne, affedilmez dudaklarının tadına ve

pişmanlık duymayan dokunuşuna aşık oluyor.

Karnımın alt kısmına bir şişkinlik saplanıyor ve ardından aşırı uyarılmış kıvrımlarım arasında sürtünme

başlıyor. Lan çok büyük aletini samimi, son derece tahrik edici bir ritimle göbeğimin üzerinde kaydırıyor, alay

ediyor ama oraya ulaşamıyor.

Kalçalarımı döndürüp aletin içeri kayması için kendimi kaldırmaya çalışıyorum. Lan kemeri daha sıkı kavradı

ve uyarmak amacıyla dişlerini alt dudağıma geçirdi.

Saldırıya uğrayan dudağıma doğru, "Bu bir ceza, Mia," diye mırıldandı. "Neden bundan keyif alabileceğini

düşünüyorsun?”

Parmaklarını göğüslerimin üzerindeki yağlı sıvının üzerinde kaydırды, sonra göğüs uçlarımı ağrıyan çakıl

taşlarına kadar sıktı. Aletinin kıvrımlarım arasında kaydığı yere hem zevk hem de acı dalgası yayıldı.

Uçuşun erotik sesleri havada yankılanıyor ve inliyorum, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Landon'ın kolunu yakalayıp gözlerimle ona bu eziyete bir an önce son vermesi için yalvarıyorum.

Landon yanıt olarak göğüs uçlarımı daha sert sıkıyor, sonra avucunu karnıma, ardından kalçamın üzerinden

sikinin göbek bölgemle buluştuğu yere doğru indiriyor.

"Yüzün zevkle utanç arasında gidip gelirken senin bunun için yalvarman beni çok sertleştiriyor." Sikinin tepesini

girişime doğru kaydırды.

Sanki gitmesine izin vermiyormuş gibi ona sarıldım ama bu sadece yüzünde muhteşem bir sırıtmaya neden

oldu. “Seni becermemi mi istiyorsun, Mia? Amımı o kadar çok spermle doldurmamı ister misin ki, kimse ona

dokunamaz?

Kendi iyiliğim için fazla istekli görünmemi umursamadan başımı salladım.

Lan sikini çıkardı ve ben hayal kırıklığından neredeyse çığlık atacaktım.

“Daha önce de belirttiğim gibi bu bir cezadır ve bundan keyif alamazsınız. Belki seni bir süre aç bırakırım

böylece tenimi kimin işaretlemesine izin verdiğin konusunda daha dikkatli olursun. Belki sen dersini alana

kadar aletim yakın gelecekte sana dokunmayacaktır.”

“Ah, lütfen. Bensiz hayatta kalmazsın,” diye imzalıyorum, bir yanımda onsuz benim de hayatta kalamayacağımı

düşünmeye başlasa da.

Bu özel bir tür cehennemdir. Onun sürekli akıllara durgunluk veren yoğunluğuyla yaşamak zor ama onsuz

yaşamak daha da zor.

“Bu sana bir ders vermeyeceğim anlamına gelmiyor Mia.”

"Muse," diye yavaşça imzalıyorum. "Bana Mia deme."

"Bana duymak istediğim bir şey söyle." Penisinin tepesini girişime doğru okşuyor.

Alt dudağımı ısırıyorum. Uzun zamandır ilk defa bunu kendi sesimle, kendi kelimelerimle söylemek istiyorum.

Ama yapamayacağım ve muhtemelen hiçbir zaman da yapmayacağım için, "Ben seninim, Landon" diye

imzalıyorum.

Öfkenin yavaş yavaş dağılıp yerini şehvet ve vahşi sahiplenme çığına bırakmasını nefesim kesilmiş halde

izliyorum.

"Evet öylesin. Her zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak." Güçlü bir hamleyle içime girdi, öyle ki masa ve

üstte kalan her şey sarsıldı.

Amım sikinin çevresini sıkıyor ve bu kez Landon güçlü bir aciliyetle üzerime doğru gelirken boynumdaki kemeri

sıkıyor.

“Sikimi o kadar iyi alıyorsun ki, Mia. Sen benim en sevdiğim küçük boşalma kovasisin, değil mi?”

Hiçbir şey söylemiyorum. Yapamam.

Lan kemeri kullanarak beni çekiyor, böylece yapışkan göğsüm onunkine yapışıyor ve meme uçlarım onun sert

kaslarına sürtünüyor. Nefesim onun tutuşundan ama aynı zamanda bana dokunduğu mutlak, pişmanlık

duymayan sahiplenme duygusundan da kesiliyor.

Sanki birkaç hayat önce birbirimize aitmişiz ve şimdi yeniden bir araya geliyormuşuz gibi.

Ya da belki de nihayet birbirimize dönüş yolunu bulan talihsiz aşıklarız.

Hızı daha da sertleşiyor, daha da hızlanıyor, ta ki ona yetişmek neredeyse imkansız hale gelinceye kadar.

Bacaklarım uyluklarının arkasına dolanıyor, çizmelerimin topukları etine batıyor ve parmaklarım yılan

dövmesinin kayan eğimine batıyor.

Hayatım boyunca ona tutunuyorum ama aynı zamanda onun nerede bitip benim nerede başladığıma dair

hiçbir fikrim olmayacak kadar birbirine karışmak çok doğru hissettirdiği için.

"Bana tutun küçük ilham perisi. İçimdeki bu kahrolası susuz öfkeyi söndür." Sözleri boynumda uğursuz geliyor.

"Nasıl olduğunu bilen tek kişi sensin."

Ve sonra kısa süre önce saldırdığı eti ısıyor.

Bunun sözlerinden mi, uyarımdan mı, yoksa onun çılgın dokunuşunu itiraf etmek istediğimden daha fazla

özlediğim gerçeğinden mi olduğunu bilmiyorum, ama bir spazmla geliyorum.

Göz kapaklarımın arkasında beyaz noktalar oluşuyor ve ben tir tir titriyorum ama onun gitmesine izin

vermiyorum. Bunu yapmamak hayati önem taşıyor.

Lan, orgazm boyunca beni beceriyor, hamleleri giderek daha derine ve daha da hızlanıyor, ta ki etrafımdaki

dünya sarsılıyormuş gibi görünene kadar.

Ben hala orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışırken Lan beni geriye doğru iterek omuzlarımı arkamdaki

duvara yasladı. Ekipmanından bir parçaya (saplı metal bir top) uzanıyor ve topu yalıyor ve ardından onu sıvının

içinde uyluklarımın iç kısmına doğru kaydırıyor.

"Küçük kıcını spermimle doldurmam gerekiyor, ama önce..." Dışarı çıkıp beni midem masanın üzerinde,

ayaklarım yerde ve kığım havada olacak şekilde çevirdi.

Landon kıcımı yanaklarımı ayırdı ve bunu daha hissetmeden duydum. Aletini aşırı hassas amcığma sokarken

arka deliğime tükürüyor.

"İşimi bitirdiğimde her santimin benim olacak ve yalnızca benim olacak." Sonra top gibi hissettiren bir şeyi

arka deliğimin etrafında kaydırıp yavaşça içeri doğru itiyor.

Gerildim, amımın verdiği zevk bile bunu katlanılabilir kılmıyordu.

Dudaklarımdan acı dolu sesler çıkıyor ve onu

ısıyorum.

"Şşş. Benim için rahatla. Ritmi yavaşlıyor ama derinleşiyor, tekrar tekrar G noktama vuruyor.

İçimden inlemeler çıkıyor ve görünüşe göre yeterince rahatlıyorum çünkü topu kıcıma kadar sokuyor. Yanmayı

hissediyorum ama düşündüğüm kadar kötü değil.

Aslında zevk, düşünebildiğim tek şey haline gelene kadar özümün her yerine yayılıyor.

O kadar doluyum ki, ağızma kadar tıka basa doluyum, bu hem bunaltıcı hem de heyecan verici.

Tırnaklarım masanın kenarlarına batıyor, yoğun duyguların tamamını içime çekerken nefesim yüzeyde

yoğunlaşıyor.

"Bu kadar. Aletimi çok iyi alıyorsun bebeğim.

Bana bebeğim deme şekliyle birleşen övgü, tekrar gelmem için yeterli.

Bu sefer daha güçlü.

Daha güçlü.

Ve çığlık atarak diledim; hayır, aslında onun adını söylemeye çalışıyorum.

Ama sadece uzun bir ses olarak çıkıyor. Hiçbir kelime.

Sadece sonsuz sessizlik.

Landon'un temposu giderek artıyor ve kısa süre sonra bana katılıyor. Dışarı çıkıp spermini kıcımın her yerine

yayıyor, böylece cildim erotik bir yapışkanlık haline geliyor.

Bırakın düşünmeyi, nefes bile alamıyorum. Kulaklarım çınlıyor ve kalbim beni hayatta tutmak için savaşıyor

gibi görünüyor.

Ancak Landon eğilip saçlarımı ve kurdelelerimi yüzümden çekip "Lanet olsun benim" diye fısıldadığında her

şey sakinleşiyor.

Ben.

Ama yine de o da öyle.

33

LANDON

Parmaklarım eskiz defterimin üzerinde, üzerinde çok az kontrole sahip olduğum veya hiç kontrol edemediğim

düzensiz, kaotik bir ritimle akıyor.

Ve ben kontrolde başarılı olan ve her şeyi parmağımın altında tutan bir tipim.

Ancak saatlerce çizdiğim figürlere son veremiyorum. Kaç tane diye sormayın bana, çünkü bu sonsuz döngüde

sıkışıp kaldığım süre boyunca ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

O kadar uzun zaman oldu ki saymayı unuttum ve aynı zamanda bu aşamayı geçme yeteneğimi de kaybettim.

Dudaklarımın kurumasına yetecek kadar zaman geçti. Onlara eşlik edecek hiçbir şey olmadığından onları

görmezden gelmek imkansızdır.

Ancak daha da sinir bozucu olan şey, başımı ve uzuvlarımı ele geçiren ama gerçek biçimde gerçekleşmeyi reddeden bu yaratıcılık hücumu.

Olası başyapıtların eskizleri üzerine eskizler defterimi dolduruyor ama yine de hiçbir işe yaramıyor. Beynim,

Yunan tanrılarından daha yüksek standartlara sahip, seçici bir salak.

Ama yine de eğer büyüklük kolayca gelseydi herkes bir dahi olabilirdi.

Yumuşak bir el benimkine dokunuyor ve kendi Yunan tanrıçamın gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum.

Karanlıkta önümde mükemmel bir heykel taklidi gibi durana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim ilham perisi.

Kapüşonlu üstüm Mia'nın minik bedenini yutuyor ve bacaklarının ortasına kadar uzanıyor. Parmak izlerim onun

iç bacaklarının açık teninde bir harita oluşturuyor, bu da benim mutlak mülkiyetimi açıkça gösteriyor.

Bakışlarım boğazına yayılan koyu mavi lekeye kaydı. Kendi yaptığım bir işaret, biz konuşurken muhtemelen

Cambridge'deki sıradan memleketine geri dönen o sikik Rory'ye yaptığım şeyle hiçbir benzerlik taşımıyor.

O yüz­süz çağrıyı aldıktan sonra Elit'in başka bir üyesiyle paylaştığı daireye gittim. Çok beklemem gerekmedi

çünkü kısa süre sonra kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ortaya çıktı.

Ona kararları kimin vereceğine dair bazı temel kuralları öğrettikten sonra, o zafer duygusu seninki yüzünden

onun çirkin yüzünden silindi. Spoiler uyarısı, o değil.

Bayılmadan hemen önce bana Mia'yla birlikte bir hatıra bıraktığını söyleme cüretini gösterdi.

Bu, onu ilk ambulansla hastaneye gönderebilecek ya da gönderemeyecek şekilde suratına son darbeyi indirdi.

Mia'nın bıraktığı izi kasıtlı olarak sakladığını gördükten sonra öfkem en üst seviyeye çıktı. Sanki markayı ya da

aynı derecede küfürlü bir şeyi korumaya çalışıyormuş gibi.

Böyle bir öfkeyi hiç yaşamadım. Bran hedef haline getirildiğinde değil. Killian hedefinin kız kardeşim olduğuna

karar verdiğinde değil.

Annemle babamla hiçbir zaman kardeşlerim gibi ilişki kuramayacağımı anladığım zaman bile.

Mia'nın cildinde başka bir adamın izini gördüğüm an, Rory'yi o kadar geri dönülemez bir şekilde yok etme

dürtüsüne kapıldım; başkalarının gelip alacağı hiçbir şey kalmayacaktı.

Sonra Mia'yı o kadar derinden kesme ihtiyacı geldi ki, gelecekteki yaşamları boyunca onun içinde kalan tek

isim benim adım olacaktı.

Ancak bu kara öfke, sözleri söyler söylemez - ya da daha doğrusu imzalar atmaz - anında yok oldu.

"Ben seninim Landon."

Tabii ki öyle.

Doğru olduklarını bilmek için bu kelimeleri duymama/görmeme gerek yoktu ve yine de beni çok kasvetli ve

karanlık bir uçurumdan çekmeyi başaran da tam olarak buydu.

Şu anda yine yapıyor.

Yumuşak elinin elimdeki hissi, o uykuya daldıktan sonra içine düştüğüm kara delikten beni çekip çıkarmaya

yetiyor.

İblislerim sessizce tıslayarak ve hoşnutsuzluklarını açıkça ortaya koyarak gölgelere çekiliyorlar.

"Her şey yolunda mı?" imzalıyor.

Defterimi hızla kapatıp yanımdaki masanın üzerine atıyorum ve onu belinden yakalayıp kucağıma

oturtuyorum. Kollarımda kendini küçük ve mükemmel hissediyor; sanki her zaman olması gerektiği yer

burasıymış gibi. Burnumu hafif nemli saçlarına gömüyorum ve manolya kokusunu içime çekiyorum.

Ve evet, şampuanım ve duş jelim burada.

Onu içime çekerken ciğerlerim genişliyor ve uzun bir uğultu salıyorum. "Şimdi."

Mia sırtını masaya verip yan oturuncaya kadar uyluğumun üzerinde kıpırdandı. Gözleri, kavurucu güneşin

altındaki Akdeniz gibi sulu bir mavi renkte parlıyor.

Her zaman bu kadar güzel miydi, yoksa o dipsiz deliğe daha mı sert düşüyorum?

Beni yakından inceliyor ki bu, çatı katındaki randevumuzdan beri bir norm haline geldi. Sanki elindeki her

yöntemi kullanarak derimin altına girmeye çalışıyor.

"Az önce ne düşünüyordun?" sonunda imzayı attı.

"Neden soruyorsun?"

"Düşüncelere o kadar dalmış görünüyordun ki, kendi kafanın içinde sıkışıp kaldığında senin gibi birinin ne

düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Dürüst olmak gerekirse hiçbir şey iyi değil." Parmaklarım kapüşonlu üstünün altına kayıyor ve kalçasını

yavaşça, şehvetli bir şekilde okşuyorum.

Titriyor ama kısa sürede iyileşiyor. "Söyle bana."

"Birkaç iskeleti dolapta bırakmak en iyisi."

"Ama bilmek istiyorum."

"İskeletler mi? İlham perim. Bu yeni bir tuhafılık mı?"

Alaycı bir tavırla omzuma vuruyor. "Konuyu değiştirmeyi aklından bile geçirme."

Gülümsemem donuklaşıyor. “Zihnim iyiden önce kötüyü görmeye programlı. Aslında güneş ışığı ve

gökkuşakları çoğu zaman sonradan akla gelen bir düşüncedir, asla ana fikir değildir. Benim içgüdüm

manipölasyon, yozlaşma ve anarşi yanlısıdır, bu da nörotipik insanların sosyal olarak kabul edilebilir

davranışları fikrine karşı isyan ettiği anlamına gelir. Sürekli uyarılmaya ihtiyaç duyan bir canavarım var ve eğer

bu talepleri karşılayamazsam daha kötü bir yola sapacağım.”

Sözler biter bitmez, bu bilgiyi bu kadar kolay ifşa ettiğim için içimden kendime lanet ettim. Aslında bunu Aiden

Amcam ve bazen de babam dışında biriyle konuştuğumu bile anlayamıyorum.

Antisosyal Kulübün başkanı seçilebileceğim noktaya kadar gururlu bir üyesiydim. Bu yüzden her zaman özel

ve gizemli olmaktan gurur duydum. Hiçbir zaman açık bir kitap olmadım, gençken veya terapistlerle

birlikteyken bile. Denediler ama sosyal öykünme ve öğrenilen duygu oyununu mükemmelleştirdiğimde, onları

bir satranç tahtası kadar ustalıkla oynamaya başladım.

Ancak Mia farklıdır. Onu oynamaya çalıştım ama asla tam olarak başarılı olamadım.

Bana klinik yargı yerine anlayış duygusuyla bakıyor. Bana şimdiye kadar sadece üç kişi bu bakışı attı. Annem,

babam -bana tasma takmanın anlamsız olduğunu anladıktan sonra- ve Aiden Amca.

Ve şimdi o.

Mia.

Sanki canlı canlı derimi yüzebilecek ve kaburgalarımın arasına girecekmiş gibi birkaç dakika beni izliyor.

Dikkatlice düşündükten sonra işaretini verdi: "Kafirlerle ateşkesi ilan ettiğinizden beri hareketsiz kalmakta bu

yüzden mi zorlanıyorsunuz?"

Anlayışlı küçük minx.

"Kısmen."

"Diğer kısım nedir?"

"Çıldırıcı bir itme-çekme oyunu oynuyorsun."

"Eh, daha önce sana güvenemezdin."

"Bu artık bunu yapacağın anlamına mı geliyor?"

"Başlıyorum." Boğazını temizliyor. "Daha iyi hissediyormusun?"

Belini daha sıkı kavıyorum, parmaklarım yumuşak tenine batıyor. "Artık buradasın, evet."

"Bu yeterli?"

"Dürtüleri köreltmek için, evet."

"Bu yüzden mi öfkeni söndürebilecek tek kişinin ben olduğumu söyledin?"

Başımla onayladım. "Sen iyi bir sporcusun."

"Peki ya iyi bir sporcu olmayı bırakırsam? Eğer yoluna çıkarsam beni yok edecek misin?"

"Çoğu zaman iyi bir sporcu değilsin ve her zaman yoluma çıkıyorsun. Seni uzaklaştırdığımı görmüyorsun."

"Ya hiç değişmezsem ve zor ve kendimden fazla olmaya devam edersem."

"Ben de buna güveniyorum. Asla değişme. Olduğun halinle mükemmelsin."

İçini bir ürperti kaplıyor ve hafifçe gülümsüyor. "Bunu sana söylemeyi Bran mı öğretti?"

"Lanet olsun hayır. Aslında ona birkaç şey öğretmeliyim."

"Çünkü o bir empati mi?"

"Bu da bir sorun ama benim en büyük endişem onun biraz iffetli olması ve çok az deneyimi olması veya hiç

deneyimi olmaması."

"Kızların sana ulaşmak için onu kullandığını hiç düşündün mü?"

Gözlerimi kısıyorum. "Bunu nasıl biliyorsun?"

"Bana o söyledi."

"Bran'la biraz fazla samimi olmaya başladın, değil mi?"

"O çok iyi bir arkadaş."

"Hmm."

"Yapma." O gülümser. "İkiz kardeşini kışkırttığına inanamıyorum."

"Ben kıskanç değilim. Ben bölgeselim. Ayrıca benim ondan daha popüler olmamın bir nedeni var."

"Senin bir pislik olduğun gerçeği mi?"

"İşte bu. Ayrıca bazen duygusal açıdan aşırı derecede bodurlaşıyor. Giydiği imajın sizi yanıltmasına izin

vermeyin. Onun kilit altında tuttuğu başka bir yanı daha var."

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

"Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

Hafifçe kaşlarını çatarak beni izliyor ama şükürler olsun ki bunu bir kenara bırakıp not defterimi işaret ediyor.

"Eskiz mi çiziyordun?"

"Evet. Korkarım pek şansım yok."

"Uyumadın mı?"

"Bunun için zamanımız yok."

"Ama sen asla uyumuyorsun."

"Uyku abartılıyor." Orada duruyorum, sadece o etraftayken uyuduğumu belli etmek istemiyorum.

Son zamanlarda üstün yaratıcılığımı tek başına yönlendiriyor ve ben uyumaktansa bundan en iyi şekilde

yararlanmayı tercih ederim.

Mia dik dik bakıyor.

Yanağını çimdikledim. "Sana hiç dik dik baktığında çok sevimli görüldüğünü söylemiş miydin? Bu beni çok zorluyor."

"Her şey seni zorlaştırıyor" diye imza atarken yanakları kızarıyor.

"Her şey değil. Sen."

"Ben değilim. Sapıklıklar."

"Sapıklıklar değil. Sen." Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini kaldırdım.

"Bir tutam baharat sunuyorlar

ve evet, inkar edilemez derecede heyecan vericiler, ama ben seninleyken kesinlikle zorunlu değil. Seks

kulüplerine gider ve her türlü sevişmeye giderdim çünkü ortaokuldan beri normallik benim için artık

çalışmıyordu. Sayısız kez fiziksel doruğa ulaşmayı başarmış olsam da bu hiçbir zaman tam anlamıyla tatmin edici olmadı."

"Sapıklıklara rağmen mi?"

"Sapıklıklara rağmen. Birlikte zihinsel doruğa ulaştığım tek kişi sensin."

"Bir süre sonra mı?"

"Ben asla."

Dudakları gururlu bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sanırım bu birbirimizin ilki olduğumuz anlamına geliyor."

"Çok yakın zamana kadar kendini beğenmişlik yapma Bayan Prude Virgin."

"Bakire olsun ya da olmasın, büyük Landon Kralı'na başka kimsenin sunamadığı bir şeyi sunmayı başardım."

Kendinden çok memnunmuş gibi saçlarımı karıştırdı.

Ben de sırtıyorum. "Beni harika mı buluyorsun?"

"Kendini aş."

"İmkansız."

Başını sallıyor ama gülümsemesi hâlâ dudaklarında belirliyor. "Ne üzerinde çalışıyordun?"

"Tatmin edici bir şey yok."

"Kendine karşı çok sert davrandığını hiç düşündün mü?"

"Zor değil; seçici. Sıradanlıktan hoşlanmıyorum.

"Yaptığın hiçbir şey vasat değil." Heykelini işaret ediyor. "Bayıldım. Teşekkür ederim."

"Hoşgeldin ama buna katlanamazsın."

"Neden?"

"Burası senin gibi benim malım, küçük ilham perisi."

Kaşlarını çattı. "Ben bir şey değilim."

"Hayır değilsin. Ama sen hâlâ benimsin."

"Peki sen benim misin o zaman?"

"Eğer istersen."

Dudağının kenarını ısırıp bıraktı, sonra boğazını temizleyip konuyu değiştirmenin başka bir yolunu aradı.

Bu iyi. Eğer benden bu kadar rahatsız oluyorsa bu onu kendi dünyamın derinliklerine çekiyorum demektir. Er ya

da geç gardını indirip tamamen bana ait olmaktan başka seçeneği kalmayacak.

Birkaç saniye sonra imzayı atıyor: "Nasıl oluyor da sigara içmiyorsun ve ciğerlerini de ruhun kadar

karartmıyorsun?"

"Bıraktım."

"Gerçekten mi?"

"Sigara her zaman vazgeçebileceğim bir zevkti. Bağımlılık yapmıyorum." Konu sana geldiğinde hariç.

Bu noktada sorun sadece takıntı veya sınırlama değil. Ve kesinlikle çok daha bağımlılık yapıcı. İblislerimin

ortaya çıktığı anda hemen sakinleşmesi hem büyüleyici hem de endişe verici.

Ama yine de bunu başka türlü yapamazdım.

"İyi. Sağlığın için iyi değil."

"Ve sağlığın."

"Ve bitkiler!" O gülümser. "Onlarla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Canlılar ve güzeller."

"Ben sıkılmıştım."

"Hiçbir zaman bitkilerle ilgilenecek kadar sıkılmazsın, o yüzden bu kadar alaycı olmadan teşekkürü kabul et."

Ben onu durduramadan kucağımdan atladı. "Gidip onları kontrol etmeliyim. Onları sabahın erken saatlerinde

sulamak en iyisi."

"Gerçekten benim tanrısal dostluğumu birkaç iekle mi değiştiriyorsun?"

apkın bir gülümsemeyle omzunun üzerinden "Bana katılabilirsin," dedi ve sonra ön kapıdan ıktı.

McLaren'ım uçurumdan düşerken kaza yapıp yanmayı tercih ederim.

Yirmi dakika sonra, üzerimde eşofman, tişört ve botlarımla Mia'nın yarattığı küçük bahçeye doğru ilerliyorum.

Ne? Ben sıkılmıştım. Üstelik yine kendi yaratıcılığımın tuzağına düşecek ruh halinde değilim.

Mia ömeldiğı pozisyondan başını kaldırıp gözlerini yükselen güneşten korumak için eldivenli elini kaldırdı.

Yolunun üzerinde duruyorum ve elimi cebime sokuyorum. "Varlığım la seni şerefendiriyorum. Oral seks

şeklindeki ibadetleri kabul ediyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor, ardından işaret ediyor: "Orada öylece durma. Kendine bir işe yara ve bana gübre

çivilerini getir.”

Küfür. Benden daha fazla ilgi gösterdiği şeytan çiçeklerinin bana hizmetçisi gibi davranmaya nasıl cesaret

eder? Şansım varken onları ezip öldürmeliydim ve her şeyi talihsiz bir çiçek ölümüne bağlamalıyım. Pek çok

çiçekçide her gün olur ve hiçbir şekilde hoş karşılanmaz.

Bu seçenek şimdilik söz konusu olmadığından gübreyi almaya gidiyorum, hatta eldiven bile giyiyorum. Sonra

ben, çağdaş sanatın efsanevi dehası Landon King, küçük çiçek piçlerinin sulanmasına yardım ediyorum.

Benim mantığım basit. Bu sıkıcı işi ne kadar çabuk bitirirse, onu ikinci tura o kadar çabuk ulaştırabilirim. Belki

bu sefer, onu tuvalin üzerinde dört ayak üzerinde sikerken onun sevimli küçük vücudunu boyayacağım. Ya da

belki onu anlamsızca sikerken sırtına bir şeyler çizerim. Konu sikişmeye ve sanata gelince çok yönlü değilim.

İkisini bir araya getirdiğinizde garantili başarının tarifini elde edersiniz.

"Onları bıçaklamaya çalışmaman gerekiyor Landon." Mia gülüyor ve nasıl yapılacağını göstermek için elimi

tutuyor.

Bu yüzden, eylemlerimi daha fazla 'düzeltebilmesi' için bilerek hatalar yapıyorum. İlham perim ile benim

aramda hiçbir işi olmayan çiçeklerin aksine, bununla başa çıkabilirim.

Gerçek bitkilere karşı çocukça, olgunlaşmamış duygularımdan kurtulduktan sonra daha çok Mia'ya

odaklanıyorum. Çiçeklere sanki evcil hayvanmış gibi okşarken ve hatta işaretler verirken yüzündeki kaygısız,

mutlu ifadeyi seviyorum.

Tohumları incelemeye devam ederken, "Bundan bir kariyer yapabilirsin," diyorum.

"Ah, yapacağım" diye işaret ediyor. "Dünyayı bitkiler için daha iyi bir yer haline getirecek baş belası bir iş kadını olacağım."

"İşletmeyi aktivizmle karıştırdığınıza eminim."

"Her ikisinide yapabilirim. Para konuşur, bu yüzden onu alacağım ve onu bitkilere daha iyi bir yaşam sağlamak için kullanacağım."

"Peki ya ailenizin meşhur mafya işi?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Neyse ki ya da ne yazık ki bu sorumluluk Nikolai'nin omuzlarına düşüyor. Annem ve

babam Maya ve benim evlenebileceğimize ve istediğimizi yapabileceğimize söz verdiler. Mafyanın

mirasçılarından biriyle evlenmek zorunda kalacağımı hayal edin?"

"Jeremy'yle olan ilişkiniz göz önüne alındığında bunu yapmak o kadar da zor değil."

"Jeremy sorumlu bir lider ve güvenilir bir arkadaş."

"Hmm. Devam et. Bana biraz daha anlat da onu bok listemin en üstüne çıkarayım."

"Kıskanma." Güler.

"Ben? Kıskanç? Ben bu duyguları işlemem, aşkım."

"Açıksası öyle yapıyorsun. Jeremy meselesi bir yana Bran, onu ve Remi'yi uzak tutmak için senin olduğumu

açıkça belirttiğini söyledi."

"Olması gerektiği gibi. Bran benim kardeşim ama onun bile benim olana bulaşmasına izin verilmiyor. Remi'ye

gelince, o tam bir baş belası."

"Hayır, o değil. Aslında komik ve eğlenceli biri."

Komik ve eğlenceli. Sadece komik ya da eğlenceli değil. Hem komik, hem eğlenceli.

Yakın gelecekte onun yüzünü görmesem iyi olur, yoksa onu mahvetmeye kalkışırım.

Aslında belki de tam da bunu yapmalıyım. Kendi iyiliği için fazla kaygısız ve bir veya birkaç derse ihtiyacı var.

Bir anda gökyüzü açılıp yağmur yağmaya başlayınca hâlâ Remi'yi devirmek için en iyi planı düşünüyorum.

Mia ayağa kalkıp ellerimi tutuyor ve bahçenin ortasındaki çardağa doğru koşuyoruz.

Fakat çok geç. Çok geçmeden ikimizin de sıırsıklam olduğunu fark ediyoruz.

Birbirimize bakıyoruz, duruyoruz ve sonra kahkahalara boğuluyoruz.

Bu şimdiye kadar yaşadığım birkaç gerçek kahkahadan biri ve bunun tek sebebi o benim yanımda olduğu için.

Yağmur üzerimize yağıyor. Mia'nın sarı saçları yüzüne yapışıyor ama gülerken hâlâ bir tanrıça gibi görünüyor,

ses en sevdiğim şarkı gibi etrafımda yankılanıyor. Yağmur damlaları üst dudağına yapışıyor ve

kapüşonlusunun altına doğru yol alıyor.

Mia bahçenin ortasında duruyor, tekrar elimi tutuyor ve yağmur altında kendi etrafında dönmek için kullanıyor.

Tam sevimsiz dansa katılmak üzereyken beni serbest bırakıyor, hafif irislerine sinsî bir bakış deliyor. "Yakala

yakalayabilirsen."

Daha sonra koşmaya devam ediyor.

Canavarım sanki hiç uykuda değilmiş gibi kükrüyor. Mia'da başka kimsenin sahip olmadığı şey bu. O benim

canavarımın avı değil, onun eşi.

Yin onun yang'ına.

Deliliğine deli.

Ben de onun hemen arkasına atlıyorum. Mia bir şans eseri arkasına baktı ve beni dokunaklı bir mesafede

görünce heyecanlı bir çığlık attı.

Çardağın içinde ona yetiştiğimde bu anın sonsuza kadar sürmesini dilediğimi fark ettim.

Ancak bu mümkün olmadığından, mümkün olduğu kadar uzatacağım.

Görünüşe göre bugün ikimizin de dersleri iptal edildi.

Remington: Özel üretim Jordan'larımı kim sakladı?

Eli: Ve bunu grup sohbetinde mesaj atıyorsun çünkü...? Birinin gerçekten umursadığını düşündüğünü söyleme

bana.

Remington: Sen çeneni kapat, psikopat. Neden gidip zavallı bir ruha işkence yapmıyorsun?

Eli: Kendi eğlence kaynağım, yani sen varken neden bunu yapayım ki?

Remington: Ben palyaço değilim salak.

Eli: Durumu kendin için ortaya koymakta başarısız oluyorsun.

Brandon: Geçen sefer bulduğunu sanıyordum?

Remington: Yine kayboldular. Doğ! Bana yardım et.

Remington grup sohbetine Creighton'u ekler

Creighton: Uyumayı tercih ederim.

Remington: Asıl mesele ne? Efendinize ve kurtarıcınıza yardım etmek yerine uyumayı mı tercih edersiniz (bu

arada ben kimim)? Değişiyorsun, Creigh. Sadece sık sık kız arkadaşınla birlikte olmuyorsun, aynı zamanda

lordumla pek ilgilenmiyorsun. Unutma ki ben olmasaydım Anni'nin radarına girecek kadar yeterli sosyal

beceriye bile sahip olamazdın.

Eli: Peki sen onun hayatının geri kalanında bunun için çalışmasını mı planlıyorsun? Küçük kardeşimi rahatsız

etmeyi bırak ve gereksiz kibrin dışında kendine düzgün bir hobi bul.

Remington: Terimin tanımının kim olduğunu salak söylüyor.

Eli: En azından kendimden üçüncü şahıs olarak, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi bahsetmiyorum.

Brandon: Onları aramana yardım edeceğim Remi.

Eli: Onun mantıksız kaprislerini tatmin etmek zorunda değilsin kuzen. Bırakın 'efendiliği' kendi önemsiz sorunlarını çözsün.

Remington: O kadar ciddiyetsizsin ki, kıskançlığından bahsetmiyorum bile. Bana takıntılı olmak yerine

hayatında daha iyi bir şey yap @Eli King.

Eli: Ben mi? Seni kıskanıyorum? Çıta o kadar alçak ki üzerine bassak iyi olur.

Remington: Az önce teorimi kanıtladın.

Eli: Hangisi?

Remington: Sende her zaman bir aşağılık kompleksi vardı çünkü benim kör edici karizma seviyeme asla

ulaşamazsın. Merak etme Eli. Hayatta her şeye sahip olamazsın.

Brandon: Hadi, mantıklı olalım.

Eli: Çoklu sanrıları göz önüne alındığında, Remi'nin anlamını hiçbir zaman bilemeyeceği bir şey.

Bunca zamandır REU'nun köşesinde arabama yaslanıp bir sivrisineğin varlığını duyurmasını bekleyerek

sohbetleri okuyordum.

Zaten sıkıldığım için yazıyorum.

Landon: Ayrıca ne zaman susması gerektiğini de bilmiyor, bu da onu çok geçmeden şiddetli bir cadı avının

hedefi haline getirecek.

Eli: Ayrıca ona bazı insanların bok listesinde özel bir bölüm ayır. Kendi iyiliği için fazla bıkkın.

Landon: Düşüncelerini ve bayağı şakalarını kendine nasıl saklayacağını bilmiyor. Bil diye söylüyorum, komik

değilsin Remi.

Creighton: Katılıyorum. Kızların neden onun komik olduğunu düşündüğüne dair hiçbir ipucu yok.

Remington: Doğ! Bana sırt çevirip Eli ve Lan'in tarafını benim yerime almaya nasıl cesaret edersin?

Eli: Yapılacak en mantıklı şey bu. Küçük kardeşimin beklendiği gibi üstün bir zevki var.

Landon: Remi dışında herkes öyle.

Remington: Siz kıskanç sürtükler ölebilirsiniz. Gerçek şu ki, ben senin tüm kızlarının en yakın arkadaşayım ve

her zaman da öyle kalacağım. Muahahahaha.

Piçi öldüreceğim.

Creighton King sohbetten ayrıldı

Brandon: Alevleri körüklememeliydin Rems.

Eli: Korkunç bir hata yaptın. Arkanı kollasan iyi olur.

Landon: Şansın varken sevgili Jordan'larına veda etmeliydin. HUZUR İÇİNDE YATSIN.

Remington: Sensin! Yemin ederim Lan, eğer onları geri vermezsen...

Mesajların geri kalanını okumam. Birincisi, çünkü Remi'nin abartılı dramatikliğine aklım ermiyor. İkincisi, bir

MI5 ajanından daha iyi takip ettiğim kişi köşede dolaşüyor ve bir lağım faresi kadar büyük gözlerle çevresini

izliyor.

Telefonumu tekrar cebime koydum ve yandaki devasa bir ağacın yanındaki gizli bir noktaya doğru ilerledim.

Nila benim McLaren'ımı görünce duruyor, yüzü solgun bir beyaza dönüyor.

Arabasına doğru koşarken topukları asfaltı gıcırdatıyor. Onu arkasından takip ediyorum ve kapıyı açtığı anda

kapıyı çarparak kapatıyorum ve soğuk sözlerle "Bir şeyden mi kaçırıyorsun Nila?" diyorum.

Yavaşça arkasını dönerek korku filmlerindeki boş kafalıların kötü bir taklidini yapıyor. Kirpiklerinden daha

sahte bir gülümseme takınıyor ve sinir bozucu, cıvıl cıvıl bir ses çıkarıyor.

"Lan! Seni orada göremedim."

"Elbette. Benden kaçmayı kendine görev edindiğinden beri."

"Ne...? Hayır, elbette senden kaçmıyordum."

"Bu yüzden mi son birkaç gündür benim belirlenmiş gölgem gibi davranmadın?"

"Bundan hoşlanmadığını söylemiştin."

"Seni daha önce durdurmadım." Burnumun üzerinden ona bakacak şekilde yaklaştım. "Öyleyse duyalım Nila.

Seni benim arkadaşlığımdan bu kadar açıkça kaçınmaya iten sebep nedir?"

"Bir sürü okul ödevim var."

"Tek sebebin bu olduğuna emin misin? Belki de senin yaptığın bir hatadan kaynaklanmış olamaz, değil mi?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

Saçından bir tutam tutup gözlerinden yaşlar dolana kadar çektiğimde sözleri yarıda kesildi. "Bana

saçmalayabileceğın bir zaman yok ve olmayacak, Nila. Rory'nin Mia hakkındaki aptalca fikrinin arkasında

senin olduğunu öğrenemeyeceğimi mi sandın? O bir tuğla kadar kalın ama sen değilsin. Her zaman

görünüşünü ve kaynaklarını istediğın yere ulaşmak için kullanan işbirlikçi küçük bir orospu oldun. Ama olay şu

ki, Nila. Sana bildiklerinin yarısını öğrettim, ki bunu, kahrolası yaratıcına karşı çıkmadan önce düşünmen

gerekirdi."

Her kelimeyle daha da sertleştikçe yüzü kızarıyor. Elimi kurtarmaya çalışıyor ama faydası yok. Eğer istersem

onu hamamböceğinden daha hızlı ezebilirim.

"O kaltak yüzünden kulübe ve bize sırtını dönen sensin!" Gerçek yüzünün ortaya çıkmasını sağladıkça sesinin

yüksekliği artıyor.

Açgözlülük ve küçümseme, eski halimin iğrenç bir aynası gibi bana bakıyor. Ben bir aziz değilim ve çok şükür

hiçbir zaman da olmayacağım, ama Nila'nın temsil ettiği bu tür anlamsız, sığ duygular uzun zamandan beri

aklımdan silinip gitti.

"Yani sen de Rory'nin öfkesini alevlendirmeye ve onu Mia'ya yöneltmeye karar verdin. Bu mu?"

Dudaklarını büzüyor. "Ne olmuş?"

"Benim olana dokunma cüretinde bulundun, Nila ve eminim ki Rory'nin durumu sayesinde bunu

öğrenmişsindir, bana ait olanı tehdit eden hiç kimseye pek iyi tepki vermem."

Dudakları hırlayarak havaya kalkıyor. "Onun bende olmayan nesi var?"

"Rakamlar. Kesin olan bir şey var ki, sen çuvalladın ve ben de sana söylüyorum, temsil ettiğin her şeyi yok

edeceğim. Sahip olduğunu düşündüğün arkadaşların? Gerçekten senin birkaç kelimenden sonra kolayca

benim tarafıma geçtiler. Eğer babam bir şekilde yatırımlarını geri çekerse sevgili babanın şirketi kolayca

çökebilir. İşte size faydalı bir öneri. Korkma Nila. En kötü korkularınızın tümü gerçekleşecek."

Onu serbest bırakıyorum ve arabasının yan tarafına çarpıyor, yanaklarından gözyaşları akıyor.

"Eninde sonunda senin gerçekte kim olduğunu görecek ve seni terk edecek, Lan!" arkamdan bağıyor. "Onunla

ya da başkasıyla asla bir ilişkiyi sürdüremezsın!"

Arabamı park ettiğim yere doğru gidip telefonumu çıkarırken onun gevezeliklerini dinlemiyorum.

Eli iyi bir arkadaştı ve bana bazı bilgiler gönderdi. Çok fazla olmasa da ve hiçbir şekilde somut bir kanıt

olmamasına rağmen, onun bulgularını kendi başıma keşfettiklerim ile birleştirsem, tüm gerçeğe

yaklaşıyorum.

Ekranımın üst kısmında başka bir metin beliriyor.

Bunun Mia'dan geldiğini anlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Bahçesinde yetiştirdiği çiçeklerin bir

resmini ekledi.

Üç gün önce onu orada bulduğumdan beri, zamanı buldukça perili eve gidiyor - orası artık o kadar da perili

değil.

Çiçekler için olduğunu söylüyor. Ama onu sık sık sanat stüdyosuna meraklı bir kedi yavrusu gibi gizlice girip

göz atmaya çalışırken yakalıyorum.

O uyurken üzerinde çalıştığım parçayı dolaba sakladım ve anahtarla kilitledim. Bunun dışında etrafta

serbestçe dolaşabiliyor; bu da annem ya da Bran dışındaki hiç kimse için söylenemez.

Son zamanlarda onu sık sık yansıma yaratan herhangi bir şeye -aynalara, buzdolabı kapısına, cam üst masayasanki konuşmaya çalışıyormuş gibi ağzını açıp kapatırken yakalıyorum. Durumu fark ettiğinde genellikle

şaşırmış görüldüğü için muhtemelen bunu bilinçaltında yapıyor.

Bu seks sırasında da olur. Şu ana kadar iki kez ağzını açtı, mücadele etti ve ardından yalnızca gırtlaktan gelen

bir ılık attı.

Bir bakıma sesini çalan zihinsel prangalardan kurtulmak için mücadele ediyormuş gibi geliyor. Hayatını tehdit

eden haşarattan kurtulduktan sonra nihayet gençliğıyle barışık olabileceğine inanıyorum.

Resimle birlikte gönderdiği metne bakıyorum.

Mia: Claudia, Stephan ve Emilia merhaba diyor.

Landon: Ya delisin ve gerçekten o çiçeklere isim verdin, ya da sen de delisin ve bana son tadilatlarla ilgili sert

bir mektup gönderme sürecinde olan evin hayaletleriyle konuşmaya başladın. Hangi ılgınlığın daha ciddi

olduğuna dair hiçbir ipucu yok.

Mia: *yüksek sesle gülüyor emoji* x3 Bazen zahmetsizce komik oluyorsun. Peki çiçeklere isim vermenin

ılgınca olduğunu söylemekle ne demek istiyorsun? Artık iek açtıklarına göre elbette isimlere ihtiyaçları var.

Diğerklerine de büyüdüklerinde isim vereceğim.

Landon: Onların evcil hayvan olmadığının farkındasın değil mi?

Mia: Tabii ki değiller. Onlar benim arkadaşlarım.

O çok çılgın, onu seviyorum.

Yazarken gülümsemem sırtıtmaya dönüşüyor.

Landon: Ben eve geldiğimde tüm bu voodoo'yu bitirsen iyi olur. Sana yapacağım şeyin dostça hiçbir tarafı

olmayacak.

Mia: Söz veriyor. Sözler.

Sikim pantolonumun içine atlıyor ve dünyanın görmesi için büyük bir sertleşme yaşamamak için yeniden

ayarlamam gerekiyor.

Siktir et beni.

Oraya giderken kesinlikle birkaç yol kuralını çiğneyeceğim.

Mia'nın yeni çapkın versiyonu tam anlamıyla başımı ağrıtıyor. İyi anlamda.

Sevdiği şeyler konusunda daha açık sözlü olmasını ve ben çalışmaya çalışırken dizlerinin üzerine çökmekten

çekinmemesini seviyorum. Bu büyük bir dikkat dağıtıcı, ama ben kesinlikle soğuk heykellere dokunmak yerine

onun güzel boğazından aşağı inmeyi tercih ederim.

Arkamda bir hareket sesi duyuldu ve dönmeye başladım ama birisi kolunu boynuma dolayarak beni boğdu.

Onu itmek için ellerimi kaldırıyorum ama başka biri onları arkamdan çekiyor.

Beni ne kadar çok boğarlarsa, o kadar başım dönüyor. Gördüğüm son şey Nikolai'nin manik yüzüydü:

"Ödeşme zamanı, orospu çocuğu."

34

MIA

İnkâr edilemeyecek kadar büyük bir değişim yaşıyorum ve en kötü yanı da bunu tarif edemiyorum.

Tek bildiğim hayatımda hiç bu kadar mutlu olmadığım.

Özgür.

Vahşi.

Gökyüzünün kendisinden başka hiçbir sınırı yoktur.

Hepsi Landon'ın hayatımda oynadığı önemli rol yüzünden. Duvarlarımı aşip geçtiğinden beri tuhaf bir yenilik,

macera ve mutluluk duygusu yaşıyorum.

İşte o zaman ondan önce sadece yaşadığımı, hiçbir zaman gerçekten canlı olmadığımı fark ettim. Çocukluk

trajedime o kadar kapılmışım ki, bunun hayatımı nasıl yaşamam gerektiğini belirlemesine ve zincire

vurmasına izin verdim.

Ama ne kadar kendimden emin ya da kararlı olursam olayım, yine de canavarın varlığımın temellerini kontrol

etmesine ve sonsuza kadar sesimi çalmasına izin veriyorum.

Belki de son zamanlarda yaşadığım mutluluk patlamalarının ortasında kocaman bir kara delik bulunan kusurlu

görünmesinin nedeni bu farkındalıktır.

Bununla başa çıkmadığım sürece, deliğin genişlemeye devam edeceğini ve muhtemelen iyi olanı yok

edeğini biliyorum. Bu noktada kumsalda kumdan ev yapan ve dalga çarptığında bu evin ayakta kalmasını

bekleyen bir çocuktan farkım yok.

Ben hâlâ boş umutlara, boğulan bir kadının çaresizliğiyle mutluluk kıvılcımlarına tutunmayı seçiyorum.

Tam mutluluk ve huzurun tamamen imkansız olduğu farklı durumları düşünemiyorum.

Bir rüyada belki.

Eğer uyanırsam asla hayatta kalamayacağım.

Landon'la mesajlaştığımdan beri kalp atışlarım düşmedi.

Bu bir saat önceydi.

Bahçemin bakımını bitirdim, eldivenlerimi çıkardım, tazelendim ve onu bekledim.

Ve bekledim.

Ama ondan hala bir iz yok.

Girişe bakan uzun pencerenin yanımdayım ama garaj yolundaki tek araba benim arabam.

Saatime bininci kez bakıyorum.

Sanki on beş dakika içinde burada olacakmış gibi görünüyordu ama durumun böyle olmadığı açıktı. Bana

Londra'dan falan mesaj atmış olamaz, değil mi?

Bu beni endişelendirmeye başlıyor. Özellikle de onun nerede olduğuna dair gönderdiğim sonraki mesajlara

asla cevap vermediği için. Lan her zaman mesajlarıma cevap veriyor.

Her zaman.

Telefonum elimde titriyor ve o kadar hızlı kontrol ediyorum ki neredeyse düşürüyordum. Kilit ekranında ismi

gördüğümde omuzlarım çöküyor, sonra hayal kırıklığına uğradığım için suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Ben çok korkunç bir arkadaşım.

Brandon: Selam. Lan seninle değil mi?

Göğsüm sıkışıyor ve omurgamdan aşağıya bir huzursuzluk dalgası yayılıyor.

Bran bizi biliyor ve hatta bana Lan'in ilk kez gerçekten kendi pisliği olmamaya çalıştığını söyledi. Ancak asla

bizi ya da ne yaptığımızı sormuyor. Aslında o, en son dedikoduları öğrenmek için 'toplantı' çağrısı yapan

Remi'nin aksine, ayrıntılardan kaçınmayı tercih eden bir tip.

Yani Bran'in şu anda sorması kalıptan sapıyor ve bundan hoşlanmıyorum. Dengesiz parmaklarla yazıyorum.

Mia: Neden soruyorsun?

Brandon: Sadece bana onun seninle olup olmadığını söyle. Lütfen.

Mia: Değil. Buluşmamız gerekiyordu ama buraya gelmesi normalden uzun sürüyor.

Metni okuyor ama cevap gelmiyor.

Mia: Neler oluyor? Yanlış bir şey mi var?

Brandon: Bilmiyorum Mia. Belki de bana neler olduğunu anlatması gereken kişi sensin.

Çenem neredeyse yere çarpacak şekilde metne bakıyorum. Bu Bran'e pek benzemiyor, özellikle de onun küfür

ettiğini hiç duymadığım için.

Ekranım tekrar aydınlanıyor.

Brandon: Özür dilerim. Sana saldırmamalıydım ama bence hayır, kardeşinin Lan'in ortadan kaybolmasıyla bir

ilgisi olduğundan yüzde doksan eminim. Ya kaçırdı ya da saldırdı, sonra da bir yerlerdeki hendeğe attı. Tabii

eğer onu öldürmediyse. Lanet olsun.

Kelimeleri okuyup tekrar okudukça nefesim hızlanıyor.

Mia-Nerden biliyorsun?

Brandon: Nasıl bildiğimin bir önemi yok. Sadece yapıyorum. Çok geç olmadan bir şeyler yapmalıyız.

Bok. Sakın bana söyleme...

Maya daha önce bana mesaj atıp beni kahve içmeye davet etti. Hayır dediğimde sürekli beni rahatsız etti, tam

olarak nerede olduğumu sordu ve benimle buluşmaya geleceğini söyledi. Ama ona Landon'da olduğumu

söylediğimde sonunda pes etti.

Aşırı ısrarcı, asla pes etmeyen kız kardeşimin neden vazgeçtiğini artık anlıyorum. Muhtemelen Nikolai ona,

Lan'e istediğini yapabilmesi için benim uzak durmamı sağlaması talimatını vermişti.

Yazarken zaten girişte anahtarlarımı almaya koşuyorum.

Mia: Kafirlerin malikanesinde benimle buluş. Ön taraftaki korumalara adımları ve 01483 kodunu ver.

Brandon: Yoldayım.

Hayatımda hiç bu kadar hızlı sürmemiştim. Bütün bu zaman boyunca zihnim her türlü kasvetli senaryo

tarafından işgal edildi. Hiçbirinin sonu iyi değil.

Kafirlerin malikanesine vardktan sonra doğrudan bir çeşit işkence odası olarak kullandıkları ek eve gidiyorum.

Beklendiği gibi iki koruma görevlisi ve İlya kapının önünde bekçi köpeği gibi duruyor.

İlya beni görünce öne çıkıyor. Geniş çerçevesi güneşi engelliyor, bu yüzden onun ifadesiz yüzüne ve ifadesiz

gözlerine bakıyorum. "Geri dönmelisiniz hanımefendi."

Hiçbir şey anlamamasını umursamadan, "Yolumdan çekil," diye işaret verdim.

İlya kolunu önüme koyuyor ve onun beni bir suçlu gibi aşağı itmemek için çabaladığını görebiliyorum. Odaya

girmeme izin vermemesi konusunda kesinlikle kesin emirler altında.

Onun elinden kurtulup diğer muhafızlardan birinden silah çaldım. Onu İlya'ya doğrultuyorum ve yan tarafa

doğru hareket ediyorum.

Ellerini havaya kaldırıyor. "Bunu yapmak istemezsiniz küçük hanım. Bu senin savaşın değil."

Bu kesinlikle benim savaşım. Bunların hepsi büyük ölçüde benim yüzümden oluyor.

Diğer kısım ise elbette Landon'un dünyaya zehir salmadan nefes alamayan bir pislik olmasıdır.

Ama ben bunu kabul etmeye başladım ve aptalca bir şekilde Nikolai'nin de kabul ettiğini düşündüm.

Kapının kolunu tutup içeri girerken silahı İlya ve diğerlerine doğrulttum.

Ortasında korkunç bir manzara bulunan büyük beyaz bir odanın girişinde dururken silahlı elim yanıma düşüyor.

Killian, Jeremy ve Nikolai, yerde diz çökmüş, dudağı kesilmiş, bir gözü şişmiş ve beyaz gömleğine kan

bulaşmış Landon'un etrafını sarıyor.

Bir kısmı Killian ve Jeremy'nin tişörtlerine ve Nikolai'nin çıplak göğsüne sıçradı. şu anda kelimelerle

anlatılamayacak kadar çok sevdiğim ağabeyim, canavar kılığına girmiş bir yabancıya benziyor.

Bir yıkım silahı.

Kontrol edilemeyen bir öfke varlığı.

Landon kanlı bir sırıtışla Kill'e bakıyor, öksürüyor ve boğuk bir sesle konuşuyor. "Tüm sahip olduğun bu mu?

Eğer Glyn'in güvenini sarsacaksan en azından bunu değerli kılabilirsin."

"Kapa çeneni." Nikolai yumruğunu yüzüne doğru indiriyor. "Gerçekten ateşkesi kabul edip kız kardeşimle

uğraşmana izin vereceğimizi mi sandın? Lanet kız kardeşim mi? Ona bir daha elini sürmeden seni

öldüreceğim."

"O zaman yap." Landon'un kıskırtıcı sırıtışı kayboluyor. "Beni ondan uzak tutmanın tek yolu bu."

Korkunç manzaraya rağmen kalbimi sıkıştıran, midemi sıkkan hayali ele engel olamıyorum.

"Sen kahrolası bir ölü adamsın." Jeremy yan tarafını tekmeledi.

"Son derece şüpheli." Landon'ın gözleri sanki bunca zamandır orada olduğumu biliyormuş gibi benimkilere

kaydı. "Hey, küçük ilham perisi. Jeremy'nin yeterince hizmet görmeyen güzel kartını iptal etmen gerektiğine

inanıyorum, sence de öyle değil mi?"

Üç çift göz bana doğru dönüyor ve ilk konuşan Nikolai oluyor.

"Senin burada ne işin var? Çıkmak."

Silahı yere atıyorum ve onlara doğru yürürken işaret veriyorum: "Yani ona işkence etmeye devam edebilecek

misin?"

Killian, "Fikir bu" diyor. "Kendini bu durumdan uzaklaştır, Mia."

"HAYIR."

Jeremy, "Bu orospu çocuğunun sana ne söylediğini bilmiyorum ama hiçbirine inanamıyorsun" diyor.

"Onun anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmesi ve senin yapmaman gibi mi? Zaten ateşkes

yapmayı kabul ettin, peki bunu neden yapıyorsun?"

Nikolai o kadar gergin bir sesle konuşuyor ki, "Ben lanet olası ateşkesi asla kabul etmedim." Gerginlikten

boynundaki damarlar şişiyor. "Hiçbir koşulda sana dokunup yaşayamaz."

"Ama bu sana bağlı değil!" Yüzüne yaklaştım, hareketlerim öfkeyle doluydu. "Bu benim hayatım ve buna kimin

gireceğine karar verme hakkım var. Ne senin ne de başkasının bu konuda söz hakkı yok."

"Mia," diye homurdanarak uyarıda bulundu.

Ona ters ters baktım ve artık daha sakin bir şekilde imzamı attım: "Bırak gitsin."

"HAYIR."

"Bu dokunaklı aile anını böldüğüm için özür dilerim ama hey sen, kültürsüz domuz." Landon'un sağ kolunu

tuhaf bir açıyla büken Jeremy'ye bakıyor. "Sanatsal olarak hiçbir zaman benim kadar deha olamayacağını

kıskandığını biliyorum ama paha biçilmez ellerimi yoruyorsun. Bırak olur mu?"

"Yalnızca cehenneme serbest düşüş yaparsan, orospu çocuğu."

Kolunu doğal olmayan bir şekilde tuttuğu açıyı izleyerek, "Bırak gitsin, Jeremy," diye işaret veriyorum. Eğer

kolunu yana doğru çevirirse bileğini kırar ve bunun düşüncesi beni soğuk terlere boğar.

Landon ancak sanat yoluyla hayatta kalabilir. Eğer bu yetenek elinden alınırsa içindeki şeytani güçlerle

savaşamayacaktır. Yaratırken ne kadar sakinleştiğini, ifadesinin ne kadar sağlam ve zenli olduğunu gördüm.

Eğer bu alınırsa buradan nereye gideceğinden emin değilim.

Nikolai yüz ifademi yakından izliyor, sonra gülümsüyor ama eğilip Landon'un yüzüne bakarken bu en iyi

ihtimalle manik. "Kolunu tek parça mı tutmak istiyorsun?"

"Tercihen yakında, evet."

"O zaman kız kardeşimi rahat bırak. Temelli olarak."

Nikolai'nin omzunu itiyorum ama bana bakmıyor. Göğsüm sıkışıyor. Kahretsin. Bunun beni görmezden

gelmekten daha kötü olduğunu biliyor. Eğer bana bakmazsa onunla konuşamam. Beni mümkün olan en

acımasız şekilde susturuyor.

Ve itiraf etmek istediğimden daha çok acıtıyor. Özellikle de anlamsız konuştuğumda bile beni her zaman

dinleyen kardeşimden geliyor.

Nikolai'nin bu versiyonunu tanımıyorum. Azıcık bile değil.

"Eğer yapmazsan." Nikolai'nin yüzü kasvetli bir hal alıyor. "Jeremy çok değer verdiği bileğini kıracak."

Killian sıradan bir ses tonuyla, "Dikkatli seç Kral," dedi. "Kol kemiklerindeki, özellikle de bilekteki herhangi bir

kırılma, bir sanatçının hayatında ölümcül sonuçlar doğurabilir. Onu benden al. Bir tıp öğrencisi olarak,

kemiklerin ve bağların asla eski haline dönmeyeceğini ve bir daha herhangi bir şey yaratmanın büyük

zorluklarla karşılaşabileceğinizi doğrulayabilirim. Parlak geleceğin puf olacak. Gitmiş. Bir saniyeden çok kısa

bir sürede."

"Öldürmek!" Göğsüne doğru itiyorum. "Senin sorunun ne? Bileğinin kırılmasını izlersen Glyn seni asla

affetmeyecektir."

"Asla öğrenemeyecek ve öğrense bile benim onun duygusuz kardeşinden daha iyi bir geçmişim var."

Dudaklarım aralanıyor. Her zaman Landon'ın bu ikili arasında en kötü psikopat olduğunu düşünmüştüm ama

şu anda her zaman ikinci kardeşim gibi gördüğüm kuzenim geçmişimdeki canavardan daha kötü görünüyor.

Çünkü biliyorum ki, bu haber duyulsa ve Glyn bunun kokusunu alsaydı bile hikayeyi tamamen masum görünecek

şekilde çarpıtacaktır. Ona nasıl baktığını gördüm ve onu kaybetmeyi göze alamayacağının farkındayım ama

kardeşini geri dönülmez bir şekilde incitmeyi kesinlikle göze alabilir.

Landon, "Devam edin," dedi duygusuz bir tonlamayla ve duygusuz bir tavırla. "Bunu yaparken diğerini de

kırabilirsin. Ama alçılı olsa bile ona her zaman dokunacağım. O benim ve siz orospu çocukları başka türlü

karar veremezsiniz.

Onun soğuk gözleriyle paniğe kapılmış bakışlarımla karşılaşıyorum ve başımı çılgınca sallıyorum. Ne

yapıyorsun aptal?

Nikolai ve diğerlerini kışkırtıyor. Blöf yapacak tipte olmadıklarını biliyor olmalı. Özellikle Nikolai değil.

Gerçekten de Jeremy dönmeye başladı ve o kadar yüksek sesle çığlık attım ki her şey durma noktasına geldi.

Dünya, kısıp sesim ve çevrem.

Jeremy duruyor. O ve Killian beni, sanki kafalarını koparmak üzere olan vahşi bir hayvanmışım gibi izliyorlardı

ki muhtemelen bunu yapmam gerekirdi.

Nikolai'nin dikkati tekrar bana kaydı, ifadesi şaşkıncı.

"Beni silip susturduktan sonra nihayet bana mı bakıyorsun?" Gözlerimdeki yanmayı hissederek imzalıyorum.

"Bana bakmazsan seninle nasıl konuşabilirim?"

Bana doğru adım atıp kolumu yakaladığında omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı yok oldu. "Kahretsin. Çok

üzgünüm, Mia. Ben öyle demek istemedim.

Elini itiyorum. "Landon'u bırak gitsin."

"Bunu yapamam. O, kökünden çıkarılması gereken bir zehir..."

"Onu bırakacağım. Onunla bir daha ilişki kurmayacağım, o yüzden bırak gitsin."

"Hayır, yapmayacaksın." Landon, buraya geldiğimden beri ilk kez Jeremy'nin tutuşuyla mücadele ediyor.

"Devam et ve lanet bileğimi kır, Jeremy."

"Kıpırdama." Jeremy onu aşağıda tutmaya çabalıyor.

"Unutma, önce Cecily beni sevdi." Landon'ın sesi ürkütücü bir şekilde sakinleşiyor. Hatta alay konusu. "Beni o

kadar çok sevdi ki benimle ilgili hayaller kurdu ve bana prensi dedi. Beni o kadar çok sevdi ki, sen gelmeden

çok önce bana kalp gözleri vermişti. Çocukken birlikte banyo yaptığımızdan bahsetmiyorum bile. Çırlıçıplak.

Benim için her zaman ikinci tercih olacağın için gerçekten nefret ediyor olmalısın.

"Seni küçük kahrolası..." Jeremy bileğini büküyor ve Landon'un yüzü buruşuyor ama hiçbir ses çıkarmıyor.

Bir an Nikolai'nin yanında duruyorum, sonra Jeremy'nin kolunu tekmeliyorum. O kadar şaşırmıştı ki Landon'un

bileğini kaybetti.

Kalkmasına yardım ediyorum ve ayağa kalkıyor. Ancak kolu yanında gevşek kalıyor.

"Tamam mı?" Boğazımdaki yumruyu yutarak imzalıyorum.

Landon sağlam eliyle yanağımı tutarken bileğinin iyi olup olmadığını bile kontrol etmedi. "Hiçbir yere

gitmiyorsun. Beni anlıyor musun?"

"Git," diye imzalıyorum.

"Bu herifi öldüreceğim." Nikolai yaklaşıyor ama ona başımı sallıyorum.

"Sadece git." Landon'ı kapıya doğru itiyorum.

Bir adım bile atmıyor.

Brandon dışarıda, diye işaret ettim. "O da tehlikede olabilir."

Üst dudağı hırlayarak havaya kalktı ve tısladı. "Bu meşgul adamın burada ne işi var?"

"Senin için endişeleniyor. Lütfen git Landon. Benim için. Lütfen."

Burada bir dakika daha kalırsa onları yeniden kışkırtacağına ve bileğini kırma tehditlerini yerine getireceklerine

hiç şüphem yok.

Beni kısa ve tutkulu bir öpücükle öperken orada bulunan herkesi görmezden gelerek, "Beni asla

bırakmayacaksın ve biz de bitmeyeceğiz" diyor. Killian onu üstümden iterken tek tattığım şey kandı.

Ve sonra kapıdan çıkıyor.

Uzun bir nefes verdim ve bana en yakın olduğunu düşündüğüm üç adama baktım.

"Ne?" Killian diyor. "Bunun geleceğini bilmeliydin. O orospu çocuğu bize çok daha kötüsünü yaptı."

"Bir sanatçının kahrolası bileğini kırmaktan daha kötü bir şey olamaz, Killian! Kendinizi onun yerine koyun.

Bileğiniz kırılıyorsa tıp kariyerinizde nasıl hayatta kalırdınız?"

Jeremy, Piçi savunmayı bırakmalısın Mia, dedi.

"Hepiniz ona saldırdığınızda olmaz."

"Brandon neden burada?" Nikolai birdenbire soruyor.

"Ne?" İmzalıyorum.

Az önce Brandon'ın burada olduğunu söyledin. Neden o?"

“Bana Lan'e zarar verebileceğini söyleyen bir mesaj attı ama bunun doğru olduğu ortaya çıktı, ben de ona

benimle burada buluşmasını söyledim. Yaptığıma sevindim. En azından Lan'i gezdirebilir.”

“Mia...” Bana doğru hızla ilerlerken homurdanıyor.

"Eve gidiyorum" diye duyuruyorum. “New York'a. Açıkçası burada hiçbir rasyonel desteğim yok. Maya bana

yalan söyledi ve sen beni susturdun.”

Onu kapıya doğru ittiğimde içinden küfrediyor.

Belki de annem ve babamla konuşmak, inşa ettiğim kırılgan mutluluk kumdan kalesini korumak için en iyi

şansımdır.

35

MIA

Evi her zaman benim sığınağım olmuştur. Fişi çekip kendim olabileceğim bir yer.

Her yerde kendim olmakta zorluk çektiğimden değil ama ne zaman annemle babamın yanında olsam kendimi

yeniden çocuk gibi hissediyorum. Belki çocukça öyle.

Maya ve ben ikinci kez kapıdan içeri adım attığımızda annemin ısıltılı yüzüyle karşılaşıyoruz. Kum saati şeklini

vurgulayan kemerli, diz boyu zarif bordo bir elbise giymiş. Omuzlarında duran kırık beyaz ceket ona sofistike

bir hava katıyor.

Beni ayı gibi kucaklarken gözleri rüya gibi bir maviyle parlıyor. Onun sıcaklığını içime çeker çekmez, birdenbire

gözyaşlarına boğulma dürtüsü beni vuruyor.

Bir anda, çıkış yolu olmayan karanlığa hapsolmuş o küçük kız oldum. Bu an, onun ve babamın beni bulduğu

ana benziyor.

Özel jetimiz indikten sonra bizzat havaalanından beni almaya geldiğinde de aynı felce uğramış duyguyu

hissettim.

Evet, ailemin özel jeti var. Aslında annemin babamdan aldığı evlilik yıldönümü hediyesiydi. Bu konuda

büyükbabasından bir sürü saçmalık duydu ama babası ona ailelerinin bu kadar çok paraya sahip olmasının

sebebinin kendisi olduğunu söyledi, bu yüzden karısına bir uçak ya da ay almaya karar verirse söz hakkı yok

içinde.

Büyükbaba Mikhail İngiliz monarşisinden daha eski kafalı ama tüm hayatımız boyunca oradaydı. Bazen

babamla çatışsa da aslında oldukça iyi anlaşıyorlar. Annem birbirlerini geç bulduklarını söyledi, bu yüzden

muhtemelen büyükbabamız bize diğer torunlarından daha çok değer veriyor. Küçüklüğümüzden beri bizi çok

şımarttı ve onun favorisi olduğumuz gerçeğini hiçbir zaman saklamadı.

Yaşlılığında benim için işaret dilini öğrendi ve sayısız torunu olmasına rağmen bizi sık sık davet etti.

Bu yüzden babama havaalanına kadar eşlik etmesi de sürpriz değil. Büyükbaba önce 'kızlarını' görmek

istediğini söyledi. Amcalarımdan birinin yol açtığı bir sorun hakkında bir telefon aldı ve biz havaalanında

ayrıldık, ama o bize 'tatsız' İngilizlere dönmeden önce onunla bir iki gün geçirmemiz gerektiğini söylemeden

önce değil.

O ve babam, bize göz kulak olabilmeleri için ABD topraklarında kalmamız gerektiği konusunda kesinlikle

hemfikirler.

Parmaklarım muhtemelen gereğinden fazla sert bir şekilde annemin sırtına saplanıyor. Ama o şikayet etmiyor,

hatta saçımı okşuyor. "Seni çok özledim. Aylardır bebeklerime sarılmadığıma inanamıyorum."

"Benim sıram." Maya resmen anneme sarılabilmek için beni uzaklaştırıyor.

Babam kolunu omzuma doluyor, ben de onun beline sarılıp başımı göğsüne yaslıyorum. Babamın genç

yaşlarından beri her zaman akıllı, rahat bir tarzı vardı ve şu anki siyah Armani'si gibi takım elbiselerini bir

modelden daha iyi taşıyordu. O ve annem toplum içindeyken ünlülerden daha fazla ilgi çekiyorlar.

Onlarla pek dışarı çıkmamayı tercih etmemin nedenlerinden biri de bu. Ancak Maya, hava kadar ilgiye de

ihtiyacı olduğu için tüm bu saçmalıkların üzerindedir.

Yine de ailemin özel olarak arkadaşlığını arzuluyorum. Onlarla çevrili olmak bana kafamdan çok ihtiyacım olan

bir kaçış sunuyor. Bu yüzden babama daha sıkı tutunuyorum. Sedir ağacı ve emniyet gibi kokuyor. Bu koku

bana beni o bodrumda ilk buldukları zamanı hatırlatıyor. Babam beni kollarında taşıırken yüzümü göğsüne

sakladım ve o kadar hareketsiz kaldım ki gözümü bile kırptığımı hatırlamıyorum.

Ciğerlerimi onunla doldurmam ve sonunda bittiğini anlamam birkaç dakikamı aldı.

Yoksa gerçekten öyle miydi?

Bitmemişti. O zaman değil.

Şimdi değil.

Annem yüzünü okşamak için Maya'dan uzaklaşıyor. "Siz kızlar çok büyümüşsünüz. Kesinlikle ışıltılı

görünüyorsun.

"Elbette." Maya saçını savuruyor ve ardından annesinin yanağını öpüyor. "En iyiyi seçiyoruz."

"Tatlı konuşmayı nereden çıkardın acaba?" Annem babama bilmiş bir bakış atıyor.

Sırıttıyor ve göz kırptıyor. "Bununla gurur duyuyorum prenses."

Maya fiziksel olarak bayılır. "Sizler hedefsiniz! Hadi, bir selfie istiyorum."

"Yüzümü sosyal medyada paylaşamazsın Maya. Bunun zor bir kural olduğunu biliyorsun," diyor babam.

Üzgün bir iç çekiş bırakıyor. "Tamam iyi. Bunu sadece kendime saklayacağım. Hadi."

Babam beni ona doğru itmeye başladı ama başımı salladım. Bana şöyle bir baktı ama sonra Maya'yla selfie

çekmek için çekime girdi.

Aldıktan sonra somurtuyor. "Bana uzun süre kızgın mı kalacaksın?"

Kollarımı kavuşturup giriş alanımızın zarif, modern iç mekanına bakıyorum. Burası eskiden bir göl eviydi ama

babam onu gölün kenarındaki bu gösterişli malikaneye dönüştürdü.

Zarif sütunlar üç katlı evi kaldırarak yüksek tavanlar ve simetrik bir mimari yapı sağlıyor. Uzun Fransız

pencereler gölün doğrudan manzarasını sunar ve alanı doğal güneş ışığıyla aydınlatır.

Lüks konak birinci sınıf kayalardan yapılmıştır ve hiçliğin ortasında yüksek, büyüleyici bir konuma sahiptir.

Büyük balkonlar, büyüleyici gün doğumu ve gün batımı için ön sırada oturma imkanı sağlar. Üniversiteye

gitmeden önce onları birlikte izlemek aile ritüelimizdi.

Nikolai, Maya ve ben sık sık dışarıda bahçenin yanında oynar, gölün kıyısında yüzer, sonra kıkırdayıp nefesimiz

kesilene kadar birbirimize su sıçratırdık. İkizim ve ben genellikle Nikolai'ye karşı komplo kurardık ama o çoğu

zaman kazanırdı. Ve bunu yapmadığı zamanlarda da bunun nedeni bize acıması ve onu yenmemize izin vermesiydi.

Çoğu zaman bizim şövalyemizdi ama dün kesinlikle öyle davranmadı.

Landon'a olan düşmanlığını anlıyorum ve intikam alma ihtiyacını da anlıyorum ama beni bu kadar acımasızca

dışlaması hâlâ acı veriyor.

Uçağa giderken Landon'a mesaj attım.

Mia: Annemi ve babamı ziyaret etmek için New York'a döneceğim. Belki bu aramıza biraz mesafe koymak için

iyi bir fırsattır.

Landon: Saçmalık. Uzaklık kelimesi benim sözlüğümde yok. Bu ne istediğini bilmeyen korkaklar içindir. Ne

istediğimi tam olarak biliyorum. Soru şu ki, öyle misin?

O mesaja cevap vermedim.

Yapamadım.

Kafirlerle olan tüm karşılaşmamızdan beri aklım karmakarışık.

"Neler oluyor?" Annem beni ve kız kardeşimi yakından inceliyor.

"Mühim değil." Maya ellerini havaya fırlatıyor. "Sadece mantıksız davranıyor."

Ben ona bakıyorum, o da bana bakıyor.

Resmi tatile denk gelen bu uzun hafta sonu boyunca benimle eve gelmemesi gerekiyordu ama kalçadan

birbirine yapışık ikizler olduğumuzu düşünmekten hoşlanıyor.

Babam, "Önemli bir şey değil," diye misilleme yapıyor. "Burada yolculuk sırasında konuşmuyordun ki bu en hafif

tabirle alışılmadık bir durum."

"Eh, Mia gereksiz yere dramatik davranıyor." Kız kardeşim uzun bir nefes veriyor.

Gözlerimi ona kısıyorum ama yanlış yaptığını kabul etmek bile istemediğinde cevap vermeyi reddediyorum.

"Bütün bunlar neyle ilgili kızlar?" Annem soruyor. "Sorunlarımızı çözebilmemiz için konuşmanın bir ev kuralı olduğunu biliyorsun."

Maya iç çekiyor ve içinde moda tasarımlı bir kılıf bulunan telefonunu yanına bırakıyor. "Eh, Mia, Şeytan'ın

kendisinden daha kötü şöhrete sahip olan bu İngiliz adama aşık ama Niko, Kill, Gaz ve ben de dahil olmak

üzere herkes ona onun kötü haber olduğunu söylediğinde mantığı dinlemedi. En kötü haber gibi, anne. Steroid

kullanarak öldürmeyi hayal edin. Evet, durum o kadar vahim. Bunun üzerine Niko meseleyi kendi eline almaya

ve hıyara bir ders vermeye karar verdi ve haklı olarak da öyle yaptı. Kill ve Jeremy de katıldı çünkü Şeytan'a

parasını ödeyebileceği kısmı hatırladın mı? Aslında bu adamın kız kardeşiyle çıkmak istediği için Kill'e zarar

vermek de dahil olmak üzere ikisiyle de sorun yaşadı. Mia mantıksız bir şekilde kızgın çünkü ona son derece

hak ettiği dersi öğretme planlarından bahsetmedim."

"Mantıksızca mı delirdin?" İmzalıyorum, dudaklarım hırlamaya ya da hırıltıya benzeyecek şekilde kıvrılmıştı.

"Niko ona ya beni terk edeceğini ya da bileğini kıracağını söyledi Maya! Landon hayır dedi, eğer orada

olmasaydım bir sanatçının bileği kırılacaktı. Görmek istediğin ders bu mu?"

"Evet, belki bu ona kendi yolunda kalmayı öğretebilirdi."

"Maya!" Annem azarlıyor, sesi biraz yükseliyor.

"Mantıksız davranıyor anne!" Maya da bağırarak karşılık verdi. "Ben ve Niko yerine bu salak Landon'u tekrar

tekrar seçiyor, bizim bu konuda ne hissettiğimizi umursamıyor. Belki acıyor. Belki bu bize bir kenara atılmışız

gibi hissettiriyor ama o umursamıyor gibi görünüyor!

Yutkunuyorum, kalbim hızlı ve düzensiz atıyor. On yıldan beri ilk kez Maya bana bu kadar kızdı.

Olaydan bu yana bana sık sık çocuk eldivenleriyle davrandı ve aşırı korumayla beni bunalttı. Şu anki durum

bundan çok uzak.

Babam babacan bir tavırla hepimizi omuzlarımızdan tutuyor ve sesini yumuşatıyor. "Bunun için oturmamız

gerektiğini düşünüyorum. Kahve ya da çaya ne dersin?"

"Evet. En sevdiğin çilekli pudingim var." Annem her aşçının hayali olan devasa, açık zeminli mutfağa doğru

ilerliyor.

Babam bir beyefendi gibi sandalyemi çekiyor. Cidden, İngiliz aksanı, tarzı ve kendini taşıma şekli göz önüne

alındığında, hiç kimse onun yolunun keşişebileceği en ölümcül insan silahı olduğundan şüphelenmezdi.

Maya ve ben karşılıklı oturuyoruz ve annem ikimize de kahve koyarken birbirimizin bakışlarından kaçınıyoruz.

Babam buzdolabından pudingi çıkarıp her birimizin önüne birer porsiyon koydu ve yanıma oturdu.

Annem Maya'nın yanına yerleşiyor ve kollarını masaya koyuyor. "Tamam aşkım. Artık iyice yerleştik, daha

detaylı konuşalım. Bana bir ilişki içinde olduğunu söylememenin bir nedeni var mı Mia?"

İkizim, "Çünkü o Niko ve Kill'e fiziksel olarak zarar veren bir psikopat, bu yüzden" diyor. "Olması gerektiği gibi

ondan utanıyordu."

"Maya," dedi babam uyarı ses tonuyla. "Soru sana yönelik değildi. Kız kardeşin bunu yapabilecek kapasiteye

sahipken onun adına konuşma."

Babama sarılıp atlamak çok sevimsiz mi olur? Muhtemelen. Özellikle Niko'nun kısa süre önce beni görmezden

gelmesinden sonra, sesimi her ne kadar var olmasa da önemli bir şekilde doğrulama biçimi için minnettar

olmaktan kendimi alamıyorum.

"Bu doğru mu Mia?" Annem soruyor.

"Kısmen" diye imzalıyorum. "Bu ilişkiye başlamayı planlamamıştım ve bu kadar uzun süreceğini de kesinlikle

düşünmemiştim. Gerçek şu ki Landon, Nikolai ve Kill'e zarar verdi ama onlar da ona zarar verdiler. Orada

oturup zavallı kurbanları oynamadılar. Üstelik çok ileri gittiğini düşündüğümde ondan ayrıldım ama o kimseye

zarar vermeyeceğine ve ateşkes teklif edeceğine söz verdi. Her ikisini de sakladı ve ben daha fazla uzak

kalamazdım. Yanında kendimi rahat ve güvende hissettiğim tek adam o. Onun farklı olduğunu biliyorum ama

benim de farklı olduğumun farkına vardım ve sonunda bu benim için sorun değil."

Onu sevdiğimi söylemeden önce duruyorum.

Sonra bana çarpıyor.

Aslında Landon'u seviyorum. Son zamanlarda birlikte geçirdiğimiz zamanın ardından gerçek netleşti.

Kendimden çok onun için endişeleniyorsam, onu görmedikçe göğsümde bir kara delik oluştuğunu

hissediyorsam bu aşk mıdır?

Sanırım öyle.

Bok.

Bu duygu ne zaman başladı ve neden şimdi bu aydınlanmayı yaşıyorum?

"Ama bu kötü bir haber!" Maya elini masaya vurarak fincanların sallanmasına ve kahvesinin yan tarafa

dökülmesine neden oldu. "Onun gibi bir psikopatla kalmayı düşünüyor olamazsın."

"Kız kardeşi Kill'le gayet iyi kaldı, yani o bizim kuzenimiz olduğu için bunun sorun olmadığını düşünüyorsun

ama tam tersi değil mi? Bu nasıl bir çifte standarttır?"

Baba, Maya'nın yüzünü buruştururken, Haklı olduğunu söylüyor.

"Ondan hala hoşlanmıyorum ve onu onaylamayacağım" diyor.

"Seni sevdiğimi biliyorsun ve kararımı kabul edersen minnettar olurum, ama kabul etmesen bile bu senin ve

Niko'nun aşırı koruyuculuğundan dolayı ondan ayrılacağım anlamına gelmez. ."

"Bize değil onu mu seçeceksin? Tekrar?"

"Yeter, Maya" diyor annem. "Mantıksız davranıyorsun ve alışılmadık bir şekilde tedirgin oluyorsun."

"Ah, yani sorun bende mi? Tamam o zaman, tamam. Kendimi bu durumdan uzaklaştırmama izin verin, böylece

herkes için daha iyi olur. Aniden ayağa kalkıyor ve gidiyor.

"Maya!" Annem arıyor ama kız kardeşim onu duyduğuna dair hiçbir belirti göstermiyor.

"Sorun değil." Babam ayağa kalkıp puding tabağını getiriyor. "Onunla konuşacağım."

Başımın üstünü öpüyor ve bana bir gülümseme sunuyor. "Seninle ve sorunları pragmatik çözme yönteminle

gurur duyuyorum bebeğim." Bu sefer ona sarılıyorum ve o da saçlarımı okşuyor.

"Bu Landon denen herifi kendi

gözlerimle görmeden yine de onaylamayacağım."

Tekrar otururken yutkunuyorum. Annem ayağa kalkıp yanımdaki sandalyeye oturuyor. Omzumu ovaladığında

yüzünü yumuşak bir ısıltı kaplıyor. "İyi misin?"

"Bilmiyorum." Aniden yalan söyleme ihtiyacımı durdurduğumda göğsümde bir ağırlığın kalktığını hissettim.

Annem ve babam bana her zaman gerçeği söylemem için güvenli bir alan sundular ve ben de çoğu zaman bu

dürtüye direndim çünkü zayıf olduğum anlarda neyi ağzımdan kaçırabileceğime dair güvenim yoktu.

Ya kazara onlara canavarın kimliğini söylersem ve bu yüzden yaralanırlarsa?

Kendimi asla affetmeyecektim.

"Neden şu Landon hakkında konuşmuyoruz? Gerçekten Maya'nın söylediği gibi steroid kullanarak mı

öldürüyor? Çünkü eğer durum buysa, bunu tartışmamız gerekiyor."

"Evet ve hayır. Onu bir aziz gibi göstermeyeceğim ama olay bu, anne. Azizleri hiçbir zaman sevmedim.

Okuldaki oğlanlardan hiç hoşlanmadım ve bu yüzden kendimi aptalca kırılmış hissettim. Lan'le birlikteyken

kendimi kırık hissetmiyorum."

Kaşları yumuşak bir şekilde çatıldı ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Benden hiçbir şey saklama Mia. Senden

faaydalanıyor mu ya da seni herhangi bir şekilde tehdit ediyor mu?"

"HAYIR. O bunu yapmadan önce taşaklarını keserdim.

İçini çekiyor ve hafifçe gülümsüyor. "İşte benim kızım."

Ben de gülümsedim. "Kimin kızı olduğumu sanıyorsun?"

"Benimki elbette. Şimdi bana Landon hakkında her şeyi anlat."

"Benim için işaret dilini öğrendi ve kendi bahçemi kurmama yardım etti. Ayrıca benimle satranç oynuyor ve en

sevdiğim makarnaları pişiriyor. Ayrıca sosyal ve zihinsel olarak bu kadar farklı olması beni deli ediyor. Ama

onu daha iyi tanımak için zaman harcıyorum ve o da beni içeri alıyor."

"Bu iyi."

"Bu kadar farklı birini seçtiğim için deli olduğumu düşünmüyor musun?"

"Aşk temelde deliliktir, Mia. Eğer o delilik unsuruna sahip değilse bana göre aşk değildir. İki çözümünüz var. Ya

olduğu gibi kabul edersin ya da bırakırsın. Arası yok."

"Sen ve babam birbirinizi seviyorsunuz ve bu çılgınca değil."

Gülüyor, ses aramızdaki boşluğa yerleşmeden önce odanın içinde dolaşiyor. "Ah, biz deliden de öteydik. Ben

de senin gibi normal hiç sevmedim."

"Gerçekten mi?"

"Durum böyle olmasaydı babanla birlikte olacağımı mı sanıyorsun? Birbirimizi tüketiyoruz ama aynı zamanda

dengeliyoruz. Alışılmışın dışında olabilir ama işe yarıyor. Bir insanın isteyebileceği en iyi üç çocuğa sahibiz. Bu

yüzden seçimlerini yargılayacak son kişi benim tatlım.

Kollarımı ona doladım. Keşke Maya ve Nikolai de aynı şeyi düşünseydi. Ama şimdilik annem yeterli.

Ayrıldığımızda annem, "Şimdi bana daha fazlasını anlat," diyor.

Çok fazla bilgi olduğuna inandığım ayrıntıları atlayarak yapıyorum.

Bir saat gibi gelen bir süre boyunca konuşmama rağmen annem beni dikkatle dinliyor. İlk pudingi bitirip ikinci

porsiyonu alıyorum ama hâlâ işim bitmedi. Maya artık denklemin dışında olduğundan beni yargılamadan

dinleyecek birine ihtiyacım vardı.

Buluşma seansımızı bölen kişi babam. "Kız kardeşin seninle konuşmak istiyor Mia."

Omuzlarım çöküyor ama yine de kendimi yukarı çekiyorum.

Annem, "Artık onunla konuşmana gerek yok" diyor. "Onun biraz sakinleşmesine izin verebilirsin."

"Sorun değil," diye işaret veriyorum ve Maya'yı girişe yakın oturma odasında, kollarını kavuşturmuş halde,

Çocukluğumuzda ders için yaptığımız taşlardan bazılarını incelerken bulmaya gidiyorum.

Bazı nedenlerden dolayı annem onları bir çeşit dekorasyon gibi şöminenin üzerinde sergilemeyi tercih etti.

Maya'nınki her zaman benimkinden daha sofistikeydi ama öğretmen benim çılgın kalıplarımı övüyordu. Onlar

farklı, dedi. Sanat farklı olmakla ilgilidir, düzgün değil.

Maya, "Artık çok çirkin görünüyorlar" diyor, hâlâ bana sırtını dönmüştü.

"Annemin neden birdenbire

duygusallaştığını bilmiyorum."

Konuştuğumu görebilmesi için önüne çıkmayacağım. Beni buraya davet eden oydu, o yüzden benimle

yüzleşmek zorunda. Beni Nikolai gibi görmezden gelirse...

Maya arkasını dönüyor, yanakları kırmızı ve gözleri parlıyor. Kamusal imajına çok benzemeyen, sıra dışı

görünüyor.

"Taları hâlâ seviyorum. Bana birlikte eğlendiğimiz zamanları hatırlatıyorlar" diyor ve içini çekiyor. "Üzgünüm.

Mantıksız ve aşırı korumacı davranıyordum. Sanırım gitmene izin vermek benim için zordu ve bu konuda tam

bir kaltaktım. Sadece seni kaybetmek istemiyorum."

Bütün öfke oraya yerleştiği kadar kolaylıkla uçup gidiyor. Ona uzun süre kızgın kalamam.

"Yapmayacaksın," diye imzalıyorum. "Biz ömür boyu ikiziz."

"Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bir daha hayatıma bu kadar olumsuz bir şekilde müdahale etmezsen."

"Yapmayacağım. Sanırım psikopat Landon'u kabul etmeye çalışacağım.

"Senden tek istediğim bu, Maya. Sen benim en iyi arkadaşısın ve benimle konuşmaman canımı acıtıyor."

"Üzgünüm." Bana o kadar sıkı sarılıyor ki zar zor nefes alıyorum. "Çok üzgünüm Mia."

Sorun olmadığını söylemek için omzunu okşadım. Aslında onunla bir daha asla konuşmama düşüncesi

midemi bulandırıyor, bu yüzden artık her şeyin yolunda olmasına sevindim.

Ön kapıda bir gürültü duyuyoruz ve birlikte oraya gidiyoruz.

Ön verandamızda beklediğim son kişiyi gördüğümde adımlarım durdu.

Yüzünde morluklar var ve gözlerinden biri mor ama yine de aileme gülümsüyor ve şöyle diyor: "Sizinle

tanıştığımıza memnun oldum Bay Hunter ve Bayan Sokolov. Adım Landon King ve Mia'nın erkek arkadaşım.

İçeri girebilir miyim?"

36

KYLE

Hayatımı kurtların arasında geçirmiş biri olarak, onu gördüğümde tanırım.

Ve küçük kızımın erkek arkadaşı olduğunu iddia eden bu Landon da inkar edilemez bir şekilde öyle. Grubun

lideri olursa şaşırmam.

Yüzü rengarenk gökkuşağıyla kaplanmış ama tertemiz bir gömlek, ütülü siyah pantolon ve kaliteli İtalyan

ayakkabılar giyiyor.

Morluklarının dezavantajına ve gömleğinin manşetinden çıkıp elinin arkasına doğru kayan bandajına rağmen

saygın bir beyefendi gibi gülümsüyor.

Ya da daha çok, sosyal açıdan kabul görmüş mükemmel bir adam gibi davranmanın belirli yollarını öğreten

veya öğrenen biri gibi.

Benim ve karımın arkasına bakıyor ve "Sürpriz" derken sırtışı genişliyor.

Kaşlarını çatan bir Maya'nın eşlik ettiği Mia, gözleri şaşkın ama yanakları kırmızı renkte, dikkatle ona doğru

yürüyor.

Ve bayanlar baylar, en küçük kızımın kızardığını ilk defa görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" imzalıyor.

"Eve gideceğin için sana katılıp kendimi tanıtacağımı düşündüm. Dedemin özel jetinin adaya varması

beklenenden uzun sürdüğü için biraz geç kaldım. Aniden kapınıza geldiğim için lütfen en içten özürlerimi kabul

edin Bay Hunter ve Bayan Sokolov. Mia'ya sürpriz yapmak istedim."

Maya alçak sesle, "Bunun hoş bir sürpriz olup olmadığından emin değilim," diye mırıldandı, sonra Mia onu

dirseğiyle dürttüğünde inledi. "İyi, güzel, belki de küçük bir hoşgeldin gibidir."

"Teşekkürler Maya." Hiçbir mizah duygusu olmadan gülümsüyor. "Beni hoş karşılayabilmenize sevindim."

Rai onu içeriye yönlendirir. "Orada öylece durma. Girin."

"Bir büyükbabadan bahsetmiştin," dedim, herifi boğup çakalların önüne atmamaya çalışarak. "Soyadına

bakılırsa bu Jonathan King olabilir mi?"

"Tek ve sadece." Rai ve Mia arasındaki kahrolası evimin içinde sanki buraya defalarca gelmiş gibi yürüyor.

"Büyükbabamın dünya çapında bir şöhrete sahip olduğunu biliyorum ama bunun sana da ulaşacağını tahmin

etmemiştim. Onunla iş konularında görüştünüz mü?"

"Öyle diyebilirsiniz."

Şimdi, onun bu vahşi yüzünü neden son derece tanıdık bulduğum anlaşıyor. Elbette Jonathan'ın torunu da

onun kesinlikle otoriter ve son derece sinir bozucu kişiliğini paylaşıyor.

"Orada ne oldu?" Morluklara doğru hareket ediyorum.

"Oğlunuzun neden olduğu küçük bir olay ama bu anlaşmazlığı arkamızda bıraktık. En azından ben yaptım.

Nikolai'den emin değilim."

Oğlumu doğru yetiştirdim. Yıkım için doğmuştur ve kız kardeşleri konusunda hiçbir sınırı yoktur.

Kendime not: Çatışmaları çözmek için kullandığı yöntemlerden ne kadar gurur duyduğumu anlatmak için onu

daha sonra arayacağım.

Eşim Landon'u yaşam alanına götürüyor. "Ben gidip biraz içecek hazırlarken sen rahat ol. Uzun bir uçuş olsa gerek."

"Mia'yı diğer tarafta bulabilirsem hiçbir şey çok uzun sayılmaz."

Kızımın yüzü koyu bir kırmızıya dönüyor. Maya gözlerini deviriyor ve Rai 'Ahh' diye mırıldanıyor.

Ben? O şerefsizi babamın yeni inşaat alanına gömmeye hazırım. Acımasız ama tedbirli olacak ve bir daha hiç

kimse Landon King adını duymayacak.

Bana sorarsan insanlığa büyük bir iyilik yapıyorum.

Ben Mia ve Landon'un karşısında otururken Maya, Rai'ye yardım etmeyi seçiyor. Parmaklarını onunkilere

kenetledi ve onları uyluğuna yerleştirdi.

Bu hareket karşısında gözlerimi kısıyorum ama o bu ilgiyi tamamen görmezden geliyor ve kızıma gülümsüyor,

kızım da onu nadir gülümsemelerinden biriyle ödüllendiriyor.

Dudaklarım aralanıyor.

Bir ebeveyn olarak onu hayal kırıklığına uğrattığım ve onu neredeyse tamamen kaybettiğimizden beri Mia'nın

glmsemelerinin çok az olduğu bir sır değil.

Eşim ve ben bunu hiçbir zaman yüksek sesle söylemiyoruz ama aslında biliyoruz ki, kaçırılma olayından sonra

kızımızın büyük bir kısmını kaybetmiştik. O hiçbir zaman bir zamanlar olduğu gibi aynı kaygısız, zeki ve dikkat çekici küçük kız olmadı.

Mia ruhunun bir parçasını kaybetti ve en kötüsü de bu konuda konuşmayı reddetmesiydi. Bize ya da onun

sesini tekrar bulmasına yardımcı olmak için çalıştırdığımız milyonlarca uzmana göre değil. Hepsi aynı sinir bozucu sonuca ulaştı.

Bu psikolojik.

Kendini zincirliyor.

İnisiyatif almadığı sürece sesini bir daha bulamayacaktır.

Landon'un yanında onun böyle davrandığını görmek bende ciddi bir başarısızlık duygusu bırakıyor. Mia'ya

sağlıklı, güvenli bir ortam sağlamak çok fazla zaman ve çaba harcadı ama yine de bu küçük salak, bu kadar

kısa bir sürede onun hem güvenini hem de sevgisini kazanmayı başardı.

"Kızımı ne zamandır tanıyorsun?" Soruyorum.

Elini yılan gibi tutuşunu hâlâ korurken, müstehcen dikkatiyle beni şerefendiriyor. "Birkaç ay, ver ya da al."

"Ve zaten kendini onun ailesiyle tanıştıracak bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben neden görmüyorum."

Bu salağın cüretkarlığı. Utanmaz ve bunu bir şeref madalyası gibi taşıyor.

"Bizim kim olduğumuzu biliyor musun oğlum?" Ciddi ses tonumla söylüyorum.

Mia tavrımdaki değişikliği fark etti ve yüzü bembeyaz kesildi, daha önceki kızarıklığın kalıntılarını da

uzaklaştırdı.

Ancak Landon, otoyolda cehenneme giden yolculuğundan son derece memnun görünüyor çünkü diyor.

"Elbette."

"Yani bizim Rus mafyası olduğumuzun farkındasın ve hala hayatından korkmuyorsun?"

"Hiçbir şey yapmadığım halde neden öyle olayım ki? Ayrıca az önce bana oğlum dedin, bu yüzden bunu beni

aileye kabul etmen olarak kabul ediyorum.

"Arzuluyorsun."

Ben dilek tutmam Bay Hunter. Ben bazı şeylerin gerçekleşmesini sağlarım.

Gözlerimi ona kısıyorum ve o da yüzüme ölü gibi bakıyor, gözünü bile kırpmadan, kendi kahrolası evimde

açıkça bana meydan okuyor.

"Baba," diye işaret ediyor kızım, yumuşak yüzünün her tarafı korkuyla dolu.

"Lütfen."

Landon, "Sorun değil, Mia," dedi. "Bu düzeyde bir düşmanlığa tamamen hazırlıklıydım ve dürüst olmak

gerekirse daha azı olsaydı hayal kırıklığına uğrardım. Peki bu aşamayı geçmeye ne dersiniz? Büyükbabanı

tanıdığına göre bir anlaşmaya varabileceğimize eminim."

"Peki ya yapamazsak?"

Bir omuzunu kaldırıyor. "Bunu yapana kadar denemeye devam edeceğim."

"Yıllar sürse bile mi?"

"Ya da onlarca yıl. Hem ısrarcı hem de ikna edici olabilirim."

"Bu özelliklerin hiçbirisi bende çalışmıyor."

"İşine yarayacak bir şey bulacağım."

"Son derece şüpheli."

Mia ayağa kalkıyor, tuhaf bir süre sessiz kalıyor ve ardından işaret parmağını kullanıyor: "Annem ve Maya'nın

yardıma ihtiyacı var mı diye bakacağım."

Landon'la, isteksizce ayrılmadan önce sadece ikisinin anlamını çözebileceği bir bakış paylaşıyor.

İyi. Şimdi o piçi kaçırıp inşaat alanı planımı uygulamaya koymanın tam zamanı.

"Neredeydik?" Landon soruyor. "Evet, seni kazanmaya çalışıyorum. Bir şeyleri çözebileceğimize eminim. En

azından oğlunuz kadar hayvani şiddete başvuran değilsiniz."

"Sizce babası kim? Ve artık ikimiz olduğumuza göre bu rolü bırak.

"Davranmak?" Bana odaklanmadan önce sanki üçüncü bir varlık arıyormuş gibi çevresini araştırıyor. "Ne

eylemi?"

"Düşman erkek arkadaş gösterisi. Bu bana göre değil.

"Oyunculuk yapmıyorum çünkü aslında ona hayran bir erkek arkadaş olmaya çalışıyorum."

"Bu senin için nasıl gidiyor?"

"Öldürücü ifadene bakılırsa pek de iyi olmadığını tahmin ediyorum."

"Doğru tahmin ettin." Sandalyemde öne doğru eğiliyorum. "Senin tipini biliyorum Landon, daha doğrusu senin

tipini daha önce sayısız kez ezdim."

"Benim tipim?"

"Yalnızca kendi narsisistik benliklerini önemseyen tatlı, sahtekâr yırtıcılar."

"Özelliklerini inkar etmiyorum. Hatta benzer canavarları tespit etmeme ve kızınızı onların pençelerinden

korumama izin verdikleri için onlarla gurur duyuyorum. Mia'dan ayrılmayı içermediği sürece, gerekli

gördüğünüz her şekilde güveninizi kazanmaya açığım. Nikolai ve sinirli kuzeni Killian denediler ama sizi temin

ederim ki başaramadılar ve başaramayacaklar. Bir tehdit olmadığımı söz veriyorum. En azından Mia'ya ve sevdiği insanlara değil."

"Sözünün benim için önemi yok ya da çok az."

"Peki ya bilgi?"

Gözlerimi kısıyorum. "Ne tür bilgi?"

"Mia'nın on bir yıl önce başına gelenlerle ilgili daha fazla ayrıntı."

Sandalyemde doğrulup boyum uzuyor. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Mia bunu bana kendisi söyledi çünkü daha önce de bahsettiğim ve senin inanmayı reddettiğin gibi, ben çok

düşkün bir erkek arkadaşım ve onun güvenini kazanmak için çok çalıştım. Buna kendi doğamı bastırmak da

dahildi ama eminim ki bu ayrıntılarla ilgilenmiyoursundur."

"Olanlar hakkında ne biliyorsun?"

"Tehlikeli bir teori formüle etmeye yetecek kadar."

Bir an orada oturuyorum, sonra onu gömleğinin yakasından yakalayıp kaldırıyorum. "Ne biliyorsun sen?"

"Vay be. Burada Nikolai'ye kıyasla soğukkanlılığını övüyordum ama elma ağaçtan pek uzağa düşmüyor. Haklı mıyım?"

"İnsanları öldürmenin yüz bir yolunu biliyorum, bu yüzden en acımasızını deneyimlemeye hazır değilseniz,

konuşmanızı öneririm."

Kolumu tutuyor ama beni itmiyor. "Eğer karşılıklı güvenimiz varsa yaparım. Tepkinizin gelecekteki herhangi bir

işbirliğini teşvik etmediğini söylemeliyim."

Maya'nın konuşmasının sesi bana ulaşıyor ve küçük pisliği serbest bırakıyorum. Kanepeye düşüyor ve sanki

hiçbir şey olmamış gibi yakasını yeniden ayarlıyor.

Eşim ve kızlar aramıza katıldığında ben çoktan yerimdeydim ve o piçi uykusunda öldürmenin binlerce yolunu

düşünmeye başlamıştım. İnşaat alanını unutun; bu onun için fazla hafif.

Ama önce onun tam olarak ne bildiğini ve Mia'nın neden bu kalitesiz herife geçmişinin bu kısmını anlatacak

kadar güvendiğini öğrenmem gerekiyor.

"Siz neyden bahsediyordunuz?" Rai çay ve bisküvi tepsisini önüne koyarken soruyor.

"Bay. Hunter az önce bana harika çay yaptığını söylüyordu ve itiraf etmeliyim ki, bunu öğrenmeyi merak

ediyorum.

Gözlerimi ona kısıyorum ama o karıma gülümsemeye devam ediyor, karım da ona bunun benim açımdan

büyük bir abartı olduğunu söylüyor.

Tekrar çay içmek için oturuyoruz ama köklü İngilizliğime rağmen bu benim odak noktam değil. Bu salağı açığa

çıkarmak ve gerçek yüzünü ortaya çıkaracak hikayeleri izlemeye devam ediyorum.

Tüm doğru kelimeleri söylemeye devam ettiğinde ve Rai'ye tüm sorularına mükemmel yanıtlar verdiğinde bu

görevin giderek zorlaştığı ortaya çıkıyor.

Yalan söyleme konusunda eğitilmiş casuslar kadar yeteneklidir, ancak aslında belki de yalan söylemiyor, ancak

izleyiciye bağlı olarak gerçeği doğru kelimelerle karıştırma konusunda oldukça iyidir.

Ama beni asıl şaşırtan şey Mia'nın konuşkanlığıydı. Pek çok imza atıyor ve hayatta kalan Claudia, Stephan ve

Emilia'nın (kendisi ve Landon'un bakımı sayesinde en iyi hayatlarını yaşayan çiçekler) destansı hikayesini

anlatıyor.

"Beklemek." Ona dönüyor. "Sen ve ben burada olursak onlarla kim ilgilenecek?"

"Bran'a anahtarları verdim ve eğer değerli çiçeklerine bir şey olursa kardeşlik haklarını iptal edebileceğimi ona

özellikle söyledim."

Omzuna vuruyor. "Ona çok kaba davranıyorsun. Onu daha çok takdir etsen iyi olur."

"Evet anne." Selam veriyor.

Mia gülümsemesini saklamaya çalışır ama başarısız olur.

"Bran kim?" Annem soruyor.

"Benim ikiz erkek kardeşim." Landon telefonuna göz atıyor ve sonra onu karıma gösteriyor. "Resimde

gördüğünüz gibi biz aynıyız. Ancak ben ondan on beş dakika daha büyüğüm ve kesinlikle ağabeylik görevini

üstlendim."

"Aman. Sen ve Mia ikiniz de tek yumurta ikizlerinin parçasısınız."

"Doğruyu biliyorum? Kadere hiçbir zaman inanmadım ama bu küçük detay fikrimi pekala değiştirebilir."

Maya gözlerini devirmeden önce kendini durdurdu. Bakışları benimkilerle buluştu ve "O kadar saçma ki" diye

ağzını açtı.

Biliyorum bebeğim. Çok iyi biliyorum.

Bir süre bu şanssız sohbe takılıp kaldıktan ve Mia'nın çoktan öldüğünü sandığım farklı bir yanına tanık

olduktan sonra, özür diliyorum.

Evin diğer tarafındaki ofisime çekiliyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ben uzun pencerenin yanında durup temaslarım arasında gezinirken göl uzakta uzanıyor.

Aradığım adı bulup ona dokunuyorum.

Birkaç çalıştan sonra açıyor. Jonathan King konuşuyor. Bu kim?"

"Kyle Hunter. Beni hatırladın mı Jonathan?"

Aramızda bir sessizlik oluyor, sonra o da aynı ses tonuyla "Evet." dedi. Ben de senin iyiliğin için ne zaman para kazanacağını merak ediyordum.

"Şimdi."

"Aklında ne var? Stoklamak? İmparatorluğuma indirimli yatırım mı? Gözünü diktiğin belirli bir mülk var mı?"

"Yukarıdakilerin hiçbiri. Hizmetlerimi kullandığın sırada sana parayla hiçbir ilgimin olmadığını söylemiştim.

"O halde ne istiyorsun?"

"Torununuz kızımдан birkaç kıta uzakta."

Bir duraklama daha. "Hangi torunu?"

"En kötü baş ağrısı hangisi?"

"En büyük iki Eli ve Landon arasında zorlu bir rekabet var."

"Bu ikincisi."

"Ah."

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Asi torununun gözleri kızımın üzerinde ve onu uzak tutmana ihtiyacım var."

"Korkarım bunu yapamam."

"Sen onun büyükbabasisin. Onu zorlayabilirsin."

"Tanrı olmadığım sürece onu hiçbir şey yapmaya zorlayamam."

"Bir iyilik konusunda anlaştık Jonathan."

"Ben de anlaşmanın kendi payıma düşen kısmını tutuyorum. Güneşi istemek, Lan'in tasmaını tutmamı

istemekten daha yapılabilir. Hiçbir otorite biçimine pek iyi tepki vermiyor, bu yüzden tavsiyemi dinle ve onun

yerine kızıyla bu konuyu halletmesine izin ver. Sizin tarafınızdan yapılacak herhangi bir müdahale yalnızca geri

tepecek ve durumunuzu daha da kötüleştirecektir.

Ofisimin kapısı açılıyor ve girişte duran karımın hareketlerini takip ediyorum.

Jonathan'a, "Hiçbir şey için teşekkürler," diyorum. "İrtibatta olacağım."

"Umarım kayınvalide olarak değildir" diyor ve telefonu kapatıyor.

Sesindeki eğlence miydi bu?

Torunu kadar o da bir piç.

Eşim her geçen gün daha da güzelleşerek yanıma geliyor. Onunla tanıştığım
dan bu yana yirmi yedi yıldan fazla

zaman geçti ama hala onu ilk gördüğüm zamanki kadar nefes kesici görünüyor.

Zarif, görkemli ve acımasızca ilgimi talep ediyor.

Bu kadın hayata bakış açımı istenmeyen hislerden başarılı hislere
dönüştürmekle kalmadı, aynı zamanda her

şeyde yanımda oldu.

İyi, kötü ve iğrenç derecede çirkin.

Biz sadece birbirimizi sevmiyoruz, tarif etmekte zorlandığım şekillerde
birbirimizi kelimenin tam anlamıyla

tamamlıyoruz.

"Lafını bölüyor muyum?" o soruyor.

Bir kolumu sırtının küçük kısmına doladım ve onu kendime doğru çektim, sonra
da başının üstünü öptüm.

"Hiçbir zaman sözünü kesmezsın prenses."

Ceketimin yakasını okşuyor. "İyi misin? Orada kendinde gibi görünmüyordun."

Saklamakta ne kadar başarılı olursam olayım, elbette kadının tavrı değişikliğini
anlayacaktır.

"Ona güvenmiyorum ve Mia'nın ona bu kadar yaklaşmasına izin vermesinden
hoşlanmıyorum."

"Biliyorum. Onun hakkında da ihtiyatlıyım, özellikle de onun Kill'e ne kadar
benzediğini ilk elden gördüğüm için."

"Neden bir ama geliyormuş gibi hissediyorum?"

"Mia onu gerçekten seviyor Kyle. Durumla ilgili ilk değerlendirmemde, ona gerçekten değer verdiğini ve sadece

gösteri yapmadığını görebiliyorum. Onu onun yanında gördün mü?"

"Sahibim. Bu yüzden rahatsızım."

"Onun adına mutlu olmalısın, rahatsız edilmemelisin. Ayrıca önümüzdeki birkaç gün boyunca ona göz kulak

olacağız ve eğer bir şeyler yolunda gitmiyorsa onunla ilgileneceğiz. Sen ne diyorsun?"

"Artık onunla ilgileneceğimizi söylüyorum."

"Yapamayız. Mia'yı bu kadar çılgınca mutlu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Onu ancak davranışlarına göre

yargılayabiliriz."

"O halde umalım da hareketlerinden biri kayarak boynunu kırsın."

Güler. "Çok Kötüsün."

"Onu sevdiğini biliyorsun."

"Evet." Parmak uçlarına yükselip dudaklarını benimkilere sürtüyor. "Ama ben seni daha çok seviyorum."

"Siktir et prenses. Beni nasıl neşelendireceğini bilen tek kişi sensin."

"Her zaman." Parmaklarını benimkine kenetledi ve ben de onun beni ofisten dışarı çıkarmasına izin verdim.

Lanet Landon'u ortadan kaldırmanın bir yolunu bulacağım.

Ama artık güzel karımın arkadaşlığıyla daha çok ilgileniyorum.

Biriciğim.

Sonsuza dek.

Mia'nın babasının benden hoşlanmadığını söylemek epik bir yetersizlik olur.

Dün kapılarına geldiğimden beri beni yakından takip etmekle kalmıyor, aynı zamanda her fırsatta beni

bedensel zarar vermekle tehdit ediyor. Kötü adam gibi görünmemek için elbette karısının ve kızlarının

arkasından.

Rai'nin bana tahammül etmesi Kyle için çok kötü. Beni yanlış anlamayın, muhtemelen Maya'nın bana karşı

yürüttüğü kötü pazarlama kampanyası nedeniyle hâlâ şüpheli, ama ben şimdiye kadar karşılaşacağınız en iyi

halkla ilişkiler temsilcisinden başkası değilim, bu yüzden imajımı değiştiriyorum.

Yani artık Kyle'ın babası ve Mia'nın büyükbabasıyla tanışıyorum.

Aileyi öğle yemeğine kendi evine davet etti ve ben Mia'dan ayrılmayı reddettiğim için, özellikle de bu geziyle

ilgili şüphelerim olduğundan, katıldım.

Dedelerim deyince aklıma benimkiler geliyor. Baba tarafından büyükbabam Jonathan King, yalnızca

büyükannem ve Glyn'e sevgi gösteren acımasız bir hükümdardır. Anne tarafından büyükbabam Lord Henry

Clifford, hâlâ kırk yaşında bir adamın duruşuna sahip, gösterişli, sofistike bir adamdır.

Ancak Mia'nın büyükbabası Mikhail'in dolgun bir göbeği ve boncuk gözlerinde bir gangsterin seçkin görünümü

var. Mia beni tanıştıırken önünde durduğumda, silahını çıkarıp beni gözlerimin arasından mı vuracağından,

yoksa evinin her köşesinde konuşlanmış meraklı adamlardan bunu kendisi için yapmasını isteyip

istemediğinden emin değildim.

Konuştugu süre boyunca Mia'ya bakıyor ve ancak Mia sözünü bitirdikten sonra acımasız dikkatini bana

yöneltiyor. Sesi dikkate değer bir Rus aksanıyla havada uçuşuyor. “Demek değerli torunumun seçtiği kişi sensin.”

“Benim adım Landon King. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bay Kozlov. Mia bana senin hakkında çok şey anlattı. Ona elimi uzatıyorum.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak alıyor. "Ne gibi?"

“Gençliğinden beri onu ne kadar şımarttığın ve ona işaret dilini ilk öğrenenlerden biri olduğun gibi. Sevildiğini

ve güvende hissettiği için sizin evinizde vakit geçirmeyi sevdiğinden bahsetmiyorum bile.”

Beni yanlış anlamayın. Mia bana bunları hiç anlatmadı ve Kyle benim atanmış gardiyanım gibi davranırken ona

soramadım ya da onunla yalnız vakit geçiremedim. Ama bu sabah erken saatlerde Maya ve Rai ile

konuştuğuna tanık oldum ve büyükbabasının evini tekrar ziyaret edeceği için ne kadar heyecanlı olduğunu

gördüm. Kalıpları birbirine bağlama konusunda usta olduğumdan, az önce söylediğim her şeyin imajını

yaratmayı başardım.

Çabalarım Mikhail'in gülümsemesiyle karşılandı. "Anlıyorum. Mia'nın akıllı olduğunu ve nasıl doğru seçim

yapılacağını bildiğini her zaman biliyordum.”

"Elbette efendim. Harika bir yetiştirme tarzı vardı ve gördüğüm kadarıyla harika bir aile destek sistemi de vardı.”

“Bana 'Efendim' deme. Mia'mın erkek arkadaşı için fazla kişisel değil.”

"Elbette... Büyükbaba?"

"Çok daha iyi."

Mia, büyükbabası beni hayvan başları ve tüyler ürpertici rönesans tablolarıyla süslenmiş gösterişli oturma

odasına yönlendirirken başparmağını iki yana salladı.

Bu 'Büyükbaba'nın hiç hoş karşılanmayan biri gibi görünmekten çekinmediği görülüyor. Aslında bunu

düşmanlarının damarlarına korku salmak için bilerek yaptığından şüpheleniyorum. Ama yine de, muhtemelen

tüm hayatını Rus mafyasında geçirmiş ve yaşlılığa kadar hayatta kalmış bir adamdan daha azını beklemezdim.

Maya ve Rai benimle ve Mikhail'le birlikte yürüyorlar ama Kyle kolunu Mia'nın omzuna doluyor ve bana dik dik

bakıyor.

Gülümseyerek karşılıyorum.

Ne? Onun onayı için çok çalışıyorum ve bunun bir pislik olarak başarılabilceğinden şüpheliyim.

Başkalarının benim hakkımdaki düşünceleri umurumda olmasa da Kyle önemli çünkü o benim küçük ilham

perimin oluşmasına katkıda bulunan adam.

Benden kurtulamayacağını anlayana kadar onun melodisiyle dans edeceğim. Babası kesinlikle benden

hoşlanıyor ve onun yolundan gitmeli. Yalan söylemeyeceğim. Birkaç gün önce Nikolai'nin kollarını kırmayı ve

bacaklarını kesmeyi planlamaktan kendimi bu kadar görev bilinciyle alıkoyarken, onun tarafından bir tehdit

olarak görülmek sinir bozucu.

Sadece Mia'yı benden uzak tutmaya çalışmakla kalmayıp aynı zamanda dahi ellerimi kırmaya da cüret etti.

Ama yine de, onu fiziksel olarak incitemeyeceğim ve incitmeyeceğim -ki bunun için kız kardeşine teşekkür

etmesi gerekiyor- onu duygusal olarak yok etmeyeceğim anlamına gelmiyor.

Nikolai benim olanı bir değil iki kez karıştırma hatasını yaptı ve ben de tehdit edilmeye pek iyi tepki

vermiyorum, değil mi?

İleriye doğru tek gözü açık uyusa iyi olur.

Ama bu başka bir günün düşüncesi. Şu anda daha çok Mia'nın benimle Mikhail tarafından tanıştırılan teyzeleri

ve amcaları üzerinde iyi bir izlenim bırakmakla ilgileniyorum.

Bir teyzeye eşarbi için, bir başka teyzeye ise yanlışlıkla birini kör edebilecek devasa yüzüğü için iltifat

ediyorum. Üç amcayla da Amerikan futbolu ve hokey konuşuyorum, onlar da heyecanla karşılık veriyorlar. Bu

konuda Mia'dan biraz yardım aldım. Ona ailesinin ilgi alanlarını sormak için mesaj attım ve o da bana her

birinin nelerden hoşlandığının tam bir listesini gönderdi.

Şu anda, bir tanrı gibi onların dikkatini çekmemi izlerken ağzı açık kalıyor. Bütün bunları nasıl hatırladığımı

merak ediyor olmalı ama biraz yaralandım. Üstün genlerimi şimdiye kadar öğreneceğini düşünmüştüm ama

yine de Büyüleyici Mia'nın Ailesi Operasyonu şaşırtıcı bir başarı. Öğle yemeğine oturduğumuzda ilgi odağı ben

oluyorum.

Mikhail, Nikolai'nin aşırı korumacı davrandığını ve yakışıklı özelliklerimi mahvederek işi fazla ileri

götürebileceğini bile söylüyor.

Merak etme büyükbaba. Zamanı gelince bunun bedelini ödeyecek.

Öğle yemeğinden sonra bahçeye oturuyoruz ve aile dinamiğinde bir şeyler fark ediyorum. Buradaki herkes -

yani herkes- Kyle ve Rai'ye saygı duyuyor. Kısa bir sohbet için onları bir arada ve ayrı ayrı köşeye sıkıştırmaya

devam ediyorlar ve Kyle'ın ailesinin saçmalıklarıyla işinin bittiğini söyleyebilirim.

Ancak Rai daha diplomatiktir. Dikkatle dinliyor ve başını sallayarak eşlik ediyor.

Muhtemelen bana karşı dar görüşlü kocasından daha anlayışlı olmasının nedeni budur.

Odanın diğer tarafında gözleriyle karşılaştım ve Mia'nın omzunu sıkılaştırırken gözlerini kıstı. Tekrar

gülümsedim.

Bekle, yaşlı adam. Zor kızınızın kalbini kazanmayı başardım ve sıranın size gelmesi an meselesi.

Ne yazık ki Mia'ya ulaşılamayacak bir yerde olduğundan, şezlongda oturan ve saplantılı bir şekilde telefonunu

kontrol eden Maya'nın yanına kaydım.

"Önemli bir mesaj mı bekliyorsunuz?" Sandalyenin arkasından kulağına doğru fısıldıyorum.

Şaşıyor ve şaşkınlıkla telefon yanındaki çimenlerin üzerine düşüyor. Aceleyle yakalayıp göğsüne yapıştırıyor.

"Ne halt istiyorsun?"

"Masum bir soru sordum." Başımı iki yana sallıyorum. "Fakat son derece şüpheli tepkinize bakılırsa merak

etmem için nedenlerim var. Ne saklıyorsun Maya?"

"Sizi ilgilendirmez."

"Korkarım öyle."

"Mia senden hoşlanmayı seçti diye şansını zorlama."

"Kıskanç?"

"Siktir git."

"Daha önce de belirttiğim gibi ben seninle değil kız kardeşinle ilgileniyorum."

Telefonu hâlâ ölümcül bir tutuşla tutarak ayağa kalkıp fırtına gibi uzaklaşırken dudakları hırlayarak yukarı

kalkıyor.

Onun gidişini izlerken Rai bana doğru yürüyor. Doğrudum ve kızına bakmayı bıraktım.

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Sadece ne yaptığını soruyordum. Yemin ederim, öyle görünse bile onun

huysuzluğuyla hiçbir ilgim yok."

"Sana inanıyorum." Gülümseyip başını sallıyor. "Maya her zaman Mia'nın en yakın ve en iyi arkadaşı olmuştur,

bu yüzden artık Mia'nın kendisine ait biri olmasından dolayı kendini biraz tehdit altında hissediyor. Senin de bir

ikizin olduğuna göre bunu anlıyorsun değil mi?"

Başım la onayladım. Bran'ın birini bulduğu gün, her ne kadar çok düşük bir ihtimal olsa da, nasıl bir canavara

dönüşeceğimden emin değilim. Zihniyetimin bir kısmını değiştirdiğimi düşünmek isterdim ama ağabeyim her

zaman hiç kimsenin (ebeveynlerimiz dahil) geçemeyeceği bir kırmızı çizgi olmuştur.

"Maya'nın bana karşı istediği kadar düşmanlık besleme hakkı var. Benimle Mia'nın arasına girmediği sürece

onun bu tavrına tahammül edebilirim." Çoğunlukla onun tüm varlığıyla daha az ilgilenemediğim için. Onun tek

değeri Mia'mın kız kardeşi olması.

Anlayışınız için teşekkür ederim. Duraklıyor ve bahçenin karşısındaki Mia'nın Kyle ve Mikhail'e bitkileri

hakkında bir hikaye anlattığı yere bakıyor.

Tek görebildiğim onun kaygısız gülümsemesi ve öğleden sonra güneşi altında parlak gözlerinin parıldaması.

Oraya gidip o gülümsemeyi yutma ve onun dolgun dudaklarıyla ziyafet çekme dürtüsüne sahibim. Ama bunun

Kyle'in taşaklarını kesmesine yol açacağından emin olduğum için tekrar karısına odaklandım.

Beni yakından inceliyor. "İtiraf etmeliyim ki Maya bana senin yeğenim Killian'a benzediğini söyledikten sonra

senin olma fikri beni rahatsız etti ve muhtemelen buna karşı her zaman dikkatli olacağım."

Maya'nın hayran karşıtı kulübümün başkanı olmak için kampanya yürüttüğünü biliyordum.

Rai, "Ancak," diyor. "Mia'nın onu son gördüğümünden bu yana ne kadar değiştiğini görebiliyorum ve bana

söylediğine göre artık daha çok gülümsüyor ve kendini daha rahat ifade ediyor gibi görünmesi senin sayende.

Bu yüzden kızım Landon'u geri getirdiğin için teşekkür ederim."

"Ödül almayı ne kadar istesem de yapamam. Kendi üzerinde çalışan ve sesini bulmak için mücadele eden

Mia'dır. Ve o bunu başarana kadar yolun her adımında orada olacağım.

Ve ciddiylim.

Mia'nın kendi isteği dışında kaybettiği şeyi geri kazanması için kimi üzmem gerektiği umurunda değil.

Eğer bu ailesinin benden nefret edeceği anlamına geliyorsa öyle olsun.

Hiçbirinin önemi yok.

Bunu yapan tek kişi, çalmaya devam eden kız, babası bakmadığı zamanlarda bana bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" uzaktan imza atıyor.

Başımı salladım ama yanlışlıkla ne düşündüğümü söylemeden önce orada durdum.

O benim gözümdeyken her şey yolundadır. Şeytanlarım bile bu huzur duygusuna engel olamaz.

Sadece var olarak onları evcilleştirmeyi başardı.

Ve yapacağım son şey olsa bile, ona zarar vermeden önce şeytanlarını dize getireceğimden emin olacağım.

MIA

Birkaç hafta önce biri bana Landon'un çok düşkün bir erkek arkadaş olacağını söyleseydi, psikiyatri koğuşuna giderdim.

Ama işte buradayız, New York'a vardığımızdan iki gün sonra ve o çoktan Reina Teyzem, Mikhail Büyükbabam

ve hatta babamın tarafından amcalarım ve teyzelerim ile tanıştı ve tamamen büyülendi.

Yaralı yüzü, içindeki büyüleyici tanrıyı canlandırmasına engel olmadı. Onlara açıkça Nikolai'nin biraz aşırı

korumacı davrandığını söyledi. Hatta Reina Teyze'ye şunu söyleme cüretini bile gösterdi: "Killan'ı hiçbir zaman

sevmedim ama artık senin onun annesi olduğunu görüyorum, senin iyiliğin için ona tahammül etmeye

çalışabilirim. Ve kız kardeşimin de elbette."

Yabancılar ve güvenlik konusunda bir ABD başkanından daha paranoyak olan büyükbabasıyla akşam

yemeğine davet edildi ve hatta ona karşı satranç oynadı.

Annem bunu yüksek sesle söylemese de ona karşı biraz temkinliydi ama sonunda ona ısındı.

Maya bile mantıksız hoşnutsuzluğunu kendine sakladı ve söz verdiği gibi medeni olmaya çalıştı.

Değişmeyen tek değişken babam. Diğerleri Landon'u ne kadar çok sevdiyse, o da ona o kadar sert baktı ve ona

doğru yumruklar attı.

Benim yanımda bunu daha az yapıyor, özellikle de annemle ben onu dirseğimizle ya da durdurmaya

çalıştığımızdan beri.

Her ne kadar Lan'in babamla olan bulanık ilişkisi beni biraz üzse de, bu diğer her şeyi göz ardı etmeye

yetmiyor.

Son iki gündür bir rollercoaster yolculuğundaydık. Birlikte yeriz. Landon bir eliyle sırtımın küçük kısmını tutarak

kendisini aileme 'erkek arkadaşım' olarak tanıttı. Bunu da yapamıyorsa parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Büyükbabamla yediğimiz yemeğin sonunda Lan, "Birbirimizi mutlaka tekrar göreceğiz Bay Kozlov" dedi.

Landon'ın mükemmel bir erkek arkadaş malzemesi olmasını hiç beklemiyordum ama bundan çok daha fazlası

olduğunu kanıtladı. Belki de bu onun üstün insan okuma becerileriyle ilgilidir. Ya da insanların ne duymak

istediğini tam olarak biliyor olması.

Bir yanım bundan hoşlanırken. En azından diğer kısmın kafası karışık.

"Bunu neden yaptığını düşünüyorsun Iris?" En sevdiğim çiçeği balkonuma soruyorum. Teras boyunca farklı

renklerde ışıldayan bir yatak uzanıyor. Canavarın köşeye sinemeyeceği tek yer burası.

Aslında bitkilere ve çiçeklere olan sevgimi geliştirdim çünkü orası canavarın keskin pençelerinden

kaçabileceğim tek sığınaktı.

Reina Teyze onları güzel ve canlı tutmak için harika bir iş çıkardı. Ama beni özlediklerini söyleyebilirim çünkü

geri döndüğümde beri çok daha parlak oldular.

Ya da belki de onları son zamanlarda taktığım pembe lenslerin ardından görüyorum.

Şakaklarımdan ter akıyor ve onu kolumun arkasıyla siliyorum.

Güneş göle iniyor ve berrak suya turuncu bir yansıma yapıyor. Ve böylece burada kalışımız da sona erecek.

Yarın adaya geri dönmemiz gerekecek.

Peki neden yaşadığım her zerre mutluluk güneş gibi kolayca yok olacakmış gibi hissediyorum?

Çiçeklerin önüne çömeliyorum ve Iris'in pembe yapraklarını okşuyorum. "Sen de bilmiyorsun, öyle mi?"

"Lütfen bana bir daha çiçeklerle konuştuğunu söyleme."

Bu tanıdık ses karşısında omurgam sızladı ve ensemden ani bir ürperti oluştu. Başımı yana eğdiğimde Landon'ı

terasın ortasında ayakta dururken buldum; genelde kusursuz olan gömleği hafifçe çözülmüş, saçları karışmış

ve parmakları taranmıştı.

Yavaşça ayağa kalkıp arkasını aradım. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kız kardeşinin balkonundan atladım." Başparmağıyla arkasını işaret ediyor. "Her zaman, sevdiğiniz

Shakespeare tarzı için duvarlara ve pencerelere tırmanmanın nasıl bir şey olduğunu denemek ve görmek

istedim. Çok da kötü değil. Beş kişiden dördü tavsiye ediyor."

"Neden sadece dört tane?"

"Beşinci yıldızı ekleyip eklememem bunun sonucuna bağlı." Koyulaşmış gözleri saten şortumun ve ince

kaşkorsemin üzerinde geziniyor. "Şu ana kadar umut verici görünüyor."

Gülümsemeyi bastırıyorum. "Muhtemelen babam yakın çevresinden yokluğunu fark edip kapımı çalmadan

önce gitsen iyi olur."

"O halde çabuk olsak iyi olur, yoksa onun amansız horoz engellemelerinin kurbanı olacağım."

Alt dudağımı ısırıp etrafı inceliyorum. Muhtemelen onu dışarı atmam daha iyi ama yine de cinsel açıdan

hüsrana uğrayan tek kişi o değil. Babam Lan'i -Landon'un izin verdiği ölçüde- tasmalı tuttuğu için yalnız vakit

geçirmemiz imkansızdı. Özellikle de Lan, mevcut ailemin her bir üyesiyle tanışmayı kendine misyon edindiğinden beri.

"Yani şimdi benimle vakit geçirmek ister misin?" İmzalıyorum. "Senin büyükbabam, Reina Teyzem ve ailemin geri kalanıyla daha çok ilgilendiğini sanıyordum."

Çiçeklerin etrafını arar.

"Ne yapıyorsun?" İmzalıyorum.

"Bu sinirli çiçeklerden birinin zehirli olup olmadığını ve halüsinasyonlara neden olup olmadığını kontrol

ediyorum. Aksi halde neden seninle vakit geçirmektense ailenle vakit geçirmeyi tercih edeceğimi

düşünüyorsun ki?

"Peki, hepsiyle tanışmak istemedin mi?"

"Evet, ama sırf sevdiğin insanları tanımanın seni mutlu edeceğini düşündüğüm için." Kaşları çatlıyor. "Bir şeyi

yanlış mı hesapladım? Ailenle vakit geçirmem belki de istediğin bir şey değil ve aslında seni hoşnutsuzluğa

sevk ediyor mu?"

Yüzünü incelerken dudaklarım aralanıyor.

Gerçekten kafası karışmış görünüyor. Bana bir tür mutluluk sağlamak için doğasına aykırı davranıyordu ama

ben onu vurdum.

Kollarımı beline doladım ve yüzümü göğsüne gömdüm. Lan beni içine çekiyor, iri elleriyle koruyucu bir koza

gibi sırtımı kaplıyor.

"Benimle konuşmazsan anlamam Mia. Eylemlerim niyet ettiğimin tam tersi bir etki yaratıyor mu?"

Başımı göğsüne doğru salladım ve sonra geri ittim. "Bu beni mutlu ediyor. Sanırım biraz tuzluydum çünkü son

birkaç gündür seni özledim.

Kurt gibi bir sırtış dudağının kenarını kaldırdı ve yanağımı okşadı. "Tekrar söyle."

"Bu beni mutlu ediyor."

"Hayır, diğer kısım."

Gülüyorum. "Seni özledim Lan."

"Öyle yaptın, öyle mi?"

"Fazla kibirli olmayın."

"Ama bu benim çekiciliğimin bir parçası. Ayrıca teyzene göre, bu arada çok sevdiğim teyzenin Killian'ın zevksiz

annesi olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama konu dışına çıkıyorum."

"Reina Teyze kendini beğenmiş olmana izin verildiğini mi söyledi?"

Hayır ama aileyle tanıştığının tek erkeğin ben olduğumu söyledi. Görünüşe göre lisede Brian adında biri vardı

ama annenle çok az tanışmıştı ve sadece bir tesadüf sonucu. Bu arada, tam adı ne?"

"Brian Müller. Neden?"

"Sadece kaybeden kişinin adını bilmek istiyorum böylece hayatını altüst edebilirim."

"Mantıksız olmayın. Brian ve ben en fazla beş randevuya çıktık ve teknik olarak hiçbir şey yapmadık."

"Biliyorum, bu yüzden onun hayatını mahvedeceğimi değil, bozacağımı söyledim. Şimdi teknik olarak

tanımlayın çünkü buna verilecek cevap kesinlikle onun kaderini belirleyecek."

Dudaklarımı büzüyorum.

"Benim olana dokundu mu, Mia?" Parmaklarını boğazıma doluyor. Tutma yeri nefes almama izin verecek kadar

gevşek ama gücün kimin elinde olduğunu belirleyecek kadar sağlam. "Cevap eksikliği bir cevaptır, ilham perisi."

"Hayır değil. Sadece senin mantıksız taleplerine boyun eğmeyi reddediyorum."

"Söyle o zaman. Kaybeden Brian bu sevimli küçük boğaza dokundu mu? Nabzınızı hissetti mi ve hayatınızı

ellerinde tuttuğu düşüncesiyle sertleşti mi?"

Landon boştaki elini kaşkortumun altına, karnıma ve göğüslerime doğru kaydırırken neredeyse kalbimin atışı

duracak. Göğüs uçlarım saten kumaşa değiyor ve o da bir tanesini çevirip çekiyor. İçimde bir ürperti parlıyor ve

bacaklarımın arasında bir ağrı çiçek açıyor.

Ona tepki verme şeklimi durduramıyorum, hatta onu evcilleştiremiyorum.

Belki istemiyorum.

Lan'e bağımlı olmamın nedeni sadece yoğunluğundan değil aynı zamanda tamamen dengesiz olma eğiliminde

olmasından da kaynaklanıyor.

"O halde bunlarla oynadı mı? Pornolarda yalnızca gerçek göğüsleri gören deneyimsiz bir ergen gibi meme

uçlarınızla dalga mı geçti? Onun dokunuşundan hoşlandın mı?"

Diğer meme ucunu da çevirdiğinde ağızımdan bir inilti çıkıyor ama acı verecek noktaya kadar sıkıldığında bu

inleme bir nefes nefese son buluyor.

Gözlerim sulanacak kadar acıyor.

Baldırlarımın iç kısımları ıslaklıktan yapış yapış olacak kadar acıyor.

Kesinlikle bende bir sorun var. Aksi takdirde, neden bundan bu kadar etkileniyorum?

"Öyle yaptı değil mi?" Landon'un sesi giderek karardı ve korkutucu bir boyuta ulaştı. "Ellerini benim olanın

üzerine koydu."

"O zamanlar senin değildim." Titreyen ellerimle imzalıyorum, kendimi zar zor toparlayabiliyorum.

"Son derece şüpheli. Sen her zaman benimdin, Mia. Henüz tanışmamıştık." Açık avucunu karnıma doğru

kaydırdı, sonra şortumu ve külotumu ağrıyan amımı kavrayacak kadar aşağı itti.

"Yakında yeryüzünden

silinecek olan bu Brian başka ne yaptı? Amcığımı kuruttu mu? Onun gevşek aletinin hissini beğendin mi?

Başımı sallıyorum.

"Bu hayır mı?" Ben tamamen ilgi odağı oluncaya kadar gözleri üzerimde karardı.

"Dokunuşunu hiç sevmedim. Fazla nazikti."

Dudaklarında ancak hain olarak tanımlanabilecek bir sırıtiş kıvrılıyor. "Ve sen naziklikten hoşlanmıyorsun, değil

mi benim küçük ilham perim? Misyoner usulü sikilirken kulağınıza fısıldanan tatlı sözleri dinlemekten

hoşlanmıyorsunuz. Sen tuhafıkları ve bilinmeyenleri tercih ediyorsun. Sert ve berbat şeylerden kurtuluyorsun.

Tokat.

Amımda zonklayan bir ağrı alevlenirken nefesimi tuttum. Çılgın herif yine yaptı ve artık gücenmiş gibi

davranmaya bile cesaret edemiyorum.

"Eminim Brian için bu kadar ıslanmamışsındır. Öyle mi yaptın?"

Başımı sallıyorum.

"İşte benim kızım."

Boynumu serbest bıraktı ve pantolonunun tokalarını çözdü, ses etrafımızdaki havada yankılandı. Beni

kaldırdığında sert aletini zar zor görebiliyorum.

Şortum ve külotum yere kayıyor ve onun kollarında çırılçıplak kalıyorum.
Ağırlığımı taşımasına izin vererek

imza attım: "Yapamayız Lan. Babam öğrenecek."

"Seni sikmeyeceğim. Sadece seni hissetmeye ihtiyacım var."

Aletini sıırıslık olmuş kıvrımlarıma doğru kaydırıldığında itirazlarım boğazımın
gerisinde duruyor. Teninin

benimki üzerindeki hissi, tokatın zonklayan acısını hafifletiyor.

Lan'le durum hep böyleydi. Zevk ancak acıyla birlikte gelebilir; kaba, yozlaşmış
ve kesinlikle lezzetli.

Kollarımı boynuna doladım. Alçalan karanlıkta vahşi ve kesinlikle sağlam
görünüyor. Solmakta olan morluklar,

zaten vahşi olan doğasına tehlikeli bir yön katıyor.

Ama yine de hiçbir zaman Landon'un kollarına ait olduğumu hissetmedim.

Parmaklarım sağ gözünün altındaki ben üzerinde gezindi. Aleti kıvrımlarımda ve
klitorisimin üzerinde yukarı

aşağı kayarken bakışları benimkileri yakaladı. İçimde basınç oluşuyor ve yüksek
ses çıkarmamak için alt

dudağımı ısırıyorum.

"Kahretsin. Kendini çok iyi hissediyorsun bebeğim."

Göğsüm ağrıyor ve midemin dibinde kötü niyetli ama bağımlılık yaratan
kelebekler uçuşuyor. Yıkıcı ama

tamamen lezzetli.

Eskiden kelebeklerin bir klişe olduğunu düşünürdüm ama onları mümkün
olduğunca hissetmek istediğimi

anlamam için Lan'i bulmam gerekti.

Uyarılmamın kanıtını duyduğumda kuru olup olmadığından emin olamasam da
beni kuru bir şekilde hırpaladı.

Tam klitorisimin üzerindeki sürekli baskıdan kurtulacağımı düşündüğüm sırada
Lan, sikinin ucunu deliğime

kaydırdı. Gözlerim genişledi.

O ne yapıyor? Dedi ki

: "Plan değişikliği. Sözümü tutacağımı sanmıyorum." Ve sonra tek seferde içime giriyor.

Beni tamamen doldurduğunda inliyorum, aleti aşağıdan içime giriyor. Ona tutundum, tırnaklarım boynuna ve

gömleğinin yakasına battı.

Sırtım duvara çarpacak kadar beni itiyor, sonra avucunu başımın yan tarafına vuruyor.

Bir delinin aciliyetiyle üzerime doğru ilerlerken gözlerim onun karanlık gözleriyle buluştu. "Senin amın beni çok

iyi alıyor. Seni bu şekilde sikebilecek tek kişi benim. Sana böyle sahip ol. Benim olana kimse dokunamaz

bebeğim. Hiç kimse."

Ritmi hayvani bir hal alıyor ve önceki baskının patlaması vahşi bir orgazma dönüşürken, hayatım boyunca ona

tutunuyorum.

Landon çekilip beni yere indirirken ve beni döndürdüğünde hâlâ arabayı sürüyordum.

"Avuç içleri duvarda ve kış havada. Bırak da deliğimi göreyim."

Uzuvlarım titriyor ve zar zor ayakta duruyorum ama duvara tutunuyorum.

Lan kışımı yanaklarımdan ayırdı ve ıslaklığımı arka deliğe kaydırıldı. Çekirdeğime her dokunduğunda

kıvraniyorum, tüm sinirlerim hâlâ orgazmdan dolayı hassas.

Parmakları kışımın yanaklarına girip onları birbirinden uzaklaştırıyor ve sonra tükürüyor. Bacaklarımdan aşağı

kaydığını hissedebiliyorum ve bir nedenden dolayı beni tahrik ediyor.

"Senin amın benimdir. Senin kışın benim. Sunabileceğin her şey benimdir, Mia. Artık sana tamamen sahip

olma zamanım geldi.”

Benim uyarılmamla sikini kayganlaştırıyor ve arka deliğime doğru kayıyor.

Parmak uçlarıma yükseliyorum,

dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Rahatlamak." Kıcıma tokat atıyor, ben de bağıriyorum. "Eğer gergin olursan, sadece canın yanar."

Kıcıma bir kez daha tokat attı ve ben de sarsıldım.

Parmakları kalçama girip beni dik tutuyor. "Canının acımasını istemediğin sürece?"

Bilinçaltımı sallamam gerekiyor çünkü Landon'ın derin ve ayak parmaklarını kıvıran kahkahası havada

yankılanıyor. "İşte bu yüzden sen benim tekimsin."

Ve sonra içimin derinliklerine saplanıyor. Bu daha önce içime koyduğu oyuncaklardan farklı. Lan kocaman bir

adam ve onun sikinin her santiminin beni ağzıma kadar doldurduğunu hissediyorum.

Nefes nefese kalıyorum, başımı soğuk duvara yaslıyorum.

“Mmm, tıpkı amın gibi kıcının da benim için özel olarak tasarlanacağını biliyordum. Beni çok iyi bir kız gibi

kabul ediyorsun bebeğim.

Kıçımı onun aletine doğru oynattım ve o kıkırdadı. "Sabırsız, değil mi?"

Amıma uzanıyor ve kıcıma doğru iterken klitorisime masaj yapıyor.

"Kahretsin, sikimi o kadar iyi boğuyorsun ki bebeğim."

Ritmi, ben tamamen onunla, yoğunluğuyla ve saf gücüyle dolana kadar artıyor. Burun deliklerim onun

kokusuyla doluyor, ta ki bu benim afrodizyağım olana kadar.

Klitorisimle ustalıkla dalga geçerken, dokunurken, bükürken ve başparmağıyla tekrar tekrar vururken içimi bir

zevk kaplıyor.

Uzun bir ılıkla geliyorum ve bir an bu sefer mutlaka adını söyleyeceğimi düşünüyorum.

Yapmıyorum.

Yine de orgazm yaşadığım her şeyden daha güçlü. Bunu midemin alt kısmında hissediyorum ama daha çok ağrıyan kalbimde hissediyorum.

Neden bu kadar acıyor?

Lan, dışarı çıkıp kıcıma doğru gelirken içinden küfrediyor.

Yapışkanlığın bacaklarımdan aşağı kaydığını ve terliklerimin altında toplandığını hissedebiliyorum.

"Kahretsin. Bu iyi hissettirdi."

Kalçamı serbest bıraktı ve tek desteğim de kalmadığında neredeyse yere düşüyordum. Landon son anda

dirseğimi yakalayıp beni kollarına alıp odama taşıyor.

Kollarımı boynuna doladığımda dudağının kenarını bir sırtış kaldırdı. "Belki de baban gelmeden önce

yatağında ikinci bir tura çıkmalıyız?"

Ona bakmaya devam ediyorum, kalbim hala yüksek sesle atıyor.

Göğsümün neden hâlâ acıdığının farkına varmak hoşuma gitmiyor.

Ama içten içe seksten bu kadar keyif aldığımı bunun sadece seks olduğu için değil, çok daha fazlası olduğu

için olduğunu biliyorum.

"Sadece şaka yapıyorum." O sırtır. "Ya da değil, cevabınıza bağlı."

Seni seviyorum, diye düşünmeden önce imzalıyorum.

Odanın eşiğinde duruyor ama banyoya doğru ilerlemesi yalnızca bir saniye sürüyor. "Hadi seni banyoya

sokalım."

Dudaklarım titriyor ama ılık ve öfke dürtümü kontrol edebiliyorum.

Lan'in aşk kavramına katılmadığını biliyordum ama yine de bu sözleri söyleyip karşılığında hiçbir şey

alamamak acı veriyor.

Elinden kurtuldum, o da beni yere bıraktı ve yüzümü ona çevirdim. "Bir şey söylemeyecek misin? Herhangi bir şey?"

Duraklıyor, ilk defa sözcükleri bulamıyormuş gibi görünüyor. "Karşılık vermemi ister misin?"

"Eğer öyle demek istemiyorsan hayır."

Bana yine o kaşlarını çatarak baktı ve o zaman bana çarptı.

Landon duygular bölümünde boş bir sayfadır. O bir emülatör ve ana adaptördür. Hiçbir duygusal duygu

kendisine ait değildir.

Ben de ondan kesinlikle yaşayamayacağı bir duyguyu hissetmesini istedim.

"Unut bunu" diye imzalıyorum. "Bu sözler çok yüksek bir duyguyla söylendi ve hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Banyoya gidip kapıyı kapatıyorum.

Daha sonra yere kayarak ellerimle yüzümü kapattım.

Landon şiddet ve anarşiden hoşlanmayan düzgün bir insan olduğu sürece her zaman sorun olmayacağını

düşünmüştüm.

Ama şimdi daha fazlasını istediğimi anladıkça kalbimin kanadığını izleyebiliyorum.

Bana asla veremeyeceği sevgiyi istiyorum.

Duş almayı bitirdiğimde kendimi eskisinden daha kötü hissediyorum ama çok şükür ki Lan çoktan gitmiş.

İçeri girmeye çalıştı, hatta kapıyı zorla açmaya çalıştı ama ona beni rahat bırakması için bir mesaj

gönderdikten sonra, isteksiz de olsa bunu yaptı ve ancak geri döneceğine söz verdikten sonra.

Siyah bir elbise ve botlarımı giyip arka kapıdan çıkıp yol kenarında yürüyüşe çıkıyorum. Büyürken,

boğulduğumu hissettiğimde ve daha fazla alana ihtiyaç duyduğumda bunu sıklıkla yapardım.

Gölün kenarı daha güzel bir estetiğe sahip ama yol kadar aydınlık değil. Ve civardaki tek ev bizim evimiz

olduğu için bu kadar uzağa hiçbir araba çıkamaz.

Gecenin serinliği elbisemin altından esiyor ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Bir

ceket getirmeliydim ama olsun. Belki bu sefer soğuk iyi gelir.

Telefonum titredi ve çıkardım, sonra ekranda ismi görünce gülümsedim.

Brandon: Her şey nasıl? Lan sorun mu yarattı?

Sorunu tanımlayın, çünkü eğer bu kalbimin her yerinin tekmelenmesi anlamına geliyorsa, o bunu çok iyi

yapmış demektir.

Mia: Buna sorun demezdim. Geniş ailemle arası mükemmeldi.

Brandon: İnsanları etkilemek onun en iyi yaptığı şeydir. Oradaki felaketin burada yaşanan felaketten daha iyi

gitmesine sevindim.

Mia: O açıdan öyleydi.

Brandon: Bu başka bir kısımda olmadığı anlamına mı geliyor?

Mia: Belki.

Brandon: Ah hayır. Şimdi ne yaptı?

Mia: Felaket bir şey değil. Merak etme. En azından henüz değil. Sadece eğer onu bu kadar seviyorsam ve o

nasıl sevileceğini bilmiyorsa buradan nereye gitmemiz gerektiğinden emin değilim. Bununla nasıl başa

çıkıyorsun Bran?

Brandon: Onu seviyorum. Ama dediğim gibi başka seçeneğim yok, o benim tek yumurta ikizim ve en iyi

tanıdığım tek kişi. İkizlerimizi ne yaparlarsa yapsınlar sevmek DNA'mızda var. Ayrıca, nasıl sevileceğini

bilmiyor olabilir ama nasıl önemseyeceğini öğreniyor ve sizi temin ederim ki, kendisi de dahil olmak üzere

başka hiç kimseyle ilgilendiğini görmediğim kadar sizinle ilgileniyor. Onu Kafirlerin malikanesinden aldığım

gün hem korkunç hem de şok olmuş görünüyordu. Nikolai'nin bileğini kırmaması için onu terk edeceğine söz

verdiğini söyledi. Gözlerimin içine baktı ve şöyle dedi: "Bana içgüdülerime karşı hareket etmemi ve

canavarımın dikte ettiği şey yerine onun ne düşündüğünü anlamaya çalışmamı söyledin. Bir sorunumuz var

Bran. Bence Mia'nın senin sıkıcı derslerini anlamayan ve bundan faydalanabilecek kişi olduğunu

düşünüyorum. Eğer sanat kariyerimi kurtarmak için aramızdaki ilişkiyi gerçekten bitirirse, kendi bileğimi

keserim ve kendini yaralamanın kanıtlarını posta yoluyla onun kahrolası kardeşine gönderirim. Belki bunu

yaparsam sonunda hangisinin daha önemli olduğunu anlayacaktır."

Gözlerime inanamayarak Bran'ın metnini tekrar tekrar okudum.

Mia: Gerçekten bunu mu söyledi?

Brandon: Evet. Lan'i yalnızca bir sanatçı olarak tanırdım. Heykeltraşlık, geçici de olsa onun şeytanlarını

dizginleyen şeydir. Yani onun senin için bundan vazgeçmeye istekli olması çok önemli. Belki sevmeyi

bilmediğinden değil, daha çok farklı şekilde yapmasından kaynaklanıyor.

Kısa süre önce yanmış olan kırılmış kalbim, Lan'in sunağında kendini feda etmeye ya da onun sert sınırlarına

karşı kırılmaya hazır olarak küllerinden yeniden diriliyor.

Bran'in söylediği her şey doğru.

Lan'le geçirdiğim zamana bakarsam, benimle ilgilenmek ve kendimi rahat hissetmemi sağlamak konusunda

çok kararlı olduğunu görüyorum.

Bu aslında kelimelerle ilgili değil, eylemlerle ilgili.

Sırf 'Seni seviyorum' demediği için beni kaybetmek yerine bileğini ve gelişen sanat kariyerini kaybetmeye hazır

olduğunu nasıl unutabilirdim?

Arkamdan ayak sesleri geliyor ve kendi kendime gülümsüyorum. Elbette Lan beni uzun süre yalnız

bırakmayacaktı.

Nerede olsa tanıyabileceğim karanlığın gözlerine baktığımda gülümsemem donuyor.

Herhangi bir yerde.

Geçmişimden gelen canavar.

Sonsuza kadar kırılmamın nedeni silahın arkasından bana bakman.

"Yine karşılaştık Mia. Söylememen gereken şeyleri söylediğini duydum."

39

MIA

Canavarları insanların hayal gücünde farklı şekillere bürünür.

Bazıları onları hayalet sanılabilecek hayalet benzeri figürler olarak görüyor.

Diğerleri onları yatağın altında

saklanan ya da dolap kapısının arkasında gizlenen korkunç canavar olarak hayal ediyor.

Benim için bir canavar her zaman sert kumral topuzlu ve zalim bir cetvelli, sert yüzlü, kare yüzlü bir kadın

şeklini almıştır.

Yıllar geçtikçe, odamın her köşesine sinsice girip üzerime saldırmayı bekleyen sarı gözlü canavarın

görüntülerine dönüşmeye başladı.

Ama şimdi onun yüzünü tekrar gördüğümde tahta cetvelle ilgili tüm anılar bilincime geri dönüyor.

Bayan Pratt.

Kısa boylu, dolgun vücutlu ve yanakları sarkmış bir kadın. Her zamanki siyah eteğini ve gri hırkasını zamansız

bir figür gibi giyiyor. Yıllarca benim ve Maya'nın dadısıydı ama kocasıyla birlikte aile çiftliğine bakmak istediği

için biz yaklaşık yedi yaşındayken işi bıraktı.

Ama bu onu son görüşüm değildi. Hayır.

Beni kaçıran kişi mi? Oydu. Arabamıza saldıran, korumamı öldüren ve beni götüren bir erkek suç ortağı vardı.

Sanırım onun kocasıydı ama yüzünü o karanlık, kirli delikte hiç görmedim.

Hayatımın bir santimine kadar beni terörize eden tek kişi Bayan Pratt'tı. Orada bulunduğum günlerde beni

cetveliyle öyle disipline etti ki, bedenime uygulanan acı verici darbeleri hâlâ hissedebiliyorum. Bana vururken,

daha önce davranışımı 'düzeltmek' için cetveli kullanma şansına sahip olmadığı için pişman olduğunu söyledi.

Ve annemden onun yerini almasını istediğimi biliyordu, bu yüzden de kovulmadan önce istifa etti.

Anneme Bayan Pratt'tan hoşlanmadığımı çünkü çok sert olduğunu ve hiç eğlenceli olmadığını söyledim. Her

zaman müfredatımıza odaklanmak yerine benim ve Maya'nın oynamasına izin veren birini tercih ettim.

Masum bir istek, çocukluk travmamın sebebi oldu.

İnsanlar beni kaçıran kişinin bir erkek olduğunu sanıyordu ve ben de onları düzeltmeye gerek görmediğim için

buna inanmalarına izin verdim. Bunca yıl boyunca asıl önceliğim onun ve tehlikeli kocasının aileme zarar vermemesini sağlamaktı.

Umurumda olan tek şey buydu.

İşte bu yüzden sesimi kaybettim ve bu yüzden asla geri alamadım.

Eğer beni kaçırabilirse, korumamızı öldürebilirse ve neredeyse Maya'yı da kaçırabilirse her şeyi yapabileceğine

inaniyordum. Sıkı güvenliğimiz bu kadın için çok şey ifade ediyor.

Derinlerde bir yerde, belki bir gün o bodrumun karanlığında hissettiğim felç edici kaygıyı ve yıkıcı korkuyu

aşabileceğimi düşündüm.

Belki bir gün sesimi tekrar kullanabilirim.

Ama şimdi onu görmek her şeyin alt üst olmasına neden oluyor.

Bacaklarım titriyor ve içimdeki her bir lif bana koşmam gerektiğini söylüyor.

Şimdi.

"Bunu aklından bile geçirme çocuğum" diyor, sesi alçak ve nahoş.

Bayan Pratt'ı hiç sevmedim. Kaçırılmadan önce bile. Buna kendini koruma içgüdüsü deyin ya da bodur

insanlara karşı saf bir küçümseme. Onun yanında kendimi hiç rahat hissetmiyordum ve o zamanlar Rusça

öğretmenimi tercih ediyordum. Bayan Pratt'ın pek de iyi tepki vermediği bir şey.

Silahını sabit tutarak bana doğru birkaç adım attı ve ben neredeyse nefes nefese kalıyordum.

Yaklaşmayı bırak. Gelmeyi bırak...

"Şimdi söyle bana, Mia. Erkek arkadaşına geçmişi anlatmak için ağzını mı açtın, daha doğrusu ellerini mi

açtın?”

Yutkunuyorum, ter sırtımdan aşağı akıyor ve elbisemi tenime yapıştırıyor.
Hareket edemiyorum.

Zar zor nefes alabiliyorum.

Sanki felç olmuş gibi, tek yapabildiğim geçmişimdeki canavara bakmak.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve bırakın kaçmayı düşünmek şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyorum.

Bu son mu?

Nihayet?

"Yapamazdın değil mi? Bunun bizim sırrımız olması gerekiyordu, değil mi?"
Cansız gözleriyle bana bakıyor.

Bayan Pratt'ı sık sık eğitilmiş, normal bir kadın olarak görüyordum ama kaçırılma olayına kadar canavarların

sadece şekilsiz varlıklar olmadığını ve farklı şekillere girebileceğini fark etmedim.

Canavarlar çizgi filmlerin ve çizgi romanların eseri değildir. Onlar, annemle babamın her gün uğraştığı, yüzleri

yaralı, iri yapılı adamlar bile değiller.

Tamamen farklı bir şey olabilirler.

Güçlü bir ahlaki pusulaya sahip, görünüşte zararsız bir kadın, bir anda kendisi de bir canavara dönüşebilir. Ya

da belki başından beri bir canavardı ama o kısmını kamufle etme konusunda çok başarılıydı.

"Seni bunu öğrenirse ne yapacağım konusunda uyarmıştım, değil mi? Bu, erkek arkadaşının kanının sevimli

küçük yüzüne sıçradığını görmeye hazır olduğun anlamına mı geliyor?

Panik göğüs kafesimin arkasında patlıyor ve etrafımdaki her yeri paramparça ediyor.

Ona dokunmayın. O değil.

Ağzımı açıyorum ama kelimelerin hiçbirisi çıkmıyor. Ellerim sanki artık konuşmayı reddediormuş gibi iki

yanımda gevşek duruyor.

“On yılı aşkın süredir sır saklamada çok iyiydin, peki ne değişti Mia? Neden şimdi aptalca inatçı oluyorsun?”

Dudaklarımı açıp sevdiğim kimseyi incitmemesi için ona yalvarmak istiyorum.

Lütfen. Landon ya da ailem ya da...

"Mia!"

Maya kıyafetleri darmadağınık ve saçları her yere saçılmış halde caddede koşuyor. Yüzü o kadar beyaz ki

hayaletle karıştırılabilir.

Kaçırılmanın ardından eve döndüğüm zamanlar dışında onu hiç böyle görmemiştim.

Gözlerini kaçırıyordu. Tam bir şaşkınlık içinde orada duruyordum.

Bir şey olursa, onun ağlamayı bırakmasını istedim.

Kız kardeşim beni omzumdan yakalıyor ve çenesi titreyerek Bayan Pratt'a bakıyor.

Onu itiyorum, korku kan dolaşıma karışıyor ve titreyen ellerimle imza atıyorum: "Git, Maya. Sadece git."

"HAYIR." Kollarını bana daha sıkı doluyor ve onun fırtına sonrası bir yapraktan daha kötü titrediğini

hissedebiliyorum.

“Maya, canım. Burada ne yapıyorsun?” Bayan Pratt, dadımız olduğu zamanlarda konuştuğu yumuşak ses

tonuyla sordu. Şu anda bize silah doğrultması kulağa ürkütücü geliyor.

Maya, "Git buradan" diyor; hayır, emrediyor. “Bir daha geri dönmeyeceğini ya da kendini Mia'nın önünde

göstermeyeceğini söylemiştin, o halde neden buradasın?”

"Bu ancak ikinizin de anlaşmanın kendi payına düşen kısmını yerine getirmiş olsaydınız işe yarayabilirdi, ama

şimdi bunu yapmadınız, değil mi?"

Bir dakika ne?

Dudakları titreyen ve gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu olan Maya'ya bakıyorum. Bu düşündüğüm şey olamaz.

Sadece... olamaz.

Bayan Pratt, "Ah, doğru" diyor. "Görünüşe göre Maya'nın yaptıklarından haberdar değilsin, işte burada..."

"Kapa çenenı," diye fısıldıyor kız kardeşim ve sonra bağırıyor. "Söz verdin!"

"Onu sessiz tutacağına da söz vermiştin ama sözünü tutmadın, öyleyse neden yapayım ki?" Bayan Pratt çarpık

dikkatini bana yöneltiyor. "Bak, Maya seni her zaman kıskanıyordu Mia. Sen herkesin dikkatini çeken parlak,

akıllı ikizdin. Teyzeleriniz, amcalarınız bile sizi ona tercih etti. Bu güzel kuğuya dönüşmeden önce, yalnız vakit

geçiren ve yanında yalnızca sizinle birlikte olan içe dönük bir ikizdi. Aynı zeka seviyesine sahip olmanıza

rağmen öğretmenleriniz sizi ona tercih etti. Dışa dönük ve naziktin.

Öğretmenlerine her zaman çiçek alır ve

onlara güzel derdin. Her zaman görüşlerine, kokularına iltifat eder, onlara veda ederdi. Maya o sırada

duygularını taklit etme kapasitesine sahip değildi ya da daha doğrusu yokmuş gibi görünüyordu. Sana ondan

daha iyi davrandıkça sana olan kini daha da derinleşti. Ama bunu göstermedi çünkü seni gerçekten seviyor.

"Bir gün alçak sesle 'Keşke Mia birkaç günlüğüne de olsa ortadan kayboldsa' diye mırıldandı, ben de bunu bir yıl

sonra gerçekleştirdim. Bak, Maya'nın duygularına, sana eşit ilgi ve fırsatlar vermeye odaklanan annenden daha

duyarlıydım. Ondaki gizli kıskançlığı fark ettim ve onu iyi besledim. Ne de olsa bana her zaman benden daha

başarılı olan kız kardeşimden aşağı muamelesi yapılıyordu ve bunu başkalarında da görebiliyordum. Bir yıl

sonra, yanlışlıkla Maya'yla okulunun dışında karşılaştığımda ve ona rotayı sorduğumda, o da isteyerek bu

bilgiyi verdi. Sana soramadım çünkü sen çok daha şüpheliydin ve aileme bundan bahsederdin. Maya bunu

yapmaz çünkü içten içe hep senin ortadan kaybolmanı isterdi. Temelli olarak."

"Bu doğru değil!" Maya çığlık atıyor, yanaklarından gözyaşları akıyor. "Sana söyledim çünkü bize sürpriz bir

ziyarete bulunacağını söylemiştin. Onu kaçıracağını bilmiyordum. Yapmadım!

"İlk başta yapmadın ama saldırıdan sonra yaptın, değil mi? Kocam bana onun yüzünü gördüğünü ve onu

tanıdığını söyledi ama annemle babama hiçbir şey söylemedin çünkü ne yaptığını öğrenirlerse senden sonsuza

kadar nefret edeceklerinden korkuyordun. Mia'nın hayatının bir santiminde istismara uğraması ya da sonunda

ölmesi umurunda değildi. Bunu kabul etmekte sorun yok, Maya canım."

"Bu doğru değil..." Maya bana bakarken yanaklarından şişman, çirkin gözyaşları akıyor. "Ona inanamazsın,

değil mi Mia? Anneme ve babama söylemek üzereydim, yemin ederim. Ama parayı çoktan ödediler ve seni geri

aldılar, o yüzden... yani...

"Yani sessiz kalmaya mı karar verdin?" Hareketlerim en iyi ihtimalle robotik.

"Beni tehdit etti." Sesi titriyor. "Piyano çalışmama geldi ve bildiklerim hakkında tek kelime edersem,

kaçırılmana yardım ettiğimi sana ve tüm dünyaya anlatacağımı söyledi.

Yapamazdım... Seni kaybetme riskini

göze alamazdım Mia. Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin."

"Beni sevseydin, benden bu kadar önemli bir şeyi saklamazdın," diye imzalıyorum. "Annem ve babam onları

içeri almam ve onlara fail hakkında her şeyi anlatmam için bana yalvarırken, gerçeği kendime saklamak için ne

kadar çabaladığımı biliyor musun? Bu yüzden dilsizim Maya!"

Yüzü turuncu sokak lambalarının altında daha da solgun görünerek irkildi. "Çok üzgünüm Mia. Gerçekten,

gerçekten öyleyim. On bir yıldır suçluluk duygusuyla yaşıyorum."

"Suçluluğunu sikeyim." Onu uzaklaştırıyorum.

Maya tökezledi ama kendini tekrar bana yapıştırdı. Benden nefret ettiğini biliyorum ve bu sorun değil ama seni

bu kadınla yalnız bırakamam. Kocasını İngiltere'de sana göz kulak oluyordu."

İçimde acı ve öfke birbirine karışsa da Maya'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzümün her yerinde

şaşkınlık okunuyor olmalı.

"Onu ancak senin kılığına girip Landon'ı test etmek için satranç kulübüne gittiğim gün öğrendim. O kulübün

sahibi Mia."

Bay Whitby...

Tüm konuşmayı memnun bir ifadeyle izleyen Bayan Pratt'a bakıyorum. "Elbette sana göz kulak olmalıyız

çocuğum. Eğer ağzını açsaydın, inşa ettiğimiz her şey paramparça olurdu. Artık annenle babanın gazabını

göze alamam, değil mi?"

"Mia'yı kaçırarak kadar riske attın!" Maya çılgın atıyor ve Bayan Pratt'ın yüzüne çarpıyor.

Silahı kullanarak onu geri iter. "Evet ama o yirmi beş milyon zengini elimden kurtardım. Para size birden fazla

kimlik ve en önemlisi dokunulmazlık satın alabilir. Bunu bilemezsin çünkü sen ağzından gümüş kaşık sarkarak

doğdun. Hayatının işinin gözlerinin önünde parçalandığını görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun çünkü

onu ayakta tutacak yeterli imkanın yok. Bir çocuğunu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun çünkü

onun hayatını kurtaracak paran yoktu. Sen hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Ama bu bizim hatamız değil!" Maya çığlık atıyor. "Annem ve babam sana çok iyi davrandılar. Onlara borcunu

böyle mi ödüyorsun?"

"Sahip oldukları sonsuz kirli paranın bir kısmını almalarında yanlış bir şey görmüyorum. Ayrıca ikiniz de

şimdilik tek parçasınız." Silahı ikimizin arasına doğrultuyor.

Maya kontrolsüz bir şekilde titremesine rağmen önümde duruyor.

"İşte böyle olacak kızlar. İkiniz de çenenizi kapalı tutacaksınız, yoksa bu kadar çok değer verdiğiniz anne ve

babanızı şahsen öldürürüm."

"İşte sana bir anlaşma daha. Silahını bırak yoksa kafanı uçururum." Bunu bir pompalı tüfeğin sesi takip ediyor

ve Landon'un Bayan Pratt'in arkasında durduğunu görünce neredeyse ağlayacaktım.

"Aman. Görünüşe göre umduğumdan daha fazla izleyici kitlem var" diyor.

"Aradığımda ona söyledin mi Maya?"

Landon, "Hayır, yapmadı" diyor. "Fakat onun tamamen aykırı davrandığını gördüm ve bir şeylerin ters gittiğini

anladım. Aynı şey satranç kulübünün önünde karakterine aykırı davrandığında da oldu, ben de bilgi toplamaya

başladım. Hem Frank'ten hem de üniversite profesörü Kayden'den şüpheleniyordum çünkü o neredeyse aklını

kaçırırken orada duruyorlardı. Her ne kadar son derece şüpheli olsa da Kayden'in neredeyse on bir yıl önce

güçlü bir mazereti vardı. Hatta ben onun etrafını gözetlerken bana Frank'i ne kadar iyi tanıdığımı sordu çünkü

bazı şeyler birbirini tutmuyordu. Bir anda nasıl İngiliz aksanı geliştirdiği gibi. Bu Maya'yı daha da derinlemesine

incelemem için yeterliydi. Bir arkadaşımın telefonuna casus yazılım yüklemesini sağladım. Frank'i

öğrendiğinde sana gönderdiği mesajı gördüm. Nasıl da tedirgin olmuştu ve eğer onu Mia'dan uzak tutmazsan

ailesine her şeyi anlatacağı tehdidinde bulunmuştu. Ayrıca sana, eğer biriyle ilgilenmek istiyorsan o kişinin ben

olmam gerektiğini, çünkü görünüşe göre bilmem gerekenden daha fazlasını bildiğimi söyledi. Ayrıca onun

sayesinde eve geri döneceklerini anladın. Bu yüzden sen geldiğinde burada olacağıma emin oldum. Böyle bir

fırsatın kaçmasına izin veremeyeceğini biliyordum. Ama her şey senin planlarına göre gitmiyor Kirsten.

Kocanızın şu anda yerel yetkililer tarafından gözaltında tutulduğunu size söylemekten mutluluk duyuyorum.

Şimdi, hapishaneye nakledilip gönderilmeyeceğini ya da oraya giderken korkunç bir kazada ölüp ölmeyeceğini

sanırım yakında öğreneceğiz. Ama önce silahı bırakmanı öneririm. Bu şeyle ilgili pek bir eğitimim yok, bu

yüzden istemeden veya kasıtlı olarak kafanı havaya uçurabilirim.

Bayan Pratt'ın yüzü birdenbire arkasını döndüğünde koyu bir kırmızıya dönüyor.

Boğazımda bir çığlık koptu ve her şey saniyeler içinde yıkıldı.

"Landon, hayır!" Havada bir silah sesi duyulunca çığlık attım.

Ve sonra bir tane daha.

Ve sonra görüşüm kan kırmızısına dönüyor.

MIA

Hayat bir saniyeden çok daha kısa bir sürede ters dönebilir.

On bir yıl önce bildiğim her şey çöktü ve binlerce parçaya bölündü.

O kabus hayatımı şekillendirdi ve şimdi bir kez daha kendimi üzerinde kontrolüm olmayan benzer bir durumun

içinde buluyorum.

Bir kez daha sessizlik hakim.

Ama bu sefer farklı ve daha güçlü.

Yıkımın kalıntıları gibi, yapabileceğim tek şey hayatın ayaklarımın altından çekilip boğazıma itilmesini izlemek.

Kanlı sahneye tanık olduğumdan beri ateşim yükseliyor ve yanaklarımdan aşağı akan gözyaşları durmadı.

Bayan Pratt Landon'u vurdu.

On bir yıl sonra, o kadar çok kez söz verdiği şeyi gerçekten yaptı ve ben çenemi kapalı tutamadığım için

yakınımdaki birine zarar verdi.

Hepsi benim suçum.

Her şey.

Eğer anneme ve babama söylemiş olsaydım eminim ki onu bulup kocasını ortadan kaldırırlardı.

Ama gençken duygusal ve zihinsel olarak yeterince güçlü değildim ve onun kafama girmesine izin verdim.

Eğer bana ulaşabilirse annemle babama da ulaşıp uykularında boğazlarını kesebileceğini söylediğinde ona

inandım.

Çılgılık atmaya başladığımda beni susturmak için tahta cetvelini kullandığında ona daha çok inandım. Baş

belası olmaya başladığım anda beni tokatladı ve en yakın duvara fırlattı.

Yani hayır, annem ve babamla birlikte çok daha fazlasını yapabileceğine inanmamam için hiçbir neden yoktu.

Hava geçirmez güvenliğimize sızmayı başardı, öyleyse neden en çok sevdiğim iki kişiye daha fazlasını

yapmasın ki?

Daha da kötüsü, ya Maya ve Niko'yu da hedef aldıysa?

Bir parçam eğer onları koruyacağım anlamına geliyorsa sonsuza kadar sessiz kalmaya hazırdı. Her şeyin

olduğu gibi kalması için sesimi iyilik adına feda etmeye hazırdım.

Ama onun Landon'a silah doğrulttuğunu görene kadar kıyamet koptu.

Sadece adını haykırmakla kalmadım, aynı zamanda eğer yapabilseydim onun için kurşunu sıkmaya da

hazırdım.

Ama yapamadım çünkü artık çok geçti.

Landon vuruldu. Her yerde kan patladı. O yere düşerken çılglık atıp bağırdım.

Ancak gerçekte ancak kendi ateşini yaptıktan sonra yere düştü ve Bayan Pratt'ın kafası benim ve Maya'nın her

yerine patladı.

O zamanlar kıyafetlerimi kaplayan yapışkan madde ve beyin parçalarını umursamıyordum. Yapabildiğim tek

şey asfalta düşüp Landon'ı kollarıma alıp ağlamaktı.

O zamandan beri ağlamayı bırakmadım.

"Adımı bir daha söyle." Gözyaşlarımı silerken gülümsedi.

Bilincini kaybetmeden önce mırıldandığı son şey buydu.

O sırada silah seslerinden dolayı annem, babam ve korumalarından oluşan bir ordu bizi buldu.

Şimdi herkes hastanenin bekleme odasında. Hemşire bunun sadece omuz sıyrığı olduğunu ve sorun

olmayacağını söyledi ama eğer durum böyleyse neden bilincini kaybetti?

"Her şey düzelecek kızım." Babam steril bekleme alanında adım atmamı engellemek için elini omzuma

koyuyor.

Annemin kıdemli muhafızları Katya ve Ruslan'ın önderlik ettiği birkaç muhafız iki giriş kapısının önünde

dağılmıştı. Sık sık bizimle oynadılar ve büyürken kendimizi güvende hissetmemizi sağladılar. Ama şu anda

hiçbir şey güvenli görünmüyor.

Duvarlar üzerime yaklaşıyor ve safra boğazımın arkasında toplanıyor, beni midemin içindekileri kusmakla

tehdit ediyor.

"Nereden biliyorsun baba?"

Karşımda duruyor, yüzü huşu ve yakıcı bir mutlulukla kırışıyor.

"Ne?" Soruyorum.

"Bu kadar uzun zaman sonra bana baba dedin. Ben..." Gözlerinde doğal olmayan bir parlaklık parlıyor. "Bunu

söylediğini ya da konuştuğunu bir daha asla duyamayacağımı sanıyordum."

"Sanırım bir şoka daha ihtiyacım vardı." Yüzümden daha fazla gözyaşı akıyor.

"Eğer ona bir şey olursa kendimi

asla affetmeyeceğim."

"Böyle söyleme Mia."

"Benim yüzümden kendini bu duruma soktu. Ya... ya..."

Babam bana sarılıyor ve ben onun göğsünde ağlıyorum, parmaklarım ceketinin içine giriyor ama onun kokusu

ve sıcaklığı bile bana her zamanki sakinliği vermiyor.

Sakin kalamıyorum.

Sevdiğim adamın hayatı benim yüzümden tehlikeyken değil.

Ayrıldığımızda annemin çatık suratıyla karşılaştım.

Endişeli, stresli görünüyor ve hiçbir şeyden etkilenmeyen baş belası kadın olmaktan çok uzak. Hatta yüzü beni

o bodrumda buldukları ve bana sarılıp ağladığı güne benziyor.

Yapmadım.

Gözleri yaşlı bir Maya, sanki çocukluğuna dönmüş gibi, parmakları birbirine kenetlenmiş ve ifadesi kaybolmuş

bir halde, güçlkle arkasından yaklaşıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Ona bağıyorum. "Sana onun yüzünü görmek istemediğimi söylemiştim anne!"

"Tatlım," yumuşak bir sesle konuşuyor ve kolumu okşuyor. "Bana her şeyi anlattı ve ona neden kızgın olduğunu

anlıyorum. Ben de onun için hayal kırıklığına uğradım ama bu konuyu konuşsak iyi olur.

"Arkadan bıçaklayan, yalancı bir kaltağa söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ailemizi mahvetti anne!"

"Öyle demek istemedim." Maya ellerimi ellerinin arasına aldı. "Lütfen Mia. Lütfen benimle konuşmayı bırakma.

Her şeyi yapmaya hazırım..."

"Hayatımın son on bir yılı için sesimi bana geri ver."

Rengi soluyor, sözleri titreyerek çıkıyor. "Sen... bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"İşte o zaman." Ellerini tokatlıyorum.

Maya tırnaklarını cildime batırıyor. "Mia lütfen. Biz sadece ikiz değiliz, aynı zamanda en iyi arkadaşız. Ne kadar

sürerse sürsün beni affetmeni bekleyebilirim ama lütfen beni bir kenara atma."

"En iyi arkadaşlar birbirlerine bunu yapmazlar." Parmaklarını çözüyorum.

"Dünyada en çok sana güvendim

Maya. Beni koruduğunu düşünecek kadar aptaldım ama bunca zamandır beni sırtımdan bıçaklıyordun."

"Mia..." Yine bana tutunmaya çalışıyor ama annem onu geri çekiyor.

"Bu kadar yeter Maya. İkinizin de zamana ihtiyacı var. Çok yüksek duygular içindesiniz ve bu açıkça şu anda çözülemez."

"Ama..." Maya karşı çıkıyor. "Mia'yı kaybedemem."

Ona günün saatini vermeyi reddederek diğer tarafa baktım. Yaptığı şeyi hâlâ tam olarak anlayamıyorum.

Bunca yıl bana rahatlık sundu ve karanlıkta asla yalnız kalmamamı sağladı, bunun nedeni beni sevmesi

değildi. Çünkü kendini suçlu hissediyordu.

Kaçırılma olayından sonra kıskançlık krizlerini durdurmasının nedeni, berbat bir kardeşlik duygusu değil,

suçluluk duygusuydu.

Bir şey hatırlarsam ilk önce ona söylemem konusunda ısrar etmesi, orada benim yanımda olmak istemesinden

değildi. Çünkü eğer öne çıkmaya karar verirsem Bayan Pratt'ı uyarması ya da beni susturması gerekiyordu.

Landon'u bu kadar kıskanmasının ve onaylamamasının nedeni, Nikolai'nin yaptığı gibi beni korumak istemesi

değildi, parmaklarının arasından kayıp gitmemden ve ondan başka birine güvenmemden endişe duymasıydı.

Her şey yalan üzerine yalandı.

Artık onu tanıdığımı bile sanmıyorum.

Ama çok daha önemli biri duvarın diğer tarafında hayatı için savaşıırken buna odaklanamıyorum.

Her zaman Maya'nın bana en yakın kişi olduğunu düşünmüştüm ama o benimle kayıtsız şartsız ilgilenmiyordu,

Landon öyleydi.

Hayatımda ilk kez bana, deneyerek ölmek yerine, hayatımdaki canavarı öldürmem gerektiğini söyleyen oydu.

Farkında olmadan beni tekrar konuşmaya teşvik eden oydu.

Maya ağlamaya ve beni çağdırmaya başlıyor ama babam onu fiziksel olarak uzaklaştırıyor ve eve götüreceğini

söylüyor.

Umurumda değil. Yakın gelecekte onun gözümün önünden gitmesine ihtiyacım var.

Cehennem. Belki de onu bir daha görmemek iyi bir fikir olabilir.

Annem kolumu ovuşturuyor. Yüzü kül renginde, gözleri biraz erimiş; sanki durumu anlamakta benim kadar

zorlanıyormuş gibi. İyi. Bu şekilde, tüm olay hakkında ne kadar kafamın karıştığını anlıyor ve beni Maya'yla

'konuşmaya' zorlamayacaktır.

"Çok üzgünüm tatlım."

"Unut gitsin anne. Onun adına özür dilemeni istemiyorum." Aynı anda hem konuşup hem de imza attığını fark

ettim. Ben de daha önce aynısını yapmışım. Bilinçaltında. Ta ki Maya ellerimi tutana kadar.

"Maya adına özür dilemiyorum. Bir anne olarak seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Bayan Pratt'ın

otoriter dadılık tarzının izlerini görmeliydim. Maya'nın küçük kıskançlık patlamalarına ve ilgi isteme

konusundaki aşırı hoşgörüsüne daha fazla dikkat etmeliydim. Bunu reşit olma belirtilerine bağladım ve çok

ama çok üzgünüm Mia."

Kolunu ovma sırası bende. "Bu senin hatan değil anne. Bir yıl önceden işi bırakan kişinin Bayan Pratt olduğunu

tahmin edemezsiniz. Maya'ya gelince... hepsi onun suçu. Onun için mazeretler sunarsan gerçekten çok

kızacağım.

"Yapmayacağım. Daha ileri adımlar atmadan önce hepimizin bunu işleme koymak için zamana ihtiyacımız

olduğuna inanıyorum." Sanki kan lekelerinden bazılarını çıkarmaya çalışıyormuş gibi saçlarımı ve yanağımı

okşuyor.

Buraya gelir gelmez yıkandım ve Katya'nın yedek koruma kıyafetini giydim ama Bayan Pratt'ın kalıntıları hâlâ

üzerimde olmalı.

Annemin gözleri yaşlarla doluyor. "Bu sefer seni yakalasaydı ne olurdu bilmiyorum."

"Buradayım anne. Sorun değil."

"Oh Balım." Sarılmak için beni kendine çekiyor ve burnunu boynumda hissedebiliyorum. "Sonunda sesini tekrar

duyduğuma çok sevindim."

"Ben de anne. Ben de."

"Affedersin?"

Bekleme alanına yeni giren doktora bakmak için annemden ayrıldım. Ona doğru koşarken adımlarım garip ve

düzensiz.

"Landon nasıl?" diye sorduğumda kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor. O iyimi?"

"Çok iyi, hanımefendi. Şans eseri kurşun sadece bir miktar yağ ve dokuya çarptı ve onu başarılı bir şekilde

çıkarmayı başardık. Hasta odasına taşındı ve onu görmek isterseniz bilinci yerine geldi."

İçimden uzun bir nefes çıkıyor. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"

Annem omzumu sıkıyor. "Hemen burada olacağım tatlım."

Başımı salladım ve iyileşme odasına doğru ilerledim. İçeri girmeden önce bir saniye duruyorum.

Onu yatakta yarı çıplak otururken gördüğümde kalbim korkutucu bir ritimle atıyor. Göğsünde bir miktar kan

şeffaf bir parlaklık oluşturuyor ve omzunun etrafına kalın bir bandaj sarılarak altındaki bazı yılan dövmelerini gizliyor.

Onu ne kadar uzun süre görürsem, ağlama isteğim o kadar güçlü oluyor.

Sanki çıkarmak istiyormuş gibi serum tüpüyle oynuyor. Yanına koşuyorum ve elimi onun üzerine koyuyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü biraz uykulu ve gözleri odaklanmamış. "Mia, sen misin?"

"Evet. Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Seni görmeye geliyorum."

"Ama vuruldun!"

"Bu beni neden durdursun ki?" Saçlarımı kulağımın arkasına okşuyor.

"Kahretsin. Fısıldadığını ilk

duyduğumdan beri sesini seveceğimi biliyordum.

Kaşlarımı çattım. "Ama seninle daha önce hiç konuşmadım."

"Rüya görürken yaptın."

"Yaptım?"

"Evet. O zamandan beri onu sevdim ve onu tekrar duyabileceğimden emin olmak için elimden gelen her şeyi

yaptım.

Bakışlarım omzuna düştü ve göğüs kafesimin arkasında ağrı patladı. Onu bu halde görmek acı veriyor.

Muhtemelen vurulan kişinin ben olmamdan daha kötü.

"Ama benim yüzümden yaralandın."

"Buna değer. Bunu bir kalp atışıyla tekrar yapardım.

"Bayan Pratt'ı öldürmek de dahil mi?"

"Özellikle bunu. Seni incittiğinde ölüm belgesini imzaladı.

Elimi kendi ellerimle kapattım. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Yanımda olduğun için. Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

"Ben her zaman burada olacağım."

Bu gecenin başlarındaki kelebekler yeniden patlıyor ve onların tatlılığını dilimde tadıyorum. Elini daha sıkı

kavriyorum ve "Neden?" diye fısıldarken sesim titriyor.

"Niçin ne?"

"Bunu benim için neden yaptın?"

"Henüz net değilse, seni önemsiyorum ve değer verdiğim biri olduğunda, ki bu kesinlikle çok az ve çok nadir, onu koruyorum."

"Hala anlamıyorum. Bir ilişkimiz mi var yoksa benimle sadece eğleniyor musun? Madem bana karşı sevgi

hissedemiyorsan neden beni umursuyorsun ki?"

"Seni sevemeyeceğimi kim söyledi?"

"Daha önce söyleyemezdin."

"Çünkü sana karşı hissettiklerimi aşk olarak etiketlemeyi sevmiyorum. Bu" (aramızı işaret ediyor) "salt aşktan

çok daha güçlü ve sapkın. Birini sevmek onun gitmesine izin vermek ve başka biriyle mutluluklar dilemek

anlamına geliyorsa o zaman bu tanıma katılmıyorum. Ama eğer aşk, ölene kadar seni korumak ve seninle

ilgilenmek istiyorsa, o zaman seni kimsenin başka bir insanı sevmediğinden daha çok seviyorum."

Dudaklarım titriyor. "Siz yapıyorsunuz?"

"Sözcüğün tanımına bağlı." Ellerimi büyük ellerinin arasına aldı, alnını benimkine yasladı ve gözlerini kapattı.

Keskin çene hattını ve kirpiklerinin teninin üzerinde uçuşmasını inceliyorum.
Onun kadar vahşice güzel birini

hiç görmemiştim. Ama yine de şu anda kendini farklı bir adam gibi hissediyor.

Hayır, farklı değil. Değiştirildi.

Eskiden onda sadece bir canavar görüyordum ama bundan çok daha fazlası olduğunu öğrendim.

Hayır, muhtemelen asla normal olamayacak ama ben ona, hatalarına ve diğer her şeye geri dönülemez bir

şekilde aşığım. Farklı doğdu ve her zaman öyle kalacak, öyleyse neden sosyal standartlara uymalı?

"Beni dikkatle dinle Mia. Tüm hayatım boyunca anarşi ve şiddetin ıssız, boş bir varlığı oldum. Siyah ruhum bir

çeşit kaos yaratmadan ya da yozlaşmış bir yaratıcılık patlaması yaratmadan hayatta kalamazdı, ama o bile

küçüldü ve varlığımın merkezinden uzaklaşmaya başladı. Sanat olmadan, ben bir seri katilden başka bir şey

değilim. Sen geldiğinden beri, sadece yaratıcılığımı hayal bile edemeyeceğim boyutlara taşımakla kalmadın,

aynı zamanda boşluğu inatçı itaatkarlığıyla ve isimleri olan aptal çiçeklerinle doldurdun. Her ne kadar senin

Yakışıklı Prensini olamazsam da - ki o da abartılmış bir aptal olduğu için haklı olarak öyleyim - ve ister genetik

ister zihinsel olarak asla nörotipik olamam, sana şunun sözünü veriyorum Mia. Her zaman senin bakış açını

benimkinden önce göreceğim, mecbur olduğum için değil, istediğim için. Uzun vadede varım."

Solmakta olan morluklarının olduğu yere basmamaya dikkat ederek yanağını okşadım. "Ya yolda benden

sıkılırsan?"

"Tamamen ve tamamen saçmalık. Senden hiç bıkmadan önce ben kendimden sıkıldım ve ikimiz de biliyoruz

ki kendimi Tanrı'nın insanlara bir armağanı olarak görüyorum."

Kıkırdadım ve gözlerini açtı, dudaklarının kenarını kaldıran sinsi bir sırıtışla.
"Tekrar söyle."

"Ne?"

Beni sevdiğini. Bunu söylediğini duymak istiyorum."

Bir iç çekiş bırakıyorum. Landon'la bir ilişki içinde olmanın ne kadar farklı ve kesinlikle heyecan verici olduğu

konusunda hiçbir endişem yok. Biliyorum, eğer ileride başka birini bulursam ya da aramızdaki her şeyi

bitirirsem, gözümü kırpamayacağım kadar hızlı bir şekilde zehirli hallerine geri dönecektir.

Ama olay bu.

Ben de kesinlikle Landon kadar deliyim çünkü sonsuza dek sürecektürden bir çift olduğumuza inanıyorum.

Bizim için ayrılmak imkansızdır.

Eğer o bundan emin olmazsa ben yaparım.

Onu başka bir kadının almasına izin vermemin imkanı yok. Bu hayatta değil.

İki elimle yüzünü tuttum ve ağzına doğru fısıldıyorum: "Seni seviyorum Lan."

Dudakları neredeyse benimkilere değene kadar yaklaştı. "Ben de seni seviyorum Mia. Sonsuza kadar."

Dudakları benimkilerle buluştu ve itirafını yakıcı bir öpücükle sonlandırdı.

Son Söz 1 — MIA

ÜÇ AY SONRA

Hayat hiçbir zaman son zamanlarda bu kadar anlamlı olmamıştı.

Ya da belki de Landon hayatıma girip varlığımın temellerini kasıp kavurduktan sonra anlam kazanmaya

başladı.

Karşılığında bana kendini teklif etti; filtresiz, pişmanlık duymayan ve kesinlikle dengesiz.

Bugün, geçmişine bir bakış şeklinde daha fazlasını sunuyor.

Yaz tatilinde ailesiyle tanışabilmem için beni Londra'ya getirdi.

Beni defalarca buraya getirmeye çalıştı ama ben ona her zaman hazır olmadığımı, her şeyden çok

korkaklığımdan dolayı söyledim; ancak kararına her zaman saygı duydu ve beni bu yolculuğa çıkmaya

zorlamadı.

Ailesi vurulduktan sonra New York'a gelmeliydi ama Landon, hem beni hem de Maya'yı kurtardığı için artık

onun büyük bir hayranı olan babamdan, ailesinin öğrenmemesi için olayı örtbas etmesini istedi.

Yaralanmayı antrenman sırasında yaşadığı küçük bir şeymiş gibi gizledi ve ailesini endişelendirmenin

anlamsız olduğunu söyledi.

“Pisliğin biri beni bıçakladığında günlerce yanımdan ayrılmadılar ve annem de ağlamayı kesmedi. Bunu

tekrarlamamayı tercih ediyorum” dedi.

Doğal olarak ailemin etkisiyle olaya hiçbir polis müdahale etmedi. Bay ve Bayan Pratt, babamdan başka

kimsenin bilmediği bir yere atıldılar ve isimleri tesadüfen MIA listesine eklendi. Landon'un ölümüyle ilgili olarak

adı hiç anılmadı ve kendisi hiçbir yasal soruşturmayla karşılaşmadı.

Her halükarda, ailesiyle tanışma tarihini artık erteleyemezdim. Ayrıca Landon'u yapan iki kişiyi, Brandon'ı ve

Glyndon'ı her zaman merak etmişimdir. Tamamen farklı kişiliklere sahip üç kardeş.

Ön kapıya doğru adım attığımızda dizlerime kadar gelen mavi elbisemi üzerime giyiyorum. "Onlara geleceğimi

söylediğinden emin misin?"

"Yüzümde? Bunu neden anneme ve babama söyleyeyim?"

"Landon!" Koluna vurdum. "Annenle baban kapının diğer tarafındayken seks hakkında konuşmasan olmaz mı?"

"Neden? Onlar da seks yapıyor. Her zaman, eğer ekleyebilirim. Bu evde seks konusunda pozitifiz. Eğer

herhangi birimiz eve bir uzaylı getirecek olsaydı, onu kollarını açarak karşılarıydı."

"Benim uzaylı olduğumu mu söylüyorsun?"

"En seksi uzaylı."

Koluna tekrar vurmak üzereyim ama kapı açılıyor ve omurgam düz bir çizgiye dönüyor.

Çarpıcı sarı saçlı, uzun boylu, yapılı bir adam, "Onlar içeri girene kadar beklemeni söylemiştim sana" diyor.

Onunla oğulları arasındaki benzerliği hemen fark ettim. Lan ve Bran'ın çenesi ve aynı efsanevi mavi gözleri var.

Kolunu daha kısa boylu bir kadının sırtının küçük kısmında tutuyor. Kesinlikle Glyn'e aktardığı yeşil gözleri

haylazlıkla parıltıyor ve dalgalar halinde düşen parlak, uzun kahverengi saçlarına bakmaktan kendimi

alamıyorum. "Lan'ın özel konuyla tanışmak için biraz sabırsızım."

Landon babasını taklit ederek kolunu belime doluyor ve "Anne, baba. Kızımla ve müstakbel gelininiz Mia

Sokolov'la tanışın."

Ona baktım.

Gelecekteki gelininiz mi?

Landon'ın annesi Astrid bana kocaman, hoş bir gülümseme sunduğundan buna odaklanacak zamanım yok.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Mia. Lan'in bizi özel biriyle tanıştıracığı günün hayalini kuruyordum.

Biliyorsun, buraya hiç kimseyi getirmedi."

Gözünü bile kırpmadan, "Hiçbiri buna değmezdi" diye yanıtlıyor.

Babası, "Glyn ve Bran'dan Lan'in çılgınlığını tek başına dizginlediğini duydum" diyor. "Senden zaten

hoşlanıyorum."

Astrid, "Resmi olarak etkilendik" diyor. "Buradaki her zaman vahşi bir at olmuştur."

"Ve daima olacak. Artık bir suç ortağım var." Beni kendi tarafına yaklaştırıyor. "İçeri girmemize izin verin.

Açlıktan ölüyorum."

Astrid kolumdan tutup beni içeri soktu ve Lan'i babasının yanında bıraktı.

"Kardeşinle ilgili bir haber var mı?" Levi'nin sorduğunu duydum.

"Üzerinde çalışıyorum. Merak etme baba. Her şeyin yerli yerine oturduğundan emin olacağım."

"Peki ya geçen gün konuştuklarımız...?"

Astrid bana mini bir ev turu yaparken, onlar geride kaldıkça sesleri uzaklaşıyor ve anlaşılmazlaşıyor.

Malikaneleri hayal ettiğimden çok daha büyük; rustik, yüksek Viktorya dönemi tavanları ve bakımlı bir bahçeye

bakan geniş, yüksek pencereleri var.

Üç yerleşik stüdyoları var. Biri Astrid için, ikincisi Lan ve Bran için ve üçüncüsü Glyn için. Hepsi Levi tarafından

karısına ve çocuklarına hediye olarak özenle inşa edildi.

Astrid beni Landon'ın odasına götürüyor ve bana birçok etkinlikten aldığı ödülleri gösteriyor. Futbol. Sanat

gösterileri. Yazım yarışmaları. Dil yarışmaları. Üstün başarılı olan her şeyi yaptı.

Astrid galibiyetleriyle sanki kendisininmiş gibi kesinlikle gurur duyuyor.

Ben onun katıldığı sayısız aktiviteden hatıraları incelerken o da yatağının kenarında oturuyor. Bir dahi olduğunu

ve hızlı öğrendiğini söylerken kesinlikle yalan söylemiyordu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, "Lan büyürken her şeyi yaptı; iyiyi, kötüyü ve tamamen berbat olanı," diyor. "Bunu

fark etmediğimizi düşünüyor ama babası ve ben, onun içinde büyüyen boşluğu doldurmak için sayısız etkinlik

ve etkinliğe katıldığını her zaman biliyorduk. Delik büyüdükçe hobileri de daha yoğun hale geldi. Levi ve ben

onun ne isterse yapmasına izin verdik ve şiddet içeren sporlara kaydolması için ona yer verdik; bunu teşvik

ettiğimiz için değil, ona neyin fayda sağlayacağını bilmediğimiz için. Terapi yardımcı olmadı. Onu kısıtlamak

tam tersi bir etki yarattı ve onu izlemek onu intikamcı hale getirdi. Sanırım söylemeye çalıştığım şey şu;

teşekkür ederim Mia."

Bir sanat ödülünü göğsümde kucaklayarak onunla yüzleşiyorum. "Ben...hiçbir şey yapmadım."

"Ona tüm hayatı boyunca aradığı dengeyi verdin, hepsi bu. Sen ona bizim veremediğimiz şeyi verdin."

"Bu doğru değil. Elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyor. Önemli olan da bu."

Gülümsüyor, ifadesi yumuşak ve anımsatıcı. Şimdi Lan'in neden anne ve babasına gerçekten değer verdiğini ve

yaralanması konusunda onları endişelendirmek istemediğini anlıyorum. En çok ihtiyaç duyduğu anda kendisi

olmasına izin verdiler. Bunu bir gün doğru yola döneceği umuduyla yaptılar ve sanırım bunun onlar için ne

kadar zor olduğunun farkında. Daha da önemlisi, yıllar içinde onlara ne kadar sıkıntı yaşattığını biliyor.

"Ayrıca bana en yeni parçalarını gösteriyor ve ilham perisini bulduğunu söylüyor" diyor. "Sanırım o sensin."

"Sanırım. Sen de sanatçı olduğun için sana sormak istedim. Ona yardım etmek için yapabileceğim başka bir

şey var mı?"

"Tam olarak değil. Sadece kendin ol. Sonunda kendine özgü tarzını buluyor ve bunu izlemek çok keyifli."

"Daha önce yapmamış mıydı?"

"HAYIR. Lan'in bir dahi olarak doğduğunu inkar etmiyorum. Mükemmel bir tekniğe ve eşsiz bir hayal gücüne

sahip. Ona her zaman gençliğinde beni geride bıraktığını söyledim ama o bana sık sık çalışmalarını gösterirdi

ve hala benim onayımı aradığı için mutluydum. Ama profesyonel olmaya başladığından beri onun yaratıcı ve

teknik üstünlüğünü görebiliyordum ama ruhu yoktu. Son zamanlarda bu temelden değişti. Artık yeteneğiyle

göklere uçacağına eminim. Elbette senin yardımınla."

"Aslında hiçbir şey yapmıyorum. Sadece orada oturuyorum." Ve bazen sırf onunla uğraşmak için onu emer.

"Bir ilham perisinin rolünü küçümsemeyin. Bazıları onun ruhlarımızdan ayırlamaz olduğunu söylüyor."

Lan'in ruhunun bir parçası olma fikri neden hoşuma gidiyor? Muhtemelen ben de onun kadar sahiplenici

olduğumdan ve onun benim içimde olduğu kadar kendimi onun içine kazımak istediğimden.

Astrid ayağa kalkıyor. "Hadi, akşam yemeğine inelim. Belki daha sonra bebek albümlerini çıkarabilirim."

Sırıttıyorum. "Bunu çok isterim."

Aşağıya indiğimizde iki yeni insan, daha doğrusu yeni bir yüz bizi karşılıyor.

İlkinin Eli olduğunu biliyorum. Onunla Elitlerin malikanesinde kısa bir süreliğine karşılaştım ve Landon her

zaman beni ondan ayırmaya özen gösterirdi. Bazı nedenlerden dolayı bu, Eli'nin benimle etkileşime girme

konusunda daha ısrarcı olmasına neden oldu ve bu da Lan'in zehirli, aşırı sahiplenici özelliklerini tetikledi.

Ona eşlik eden adam, Eli'nin eski bir kopyası olan Aiden'dır. Uzun, heybetli ve denemeden bile korkutucu.

Ama onu bu ışıktta görmüyorum. Lan'a göre Amcası Aiden her zaman onun bir numaralı hayranı, anarşi odaklı

zihninin sağlayıcısı ve antisosyal davranışlarını en iyi anlayan kişi olmuştur.

Artık babası da öyle, ancak Lan'in farklı olduğu ve her zaman farklı olacağı gerçeğini kabullenmesi biraz

zaman aldı; bunun en büyük sebebi de kardeşlerine antisosyal davranmasıydı.

"Ve burada ne yapıyorsun?" Lan, Eli'ye dik dik bakıyor.

"Soğuk karşılamamanın nesi var sevgili kuzen? Babamı akşam yemeğine davet ettiğinde ve beni de dahil etmeyi

düşünmediğinde, var olmayan kalbimden büyük bir yara almıştım." Eli kolunu babasının omzuna doluyor. "Set

halinde geliyoruz"

"Seninle gelmek için zorland mı amca?"

Aiden, poker suratıyla, "Oldukça fazla," diyor. "Dedi ve alıntı yapıyorum, 'Elbette varlığım memnuniyetle

karşılır. Benim tanrısal arkadaşlığımdan ve teşvik edici sohbet tarzımdan kim hoşlanmaz ki?"

"Örneğin ben." Lan sırtıyor. "Ben de bunu yapmayacak başka birini düşünebiliyorum. Belki de o kişiye mesaj

atmalıyım ki onlar da sizin teşvik edici, sohbet odaklı belagatinizi değerlendirebilsinler."

"Baba..." diyor Eli, mizahtan eser yok. "Lan'in gitmesini istediğimi söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, sürekli."

"Yine de gitmesini istiyorum."

"Burada kalmam çok kötü." Lan yüzünü buruşturuyor. "Ve küçük bir orospu gibi babandan yardım istemeyi

bırak. Kaç yaşındasın? Altı?"

"Ateşle oynuyorsun, salak."

"Yan sevgili kuzenim. Yakmak."

Levi burnunun kemerini sıkarak, "Çocuklar," dedi. "Bu anlamsız rekabetten ne zaman kurtulacaksın?"

"Bırak onları." Aiden gülümsüyor. "Eğlenceli."

Lan'in ifadesi, beni annesiyle birlikte görünce şakacı bir ifadeden ateşli bir ifadeye dönüştü.

Bana eşlik etmeye geliyor, elini sırtıma koyarak beni oturma alanının ortasına doğru yönlendiriyor.

Eli bana büyüleyici gülümsemesini sunuyor. "Yine karşılaştık Mia."

"MERHABA."

"Buranın zaman ayırmaya değmediğine karar vermenin zamanı gelmedi mi?"

"Yer israfını göz ardı edin." Lan ona aldırış bile etmiyor. "Amca, Mia'yla tanış. Krallığımın gelecekteki kraliçesi."

Yanaklarım ısınıyor ve umarım bu sandığım kadar belirgin değildir. Bugün onun ve tüm etiketlerin nesi var?

Elimi teklif ediyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum Bay King."

"Lütfen. Bana Aiden de. Tokalaşmaya sert ama kısa bir tokayla karşılık veriyor.

"Şunu söylemeliyim ki, Lan gibi

birine katlanacak kadar cesur bir genç hanımsın."

Eli de aynı fikirde: "Bunu aylardır söylüyorum."

"Hey." Lan gücenmiş görünüyor. "Benim tarafımda olman gerekiyordu, amca."

"Sana katlanmak cesaret ister, bu yüzden elbette hak ettiği yerde kredi vermek zorundayım." Eğildi. "Eğer bu

sana sorun çıkarırsa beni ara."

"Ben de" diyor Levi.

"Baba!" Lan alay ediyor.

"Oğlumu rahat bırak." Astrid kollarını onun beline dolayarak sarılıyor ve o da sırtıyor, ardından yaralı numarası yapıyor.

"Gördün mü anne? Kimse benim değerimi anlamıyor."

Eli neredeyse fazlasıyla heyecanla, "Numaramı Landon Yardım Hattına ekleyeceğim" diyor.

Lan, "Eli Yardım Hattından daha yoğun olamaz," diye karşılık verdi. "Biliyorum çünkü yıllardır serpintilerle ilgileniyorum."

Eli ona dik dik bakıyor ve Lan yalnızca kaşlarını sallıyor.

Aiden ve Levi birbirlerine bakıyorlar, sonra neredeyse çileden çıkarıcı bir tavırla başlarını sallıyorlar.

Bu aileyle yeni tanıştım ve onları şimdiden seviyorum.

Benimkilerden farklılar. Her zaman birbirimize çok sıkı sıkıya bağlı olduğumuzu düşünürken Maya'nın yaptığı

her şeyi mahvetti.

Ağırdan alıyoruz ama onu affetmeyi öğreniyorum. Bu olaydan sonra dibe vurdu. Görünüşe göre,

şüphelendiğim gibi, Jeremy'nin kıdemli koruması Ilya'ya aşık olmuş ve hatta muhtemelen onunla gizli bir ilişki

bile kurmuştu.

Ama belli ki öyle affedilmez bir şey yapmış ki, adam ondan ayrılmış. Sonra Bayan Pratt'la olan olay oldu ve ben

de onunla bağlarımı kestim.

Psikolojik bir çöküntü yaşadı.

Onun için oradaydım. Düşündüğümün aksine onun parçalanmasını izleyemezdim. O hala benim ikizim ve

Bran'ın dediği gibi ikizlerimizi ne yaparlarsa yapsınlar sevmek DNA'mızda var.

Ailemiz iyileşiyor ama bu sürecin ne kadar süreceğinden emin değilim. Sanırım aile danışmanının da söylediği

gibi, gerektiği kadar uzun sürebilir.

Olumlu tarafı, Nikolai'nin o gün beni görmezden geldiği için tekrar özür dilemesi ve bundan sonra Landon'la

ilişkime karışmayacağına söz vermesiydi. Aralarında hiçbir aşk kaybı yok ama alabileceğim her türlü barış

teklifini kabul edeceğim.

"Ne hakkında düşünüyorsun?" Herkes yemek odasına giderken biz geride kalırken Lan kulağıma fısıldıyor.

"Aileni ne kadar seviyorum."

"Baş belası Eli dışında herkesi mi kastediyorsun?" son kısmı bağılıyor.

"Tek baş belası sensin, pislik!" Eli tereddüt etmeden bağırarak karşılık verdi.

"Merhaba Lan." Önünde durup kollarımı beline doladım.

Muhteşem heykellerinden çok, şüphesiz her zaman dikkatimi çeken vahşi güzelliği.

"Evet?"

"Beni dünyanıza aldığınız için teşekkür ederim."

"Benim dünyam olduğun için teşekkür ederim."

"Sesimi geri kazanmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Dinlememe izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Cidden, Bran'ın derslerini o kadar iyi alıyorsun ki."

"Hiçbir derse gerek yok. Ayrıca derslere acilen ihtiyacı olan kişi Bran, ben değil."

Zil çalıyor ve kaşlarını çatıyor. "Anne, başka birini mi bekliyoruz?"

"Birini davet ettim." Eli koşarak geliyor.

Kapıyı açarken Glyn, Lan'e sarılarak atlıyor. "Sürpriz!"

Tabii ki sürpriz olan Kill'i de yanında getirmesi.

ürktüm. Bu çok korkunç bir fikir.

Kafirler ve Elitler arasında kaç tane ateşkes olduğunun önemi yok. Lan ve Kill, hayatlarını kurtarmak için

birbirlerine katlanamazlar.

"Varlığınız yeterli değil, bu yüzden başka bir iğrenç varlık mı eklediniz?" Lan, Eli'ye sorar.

"Elbette. Ne kadar neşeli olursa o kadar haklı mıyım Kill?"

"Sağ." Ben onu kucaklayarak selamlarken kuzenim sırtıyor. Geri çekildiğimde yüzü her zamanki soğukluğuna

dönüyor. "Landon."

"Killian," dedi aynı yıkıcı enerjiyle. "Biliyorsun, senden hâlâ hoşlanmıyorum."

"Ben de senden hoşlanmıyorum."

"Çözüm basit. Kız kardeşimi bırak."

"Yalnızca kuzenimi terk edersen."

"HAYIR."

"O zaman bu konuda anlaşacağız."

Glyn'in bu saçmalıktan bıkmış görünen bakışlarıyla karşılaştım ve ikimiz de gözlerimizi devirdik.

"En sevdiğim psikopatlar." Eli her birini omuzlarından tutuyor ama onlar ayrılıyor. Lan elimi tutuyor ve Killian da

aynısını Glyn'e yapıyor.

Eli alçak sesle, "Kaba," diye mırıldandı.

Lan, "Haydi buradan defolup gidelim," diye fısıldıyor kulağıma.

"HAYIR. Anne babanın sırtına binmiyorum. Üstelik bu çok eğlenceli."

"Seni eğlendirdiği sürece." Mutsuz görünüyor ama kesinlikle numara yapıyor.

Parmak uçlarıma yükselip yanağını öpüyorum ve ardından "Seni seviyorum Lan" diye mırıldanıyorum.

"Kahretsin." Gerçek kalp durdurucu bir gülümsemeye gülümsüyor. "İçimdeki canavarı nasıl sakinleştireceğini

kesinlikle biliyorsun küçük ilham perisi."

Ve ben hep yapacağım.

Dünyanın Landon'u nasıl gördüğü önemli değil.

O deli olabilir ama o benim delim.

SONSÖZ 2 —LANDON

İKİ YIL SONRA

Bir süredir üzerinde çalıştığım şeyi hatırlıyor musunuz? Biraz dikkatim dağılmış olabilir ve görev

planladığımdan daha uzun sürdü.

Daha spesifik olmak gerekirse, iki yıl daha uzun.

Ama yol boyunca birkaç mücadele olmadan kazanmanın anlamı nedir, değil mi?

Aslında haklı değilim. Nadir olduğunu biliyorum ama bazen doğrudur. Bu anlamsız kahrolası engel bir süredir

beni rahatsız ediyor.

Ama işte buradayım. Nihayet. Kendi sergimin ortasında.

Tamamen açık olmak gerekirse, üniversite yıllarımdan bu yana ilk kişisel sanat sergime ev sahipliği yapmam

için yerli ve yabancı tanınmış sanat galerilerinden çok sayıda teklif aldım.

Her birini reddettim çünkü daha önce zamanlama konusunda sızlanırken de belirttiğim gibi hazır değildim.

Ve bu her ne kadar dayanıksız bir bahane gibi görünse de aslında doğrudur.

İki yıl önceki Landon'un biraz sarsılmaya ve kışına bir tekme atmaya ihtiyacı vardı ki kendini toparlasın ve

sonunda uğruna bu dünyaya geldiği başyapıtı üretebilsin.

Kişisel sergilere katılmasam da çok sanatçılı ve hayırseverlerin desteklediği sergilere katıldım. Adımı

büyüttüm ve gizlice üzerinde çalıştığım şeyi nihayet onlara göstereceğim zaman için sanat camiasını

heyecanla dolup taştım.

Başyapıtlarımın daha önce yaptığım düzgün ama o kadar da özel olmayan heykellerle karşılaştırılamayacağını

rahatlıkla söyleyebilirim.

'Olağanüstü derecede çarpıcı', 'acı verici derecede güzel' ve 'acımasız derecede büyüleyici' olarak adlandırılan

şeyler, yeni yaratımlarımla karşılaştırıldığında sönük kalıyordu.

Bu yüzden biraz aşırıya kaçmış olabilirim ve tek bir şaheser üretmek yerine birkaç tane var.

Ya da daha çok otuz tanesi gibi.

Konu ve serginin adı? Bir Muse'un Gizemi.

Mia'nın heykelleri galeriyi dolduruyor. Takıntımın ve bağımlılığımın konusu ilk defa kamuoyuna ya da kadro dışı

herkese açıklanıyor.

Köşede durup herkesin dehama ve dehamın ardındaki nedene sıırıslıkam aşık olmasını izliyorum.

Onun tarafından sonsuza dek tuzağa düşürülene kadar varlığına inanmadığım ilham perisi.

Boşluğu öylesine dolduran ilham perisi ki, merkezini işgal etmediği bir dünyayı hayal etmek imkansız hale

geldi.

Bana sanatımın nihayet bir ruhu olduğunu söyleyen ilk kişi annemdi ve bunun nedenini tam olarak

anlayabiliyorum. Mia'dan önce bir ruhum yoktu ve bazıları hala öyle olmadığımı iddia etse de gerçek şu ki,

dürtümü ancak Mia hayatıma girdikten sonra bulabildim.

Onun benim için ne kadar önemli olduğunu görebilmeleri için bu duyguları tercüme edip dünyaya salmanın bir

yoluna ihtiyacım vardı. Bunun ayrıca, herkesin onun bana ait olduğunu anlaması ve kimsenin komik fikirlere

kapılmaması için geri dönölmez sahiplik ilan etmemle de ilgisi olabilir.

Galeriyi dolduran heykeller farklı durumlardaki Mia'ya ait. Kuzeninin arabasına gaddarca davrandıktan sonra

onunla ilk tanıştığım gün. Onu banyoda köşeye sıkıştırdığım ve beni kanla yıkadığı gün. Sevimli kıskançlığı

yüzünden beni tekmelediği gün. Elinde bir çiçekle. Bazen benden daha fazla zaman ayırdığı kendi adını taşıyan

pisliklerin olduğu bir tarlanın önünde. Mezun olduğu gün. Adımı ilk kez haykırdığı gün; gizliden gizliye en

sevdiğim an.

Ancak en sevdiğim heykel bu etkinliğin ana teması olarak seçtiğim heykel. Mükemmelleştirmek için iki yılını

harcadığım parça.

Herkesin sanki özel yapım tanrısıymış gibi şaşkın şaşkın baktığı parça.

Galerinin ortasında Mia'nın dev bir heykeli duruyor. Gotik elbisesini ve botlarını giyiyor. Kurdeleler saçlarını

birbirine doluyor ve gözleri hiçbir şeye bakmıyor. Dudakları dikişlerle dikiliyor. Taş her birinin altına dalıyor, acı

verici, derin ve geri alınması imkansız görünüyor.

Sırtından iki büyük kanat çıkıyor ve taşta yarıklar kalıyor. Biri gururlu duruyor ama diğeri çarpık, kırık ve yarı

düşmüş. Kenarlara kırmızı sıçramış; iki yıl önce tuvale aldığım bakire kanı.

Her iki orta parmağını da havaya kaldırıyor. O gün yaptığı gibi onu kovalamama izin verdi ve bana benim dilimi

akıcı bir şekilde konuşan tarafını gösterdi.

Dünya benim en sevdiğim ve muhtemelen tek başyapıtım tarafından boğuluyor.

Ama benden fazla değil.

Bitirdikten sonra kendimi yaratımına tam bir hayranlık içinde buldum. Ve bir bakıma, işimin bittiği

düşüncesiyle güçlü bir boşluk duygusu yaşadım. Tek tesellim, Mia yanımda olduğu sürece daha fazla şaheser

yaratabilecek olmam.

Söz konusu kadın yanımda beliriyor, gözleri bağlı, Bran ve Glyn'in rehberliğinde.

Ve mavi bir elbise giyiyor.

Yalnızca çok değerli durumlar için ayırdığı bir renk.

Benim sanat sergilerim de o listede yer alıyor.

Annemin pozisyonunu kaptı ve kolayca benim bir numaralı amigo kızım oldu. Yeni mezun oldu ve iş kadını

hayali üzerinde çalışmaya hazır, ama hâlâ benim için modellik yapıyor ve ne üzerinde çalıştığını göremediğini

söylediğimde öyle sevimli bir şekilde somurtuyor ki.

"Nereye gidiyoruz? Glyn mi? Kepek?"

Kardeşlerim birkaç röportaj verirken gözyaşlarına boğulan anneme katılmadan önce sırtıyor ve

başparmaklarını havaya kaldırıyorlar. Babası onun yanında, gururlu ve memnun görünüyor. Diyelim ki

kardeşlerimi spor için rahatsız etmeyi bırakma kararım, aile içinde bazı şeyleri çarpıcı biçimde iyileştirdi.

Sorunun ve dramın kralının ben olduğum ortaya çıktı. Şok edici, biliyorum.

Ama neyse, işte beklediğim an geldi.

"Kepek?"

"Benim, ilham perisi." Dudaklarımı yanağına sürtüyorum.

Parlak kırmızı renkte alev alır. "Lan?"

"Evet." Elini tutuyorum. "Beni takip edin."

"Heykelleri ne zaman görebilirim? Yeterince uzun süre bekledim."

"Sabır."

"İki yıldır sabırlıyım. Ben senin sözde ilham perinken neden bu kadar gizemli davrandığını anlamıyorum."

"Bunun iyi bir nedeni var, inanın bana."

Kalabalık Musa için Kızıldeniz gibi ayrılıyor.

Rai ve Kyle da dahil ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere tüm ailemizi ve arkadaşlarımızı geçiyorum; evet, artık

isim esasına göre konuşuyoruz, çünkü ben kesinlikle onların gelecekteki en sevdiği damadıyım ve size aksini

söyleyen herkesim. yalan söylüyor - son iki yıldır kız kardeşinden, Nikolai'den, Aiden Amca'dan, Elsa Teyze'den,

Büyükbaba'dan, Nana'dan ve geniş arkadaş grubumuzdan özür dileyen Maya.

"Henüz varmadık mı?" tekrar soruyor.

Onu heykelin önünde durduruyorum ve göz bağını kaldırıyorum. Ani ışık karşısında gözlerini kırıştırdı ama

yeniden odaklandığında dudakları aralandı.

Detaylara baktıkça gözlerinin ruhani rengi daha da genişliyor. Bakışları heykellerin geri kalanına dönüyor ve

elleriyle ağzını kapatıyor.

Onu, kır çiçeği gözlerindeki her kıvılcıma yeniden aşık olmasını izlemekten kendimi alamıyorum. Dünyanın son

derece anlamsız bir hiçlik döngüsü olduğunu sanıyordum ama sonra boş olduğumu fark ettim. Kendimin o

tarafıyla barıştığımı sanıyordum ama bu Mia hayatıma girene ve varlığından haberdar olmadığım bir yanımın

kilidini açana kadar böyleydi.

Sonunda bana döndü, yüzü kızarmıştı ve dudakları hala aralıktı. "Bunlar çok... çok... güzel. Hayır, bu yetersiz bir

ifade. Bunca zamandır bunları yaptığına inanamıyorum."

“Bu şaheserin var olmasının sebebi sensin.” Tek dizimin üstüne çöktüm ve onun göz rengine uygun nadir bir

mücevherden özel olarak yaptırdığım yüzüğü çıkardım. “Sen sadece ilham perim değilsin, aynı zamanda artık

yaratmamın tek sebebisin. Beni tamamlamıyorsun, umudunla, kararlılığınla ve sürekli dırdırınla dolduruyorsun.

Ama konuyu dağıtıyorum. Çok az ama.” Büyüleyici gülümsememin ortaya çıkmasına izin verdim. “Eskiden bir

ruhum olmadığına inanırdım ama anlaşıldı ki, sadece senin onu doldurmana ihtiyacım vardı. Artık seni

bulduğuma göre sensiz yaşayamam ve yaşamayacağım. Mia Sokolov, benimle evlenir misin?”

Önümde diz çöküp çılgınca başını sallayıp ardından "Seni seviyorum" diye işaret ederken gözlerinde yaşlar

parlıyor.

"Bu bir evet mi?" Tekrar imzalıyorum.

"Evet. Milyonlarca kez evet Lan.”

Yüzüğü parmağına takıyorum ve her yerden gelen tezahüratların, yuhalamaların ve kamera flaşlarının

ortasında onu öpüyorum.

Ayrıldığımızda, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldıyorum.

Bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum ve bir duygu olarak aşka inanmasam da ona inanıyorum.

Benim kadını.

İlham perim.

Sonsuza dek.

SON

**Daha Fazla Çeviri Kitap İçin Telegram
sayfamızı takip edebilirsiniz.**

Link İçin: [TIK TIK](#)

Kitap Sohbetleri İçin Telegramda bize katılın.

Dark Team Link İçin: [TIK TIK](#)